Eric Van Lustbader

Exploziv...exotic şi erotic...
Autorul celebrelor romane: **Jian, Shan, Inimă neagră, Sărutul franţuzesc.**

SIRENE

VOL. I

Crimă şi droguri în lumea **filmului şi a rock-ului,** iată câteva din atributele unui univers condus de **fanatismul religios şi politic** în care Daina Whitney va trebui să pătrundă.

Realul invadat de imaginar - iată fascinaţia noului roman al lui Eric Van Lustbader.

COLOSSEUM
Club Barbara Cartland
Organizează
Marele Concurs

CITIŢI CU ATENŢIE NOUL REGULAMENT DIN INTERIOR
ŞI PROFITAŢI DE MULTIPLELE AVANTAJE
OFERITE POSESORULUI ACESTEI CĂRŢI!

1. Puteţi primi un apartament cu 3 camere în Bucureşti.
2. Puteţi primi unul sau mai multe din cele 500 de premii
în valoare totală de 10.000.000 lei.
3. Membrii clubului beneficiază de oferta specială de locuri de muncă
şi colaborări propuse de Editura Colosseum.
4. Membrii fideli ai clubului vor primi cadouri surpriză oferite
de celebra scriitoare lady Barbara Cartland.

Adresa: Editura COLOSSEUM Bucureşti
Bucureşti, Sect.2, Calea Moşilor 113 C, Ap.7
Tel: 01/6149528 - 6146541

ISBN 973-97114-8-0

Vol. I şi II lei 7 490

SIRENE

Eric Van Lustbader

COLOSSEUM
BUCUREȘTI
București 1995

Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere – Imprimeria Coresi

Coli de tipar 25
Bun de tipar: 20.02.1995
Tiparul executat sub comanda nr. 50 074

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

Eric Van Lustbader

SIRENE

VOLUMUL 1

Traducere de Adriana Ciorbaru

Bucureşti - 1995

Editor: Aurel Liviu Neţoiu
Consilier editorial: Doina Dumitrescu
Redactor: Lidia Roşu
Mona Constantin

I.S.B.N. 973-97114-8-0
Eric Van Lustbader
SIRENS
© 1990 Copyright by Eric Van Lustbader
© 1995 Editura COLOSSEUM Bucureşti
Editura COLOSSEUM Bucureşti deţine exclusivitatea
pentru publicarea în limba română
a operei scriitorului Eric Van Lustbader.

PARTEA ÎNTÂI

JOCUL FULGERULUI

Jocul fulgerului –
ceea ce ieri a fost în est, este acum în vest

– Kikaku

...Acolo într-o pajişte stau, şi peste tot în jur sunt grămezi de oase şi trupuri în descompunere. Treci de acel loc şi nu-i lăsa pe oameni să audă.

– Circe către Ulise –
Homer, ***Odiseea***

M-am uitat de jur împrejurul camerei goale – care nu mai era goală. Era o voce în ea şi o femeie înaltă, suplă, încântătoare.

– Raymond Chandler –
Playback

Capitolul 1

Daina Whitney schimbă viteza înscriindu-se în curba strânsă de pe fața vestică a dealului în drumul către culme. După cum era de aşteptat, aerul se răcise imediat după ce se înserase, purificând priveliştea dealurilor Los Angeles-ului, limpezind atmosfera apăsătoare şi umedă, trimițând înapoi, în valea din care provenea, smogul de cauciuc ars.

De pe culmile Beverly Hills, luminile difuze ale oraşului păreau să îngenuncheze sub coroanele tremurătoare ale palmierilor, pierzându-se în zare şi explodând parcă, în ceața depărtărilor.

Daina îşi aduse Mecedesul argintiu în centrul drumului şerpuitor şi schimbă viteza într-a treia. Ascultă zgomotul eşapamentului şi îi veni în minte un pasaj dintr-o carte a lui Ian Flemming: „Conducea maşina ca un bărbat, cu o plăcere senzuală..." Sau cam aşa ceva. Asta îi aminti de Marion, regizorul ei în *Heather Duell*. Se apucaseră serios de muncă la film cu mai mult de şase săptămâni în urmă, şi acum de-abia se întorseseră din ținutul cu dealuri însorite din nordul Nisei, unde filmaseră. Marion, care avea deja reputația de a imprima un sentiment de autenticitate filmelor sale, insistase totuşi să filmeze toate interioarele la Hollywood.

– În studio pot să controlez timpul, să rețin lumina pe cer, opresc vântul să mai bată, să fac să plouă, îi spusese în ziua în care se întorseseră. Pe teren eşti mereu în voia

sorții. Vreau să pot controla *totul*. La urma urmei, din cauza aceasta toți vin la Hollywood.

Se plimba în jurul ei pufnind furios şi scoțând aburi ca un motor ambalat la maximum.

– Dar în schimbul controlului trebuie să renunți la o anumită parte din propria independență. Când ești la Hollywood te rupi de realitate. Cu cât îi dai mai mult, cu atât te stoarce mai tare – exact ca o târfă de lux. Şi te simți atât de bine, încât nu mai vrei să te opreşti.

Daina îşi aduse aminte de momentul în care Monty, impresarul ei, adusese prima dată vorba despre acest proiect. *Regina Red* tocmai fusese finalizat. Era un film spectaculos, controversat, plin de efecte regizorale. Dar, mai important, fusese primul ei rol principal şi, aşa cum subliniase chiar Monty, se afla într-un punct crucial al carierei sale de actriță.

– Cred că eşti pregătită, îi spuse într-o zi în timp ce luau masa la *Ma Maison,* să depăşeşti stadiul *Regina Red*.

Daina fusese nevoită să se aplece pentru a-l auzi peste clinchetul paharelor şi exclamațiilor vocilor mieroase care se ridicau şi coborau, în timp ce o mulțime de personalități din Beverly Hills treceau pe alături, oprindu-se la o masă sau la alta pentru a schimba un salut sau două-trei vorbe.

– Nu că aş avea ceva împotriva acestui film. Orice regizează Jeffrey Lesser se bucură de cea mai mare atenție. Dar simt că a venit vremea să depăşeşti genul ăsta. Ar trebui să te gândeşti mai bine. M-am băgat până-n gât să caut scenarii pentru tine.

– Ei, râse ea. Asta-i ceva nou.

– Ai grijă, Daina. Acum este cel mai uşor lucru din lume să-ți fac rost de un rol într-un film. Dar trebuie să ne ferim să intrăm într-o piesă de rahat. Vrei să vezi rahat? După cum îți spuneam, vino la biroul meu. Am acolo o grămadă de scenarii pentru tine. Oraşul ăsta toacă scenarişti pentru hamburgeri. N-am mai văzut plutind pe-aici vreo idee rezonabilă de luni de zile.

Bineînțeles că Daina sesizase că mai exista un „dar" nerostit, însă nu intenționa să-i dea lui Monty satisfacția de a o vedea arătându-se interesată. Se simțea ca un câine în lesă. Știa că o parte din acest sentiment provenea din plictiseala inactivității, cât timp Mark era ocupat cu filmarea epopeii sale politice. Dar, în mod pervers, asta părea doar s-o înfurie și mai mult.

– Nu vreau, spuse tăios, să aștept un an pentru vreun proiect iluzoriu la care visezi și care poate că nu va apărea niciodată. Vreau să lucrez. Dacă nu mă apuc să fac ceva, cred că am să înnebunesc.

Atunci Monty zâmbi. Avea, își spuse Daina, un zâmbet complet irezistibil. Era larg, îi cuprindea toată fața, dar mai ales era cald. Când zâmbea în felul ăsta, Daina se trezea gata să creadă în el, deoarece avea un fel de a te convinge că gestul său îți era destinat în exclusivitate și că nu l-a mai făcut vreodată pentru nimeni altcineva.

– Ce-ai zice, zise el fericit, să începi să lucrezi chiar acum?

Și îi înmână un dosar.

– Ticălosule, spuse ea râzând.

Monty i-l lăsă să-l citească doar până a doua zi și ea știu motivul. Dorea ca nivelul interesului ei să rămână constant și la o valoare maximă.

A doua zi, în timp ce luau micul dejun în Malibu, el o întrebă:

– Cum ți se pare?

Daina își dădu seama de ceea ce gândea doar văzându-i chipul. Îl tachină din priviri.

– Nu sunt sigură. Nu l-am terminat încă.

– Fir-ar să fie, Daina, ți-am spus...! Se opri când o văzu că râde. Ah! exclamă. Poate dacă îți răspund la câteva întrebări te pot face să te hotărăști.

Daina sorbi indiferentă din cafea, simțind o oarecare satisfacție.

– Cine-l regizează?

– Marion Clarke.

Ridică din sprâncene.

– Englezul care a regizat „Stoppard" pe Broadway, ă... acum doi ani?

Monty încuviință.

– Chiar el. A câştigat un *Tony* pentru spectacolul acela.

Daina era încă uimită.

– Ce face aici? S-a apucat de filme?

Monty ridică din umerii masivi.

– Se pare că da. Şi nu este primul lui film. A mai făcut două, dar ele nu contează. Au fost făcute cu buget mic. *Twentieth* bagă o grămadă de bani în proiectul ăsta.

– Cum au ajuns să-l ia pe Clarke?

– Hm...

Ochii lui căprui se îndepărtară de ai ei, contemplând arămiul soarelui de dimineață care poleia Pacificul. Câțiva pescăruşi planau aproape de suprafața apei în căutarea micului dejun.

– L-a adus producătorul, răspunse Monty în cele din urmă. Se pare că a văzut scenariul, a făcut câteva schimbări esențiale, a primit garanția producătorului şi s-a apucat să-l rescrie, iar rezultatul – gesticulă cu capul său mic, ca de pasăre – este ceea ce tocmai ai citit.

– Producătorul... începu Daina rezervată. Cine e?

Monty îşi frecă nasul gros, plimbând furculița în sus şi în jos pe tăblia de lemn a mesei.

– Ştii, Daina...

– Monty...

El îi cunoştea tonul de avertisment, şi spuse fără tragere de inimă:

– Rubens.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

El clipi la strigătul ei şi articulațiile degetelor i se albiră strângând marginea mesei de parcă se pregătea pentru o rafală violentă.

– Ticălosul încearcă să mă pună în pat de când am venit aici! Acum vrei să lucrez într-un film de-al lui? Nu pot să cred!

Se ridică, împinse scaunul cu piciorul şi ieşi din larma restaurantului pe nisipul moale. Se îndepărtă de clădire. În spatele său şuiera traficul de dimineaţă îndreptându-se spre *Sunset*.

Se aplecă, îşi scoase pantofii şi se îndreptă spre valurile care clipoceau molcom. La marginea mării simţi nisipul întărit, rece. Apoi apa îi spălă picioarele, gâdilându-i gleznele. Tremură simţindu-se cuprinsă de o ciudată senzaţie de groază la gândul că va lucra cu Rubens. Îl evitase cu grijă atât de mult timp, şi acum ajunsese la asta. Mânia sa împotriva lui Monty era deplasată, ştia asta, şi deodată îi fu ruşine că ţipase la el.

Îl simţi pe Monty – mai mult decât îl văzu – venind în urma ei. Avea dificultăţi cu mersul pe plajă şi respira greu, gâfâit. Cu întârziere, Daina se gândi la pilulele pe care le luase pentru inimă.

– Cred, spuse el blând, că eşti un fel de primadonă. Este rolul vieţii tale. Tu...

– Nu-mi place să te apuci să pui la cale astfel de lucruri fără ştirea mea.

– Sunt un vechi prieten de-al lui Rubens. Ne ştim de – cât oare? – de zece ani sau mai mult. Dacă ai privi situaţia în mod obiectiv, Daina, ai vedea că este tocmai ce-ţi trebuie.

Acum Daina se înfuriase din nou.

– Ce ştie Rubens despre performanţele mele artistice? Ştiu ce speră, de fapt.

– Cred că te înşeli în legătură cu asta, spuse Monty.

Ea îi alungă cuvintele cu o fluturare a mâinii.

– Amicii se susţin întotdeauna unul pe celălalt. Se desprinsese din privirea lui fixă într-o învălmăşeală de sentimente. „Rubens," se gândi furioasă, „numele care deschide toate uşile la Hollywood." Dar ce uşi a deschis înăuntrul ei?

Către vest, departe peste Pacific, cerul strălucea acoperind totul ca o cortină, amintindu-i de lupta perpetuă pentru a căpăta roluri: întâi la figuraţie, apoi secundare, şi apoi roluri mai importante.

Lumina soarelui îi poleia cu aur nasul, făcea să-i sclipească ochii violeți. Buzele, de obicei senzuale, stăteau acum strâns lipite.

Când vorbi din nou, vocea îi era joasă și amenințătoare.

– Nu sunt o târfă. Dacă Marion Clarke mă vrea în *Heather Duell,* poate foarte bine să te caute el.

– Exact asta a făcut, spuse calm Monty.

Marion Clarke nu era câtuși de puțin ceea ce se așteptase. Era mai bătrân, și fața lui ridată era dominată de un nas prelung, ca de patrician. Părul moale, de un cenușiu metalic, era pieptănat peste fruntea largă, în stilul unui senator roman. Daina se trezise întrebându-se dacă aparținea clasei engleze de vârf, cu Oxford și tot tacâmul. Avea oare să-l doboare Hollywoodul, ca un vânător care împușcă un animal magnific?

Privise acei ochi albaștri, pătrunzători, ca niște cristale de gheață, și își spusese: Nu, nu cu acest aspect amenințător. Dar apoi el începuse să vorbească și toată gheața care-l înconjura se transformase în apă curgătoare și curcubee.

Prima dată când îl întâlnise – în locul unde aveau să fie filmate toate interioarele – avea în mână un exemplar al scenariului rulat într-un cilindru strâns. Dar când Daina se prezentase, el dădu scenariul asistentului său – un tânăr slab, fără nici un fir de păr pe cap – apoi îi luase brațul strângând-o ferm și o condusese departe de mulțimea de oameni. O ghidase cu palma mai mult decât cu vorba, și datorită acestui lucru ea se gândise că a înțeles natura controlului pe care el dorea să îl exercite asupra ei, la fel cum făceau toți regizorii.

– Cât de bine cunoști scenariul? Vocea lui era indiferentă.

Ea râse puțin stingherită.

– Mă tem că n-am avut timp să învăț textul.

Dar el îi alunga deja vorbele, ca pe un nor de țânțari care invadează o zi de vară, altfel minunată.

– Nu. Nu la asta mă refeream.

Daina se aşteptă ca Monty să continue, ceea ce nu se întâmplă. Părea pierdut în propriile sale gânduri. Se apropiau de un păienjeniş de străzi – ideea tembelă a vreunui producător de televiziune despre cum trebuie să arate un cartier din New York, deşi nu avea nici cea mai mică asemănare cu vreo zonă a oraşului în care ea locuise. Luminile nu erau aprinse. Asfaltul tocmai fusese stropit cu apă şi strălucea. Luminile se iviră toate deodată şi aproape imediat un Lincoln negru alunecă pe lângă ei, atât de încet încât aproape că nu se auzea. Cineva ceru mai multă apă. Luminile se stinseră. Nimeni nu-i deranjă.

– Ei? întrebă el deodată.

Se întrebă în sinea ei ce voia oare.

– Vrei să facem o scenă?

– Îţi aminteşti, zise el ca şi cum exact asta ar fi avut ea tot timpul în gând, scena care urmează imediat după ce soţul tău este împuşcat?

– Când mă întorc şi strig la El-Kalaam?

– Da. De acolo.

– Nu ştiu dacă...

Dar el începuse deja scena şi Daina nu mai avea de ales, deoarece Marion lucra cu ea mai degrabă dinspre interior, cât mai aproape de sufletul ei, decât dinspre exterior – cum făcuseră cei mai mulţi regizori din experienţa ei, manipulând-o şi punându-i în evidenţă doar sânii şi fesele.

Era ca nisipul mişcător, absorbind-o, până când ea se pierdu şi intră în panică fiindcă nu-şi amintea nici textul, nici cum ar fi trebuit să reacţioneze.

Apoi ceva din cele spuse de el – un cuvânt magic, bineînţeles – păru să acţioneze un declanşator în mintea ei şi imediat ştiu ce avea de făcut Heather Duell – personajul ei. Simultan înţelese ce intenţiona Marion, că textul în sine nu avea înţeles, că el voia de fapt s-o vadă cum o defineşte pe Heather, să vadă dacă era în stare, dacă avea personajul în ea. Să supravieţuiască. Doar să meargă mai departe. *Să trăiască.*

Şi, fără să-şi dea seama când, aşa cum descoperise că i se întâmpla întotdeauna când ajungea la adevărata performanţă – traversă bariera, devenind Heather Duell.

Daina ieşi din rol buimăcită şi fără suflu, după ce întrevăzuse o frântură din montajul filmului. Scenariul îi plăcuse la prima vedere, dar acum era sigură că îşi dorea acest rol mai mult decât îşi dorise ceva vreodată.

Avea pieptul încordat şi simţea o zvâcnire în tâmple, familiară, dar mult mai puternică decât în alte ocazii când, ameţită, ieşise din transa rolului. I se părea că zvâcnirea vicioasă, teribilă, uluitoare a vieţii însăşi, spărgea timpul în minute – fiecare cât o viaţă întreagă – separate, divergente, proliferând la nesfârşit.

Îşi dădu seama cât de mult timp trecuse de când terminase *Regina Red;* cum tânjise după ochiul camerei care s-o marcheze din nou, s-o înconjoare cu marele său obiectiv panoramic. Pe ecran lat parcă se năştea din nou. Era timpul pentru o nouă viaţă; îşi simţea muşchii încordaţi şi nervii excitaţi şi ştia că nu va putea dormi în noaptea aceea, poate nici în următoarele, până când nu va fi sigură că a obţinut rolul.

Docilă, îl lăsă pe Marion să o conducă înapoi pe lângă tomberoane pe jumătate pline, de-a lungul unei alei de decor plină de gunoi artificial, cu postere decolorate şi sfârşiate cu grijă atârnând de pe zidurile de cărămidă care erau de fapt numai plastic şi placaj. Apoi, deodată, intrară din nou în Hollywood.

– Acum ascultă-mă. Marion se opri şi se întoarse spre ea. Lumina îi inunda chipul, colorându-i obrajii roşii ca de beţiv. Poate crezi că *Heather Duell* este un film de acţiune. Cei de la *Twentieth* îşi închipuie asta în mod cert. Fiecare cuvânt părea să iasă distinct de pe buzele lui, de parcă ar fi avut o viaţă proprie. Poţi să fii sigură că nu este aşa. Zâmbi uşor printre buzele subţiri. Ridică degetul arătător. Dar nu fi dezamăgită. Va fi un cu totul alt fel de film.

Terorismul, ca noţiune, este la fel de molipsitor în acest deceniu cum era comunismul prin anii '20. Sunt idealuri politice asemănătoare. Dar acesta este un film

despre lupta dintre israelieni şi palestinieni. Nu intenţionăm să facem un film despre *război,* înţelegi?

Ridică şi mai sus degetul arătător, astfel încât vârful îi atinse tâmpla argintie.

– Încercăm ceva mai amplu, mai profund, continuă el, ceva ce toată lumea va înţelege. Terorizarea minţii este aceea care prezintă cel mai înalt pericol; efectul pe care-l are asupra individului. Îşi ţuguie buzele contemplativ. La urma urmei, Heather Duell – personajul – nu este cu mult diferită de tine sau de milioanele de femei care vor vedea acest film.

Până în acest moment care îi transformă atât de drastic viaţa, ce contact a avut ea cu terorismul, violenţa, tortura sufletului? James, soţul ei, a ferit-o de toate acestea.

Dar acum? Îşi mişcă degetul ca şi cum ar fi fost un profesor care tocmai explică un punct deosebit de important. Acum este lovită între ochi, şi chestia asta va fi miezul filmului. Cum va fi ea schimbată din această confruntare cu terorismul? Ce se va întâmpla cu ea? Înţelegi?

Aici stă adevărata putere a lui *Heather Duell* – din cauza asta am venit de atât de departe ca să-l regizez; de-asta a băgat Rubens atâţia bani în el – nu pentru arme, măşti, duhoarea corditei* şi a fricii. Acestea sunt accesorii minunate şi, utilizate judicios, mă vor ajuta să fac un film „bombă".

Dar asta nu-i de ajuns. Noi, oamenii de film, suntem siliţi undeva, de-a lungul liniei, să facem o alegere conştientă, înţelegi? Nu este suficient să faci filme de divertisment, Daina. Noi suntem făuritorii de vise ai unei lumi întregi şi de aceea avem responsabilitatea teribilă de a nu umple întruna capetele oamenilor cu rumeguş. Trebuie să ne străduim să fim cei care oferă emoţii, să dăm publicului ceva ce singur nu ar descoperi. *Aceasta* este unicitatea noastră.

Marion se săltase acum în vârful picioarelor şi obrajii i se înroşiseră.

---

* cordită = pulbere explozivă fără fum. (n. red.)

– Este o poveste de groază pentru minte, continuă, o ciocnire a voințelor, o delicată broderie a fricii, care se intensifică, cu fiecare clipă care trece; o bombă neexplodată care amenință structura civilizației, fiindcă taie în miez. Şi ce face Heather Duell în mijlocul a toate astea, eh? Iată întrebarea pe care trebuie să ți-o pui, Daina. Va trăi sau va muri?

Aşa era Marion, se gândea Daina acum, schimbând viteza pentru a lua o curbă deosebit de strânsă. Trebuie să începi să trăieşti rolul pentru el şi pentru tine înainte ca el să lase camera să funcționeze şi să-ți rețină expresia pentru totdeauna.

Se gândi la ultima scenă pe care o făcuse cu El-Kalaam. Fusese exact ciocnirea voințelor, după cum o numise Marion.

Amintirea mâniei şi energiei rolului îi înviară imagini ale Manhattan-ului: umbre albăstrui pe stradă; canioane imense din sticlă fumurie şi oțel; vântul fierbinte de august hohotind de-a lungul lui Riverside Drive; parcul plin de portoricani cu cămăşi fără mâneci, gătind banane şi fasole neagră pe grătare cu cărbuni; patul întunecat al unui Colt 22 ițindu-se de după o centură. Spaniola vorbită pe străzi bâzâia prin capul ei ca venind dintr-un film vechi, nesincronizat. A fost doar cu cinci ani în urmă?

Schimbă din nou viteza deoarece drumul îngust începuse să urce brusc. Oraşul rămăsese undeva jos. Seara se furişase în Los Angeles, amantă efemeră şi strălucitoare.

Luă o curbă şerpuitoare şi se simți deodată în pragul unei mari aventuri, de parcă ar fi fost Cortez în fața imensității mărilor îndreptându-se spre Mexicul încrustat în aur.

Monty avusese dreptate. *Heather Duell* era filmul ei acum, şi ori îl făcea, ori o distrugea. Simți un fior, ca atingerea unor degete fantomatice pe şira spinării, şi se foi în fotoliul de piele. Atât de multe lucruri depindeau de alții. Totul trebuia să se îmbine perfect, toate fâşiile divergente, pentru a obține succesul. Călătorea cu racheta sau...

Degetele smuciră volanul, pereții de stuc crem şi albăstrui zburară pe alături, trase sălbatic schimbătorul de viteze, aproape că înfundă ambreiajul în podea în mânia care o cuprinse. De ce îşi făcea griji, totuşi? Era actriță. Stătea în puterea ei să ia acele rânduri moarte, dactilografiate pe pagina albă, şi să le dea viață. Trebuia să devină Heather Duell, să lase rolul să crească în jurul ei, în ea, fără a conştientiza asta, până când va intra într-o nouă realitate. Părăsind-o pe ea – pe acea *ea* care era Daina Whitney – lăsând-o deoparte şi intrând într-o altă personalitate.

Şi prin ce proces tainic era capabilă să realizeze asta? Nu înțelegea, ştia doar că asta îi dădea imensa ei putere.

Apăsă puternic pe accelerator.

Starea ei de agitație era ca o febră care o împingea înainte. Inspiră miresmele nopții răspândite de frunzişul dealului. Mark trebuie să se fi întors deja de la locul de filmare, îşi spuse. Perioadele în care fuseseră plecați din L.A. se suprapuseseră parțial, el plecând în urma ei. Mai vorbiseră de câteva ori unul cu celălalt, dar nu-şi scriseseră deloc şi pe măsură ce zilele treceau auzise poveşti neliniştitoare despre evoluția filmului său: un film de război – virulent antirăzboinic; „Coppola n-a reuşit să-l facă", îi spusese el adeseori – asta din cauză că revizuirile constante ale scenariului îl făcuseră să fie în mare întârziere. Iar banii trebuiau să vină de undeva.

Simți cum o cuprinde încet o căldură în timp ce alunga aceste gânduri. Era sfârşitul zilei şi în minte îi veni imaginea lui înconjurând-o ca o plapumă, puterea lui intrându-i în carne, în oase. Şi-l închipui mângâindu-i spatele, gura lui fierbinte deschisă peste a ei...

Coti pe aleea casei sale şi opri motorul. Luminile erau aprinse înăuntru, un salut vesel, dar luminile de afară erau stinse. Caracteristic pentru el, se gândi. E atât de implicat în politic, încât avantajele tehnicii n-au nici un înțeles pentru el.

Urcă fericită treptele cu poşeta balasându-i-se în mână şi fredonând vesel. Iedera de un verde închis crescută

abundent de o parte şi cealaltă a uşii lucea în ultimele sclipiri de lumină reflectate de bolta vastă a cerului. Întoarse cheia în broasca uşii masive de stejar şi intră în casă.

Se opri chiar lângă prag, înghețată de privelişte, şi se uita cu un fel de fascinație îngrozită la cele două trupuri îmbrățişate pe parchetul gol.

Sângele începu să-i alerge prin vene, iar furia îi pompa adrenalină şi urechile îi zvâcneau în timp ce se holba la mişcarea animalică a feselor negre ale lui Mark, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ca pendulul unui ceas infernal numărând ultimele momente de dragoste rămase în lume.

În mod straniu buimăcită, se gândi deodată că fetei trebuie să-i fie frig acolo, pe duşumea. Apoi, ca prin ceață, îi auzi gâfâiturile şi se simți umilită, pierdută ca o fetiță, amintindu-şi de prima – şi singura – intruziune tăcută în dormitorul părinților, într-o dimineață devreme. Simți un fel de amețeală, o presiune ciudată, înfricoşătoare, în piept, ca şi cum ar fi nimerit cumva într-o zonă cu gravitație intensă. Se simți înghețată din cap până în picioare.

Apoi fata gemu şi vraja se rupse. Fu ca şi cum Daina ar fi fost atinsă de un curent electric, violent şi elementar. Îşi luă avânt, azvârli poşeta şi se năpusti înainte astfel încât ajunse lângă pereche aproape în aceeaşi clipă în care geanta îl lovi pe Mark în cap.

– Hei! Gâtul i se răsuci în timp ce-şi ridica capul. Vru să se dea jos de pe fată.

– Nu, nu, nu! Vocea fetei se ridică la un țipăt, degetele lungi, palide, înfigându-se în bicepşii lui. Nu mă lăsa acum! Nu încă! Nu... Oh! Răsuflarea îi ieşi ca o explozie.

Pumnul încleştat al Dainei plonjă spre fața îmbujorată a lui Mark. Îl lovi în ureche şi el gemu. Apoi umărul ei îl împinse cu putere pe al lui şi el se rostogoli de pe fată cu zgomotul unui dop scos dintr-o sticlă.

Ridică brațele.

– Hei, hei. Ce dracu'...! Vigoarea lui frenetică deja începuse să se dezumfle.

– Ticălosule! fu tot ce putu țipa. Ticălos tâmpit! Crezu că se va înăbuşi cu toate vorbele nerostite.

Singură pe duşumea, fata se zvârcolea cu degetele înfipte între coapsele umede, cu sânii roşii tremurând. Un fir subțire de fluid o lega încă de Mark.

– Doamne, Daina!

Dar lovindu-l, ea n-avea de gând să îl lase să vorbească. Ajunsese deja prea departe. Dădea în el cu puterea unui bărbat, tot antrenamentul pe care-l făcuse pentru pregătirea filmului venindu-i în ajutor, plus ceea ce ştia din New York, unde crescuse învățând cum să se apere, cum să arunce o minge de fotbal la 30 de metri într-o spirală perfectă. Furia roşie, de foc, nu schimba nimic.

– Daina, Daina, pentru numele lui Dumnezeu! Oof, pentru numele lui Dumnezeu, vrei să mă asculți?

Dar ea nu voia. Ştia că Mark se pricepea foarte bine să dea din gură. Logica lui, raționamentul, erau miezul atitudinii sale politice. Pumnul i se năpusti spre gura lui, articulațiile degetelor răsucindu-se în ultimul moment astfel încât inelul de aur cu jad – cel pe care şi-l cumpărase singură ca dar de adio când îşi luase rămas bun de la New York pentru a veni aici – trecu de-a lungul buzei lui de jos, sfârtecându-i carnea moale. Sângele țâşni în firicele roşii.

El sări într-o parte cu ochii măriți, plini de spaimă. Îşi dădea seama că în acest moment îngrozitor nu o putea controla. Daina văzu cum teama începea să-i contorsioneze fața întunecată, frumoasă.

Ochii ei ardeau şi întinse din nou mâna după geanta grea.

– Ieşi dracului de-aici, ticălosule! Nu îi mai putea pronunța numele. Ieşi afară imediat! Şi ia şi „chestia" asta – împunse cu vârful pantofului coapsa fetei, scoțând-o din transa erotică – cu tine.

Fără să-şi lase privirea să devieze în altă parte, Mark o ocoli precaut până ajunse lângă fată şi o ridică în picioare. Era suplă, aproape fragilă, cu pielea perfectă, arsă de soarele californian. Nu avea diferențe de culoare de la costumul de plajă şi nici acum nu dădea vreun semn

că s-ar ruşina de goliciunea ei. Acum, când Daina se uita pentru prima oară mai bine la ea, îşi dădu seama că nu putea avea mai mult de cincisprezece ani. Sânii mici păreau să fie numai sfârcuri ţepene şi îşi răsese părul pubian.

Mark mai încercă o dată să deschidă gura, ţinând adunate morman sub braţ hainele lui şi ale fetei şi semănând cu un cocoş jumulit, dar ea i-o tăie scurt.

– Nu. Nu spune nici un cuvânt. Ai fost aici doar un locatar. Un locatar şi nimic mai mult. Nu vreau să aud nimic din ce vrei să-mi spui. Lacrimile îi sclipeau în colţurile ochilor şi aproape că nici nu mai vedea. Nu există nici o scuză – nimic...

Mark dispăru dincolo de uşă împleticindu-se în noapte – împingând-o înainte pe fata goală care acum tremura – ocolind casa spre locul în care îşi ţinea maşina.

Ca şi cum sunetul ar fi venit de undeva din adâncul mării, se gândi Daina, auzi uşoara tuse a motorului trezindu-se la viaţă, ecourile sale zgâriind dealurile, dispărând prea încet, în depărtare. Prin fereastră văzu două puncte rubinii licărind ca ochii unei vipere, când vizibile, când estompate de copacii foşnitori, şi floarea de lămâi a farurilor deja micşorată de distanţă.

Rămase nemişcată, ascultând şuierul vântului printre crengi şi simţindu-se ca o vietate silită de un vânător abil să iasă din vizuina sa, o sirenă destul de proastă ca să se fi prins în plasa unui pescar, trasă din adâncurile mării reci şi întunecate în lumea strălucitoare de deasupra, unde totul era nou, ciudat şi, în mod sigur, destul de înfricoşător.

Frigul o cuprinse din nou şi îşi încolăci umerii cu braţele, închizând uşa cu o izbitură de picior. Pielea i se făcuse ca de găină. „Casa mea... Casa mea". Cuvintele i se învârteau în minte. „Asta e casa mea", se gândi. „El era doar un locatar aici. Un afurisit pe care l-am invitat să stea aici cu optsprezece luni în urmă. Ca să împartă cu mine.... oh, Doamne. Oh, Doamne Dumnezeule!"

Se răsuci şi plecă de lângă fereastră. Împleticindu-se, ajunse în camera de zi şi se opri în faţa barului. Examină sticlele cu băuturi şi înşfăcă una de Bacardi atât de energic încât lichidul limpede se tulbură înăuntru ca o mare agitată pe timp de furtună. Îşi turnă trei degete de alcool, îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură ca pe un medicament. Închise ochii şi se cutremură. Dădu paharul de cristal gros deoparte, clătină din cap şi fugi în hol.

Năvălind în dormitor deschise larg uşile dulapului, smulse de pe umeraşe toate hainele lui, apoi se duse la birou şi-i aruncă restul lucrurilor în mijlocul covorului.

Aruncă ce putu în singura lui valiză ponosită care, după cum îi spusese el, simţise căldura din La Paz şi strălucirea din Buenos Aires, misterele şi mizeria din Moulmein şi Lom Sak. O închise cu un pocnet sec. Cu valiza într-o mână şi restul hainelor lui sub braţ, traversă casa cu paşi mari, înjurând groaznic când se lovi de piciorul unui scaun şi ieşi pe uşa din faţă.

Afară păsările cântau dulce, zburând dintr-un copac în altul. Un câine lătra furios de pe partea cealaltă a dealului, simţind poate un coiot care i-a călcat teritoriul. Dintr-un aparat de radio se revărsau valuri asurzitoare de muzică.

Se îndreptă spre coasta dealului unde iarba lungă creştea sălbatică şi rugii de mure erau deşi şi plini de ţepi. Se uită la valiză. Fusese însoţitoarea lui constantă de când se mutase din Burma în Thailanda şi apoi, după cum susţinea el, când riscase să pătrundă în interzisa Cambodgie. Pentru că aceasta era cauza căreia pretindea că i s-a consacrat, sângerând pentru un popor mutilat şi muribund de pe partea cealaltă a globului, fiindcă se simţea, cel puţin parţial, responsabil pentru chinurile lor. Dar atrocităţile la care fusese supus acolo pesemne că îl orbiseră aidoma unor radiaţii în privinţa conceptelor de bază ale lumii în care se născuse. La fel ca unii astronauţi la întoarcerea de pe Lună, îşi spuse ea, el se schimbase, mintea i se deformase, emoţiile îi deveniseră o parodie grotescă a ceea ce fuseseră

odinioară. Flăcările unui rug necunoscut îi arseseră conştiinţa.

În cele din urmă, aruncă obiectul greu în întunericul serii, urmărindu-l cum se rostogoleşte din colţ în colţ de-a lungul coastei dealului acoperit de ferigi întunecate – o adevărată junglă de tufişuri. Douăzeci de metri mai jos valiza se opri. Capacul se deschisese din cauza impactului şi hainele fuseseră aruncate afară într-o explozie tăcută.

Apoi Daina făcu să zboare şi celelalte haine ale lui Mark – câte o piesă o dată – până când rămase numai una singură. Era o cămaşă de mătase pe care i-o făcuse ea cadou la ultima aniversare – preferata lui, după cum îi spusese o dată. Mototolind-o într-un ghem o azvârli şi pe aceasta pe urma celorlalte. Se prinsese pentru o clipă în ramurile unui salcâm uriaş, fluturând acolo ca ultimul fanion de pe un câmp de luptă după o bătălie deja pierdută. Apoi vântul rece al nopţii, trăgând de ea, o ridică sus în aer ca pe un zmeu care s-a desprins de sfoara care-l conducea şi o duse departe. Dar Daina se întorsese deja cu spatele.

Fugi tremurând în casă, închise uşa din faţă, o încuie şi puse lanţul – pentru prima dată după multe luni.

Se auzea doar ticăitul ceasului din bucătărie. Rămase pe loc privind în gol. Amorţeala care o cuprinse pierea încet. Luă telefonul şi formă numărul lui Maggie, dar după ce sună de patru ori îşi dădu seamă că este probabil în studio cu Chris, şi în seara aceasta nu avea nici un chef să aibă de a face cu nebunia de acolo.

Spuse un „fir-ar să fie" şi se întoarse în hol. Cel mai bun lucru pe care îl putea face, se decise, era să plece şi ea de aici. *The Warehouse* era un loc în care se putea răcori şi relaxa.

Se opri când se văzu în oglinda de la baie – o fulgerare fantomatică peste timp şi spaţiu. Fu atrasă ca într-o maree de încăperea cu dale reci. Orice mişcare încetă pentru un moment. Ar fi putut fi confundată cu o statuie expusă în lumina difuză. Cu o mişcare bruscă a braţului

suplu, bronzat, aprinse luminile calde, un curcubeu încadrându-i fața. Fără să-şi ia ochii de la imaginea reflectată, se aşează jos încet. Ridicându-şi mâinile îşi trase în spate pădurea de păr de culoarea mierii care i se revărsa peste umeri. Îşi cercetă fața la fel cum ar fi privit o imagine de pe ecran, observând structura ovală puternică, ochii mari, depărtați, lungi şi uşor înclinați la colțuri, stropii aurii din irişii violeți, pomeții înalți ai obrajilor. Se gândi că semăna mai mult cu mama decât cu tatăl ei.

Începu să plângă deşi cu o clipă mai înainte fusese destul de sigură că nu o va face. Îşi lăsă capul în jos, îl îngropă în brațele îndoite şi suspină. Se legănă puțin găsind ceva mângâiere în mişcare. Când termină, se ridică şi deschise robinetele ca să îşi spele fața.

Dar apa din chiuvetă suna ca vocea lui Mark şoptind: *Draga mea, draga mea!* Se scutură dezgustată de autocompătimirea ei.

„Hei! Când ai de gând să te maturizezi?" îşi spuse cu duritate. „La ce dracu' ai nevoie de el?" Trupul ei avea răspunsul gata pregătit la întrebarea aceasta. Fusese singurul lucru care o făcuse să zâmbească toată seara.

Se dezbrăcă, mai mult smulgându-şi hainele, şi intră sub duş. Peste câteva minute îşi punea pe ea o bluză albastră de mătase. Se gândise întâi la jeans, dar parcă în seara aceasta pantalonii păreau deplasați, şi alese o fustă mulată, de un albastru închis cu un imprimeu galben pal. Se uită în oglindă, îşi privi sânii tari, înalți – „sâni Kim Novak", îi spusese odată Rubens în glumă – talia îngustă, dar fără să fie prea subțire, picioarele lungi de dansatoare.

Zburând în noapte în Mercedesul argintiu, încetini când luă curba în ac de păr, apoi acceleră din nou. Vântul îi răvăşi părul iar luminile din vale, aureolate de distanță, păreau să clipească făcându-i cu ochiul prin frunzişul negru.

Maşina trepida sub ea ca o inimă. Goni pe lângă un perete înalt de piatră şi beton şi pentru

o clipă acesta îi trimise înapoi mirosul pătrunzător de benzină, mascând parfumul caprifoiului. Asta îi aminti de străzile New York-ului, agitate, mustind de viață.

Acestea erau ecouri stranii şi neliniştitoare dintr-o vreme a vieții când nu avea nimic al ei, pe nimeni la care să vină. Singură, plină de teamă şi mânie reținută, descoperise că unicul mod de a supraviețui era să se întoarcă în stradă; doar oamenii de acolo o tratau ca pe o persoană normală, care gândea, simțea şi trăia ca o entitate separată, discretă.

Simți că i se face dor de Baba şi lacrimile începură din nou să i se rostogolească pe obraji. „Nu," îşi spuse, „nu face asta. Ai mai fost pe drumul acesta şi ştii unde duce." Tremura. „Sunt aproape de limită. Sunt destul de înfricoşătoare profunzimile la care mă împinge Marion, fără să fie nevoie să mă mai gândesc la ce mi-a făcut Mark. Afurisit să fie!" Se simți dată la o parte, casele opulente care treceau în viteză pe lângă ea nu-i puteau fi mai străine decât dacă ar fi picat dintr-un alt sistem solar.

Îşi şterse ochii, smuci schimbătorul de viteze şi simți cum Mercedesul zvâcneşte derapând într-o curbă strânsă. Se lăsa o ceață uşoară înconjurând-o ca un spirit plutitor şi se simți deodată înspăimântată, ca şi cum lumea se umpluse de un vid la fel de mare ca acela pe care-l simțea înăuntrul ei.

Cu un geamăt sălbatic se aplecă, împinse o casetă în casetofon, dădu volumul la maxim şi auzi pulsul electric înnebunitor al formației Heartbeats – bubuitul acut al tobelor suprapus peste sunetul greu al basului; chitările, claviatura şi vocea mânioasă a lui Chris explodând în difuzoare ca gloanțele.

De-atâtea ori am încercat
Să te fac, să te desfac,
Să te rănesc, să te smulg.
Ştii că te voi găsi oriunde te vei ascunde...

Își azvârli capul pe spate lăsând vântul să-i sufle părul de pe față.

Legat și obligat,
Cu bule de gumă în gură;
Nu poți să fugi – n-ai cum.
Ești dus cu forța
În moartea nopții...

Dinții i se dezveliseră de la forța vântului; acest moment nu trebuia să se gândească la nimic, doar să simtă atracția viscerală a muzicii – o forță care o trăgea spre mare.

Dus cu forța.
Fără luptă.

L.A. era o emisferă albastră-galbenă sub ea, pulsând sub smogul greu de parcă vreun suflet adânc îngropat se străduia să se elibereze din strânsoarea torturantă a orașului.

Goni la vale – ca să-l întâlnească.

*
* *

The Warehouse era un conglomerat de lumini orbitoare, sclipind ca o comunitate de creaturi fluorescente ale mării întinse pe pielea apei. La ora aceasta Marina del Rey nu era aglomerată; Admiralty Way era dezolant într-un fel pe care nici un trecător nu l-ar fi recunoscut, peste zi. Iahturile mari erau reduse la umbre bidimensionale, antenele lor ca niște bice trimițând semnale misterioase spre cer.

Era restaurantul pe care-l iubea cel mai mult din L.A. Cunoștea pe toată lumea de-aici și toți își dădeau toată silința să o facă să se simtă ca acasă. Era suficient de departe de *Rodeo Drive* din Beverly Hills pentru a o feri de ziariștii mondeni pe care îi detesta.

Fusese construit astfel încât să semene cu hardughia de pe malul mării căreia îi purta numele* și era ticsit cu

* Warehouse = depozit (n. tr.)

butoaie mari de stejar şi lăzi enorme de lemn, marcate cu numele celor mai exotice porturi din lume: Shanghai, Marsilia, Pireu, Odessa, Hong-Kong, Macao şi chiar San Francisco. De tavan erau agăţate baloturi prinse în plase groase de cânepă.

Era un local mare, în care domnea o harababură studiată ce-i amintea de un han de ţară din New England, având în partea dinspre mare o terasă enormă de sticlă, cu o vedere extraordinară asupra portului pe o rază de cincizeci de mile.

Ca de obicei era plin, dar Frank, şeful de sală, zâmbind şi făcându-i complimente pentru felul în care era îmbrăcată şi cum arăta – *che bella, che bella* – o conduse la o masă cu vedere spre ocean, în timp ce toate capetele se întorceau după ea. Altora – aşezaţi într-o linie lungă şi şerpuitoare pe lângă bar – li se spusese politicos, dar ferm, că vor avea de aşteptat cel puţin o oră pentru masa preferată.

Comandă un *Bacardi* cu gheaţă şi o felie de lămâie, care îi fură aduse aproape imediat. Un timp care i se păru nesfârşit stătu sorbind din pahar şi privind imaginea reflectată pe geam a oamenilor de la bar cum îşi beau în tăcere băuturile, clipind unul către celălalt cu ochii împăienjeniţi. Şi pentru prima dată se gândi că ştia cum trebuie să le fie.

Apoi îşi văzu propria reflexie în geam. Îşi trasă linia nasului – imperfectă – simţindu-se extraordinar de încântată că nu şi-l „ajustase" niciodată. „Doar mama a dorit asta," îşi spuse.

Nu şi Jean-Carlos. Nu simţise nici un tremur când urcase treptele spre şcoala lui de la al doilea etaj din 8666 *West 3rd Street* din Los Angeles.

– Salutare, Daina! îi spusese rânjind larg şi scuturându-i mâna cu putere. Îi simţi bătăturile groase, galbene, tari ca betonul. Bine ai venit la şcoala mea. Îi puse o mână pe umăr. Pe-aici noi toţi ne spunem pe nume. *Sin ceremonia** . Eu sunt Jean-Carlos Ligero.

---

* sin ceremonia = fără ceremonie (în limba spaniolă, în original) (n.red.)

N-avea cum să fie mexican, îşi spuse. Avea părul creţ, roşu, tuns scurt, o frunte îngustă sub care ardea o pereche de ochi limpezi, albaştri.

– Ha, *chica**,îi zise el cu o voce bubuitoare care părea să vină din piept şi nu din laringe, *ăsta* îţi dă caracter, şi îşi trecuse vârful tare al degetului de-a lungul liniei nasului ei.

Avea o gură mare peste care se arcuia o mustaţă subţire de un roşu întunecat, perfect îngrijită. Bărbia îi era dură şi agresivă; una peste alta, capul lui era destul de pătrăţos. Îngust în şolduri, avea în mişcări graţia unui dansator, fără a fi deloc efemeiat.

– Eşti din Insule? întrebă ea.

Pielea lui se încreţise când zâmbise. Faţa îi era brăzdată de linii ca un semn al ravagiilor timpului asupra cărnii umane. Dinţii i se iviră, galbeni, contrastând cu pielea bronzată.

– Din *Insulă, cara*. Cuba! Zâmbetul îi dispăru aşa cum dispare soarele în spatele norilor. Am evadat din Morro Castle acum douăzeci de ani; am luat încă trei oameni cu mine şi l-am lăsat pe Fidel în urmă... şi familia: fraţii mei, sora mea...

– Ei bine... Stătea în faţa ei cu mâinile proptite în şolduri şi cu pumnii încleştaţi. Erau în centrul camerei vaste. Două luminatoare enorme trimiteau în toate părţile încăperii – chiar şi în colţuri – o lumină difuză, constantă. De-a lungul unui perete era o bară de lemn lustruită deasupra căreia era atârnată o oglindă lungă şi dincolo de ea se afla o plasă specială pentru obţinerea efectelor de umbră. În rest, camera era goală.

– Asta-i tot? întrebă Daîna uitându-se în jur.

– La ce te aşteptai? Zâmbi. La ceva puţin mai exotic, probabil. Desprins din paginile unui roman cu James Bond.

Ea îi întoarse zâmbetul, reuşind să se relaxeze până la urmă.

---

* chica = puştoaică (în limba spaniolă în original) (n.red.)

– Haide, zise el gesticulând. Să-ți văd mâinile.

Ea şi le întoarse ca pentru o inspecție.

– Să începem cu lucrurile de bază, zise el serios şi scoase la iveală o pereche de foarfece pentru manichiură. N-o să poți face nimic cu astea. Se apucă să-i taie unghiile cu abilitate până când ajunseseră să arate ca unghiile unui bărbat. Își trecu vârfurile degetelor, una câte una, peste marginile unghiilor Dainei, încuviințând pentru sine, satisfăcut. Apoi se dădu înapoi.

– Îți dai seama de ce eşti aici?

– Da. James, soțul meu din film, m-a învățat să vânez şi să mânuiesc armele.

– Bine. Vocea îi era repezită dar tot *sin ceremonia*. Această specializare este pentru un film – da – dar tot ceea ce te voi învăța eu în decursul următoarelor trei săptămâni, nu este joacă. Vreau ca asta să-ți fie extrem de clar. Nu-i de glumă. Vei învăța meşteşugul armelor – cum să le ții în mână, cum să le recunoşti, să le încerci, să le declanşezi. Cum să te descurci cu mâinile goale, cu un cuțit şi aşa mai departe. Ridică din umeri. Sunt unii regizori care nu pun prea mult preț pe asta... atât timp cât arată bine când trag un cadru, sunt mulțumiți, nu? Cu astfel de oameni nu vreau să am de-a face. Îi trimit în altă parte. Nu-mi pot permite să-mi pierd timpul. Ridică degetul arătător. Cu Marion am petrecut împreună multe seri plăcute – se pricepe la băutură... şi la trestia de zahăr. Bem, mestecăm, vorbim. Ştie ce vrea, omul ăsta, aşa că vine la mine. „O să dureze mai mult", îi spun, „...dar când oamenii tăi termină şcoala mea, vor şti tot ce trebuie să ştie".

Bătu din palme.

– Gata. Începem.

Daina se uită iarăşi în jur.

– Dar nu-i nimic aici în afară de rogojinile astea.

– *Paciencia**, spuse Jean-Carlos. Tot ce avem nevoie se găseşte chiar aici, în această cameră.

---

* paciencia = răbdare (în limba spaniolă) (n.red.)

De nu se ştie unde scoase un pistol şi i-l aruncă. Ea îl prinse, neîndemânatică.

– Nu, nu, nu, zise el uşor. Uite cum trebuie să faci. Şi îi arătă. Ăsta este un automat, îi spuse. Întoarse pistolul pentru a-i arăta partea interioară a patului. Aici este amplasat încărcătorul. Îi dădu înapoi arma. Vezi, nu are butoiaş. Ridică din nou arătătorul. Nu-ţi încredinţa niciodată viaţa unui pistol automat. Se blochează când ţi-e lumea mai dragă. Mai bine, foloseşte un revolver. Uite – scoase la iveală, tot nu se ştie de unde, o altă armă – încearcă acest *Police Special*. E un pistol mai greu, este adevărat, dar are avantajele lui. Glonţ de calibru mai mare, putere de penetrare mai mare şi este foarte precis. În calitatea ta de vânător, toţi aceşti factori sunt importanţi.

Nu, uite aşa, continuă el. Degetele lui puternice şi pricepute le ghidară pe ale ei. Foloseşte ambele mâini, e-n regulă. Ţi se pare greu? Da? E-n ordine. Luă o pereche de greutăţi prinse în nişte fâşii de piele şi i le încheie în jurul încheieturilor mâinilor cu catarame. Aşa vom exersa în primele două săptămâni. După aceea, nici nu vei mai simţi greutatea pistolului. Şi, ca orice ochitor de frunte, vei uita complet de el.

Se ţinuse de cuvânt şi o pusese să muncească din greu, învăţând-o să recunoască o duzină de pistoale diferite şi vreo douăzeci de puşti, să tragă precis, să folosească un cuţit ca să jupoaie animalele – totul în decurs de trei săptămâni, până înaintea plecării echipei de filmare la Nisa.

– O să te mai învăţ şi alte lucruri, mai târziu, îi spuse Jean-Carlos. Dar, pentru moment, eşti pregătită.

– Daina – *hello*, spuse o voce lângă ea, readucând-o în atmosfera localului.

Ridică privirea peste umăr şi văzu că lângă masa ei se oprise Rubens. Era înalt şi lat în umeri. Avea ochi negri, pătrunzători, aşezaţi pe faţa îndrăzneaţă ca a unui şoim şi impresia aceasta era sporită de bronzul lui accentuat. Avea acel gen de frumuseţe mediteraneană, care şi-ar fi putut cu uşurinţă avea originea în Grecia sau în Spania.

Avea o gură puternică, hotărâtă, păr destul de lung – la fel de negru precum ochii.

Dar toate aceste detalii fizice erau numai de fațadă. Rubens nu trebuia decât să intre într-o încăpere pentru ca toți ceilalți să-i simtă prezența formidabilă. Radia atâta putere de parcă ar fi fost vreun model nou de reactor nuclear mobil. Și, probabil, din această cauză zvonurile pe seama lui îl urmau ca fragmentele de praf cosmic din coada unei comete.

De exemplu, se spunea că nu pierduse niciodată vreo confruntare în sala de consiliu – și, desigur, fuseseră destule; că nu era satisfăcut doar de victorie, ci voia să-și zdrobească adversarul.

Se mai spunea că divorțase de soția lui – o femeie frumoasă și talentată – fiindcă nu voia să-l facă vulnerabil în public.

Într-un ocean plin de rechini, Rubens era cunoscut drept un mare mâncător de rechini – o reputație pe care el căuta în mod continuu să o întărească. Și tocmai pentru aceasta era extrem de admirat, căutat, măgulit și lăudat de o mulțime de persoane obișnuite să-și deformeze coloana vertebrală făcând plecăciuni în fața mărimilor zilei.

– Oh, Rubens, spuse Daina. Apoi, ridicându-și paharul cu Bacardi, continuă în gând: „absolut ultima persoană din lume pe care voiam s-o văd în seara asta".

Deoarece toți ceilalți se plecau în fața lui, ea se hotărâse, încă din primul moment în care îl întâlnise, să nu o facă. Îi fusese descris drept „inima rece" a Los Angeles-ului; mai degrabă un simbol, decât un om.

Rubens puse o mână pe spătarul scaunului de răchită și crom din fața ei.

– Ai ceva împotrivă? îi ceru el permisiunea să se așeze.

Daina era îngrozită și, descoperind că tremură, își strânse mâinile în poală pe sub masă. Dar fu înspăimântată să afle în sine o altă emoție, mai puternică. Singurătatea o zguduia și acum. Privindu-l pe acest bărbat

nu se putea abține să nu se gândească la celălalt – care dispăruse în noapte cu acea fată după el, Mark.

Era iarăşi în pragul lacrimilor şi numai antrenamentul o ajută să se stăpânească, împiedicând-o să se facă de râs complet în fața lui. Nu dorea să fie cu Rubens, dar compania lui era preferabilă singurătății.

Îşi drese glasul.

– Te rog. Vocea părea să nu fie a ei.

– Votca şi tonic, Frank, îi spuse şefului de sală care se aplecase politicos în timp ce Rubens se aşeza. Stolichnaya.

– Stolichnaya. Da, domnule. *Miss* Whitney? Încă un Bacardi?

– Sigur. Ridică paharul gol. De ce nu?

Frank încuviință şi îi luă paharul.

Rubens aşteptă până când veniră băuturile şi fură din nou singuri. Clienții obişnuiți ai barului bâzâiau şi râsetele lor răguşite contrastau cu mişcările controlate cu grijă ale mâinilor şi capetelor. Pe scurt, erau la fel ca toți bețivii din orice bar al lumii.

– E din cauza mea?

– Ce?

– Starea ta melancolică.

Daina sorbi din băutură şi se întrebă la ce anume se gândea el. Poate altădată asta ar fi fost o provocare, dar acum...

– Doar o zi proastă.

– Totul e-n regulă pe platou?

Deodată deveni suspicioasă.

– Ştii tot ce se întâmplă pe platou. Îți dai seama că nu e din cauza asta. Unde vrei să ajungi?

El îşi întinse brațele.

– Nicăieri. Am intrat, am văzut cum arăți... Ridică paharul şi bău o înghițitură. Nu vreau să-mi văd starurile nefericite. M-am gândit că aş putea să te ajut.

– Să mă ajuți să ajung în patul tău, poate. Replica îi ieşi înainte de a-şi da seama şi îşi spuse: „Oh, Doamne, uite c-am făcut-o."

– Atunci plec. Își luă paharul în mână.

Ea îi privi fața, în timp ce mintea îi era cuprinsă de un vârtej. „Chiar dacă ești un ticălos, se gândi, ești singurul lucru pe care-l am în seara asta. Ce noroc pe mine."

– Nu, nu pleca, spuse fără prea multă tragere de inimă. Sunt doar într-o stare de rahat. N-are nimic de-a face cu tine.

Rubens se ridică și îi adresă un zâmbet încărcat de regret.

– Mă te că *are* de-a face cu mine. Ai tot dreptul să spui ceea ce ai spus. Își întinse din nou brațele, un gest caracteristic. Este adevărat, știi asta. Și eu știu. Am vrut să te aduc în patul meu de când ți-am fost prezentat, acum un an și jumătate. Dar tu l-ai întâlnit pe regizorul ăla negru – cum îl cheamă? Mark și nu mai știu cum...

– Nassiter, zise Daina iute.

El își pocni degetele.

– Mda, exact. Nassiter. Ridică din umeri. Ei, cine-i fidel pe aici? Privi în jurul lui conspirativ. Toată lumea se regulează cu toată lumea. Și am crezut...

– Eu nu, zise ea pe un ton înțepat.

– Nu, spuse Rubens. Tu nu. Dainei i se păru că arată puțin trist. Dar, din nefericire, mi-au trebuit optsprezece luni ca să descopăr asta. Ridică paharul spre ea, într-un toast. Pe curând.

Se gândi că probabil se înșelase complet în legătură cu el. Că tot timpul îl văzuse într-un singur fel, judecându-l ca pe o imagine de pe ecran; că îi lăsase pe alții să modeleze felul în care ea reacționase față de el – toate poveștile, zvonurile, șoaptele, voluptatea știrilor de scandal. Nu, nu, nu. Daina Whitney nu voia să aibă de-a face cu toate acestea.

Aproape că-i veni să râdă de ea însăși pentru că a fost o cățea atât de suspicioasă, căutând tot timpul sub covor după gunoaie ascunse.

Dar, în același timp, își dădu seama că avusese totuși un motiv mai profund, mai întunecat, ca să-l îndepărteze. Rubens era, după cum se spunea, nemilos și la fel de dur

ca pulberea de diamant. Dar el era, de asemenea, puterea – el era L.A. De aceea se simțea atrasă de el? Ce putea însemna acest om, în viitor, pentru ea? Era periculos, știa asta, și începu să transpire când se gândi la acest lucru. Deodată, își dădu seama cum evenimentele vieții ei conduceau direct spre acest moment. Da. Dar știa acum, cu o siguranță din ce în ce mai mare, că dacă nu s-ar fi întâmplat astfel s-ar fi găsit o altă cale.

Simți o tulburare în adâncul întregii ei ființe: căldura lui și amărăciunea ei – o combinație pe care nu voise să o ia în seamă. Până acum.

Își puse încet mâna peste a lui.

– Rămâi, fu tot ce îi spuse, privindu-l în ochi. Îi simți degetele tari, bătătorite, sub ale ei și pe neașteptate îi veni în minte Jean-Carlos. Ca și el, Rubens avea acea grație aspră a unui animal: o forță imensă, bine stăpânită.

Pentru prima dată, Rubens părea cuprins de nesiguranță în timp ce ea îi spuse:

– Ei, haide. Ai fost un ticălos și eu o cățea. Asta nu înseamnă că nu putem petrece o oră sau două împreună. Se pare că nu a fost decât o neînțelegere.

El se așeză din nou, luă o înghițitură zdravănă din băutura sa. Daina își retrase mâna și îl urmări cum o privește atent.

– De ce mă privești așa?

– Știi că ești într-adevăr cea mai extraordinar de frumoasă femeie pe care...

– Oh, Doamne, Rubens!

– Nu, nu. Ridică o mână spre ea. Sunt sincer. Cred că niciodată până acum – știu că sună ciudat – nu te-am văzut cu adevărat. Erai noua fată...

– Un nou trofeu.

– Recunosc. Dar vocea lui nu părea să se scuze. *Mea culpa.* Cu timpul, te obișnuiești atât de mult cu liniile de ansamblu. Este la fel ca în oricare alt loc, doar că aici avem de-a face cu „material" uman. Cu un gest își îndepărtă cuvintele. Oricum, devine ceva hipnotic după o

vreme. Fetele vin şi pleacă... „vorbind despre Michelangelo". Râse, şi râse şi ea intrigată de aluzia lui la T.S. Eliot. Este uşor, atât de afurisit de uşor, încât uneori îţi vine să urli.

Ea făcu o grimasă.

– Vrei să spui că nu este paradisul oricărui bărbat?

– Să-ţi spun ceva, zise el serios, aplecându-se uşor peste masă. Paradisul este un loc potrivit numai pentru vise. Nu îşi găseşte loc în lumea reală. Şi ştii de ce? Nu există nici un pericol în paradis. Noi – gesticulă cu mâna – noi toţi – avem nevoie de pericol ca să supravieţuim. Ca să trăim şi să facem... lucrurile pe care trebuie să le facem ca să crestăm încă o linie în fiecare an. Îşi controla cu grijă expresia. Crezi că tu eşti altfel decât noi, ceilalţi, Daina? Clătină din cap. Nu eşti, să ştii. Îşi împinse deoparte paharul gol, astfel încât să nu mai fie nimic între ei pe tăblia mesei.

De exemplu, *Heather Duell*. O să fii fericită dacă filmul nu se va dovedi a fi marele succes pe care îl aşteptăm cu toţii? Bineînţeles că nu. Nu vei fi fericită până când nu vei fi numărul unu. Dar dacă nu ai avea încredere în propria-ţi capacitate, nu ai putea supravieţui aici... sau aiurea.

Ai ceva caracteristic, ceva ce nu-mi pot explica. Este ca şi cum ai veni din alt timp, din alt loc. Îşi înclină capul. Nu ştiu. Poate că m-ai înţelege greşit dacă ţi-aş spune că e ceva diferit la tine.

– Nu, zise ea. Nu aş înţelege greşit. Acum era cu adevărat intrigată. El n-avea de unde să ştie, era sigură de asta. Şi totuşi vedea în ea. Putea să ghicească? Se gândi că exista o posibilitate.

– Este aproape... Şi făcu din nou acel gest distinct, îndepărtând aerul cu mâna. Dar nu – clătină din cap – nu poate fi adevărat.

– Ce nu poate fi adevărat? Acum ea era cea care se apleca peste masă.

El zâmbi, aproape timid, şi, doar pentru o clipă, Daina bănui cum arăta când era copil. Se trezi întorcându-i zâmbetul.

– Păi, cred că te-ai putea simți jignită. Aşteptă un moment, apoi se hotărî. Dacă nu te-aş cunoaşte destul de bine, aş jura că vii de pe stradă. Dar ți-am citit referințele: familie bună, din zona bogată a Bronx-ului*. Ce ar putea însemna străzile New York-ului pentru tine? Filme, cărți...

„Baba", îşi spuse Daina păstrându-şi secretul ascuns în străfundul inimii. Dar era surprinsă, plăcut surprinsă, că el ghicise, deşi n-avea de gând să i-o arate.

– Cum era New York-ul?

– Oh, ştii şi tu. Acelaşi. Gunoiul mormane, toată lumea îl înjură pe primar şi *The Mets* pierd în continuare.

– Dar acolo este primăvară, spuse ea cu melancolie în glas. Mă tem că încep să uit cum este când anotimpurile sunt diferite. Aici, parcă eşti uitat de timp.

– Tocmai din cauza asta îmi place aici, spuse Rubens.

– Nu ți-e dor de Coasta de Est?

Rubens ridică din umeri.

– Firma mea are birouri în New York, aşa că mă duc acolo cel puțin o dată pe lună. Îmi place, dar nu cred că îi duc dorul cu adevărat. Sorbi din băutură. Îmi place să stau în *Park Lane* când sunt acolo. Mă bucur într-adevăr de privelişte – *Central Park,* până în Harlem. E interesant să vezi cum trăiesc săracii.

– Deci afacerile te-au adus aici.

El încuviință.

– În cele din urmă. Dar totul a început cu cărțile lui Raymond Chandler. M-am îndrăgostit de L.A. datorită lui.

– Ştii, e ciudat, spuse Daina privind pe fereastră la ocean. În toate celelalte oraşe din lume în care am fost – Roma, Londra, Paris, Geneva, Florența, peste tot – diminețile aveau întotdeauna cel mai mare farmec; un fel de virginitate care este aproape extraordinară atunci când tehnologia din jur este ținută puțin pe loc, cât să lase inima să se înmoaie. Clătină din cap. Dar nu şi aici. În oraşul ăsta, este năvala nopții. Asta din cauză că L.A. nu

* Bronx – cartier în New York (n. red.)

are ce virginitate să-şi piardă în fiecare zi. S-a născut târfă.

– Aspre cuvinte pentru un oraş în care ai ales să trăieşti, observă Rubens.

Daina îşi cufundă vârful unui deget în ceea ce îi mai rămăsese din băutură şi învârti cuburile de gheaţă pe jumătate topite.

– Oh, locul acesta are alte calităţi. Îl privi printre gene. Este cel mai luxos oraş de pe pământ, plin de suspine obraznice şi brăţări de platină.

– Dacă iubeşti nopţile atât de mult, poate ar trebui să facem acum ceva.

– De pildă?

– Beryl Martin dă o petrecere. O cunoşti?

– Singurii oameni de publicitate pe care-i cunosc sunt cei angajaţi de studio.

Beryl este cea mai bună dintre independenţi. Poate fi uneori cam tăioasă, dar când ajungi s-o cunoşti îţi dai seama cât de strălucitoare poate fi.

– Nu ştiu ce să zic.

– Păi, putem pleca oricând vrei. Şi îţi promit că o să am grijă de tine.

– Sunt cu Mercedesul.

– Dă-mi cheile. Îl pun pe Tony să ţi-l ducă acasă. Nu mai am nevoie de el acum, să-mi conducă Lincolnul.

Rubens evită *Sunsetul**, preferând străzile întunecoase strălucirii de neon şi aglomeraţiei de pe bulevard. Treptat, casele în stil spaniol făcură loc clădirilor băncilor cu faţade de crom şi sticlă.

Alături de el, pe fotoliul capitonat al Lincolnului, Daina deschise radioul până găsi postul KHJ. Nu trecură decât câteva momente şi se auzi ultimul single al formaţiei Heartbeats, „Robbers".

– Îţi place chestia asta, nu-i aşa? întrebă Rubens.

– Te referi la rock, sau la Heartbeats?

* Sunset – bulevard în Los Angeles

– La amândouă. Aud cântecul ăsta blestemat oriunde m-aş duce.

– Asta din cauză că peste tot e pe primul loc.

– Nu înțeleg, zise el virând la stânga. Tipii ăştia cântă de o grămadă de vreme, nu-i aşa?

– Şaptesprezece ani, sau cam aşa ceva.

Rubens încetini într-un viraj la stânga, apoi, ignorând lumina roşie a semaforului, plonjă înainte ca un explorator neînfricat în noaptea luminată, după cât se părea, doar de evantaiul farurilor mari ale automobilului.

– Dumnezeule, ai fi crezut că s-au destrămat până acum, sau măcar s-o fi luat pe drumuri separate, ca Beatles.

– Sunt unii din ultimii reprezentanți ai primei invazii muzicale britanice, spuse Daina. Numai Dumnezeu ştie cum de-au rămas împreună atâta timp.

– Mulți bani, fără îndoială. Sunt un stimulent bun.

Ea întoarse capul.

– Te-ar interesa să te bagi în aşa ceva...?

– Doamne-Dumnezeule, nu, în nici un caz. Râse. Mai degrabă mi-aş tăia venele, decât să depind de o adunătură de muzicieni beţivi şi drogați, care n-au reuşit încă să iasă din stadiul adolescenței. Privi în oglinda retrovizoare. În plus, nu-mi place cum cântă. Nu mi-a plăcut niciodată.

– Nu-ți place deloc muzica?

– Ba da, când am timp s-o ascult. Jazz, puțină clasică, dacă nu e prea grea.

– Vrei să închid radioul? Întinse mâna spre buton.

– Nu. Lasă-l. Ție îți place.

Se apropiau acum de apartamentele din Beverly Hills, casele erau mai lungi, mai joase, mai împodobite.

– Ce mai face prietena ta, Maggie? Nu trăieşte cu unul din formație?

– Ba da. Cu vocalistul – Chris Kerr. E bine. Mereu lângă Chris, în studio – formația lucrează la un nou album. Încă mai este în căutarea unui rol adevărat.

Rubens mormăi ceva în barbă.

– Pariez că şi-ar da şi dinţii din faţă ca să aibă rolul tău din *Heather Duell.*

– Nu. Mai ales că asta ar însemna că nu l-aş mai putea avea eu. Este fericită pentru mine. Îi observă privirea ironică. Crede-mă. Este cea mai apropiată prietenă pe care o am aici. Am trecut împreună printr-o mulţime de greutăţi în ultimii cinci ani.

– Cu atât mai mult, spuse el cotind pe o alee lungă, şerpuitoare, luminată de o parte şi de alta de felinare japoneze. Acum e timpul când fetele se separă de femei.

Bineînţeles că l-a pierdut în prima izbucnire de lumini scânteietoare, zgomot sălbatic, efluvii de parfum. Fu luat deoparte de Bob Lunt de la *William Morris,* un tip cu o faţă onestă. Şi curând, capetele aplecate într-o discuţie ce părea a fi importantă, li se uniră ca ale unor jucători de rugby într-o grămadă.

Muzica rock urla, Linda Ronstadt alternând cu Donna Summer, dând petrecerii un aer cam ciudat, aproape schizofrenic. Daina recunoscu oameni importanţi de la cele mai mari studiouri de film, printre care şi câţiva producători şi regizori independenţi, toţi aceştia depăşind ca număr actorii prezenţi.

– Ah, Daina Whitney.

Beryl Martin era o femeie masivă, cu o faţă care – privită foarte de aproape – semăna cu aceea a unui papagal. Nasul, ca un cioc, ar fi fost trăsătura dominantă a feţei ovale, plate, de culoarea chitului, dacă nu ar fi fost minunaţii ochi verzi, aşezaţi precum nişte smaralde în săculeţe pline cu carne.

– Bună, Beryl.

Femeia mai vârstnică făcu o piruetă, răsucindu-şi trupul masiv cu o sprinteneală pe care cu greu i-ai fi putut-o bănui.

– Ei, cum îţi place de mine? În carne şi oase, vreau să spun. Râse, neaşteptând vreun răspuns. O luă pe Daina de braţ şi o conduse spre barul aglomerat de unde luă băuturi pentru amândouă.

– Trebuie să-mi spui, zise Beryl cu căldură, cum reuşeşti să fii prietenă atât de bună cu Chris Kerr. Este... de fapt, toţi aceşti cântăreţi de rock sunt nişte figuri foarte bizare. Sau – îşi ridică speculativ o sprânceană – este un secret? Chicoti. Sunt atât de *outré**. O îmbrăţişă pe Daina. Delicios!

– Nu este deloc aşa, spuse Daina la jumătatea drumului între fascinaţie şi plictiseală. Nu înţeleg de ce consideri muzicienii drept nişte persoane greu de înţeles. Cred că cei mai mulţi oameni din comunitatea noastră îi invită la petreceri pentru că se simt deopotrivă excitaţi şi superiori lor.

– Muzicieni... Beryl învârti cuvântul în gură ca şi când ar fi fost o bucată de hamburger. Hm, nu. *Muzicieni* sunt cei care cântă în orchestrele simfonice sau în formaţiile de jazz. Rock and roll-ul este cântat de, oh, cum să le spun? Proscrişi. Ridică din umerii căroşi. Nu ştiu, par cu toţii atât de stupizi.

– Ei bine, Chris nu este, zise Daina un pic iritată că trebuia să-i ia apărarea. Nu-l înţelegi pentru că vine dintr-un mediu total diferit. E străin aici. Bănuiesc că încă nu se simte în largul lui; i-au lipsit multe lucruri, atâta vreme.

– Să-ţi spun un secret despre mine, spuse Beryl degajată. Când am venit aici prima dată, aveam în buzunar doar cincizeci de cenţi. Nu cântăream decât cincizeci de kilograme şi aş fi putut ajunge cu uşurinţă manechin. Îşi întoarse faţa spre lumină. Vezi, am o conformaţie osoasă. Dar la fel ar fi putut face şi alte zece mii de fete, unele mult mai drăguţe decât mine. Unele chiar au făcut-o, până la urmă.

Pe de altă parte, eu am fost obligată să cobor în genunchi şi să-mi pun gura într-un număr de poale influente ca să pot să mă ridic, ca să pot vorbi. Îşi săltă iarăşi umerii. Uneori asta a mers, alteori am fost aruncată afară cu şuturi în fund. Asta e un oraş foarte crud. Râse.

* outré – excentrică (în limba franceză în original) (n.red.)

împrăştiind în aer o ceaţă fină de alcool şi salivă. Pielea îi era caldă şi uscată; mirosea a Chanel 5.

Apoi, continuă ea, într-o zi mi-a venit o idee. Tocmai eram în mijlocul unui futai. M-am excitat atât de tare încât aproape că l-am muşcat. Hohoti zgomotos. Îl regulam pe un agent de publicitate, în timp ce vorbea la telefon cu o clientă. Mi-am dat seama imediat cine era individa, şi că greşea total că îl contactase pe ăla de-l regulam eu. Era un tip fără perspective.

Chiar în acel moment, ticălosul mi-a împins ceafa mai jos, spre scula lui de trei parale. Atunci mi s-a aprins becul. De ce să stau aici să sug pixul ca o proastă, când i-aş putea face *eu* publicitate actriţei? Aşa că, ha, ha, i-am udat puţin chiloţii şi, când s-a dus la toaletă, am tras cu ochiul în agenda lui ca să aflu adresa şi telefonul actriţei.

De cum am ieşit din biroul tipului, am alergat la *Times* şi i-am spus povestea lui Epstein în persoană. A fost de acord şi mi-a cumpărat-o. Tot ce îmi rămânea de făcut era s-o conving pe actriţă să mă accepte.

Beryl îşi scurse paharul, îşi linse buzele de plăcere şi continuă:

– Ei, bine, dă-mi voie să-ţi spun, a fost mai uşor decât am crezut. Fătuca stătuse înţepenită în banalitate atât de mult timp, încât aproape că uitase cum arată o publicitate percutantă. Bucata de la *Times* a dat-o peste cap. Ăsta a fost începutul. Se bătu peste burtă. Toate mic-dejunurile, prânzurile şi cinele, s-au depus pe silueta mea de manechin. La început mi-a părut rău, dar apoi mi-am spus: La ce mi-a folosit că am cântărit cincizeci de kilograme? Am făcut vreo scofală în L.A. pe chestia asta? Şi, după o vreme, m-am învăţat să iubesc greutatea. Am transformat-o într-o parte a imaginii mele, un fel de emblemă. Şi, oricum – îi făcu cu ochiul – acum bărbaţii sunt aceia care îşi pun gura în poala mea. Ha!

– N-a existat o altă cale pentru tine?

Beryl clătină din cap.

– În zilele despre care-ți vorbesc, nu. Acum este puțin diferit: femeile își pot *alege* singure calea pe care să meargă.

Daina râse.

– Da. Se vorbește de libertate în fiecare zi, din ce în ce mai mult, dar afară de vorbe...

Femeia masivă o cântări cu privirea.

– Văd că tu ai chiar ceva mai multă decât mi-a spus Rubens. Dădu din cap. Dar abia acum înțeleg de ce îl interesează atât de mult cariera ta. Trebuie să-ți spun că mi-ai părut destul de bună în *Regina Red,* dar reacția presei – sau ar trebui să spun, lipsa ei – a fost scandaloasă. *Paramount* ar fi trebuit să mă angajeze pe mine. În mod sigur nu ești obișnuită să te pui în valoare. Deloc. Cred că Monty a greșit. Ar fi trebuit să-ți obțină niște garanții. La dracu', dacă m-aș fi ocupat eu de publicitate, *Regina Red* te-ar fi vândut *pe tine,* în loc să se petreacă invers.

– A făcut și el ce-a putut, remarcă Daina. La urma urmei, a fost primul meu rol principal.

– La dracu', scumpo, nu așa trebuie să gândești. Jeffrey Lesser a fost al naibii de norocos să pună mâna pe tine pentru rolul ăla. Da. Filmul n-ar fi fost nimic dacă nu era jucat bine, solid, și tu ai făcut asta. Beryl o luă pe Daina de umeri. Am auzit că i-ai rezistat destul de bine.

– Oh, îl știi pe Jeffrey. Îi place să intimideze oamenii. A făcut-o praf pe Marcia Boyd în trei zile. A hărțuit-o cu o scenă... a tars o sută de duble... fără nici un motiv, bine-înțeles. E doar dezgustător de nervos. Marcia a devenit din ce în ce mai isterică, până când a trebuit să fie schimbată. În momentul acela a fost încântat.

– Și ce s-a întâmplat când a încercat asta și cu tine? întrebă Beryl pe un ton ușor conspirativ. Nu pari a fi vreo isterică.

– Nu cedez atât de ușor ca alții.

– Bravo! Apoi vocea îi scăzu și mai mult, astfel încât Daina avu parte și ea de o grămadă de rugby, fiind

obligată să se aplece pentru a o auzi peste hărmălaia petrecerii. Dar a încercat, nu-i aşa?

Daina încuviinţă.

– Da, a încercat. Dar n-am făcut decât să rămân calmă şi să-i răspund pe măsură.

Beryl era uimită.

– Şi nu te-a aruncat afară din platou?

Daina răse.

– Oh, nu. Vezi, am descoperit tocmai la timp că Jeffrey se simte mult mai în siguranţă dacă poate înnebuni întreaga distribuţie, deoarece crede că asta produce exact genul de tensiune nervoasă prin care jocul actorilor este cel mai bun.

– Adevărat?

Daina ridică din umeri.

– Cine poate şti? Părerea mea este că procedează în acest fel infam, deoarece *el însuşi* funcţionează cel mai bine în acea tensiune. Am văzut ce s-a petrecut între el şi Marcia şi am învăţat din asta cum să mă port cu el.

– Fată deşteaptă! Beryl îi strânse braţul cu afecţiune.

– Despre ce vorbiţi? întrebă Rubens, apărând între ele dintre valurile mulţimii de invitaţi.

– Oh, despre nimic care te-ar putea interesa, spuse Beryl degajată. De-ale noastre, lucruri femeieşti. Plecă de lângă ei izbucnind în hohote de râs.

– Ce-a fost asta? o întrebă Rubens. N-am mai văzut-o pe Beryl râzând aşa de foarte mult timp.

– Suntem firi asemănătoare, spuse Daina. Cred că ne-am înţeles foarte bine una pe cealaltă.

– Grozav. Părea teribil de încântat.

Daina îl luă pe Rubens de braţ, privind spre mulţime.

– Doamne, suflă ea, cred că Ted Kessel vine spre noi.

– Şi ce-i cu asta?

– Are o gură rea! Viaţa nu are nici un haz pentru el dacă nu regulează pe cineva. Ştii că *Regina Red* ar fi trebuit să fie făcut de studioul lui – *Warners*.

– Sigur.

– Ei, bine, Kessel a fost cel care s-a împotrivit în ultima clipă. Şi ştii de ce? S-a plâns că rolul principal trebuia dat unei actriţe mai cunoscute. Era nervos din cauză că nu eram celebră, aşa cum voiau ei şi, după părerea lui, aş fi fost un obstacol în calea succesului filmului.

– Mă întreb cum le explică acum celor din Consiliul de Administraţie succesul tău?

Kessel îi văzuse şi, într-adevăr, se îndrepta spre ei. Avea părul alb, lins, şi obraji roz, curaţi, pe care un bărbat normal nu-i putea obţine decât cu un brici foarte ascuţit şi cu prosoape fierbinţi. Purta pantaloni de culoare închisă şi o jachetă safari încheiată doar la nasturele de jos, lăsând la vedere pieptul lipsit de păr şi burta destul de umflată, ca a unui băutor de bere.

– Daina, draga mea, ce faci cu piratul ăsta? spuse el cu însufleţire. Îl lovi uşor pe Rubens pe spate în timp ce se apleca spre ei. Acest mic *tête-à-tête* este de afaceri sau de plăcere? Aveţi ceva împotrivă dacă vine şi al treilea? Râse.

– Câte puţin din fiecare, răspunse Rubens. Facem planuri pentru următorul film al Dainei.

– Deja? Păi, n-aţi ajuns nici la jumătatea ăstuia de acum.

– Ted, spuse Rubens cuprinzând umerii bărbatului cu braţul, când ai un asemenea succes trebuie să-ţi faci planuri din timp, nu-i aşa?

Kessel nu suflă o vorbă despre *Regina Red,* dar îşi mută privirile bănuitoare de la unul la celălalt.

– Cred că *Twentieth* şi-a exprimat deja o opţiune.

Rubens lăsă să treacă un moment foarte lung înainte de a se uita la Daina şi de a-i răspunde lui Kessel.

– Nu, o trânti el brusc.

– Adevărat? Lui Kessel îi luceau ochii. Păi, v-aţi gândit la vreun studio? Daina aproape că îl văzu lingându-şi buzele. Tu ştii ce poziţie am eu la *Warners,* Rubens. Spune doar o vorbă şi mâine la prima oră îţi dau răspuns. Acum, când ajunsese în miezul afacerii, nu se mai adresa amândurora.

Rubens, însă, părea să aibă dubii.

– Nu ştiu ce să zic, Ted. Adică, tu nu ştii nimic despre ce este vorba în acest proiect.

Degetele groase ale lui Kessel fluturară în aer. Era în urmărirea prăzii şi nimeni şi nimic n-aveau să-l clintească prea uşor.

– Nu contează. Am încredere totală în tine, Rubens. Numele tău este aur.

– Şi Daina. Acum şi numele ei este aur.

– Da, da. Sigur că este, spuse Kessel repede. Am auzit cu toţii lucruri remarcabile despre *Heather Duell*.

Ştiind că omul era nerăbdător să audă cât mai multe despre film, Rubens spuse:

– Însă vrem un număr enorm de garanţii.

– Hei, dar eu de ce sunt aici? Le putem pune pe toate la punct, crede-mă.

– Oh, te cred, Ted, spuse Rubens luându-l din nou de umeri. Şi sunt sigur că şi Daina te crede. Dar, uite ce e... Privi în jur conspirativ. Ted, o să-ţi spun ceva strict confidenţial...

– Daa? Obrajii îi luceau în timp ce aştepta să audă noutatea picantă.

– Orice studio ar produce filmul, spuse Rubens cu o satisfacţie copilărească, acela nu va fi, în nici un caz, *Warners*. Râsul său exploda iar Kessel se smulse furios din îmbrăţişare şi, cu faţa şi gâtul roşii de furie, se strecură afară din încăpere.

– Văd că n-ai luat-o spre casa mea, remarcă Daina cu cinism. Nu se putea abţine să nu tacă; părea că asta era singura ei apărare acum.

Dacă îl deranjase cu ceva remarca ei, avu grijă să nu o arate. Îi răspunse pe un ton serios:

– Nu. Ştiu că iubeşti marea.

Chiar în acel moment, ca prin magia celui mai mare iluzionist, trecură de *Pacific Palisades,* şerpuind pe drumul liniştit spre Malibu.

Daina atinse butonul care cobora geamul, apoi stinse radioul. În liniște putea distinge clipocitul valurilor, la fel de regulat şi reconfortant ca bătăile inimii. Dar pe măsură ce se apropiau, vederea apaticului Pacific îi trezi dorul de albastrul închis al Atlanticului, de stâncile singuratice şi ascuțite înconjurate de spuma albă frenetică, de apa atât de rece încât îți împietrea pielea şi-ți albăstrea buzele.

Lincolnul lung torcea silențios de-a lungul lui *Old Malibu Road,* pe lângă case întunecate, tăcute, aşezate una lângă alta astfel încât Daina de-abia mai prindea cu privirea licăririle mării.

– S-a făcut târziu, spuse din obişnuință.

– Nu-i nimic.

Se opriră în fața unei fâşii goale de nisip. Incredibil, nu era nici o casă acolo.

– Unde suntem?

– Haide, zise el coborând din maşină şi evitând să-i răspundă la întrebare.

Ieşi şi ea şi inspiră adânc aerul tare al oceanului. Cel puțin, mirosul este acelaşi, îşi spuse inhalând mireasma bogată în sare şi fosfor şi încă ceva – acel amalgam de creaturi plutitoare, care înotau, ondulându-se într-un lanț lung, nesfârşit.

Îl privi pe Rubens pe deasupra capotei sclipitoare a automobilului. Îşi scosese haina de la costum şi acum, punând un picior în fața celuilalt, îşi scotea pantofii. Rubens îi întinse mâna, şi Daina, venind lângă el, i-o luă tremurând, lăsându-l să o conducă dincolo de drum, pe nisip. Începură să alerge, împiedicându-se, înfundându-se în nisip, depăşind linia de lumini din dreapta lor, o linie care părea a fi marginea civilizației. Acum se aflau pe un teritoriu nou şi neexplorat.

Merseră spre țărmul mării şi el o îndemnă şi mai departe. Daina se aplecă, îşi scoase pantofii şi, fără să ştie de ce, intră cu el în apă.

La început hainele li se umflară cu aerul prins în capcana apei, făcându-le mai uşoară plutirea, dar curând li se lipiră de piele, grele ca plumbul.

Se aruncară în valuri înotând spre larg – Rubens puțin mai în față, conducând-o – și de-abia când ajunseră la câțiva metri de un mic vas, Daina își dădu seama că aceasta le era destinația.

Era o șalupă de zece metri, amarată printr-o geamandură și o ancoră. Ajuns lângă șalupă, Rubens își întinse deasupra capului brațele lungi și musculoase. Degetele i se prinseseră în ceva, după cât se părea, deoarece atârnă suspendat în aer câteva secunde până când împroșcă din nou apa dând la iveală o scară de frânghie. Era alunecoasă și plină de alge.

– Urci?

Daina își dădu capul pe spate. Vasul se înălța întunecat deasupra umărului ei stâng. Către ea stătea întinsă o mână udă. Rubens deja urcase la bord. Ridică un picior din apă cu un ușor regret că-i părăsea îmbrățișarea blândă.

Dintr-un impuls subit își cufundă capul în apă și-și deschise ochii de parcă asta ar fi putut-o face să audă aici mai bine. Ascultă sub apă un timp care i se păru îndelungat, până când plămânii o obligară să iasă la suprafață. Dar nu auzi nimic, în afara mareei – un fel de muget ascuțit, fără formă, aproape imperceptibil, ca și cum ar fi fost mugetul fierbinte, incipient, al entropiei clipocind în univers, într-un tărâm dincolo de bariera timpului, unde toate lucrurile trăiau și mureau simultan, ordonate și anarhice în aceeași măsură.

Sparse suprafața apei scuturându-și capul pentru a-și elibera ochii și nasul de apă, răsuflând spasmodic. Se simțea vag înfrântă și tristă. Inspiră adânc aerul nopții și apucă mâna întinsă a lui Rubens.

– Pescuiești? o întrebă dându-i un prosop pufos, albastru închis. Merg adeseori cu vasul ăsta la pescuit. Este ideal pentru așa ceva.

– Nu, zise ea. Nu-mi place prea mult. Își lăsă capul în jos ca să își șteargă părul.

– Stai, spuse el punând o mână pe prosop. Ochii păreau să-i strălucească în lumina palidă a lunii,

pătrunzători şi scânteietori ca stelele. Te rog. Daina se opri privindu-l, cum stătea cu prosopul gros drapat în jurul încheieturilor suple ale mâinilor, ca pregătit pentru o ceremonie. Îmi place cum arată părul tău ud. Ca al unei sirene. Părea uşor stingherit de ceea ce spusese. Se întoarse puţin într-o parte. Ce zici de ea? Făcu un gest larg cu braţul, arătând spre şalupă.

Daina privi în direcţia indicată de el. Abia acum observă că ceea ce crezuse ea ca fiind o şalupă, de fapt era un vas cu pânze. Puntea, perfect plată la pupa, era vopsită într-un albastru adânc – miez de noapte. În faţă putea doar să desluşească conturul neted al unei cabine albe.

– E frumoasă, răspunse. Dar ce faci când nu bate vântul?

Rubens zâmbi.

– Sub punţe e un motor diesel. Bordajul este bombat, corespunzător lungimii chilei. Astfel, într-adevăr, pescajul este mai mare, dar este infinit mai stabilă pe vreme rea. În felul ăsta este mai mult spaţiu pe punte.

Cu discuţia despre caracteristicile şi calităţile vasului, stingherealа se topi.

– N-am bănuit niciodată că ai avea un vas.

El râse.

– Este un secret bine păzit. Am momente când simt pur şi simplu nevoia să scap de toate. Tenisul este sportul meu social; pun la cale o grămadă de afaceri în timp ce mă relaxez. Râse din nou, un sunet plăcut, deschis. Ştii cum sunt bărbaţii. Fac sport, transpiră împreună, se bronzează împreună, mai bârfesc puţin, tot împreună, şi imediat îşi imaginează că pot avea încredere unii în alţii. Este forma noastră de *mah-jongg**.

Ca lovită, ea îşi îndreptă spatele.

– Vrei să spui că ăsta e genul de lucruri cu ajutorul cărora noi, femeile, ne putem descurca? *Mah-jongg?*

– Cu siguranţă, nu ştiu prea multe despre asta, spuse el în glumă. Dar văzându-i expresia, adăugă: ei, haide, nu

* mah-jongg – joc chinezesc (n.red.)

asta am vrut să spun. Am vrut doar – Doamne, Daina, despre ce tot vorbim? Ştiu că nu eşti o a doua Bonnie Griffin.

Bonnie Griffin era vice-preşedintă executivă la *Paramount,* cu care, Rubens ştia, Daina avusese de a face în timpul filmărilor la *Regina Red.*

– Ce dracu' înseamnă asta?

Rubens începea probabil să-şi spună că, în chip necugetat turnase gaz peste foc crezând că era apă, dar încă nu părea pregătit se dea înapoi.

– Ştii foarte bine la ce mă refer. Amândoi ştim ce este ea. Nu scapă nici o ocazie ca să-şi facă de cap.

– Şi ai impresia că şi eu sunt aşa. Ochii îi ardeau sălbatic în lumina lunii, combinaţia de furie şi ironie făcând-o şi mai atrăgătoare.

– Nu asta am spus, şi tu ştii doar. Nu spuneam decât că... ei, ştii tu cum sunt fetele când se strâng împreună...

– Nu. Cum sunt? Dar ştia, într-adevăr, foarte bine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu voiam decât să spun că şi bărbaţii sunt la fel. Nu era nevoie să faci atâta caz.

Se priviră lung unul pe celălalt, mult timp – poate mai mult timp decât era necesar. În jurul lor marea murmura uşor, ca un copil jucându-se mulţumit. Vasul scârţâia ritmic din încheieturi, într-un fel de litanie liniştitoare, invocând imagini ale împărăţiei viselor şi amintindu-i de fulgerele luminoase din zilele şi nopţile de vară din copilăria ei, la Cape Cod.

– Ca vice-preşedintă, e dată dracului, spuse Rubens. Dar e o crimă să ai de-a face cu ea.

– Asta din cauză că... începu Daina, dar apoi tăcu. Se balansau înainte şi înapoi odată cu valurile. Da, aşa este.

El îi zâmbi şi tensiunea dintre ei se rupse, de parcă un curent tropical pătrunsese printr-un imens sloi de gheaţă. Păru să ofteze – deşi ar fi putut fi chiar vântul – apoi veni lângă Daina aplecându-se deasupra ei – o creatură blândă a întunericului pe care avusese norocul s-o găsească la vreme de moarte a nopţii.

Magnetismul apropierii lui străbătu lăcaşul, gata să se închidă, al sufletului Dainei, îmbrăţişându-l într-un fel de căldură izvorâtă din adâncul fiinţei ei.

Coapsele parcă i se încinseseră şi-şi simţi inima apăsată, ca şi cum s-ar fi aflat într-un ascensor care cobora cu cablurile rupte. El nu o atinsese încă, dar lumina lunii – apă de mare picurând încet pe punte după ce se strângea în stropi – perle pe pielea lui, felul în care cămaşa pe jumătate descheiată i se lipea de muşchii pieptului – toate se combinau, dându-i un aer exotic, de amant latin. Simţi cum i se întăresc sfârcurile, dorinţa începu să o doară şi întrevăzu finalul inevitabil al nopţii lungi, ca şi cum ar fi fost predestinat. Limba îi ieşi în mod inconştient, atinse buza de sus, umezind-o. Gura îi era uscată, ca şi cum de-abia ar fi traversat un deşert.

Deodată deveni acut conştientă de privirea care o fixa, ochii lui zburând pentru un moment spre pieptul care începea să se agite, unde bluza udă, lipită de piele, se deschisese suficient cât să lase la vedere adâncitura dintre sâni; apoi privirea lui Rubens se întoarse spre faţa ei, strălucitoare. Genele îi erau grele de apă, iar părul i se întunecase şi i se ondulase umed peste frunte, căzând în şuviţe peste urechi şi umeri ca un mănunchi de alge de mare. Începu să se simtă ca şi cum ar fi fost într-adevăr sirena invocată de el mai devreme.

– Vino. Fusese o şoaptă pe care nici măcar nu era sigură dacă el o rostise cu adevărat, şi totuşi i se păru deodată atât de moale şi de răguşită la fel cum era noaptea care se ridica din ocean, aducând cu ea parfumurile aţâţătoare ale tărâmurilor îndepărtate pe care le mângâiase în zilele trecute: Tahiti, Fidji, chiar Japonia, plutind senin în marginea cealaltă a lumii.

Veni lângă el, simţindu-l arzând în tot trupul. Oftă când sânii ei îi zgâriară aţâţător pieptul, chiar cu o clipă înainte ca gura lui deschisă să coboare peste gura ei. Limba i se întâlni cu a ei, în timp ce mâinile lui se întinseră să-i cuprindă fesele şi se simţi ridicată pe vârful picioarelor, arcuită pe spate, plutind susţinută de mâinile lui, degete

impertinente mângâind-o uşor între coapse. Îl găsi deja excitat sub pantalonii subţiri şi îşi mişcă şoldurile într-un cerc, în timp ce se sărutau.

Braţele Dainei îi înconjurară gâtul, degetele mângâindu-i cu tandreţe ceafa, simţindu-i tăria în timp ce coborau încet pe contururile colţuroase ale spatelui său. Când ajunse la talie, îi eliberă cămaşa din pantaloni, îşi strecură degetele înăuntru, în sus – chiar şi unghiile ei scurt tăiate îl înfiorau.

Rubens îi descheiase deja nasturii din spatele fustei, şi acum i-o scotea răsucind-o împrejur ca pe veşmântul unei cadâne, până când deveni o grămăjoară întunecată la picioarele ei, o floare perfectă, de mătase, din care ea părea să fi răsărit. Îi trase şoldurile înapoi, în contact fierbinte cu vintrele lui şi Daina gemu, simţindu-l ca un vătrai încins introdus prin chinuitoarea piele a bikinilor de mătase.

Se lupta cu nasturii bluzei în timp ce ea îi mângâia pieptul, simţindu-i muşchii încordaţi. Apoi bluza îi fu descheiată şi mâinile lui năvăliră înăuntru, cuprinzându-i sânii. Îl auzi suspinând când simţi cât de tari îi erau sfârcurile, şi capul lui plonjă, simţindu-i buzele fierbinţi închizându-se peste sfârcul unui sân.

În timp ce plăcerea începea s-o invadeze, Daina se gândi din nou că momentul acesta fusese inevitabil, dar de această dată efectul era diferit.

– Nu, spuse. Opreşte-te. Îi cuprinse capul cu mâinile, dezlipindu-i gura de pe carnea ei.

– Ce s-a întâmplat? Vocea îi era gâtuită.

Daina îşi încrucişă braţele peste sâni şi se întoarse cu spatele la el, lăsând vântul să zburde pe pielea dezgolită. Se simţea pierdută, ca şi cum acest moment de neînlăturat, care o obseda, nu mai era ceva ce şi-ar fi dorit, ci doar o banală întâmplare. Teama o cuprinse cu degete îngheţate, făcând-o să tremure. Îi simţi mâna pe cot, degetele atingându-i sânii sensibili şi dornici de joacă, dar i-o îndepărtă fără să spună un cuvânt.

– S-a întâmplat ceva?

Descoperi că nu putea nici măcar să-i răspundă. Se gândi la Mark şi îl blestemă, fiindcă îl dorea încă, flăcările dinăuntrul ei murind încet şi mânia care o cuprinsese nefiind încă paliativul care ar fi trebuit să fie, care avea să fie în timpul ce va veni.

– Daina...?

– Taci, şopti. Te rog.

Poate că i-ar fi fost de ajutor dacă-i spunea, presupuse Daina, dar nu putea. Încercă de două ori, dar parcă era mută. Niciodată n-avea să se întoarcă, nu putea să se întoarcă la Mark – inima ei simţea această certitudine ca o săgeată înfiptă în centrul ţintei – totuşi vechile sentimente nu se vestejiseră, erau la fel de puternice.

Se apropie de balustradă şi privi marea. Cum era dezbrăcată, simţea frigul nopţii, dar clipocitul blând al apei o încălzea parcă. Pacificul, se gândi, are un nume adecvat. La fel ca Los Angeles, devenise decadent, satisfăcut să se mişte în interiorul tiparului neschimbat cu care se obişnuise în lunga scurgere a timpului. Nimic nu avea să-l schimbe vreodată, la fel cum nimic nu putea schimba oraşul. Parcă se transformase într-o lagună – înăbuşind vitalitatea şi transformând-o în lumină de neon şi smog, palmieri şi Mercedesuri, mirosul banilor pe care-l inhalau cu toţii, de parcă ar fi fost mirosul frunzelor de lotus, şi – întocmai ca echipajul lui Ulise – refuzau să se clintească...

Se întoarse către Rubens, care aştepta privind-o, nemişcat ca o statuie. Acum ştia ce trebuie să facă – să se abandoneze egoismului – altminteri avea să se destrame ca un nor în ceaţa Los Angeles-ului. Era colacul ei de salvare; numai el o putea scoate la liman în noaptea aceasta, puterea şi tăria lui strecurându-se în ea.

Se duse spre el, sânii umflându-i-se, şi când fu destul de aproape încât carnea să li se atingă, ridică braţele, îi trase capul în jos, spre al ei, simţind – în timp ce buzele lui le cuprindeau pe ale ei – acea scăpărare de groază care venea din suspiciunea ei adânc înrădăcinată: că energia

şi vitalitatea lui impresionantă o puteau arde ca pe o molie prinsă în flacăra irezistibilă.

– Sărută-mi sânii, şopti când braţele lui o înconjurară.

Capul lui se aplecă, mâinile alunecară pe pielea ei şi îi ridicară uşor sânii către buzele lacome.

Daina îşi lăsă capul pe spate, gâtul lung i se arcui şi pleoapele îi fluturau, nestăpânit, simţind îmbrăţişarea tandră, originea unei linii de foc care se întindea în jos, prin abdomen – până în vagin. Involuntar, coapsele i se desfăcură şi începu o mişcare frenetică, în sus şi în jos, făcându-l să geamă.

Gura lui se mişca înainte şi înapoi, până când sânii i se umeziră de un amestec de salivă şi transpiraţie iar vârfurile lor păreau a fi carne vie. Arşiţa îmbrăţişării ameninţa s-o copleşească şi nu putea să creadă că mai respira oxigen – aerul nopţii se transformase în mosc.

Suspină, se încurcă în catarama curelei lui, i-o desfăcu. Penisul îi ieşise din pantaloni şi ea i-l înconjură imediat cu degetele, trasându-i lungimea, mângâind bilele de dedesubt. El gemu în timp ce lingea adâncitura dintre sâni. Mâinile îi erau ocupate între coapsele ei, mângâind-o la marginea bikinilor.

În sfârşit, fură amândoi goi, carne peste carne. Îi luă bărbăţia între degete şi-i frecă vârful în jurul pubisului ei fierbinte, până când fricţiunea teribilă fu prea mult pentru el şi-l simţi umflându-i-se în palmă.

Apoi o pătrunsese, gemând amândoi în atingerea catifelată. Contactul păru să dureze o veşnicie, umplându-i pântecele, trupul. Era toată în flăcări. Coapsele îi tremurau şi pieptul i se zbătea în goana emoţiilor. Răsuflarea parcă îi ieşea din adâncul fiinţei, în timp ce abdomenul plat, tare, se mişca continuu sub al lui.

– Nu pot... reuşi el să rostească. Îmi pare rău – oh... În aceeaşi clipă capul lui se aplecă, buzele i se deschiseră pentru a prinde un sân tremurător, mâinile îi ajunseră sub ea cuprinzându-i fesele şi se simţi ruptă în două de căldura incalculabilă care o inundă.

Îl auzi gemând o ultimă dată şi îl trase şi mai adânc în ea, mişcarea smulgându-i şi ei un suspin. Orgasmul veni deodată, de nicăieri. Muşcă din carnea tare a umărului lui fără să-şi dea seama ce face, simţind gustul sării şi mirosul lui, de bărbat excitat, şi în acel moment simţi începutul exploziei, invadând-o în fiecare părticică a trupului, ţipând şi încercând să fuzioneze cu carnea lui dură.

După aceea plonjară tăcuţi peste punte, rostogolindu-se unul peste altul în balansul valurilor, un joc parcă fără sfârşit, într-un alt element, senin, extatic, atingându-se din când în când cu vârful degetelor. Când coapsele li se ştergeau una de cealaltă, Daina simţi o înfiorare remanentă, prea intensă pentru a puteau fi suportată, ca şi cum carnea i-ar fi devenit atât de sensibilizată încât orice contact era la limita durerii.

Suiră din nou pe vas şi Rubens o conduse în tăcere în cabinele de sub punte, deschizând hublourile şi aprinzând lumini palide. În încăpere era o bucătărie micuţă, cu ustensile de oţel inoxidabil, o sufragerie cu o masă şi două banchete aşezate faţă-n faţă, care puteau fi transformate ingenios într-un pat dublu.

Rubens se mişcă expert în spaţiul bucătăriei, pregătind ochiuri cu şuncă şi cafea. Era foarte linişte pe apă şi, încordându-şi auzul, Daina putu auzi sunetele moi, alungite, pe care le căutase în mare mai devreme, putea distinge dialogul balenelor, adânc şi repetat, ca şi cum ar fi reverberat prin coridoarele nesfârşite ale Pacificului. Nu erau zgomotoase, doar lovituri de cozi negre, jeturi înalte de apă, spinări scânteietoare ridicându-se din adâncuri pentru a sparge suprafaţa apei, pentru a inspira adânc înainte de o nouă scufundare. Acestea erau sunetele misterioase, obsedante, pe care le scoteau deplasându-se încet prin adâncuri.

Se apropie de hoblou, simţind pe faţă vântul blând al nopţii, în timp ce inspira sunetele, ochii umplându-i-se de

lacrimi pe măsură ce își amintea de zilele luminoase, fiebinți, din acea ultimă vară pe care o petrecuse cu tatăl ei înainte de a muri.

Ochii îi erau închiși, dar lacrimile îi șiroiau pe obraji și sunetele balenelor îi aduceau înapoi zilele și nopțile de la Cape Cod, imaginile învârtindu-i-se în minte ca în caleidoscopul unui copil, dar fără să fie doar cioburi de sticlă strălucitoare, colorate de timp.

Nu putea vedea, cu ochii închiși, cum mâinile i se strânseseră în pumni albi, încordați, cum unghiile i se înfipseră dureros în carnea palmelor, dar mai târziu găsi semnele rămase, serii semicirculare de urme roșii, și se întrebă ce anume le pricinuise. Acum însă, își șterse lacrimile cu brațul bronzat.

De cealaltă parte a cabinei, Rubens – ocupat cu șunca sfârâitoare și cu spargerea ouălor – nu văzu și nu auzi nimic, iar atunci când se întoarse spre ea purtând cu mândrie în mâini două farfurii cu mâncare aburindă, Daina redevenise femeia cu care el făcuse dragoste mai devreme.

Capitolul 2

În momentul dinainte de a fi împuşcat, moment ce păru o eternitate, James Duell îi strigă numele.

– Heather!

Dimineaţa paşnică la vila din sudul Franţei la care fuseseră invitaţi pentru o săptămână fusese brusc sfărâmată de bubuitul explozibilului şi de lătratul aspru al focurilor de armă.

Câţiva dintre invitaţi nu aveau nici cea mai mică idee despre originea zgomotului şi se uitau unii la alţii într-o uimire mută. Dar altora – James şi Heather printre ei – cum era cazul secretarului de stat american, Bayard Thomas, un bărbat cu părul argintiu, le erau familiare aceste sunete.

Afară, lumina era puternică, stridentă chiar. Vila fusese supusă unui atac frontal şi fulgerător care-i făcu pe agenţii serviciilor secrete americane şi israeliene să fugă din poziţiile desemnate.

Ceaţa se ridica. Porţile înalte de fier zăceau contorsionate în locul unde fuseseră aruncate de explozia grenadelor. Prin gaura rămasă trăgeau în jur de douăzeci de oameni îmbrăcaţi în salopete galben-cenuşii, lipsite de orice însemne. Majoritatea aveau pistoale uşoare de tip MP-40.

Feţele mânjite cu funingine erau groteşti, imposibil de desluşit. Erau conduşi de un bărbat înalt, lat în umeri, cu barbă şi ochi căprui deschis. Stătea calm şi imperturbabil, făcând semne tuturor celor din jurul lui. Deschiseră focul

în timp ce fugeau, fără să pară că țin cont de propria lor siguranță.

– Aveți grijă să îi omorâți pe toți! urlă bărbatul cu barbă peste clănțănitul armelor, într-o engleză cu accent ciudat.

Oamenii serviciilor secrete căzură răsucindu-se, ciuruiți de gloanțe. Unul folosi trupul unui compatriot mort drept scut, retrăgându-se până ce fu prins într-un foc încrucișat care îl doborî. Altul recuperă automatul unui terorist rănit pentru a împroșca moartea înapoi, dar fu împușcat în față și aruncat într-o parte. Unul, totuși, mai alerga în zig-zag, încercând să se depărteze de locul atacului, trăgându-și de sub haină un *walkie-talkie*. Fu împușcat exact când începuse să vorbească repede în el.

Alți agenți, încă în viață, susțineau atacul și din când în când câte un terorist se prăbușea pe pământul înmuiat de sânge. Dar, inexorabil, valul atacatorilor înainta, ucigând cu fiecare metru câștigat.

În interiorul vilei, James Duell reuși să arunce o privire rapidă printre jaluzelele unei ferestre.

– Doamne-Dumnezeule, zise el. Se aruncă înapoi, în timp ce o rafală de mitralieră pătrundea prin deschizătură. Lumea se împrăștie țipând și gloanțele trasară o linie întreruptă pe lambriurile de lemn de pe peretele opus al camerei. James se întoarse lângă Heather.

– Cine sunt? întrebă ea.

– O.E.P*., fără îndoială. Știi pentru ce au venit. Unde-i Rachel?

– Era în bucătărie ultima dată când...

– Haide! Porni înainte, părăsind sanctuarul de lângă capătul unei canapele de pluș. Susan Morgan, o brunetă minionă de aproximativ aceeași vârstă cu Heather, se feri repede din calea lui, cum traversa în fugă camera de zi îndepărtându-se spre bucătărie.

– James, așteaptă! țipă Heather.

* OEP – Organizația de Eliberare a Palestinei (n. red.)

Uşa masivă de lemn cu ornamente de fier forjat, se deschise brusc. Înăuntru năvăli un fum alb, gros, care le făcu pe Heather şi Susan să tuşească şi, împreună cu fumul, îşi făcură apariţia zece siluete care se răspândiră imediat avansând în camera de zi. Într-o clipă apăru încă una, susţinând cu braţul un compatriot rănit.

– Toată lumea să stea pe loc!

Omul cu barbă rămase în pragul uşii de la intrare. Ţinea într-o mână un pistol automat. În spatele lui, către dreapta, era un bărbat mărunt, oacheş, cu o înfăţişare severă şi ochi de şobolan. Purta o puşcă automată mai mare – un AKM. De partea cealaltă a bărbatului cu barbă era o femeie cu aspect statuar, cu păr negru, lucios, pometi înalţi şi ochi asiatici. Era îmbrăcată exact la fel cu bărbaţii şi purta un MP40 la şold.

Exact în clipa în care uşa se deschise, James Duell se opri întorcându-se ca să privească, şi acum era prins în spaţiul deschis la jumătatea drumului între Heather şi coridorul spre bucătărie.

– Fessi, spuse bărbatul cu barbă uitându-se de jur împrejur în încăpere la chipurile împietrite şi înspăimântate ale lui Bayard Thomas, ajutorul lui, Ken Rudd, Susan, Heather, Freddie Bock, industriaşul care le era gazdă, MacKinnon şi Davidson – cei doi deputaţi englezi, Rene Louch – ambasadorul Franţei în Statele Unite – şi Michel Emouleur – secretarul lui – un tip cu aspect foarte tineresc. Vezi unde este fata.

Bărbatul cu ochi de şobolan începu să se deplaseze prin cameră, trecând de majordom şi de menajera albă la faţă, ca şi cum aceştia nici nu ar fi existat. Ajunsese la aproape un metru în faţa lui James când se auzi o mişcare dinspre holul de la bucătărie.

Venea Rachel. Era o fată cu păr întunecat, de vreo treisprezece ani, cu o faţă izbitor de frumoasă, dar care părea aspră deja. Ochii ei albaştri şi limpezi erau larg deschişi. Cuprinse toată scena dintr-o privire.

Omul cu ochi de şobolan parcă devenise posedat. Muşchii braţelor îi zvâcniră, întorcând gura ţevii AKM-ului

pentru a urmări mişcarea. Degetul i se albi pe trăgaci şi o venă i se umflă proeminent la tâmplă. James, întors pe jumătate cu faţa la el, văzu ura nedisimulată întunecându-i chipul.

În acel moment, James o rupse la fugă azvârlindu-şi trupul între silueta lui Rachel şi gura neagră a AKM-ului. Dar aerul nu mai era clar. Se umpluse de zborul gloanţelor îmbrăcate în oţel, ieşite într-o străfulgerare pe gura mitralierei.

Heather, paralizată lângă capătul canapelei, îl auzi pe James strigându-i numele, foarte tare, foarte clar, chiar înainte ca trupul lui să fie străpuns de gloanţe şi aruncat înapoi, înspre Rachel. Ea se clătină şi îl prinse în braţe, dar greutatea lui era prea mult pentru ea. James alunecă greoi pe lângă ea, prăbuşindu-se într-o baltă de sânge, cu genele fluturând.

Ochii căprui ai bărbatului cu barbă o examinară cu atenţie pe Rachel.

– Aşa deci, zise el. Fiica primului ministru al Israelului.

Cu aceasta, vraja care o ţinuse pe Heather imobilă se rupse brusc şi reuşi să traverseze în fugă încăperea. Femeia de lângă bărbatul cu barbă făcu o mişcare ca s-o oprească, dar, în momentul în care Heather vru să treacă pe lângă el, îi apucă încheietura mâinii şi i-o răsuci la spate. Ea ţipă şi ajunse cu faţa lângă faţa lui.

O privi drept în ochi, scrutându-i.

– Deschide-mi buzunarul de la piept al bluzei, spuse calm.

– Dă-mi drumul! ţipă Heather. Soţul meu a fost împuşcat!

– În buzunar vei găsi un trabuc. Pune-mi-l între buze.

Ea se holbă la el.

– Ţi-ai ieşit din minţi! Soţul meu e rănit!

– S-ar putea să moară, zise bărbatul cu barbă, dacă nu-mi dai mai repede ţigara.

– Ticălosule...

– Fă ce ți-am zis, îi spuse bărbatul, strângând-o şi mai tare de încheietură încât ea gemu de durere. Asta este o lecție pe care trebuie s-o înveți; una din multe alte lecții.

Privirile ei fugiră în lături. Se uită la James şi îşi muşcă buzele. Dar până la urmă, îşi aduse mâna încet la pieptul lui şi ajunse la buzunar. Scoase țigara, un trabuc lung, subțire şi negru, şi i-o puse cu grijă între buze.

– Acum aprinde-o, îi spuse el fără s-o slăbească din ochi. Ea se zbătu puțin cu părul fluturând, apoi bărbatul zise: soțul tău te aşteaptă, probabil că îşi trăieşte ultimele clipe.

Mâna lui Heather se întoarse în buzunarul lui de la piept. Deschise capacul brichetei de crom şi, spre satisfacția lui, ținu flacăra exact la vârful trabucului până când se aprinse. El îi rânji şi Heather văzu licărul coroanelor de aur de la trei dintre dinții lui din față.

– Aşa, spuse el. Acum e mult mai bine. Trase din țigară în timp ce ea îi puse înapoi bricheta în buzunar.

– Dă-mi drumul, zise Heather din nou. Ai spus că o să-mi dai drumul...

El aruncă o privire în jurul camerei, observând una câte una fețele îngrozite. Expresia lui îi arăta clar enorma plăcere.

– După ce termin ceea ce am de spus. De această dată nu se uită la Heather, ci se adresă asistentei din cameră. Domnilor, spuse fără grabă şi mestecându-şi trabucul, doamnelor, sunteți acum ostaticii Organizației pentru Eliberarea Palestinei. Sunteți neajutorați. Orice rezistență este inutilă. Orice pază ați avut, este acum anihilată. Se auzi un geamăt dinspre Susan Morgan. Am luat în stăpânire vila; v-am luat în stăpânire pe voi. Domnule secretar de stat, domnule ambasador, dați-mi voie să vă comunic că valoarea dumneavoastră pentru lumea exterioară este cu mult mai mare decât este pentru noi, aici.

Pe măsură ce vorbea, vocea îi căpătase fermitate şi rezonanță, un timbru profund care făcea ca spusele lui să nu poată fi puse la îndoială sau luate în derâdere.

– Suntem implicaţi într-un război, continuă el, şi să nu faceţi cumva vreo greşeală; suntem *cu toţii* implicaţi – un război al libertăţii şi dreptăţii. Poporul palestinian a fost jefuit de patria sa – de dreptul său istoric – de către bandiţii sionişti. Suntem aici pentru a ne recâştiga pământul care ni se cuvine de drept. O.E.P. trebuie să fie recunoscută de Israel şi de Statele Unite. Vorbim în numele poporului palestinian; reprezentăm voinţa lui. Trebuie să ne fie înapoiată patria; treisprezece dintre fraţii noştri, torturaţi de către sionişti trebuie să fie eliberaţi din închisoarea din Ierusalim. Toate acestea trebuie să se întâmple, astfel veţi muri. Însă – ridică degetul arătător – dacă veţi coopera cu noi, totul va fi bine; nimeni nu va fi vătămat.

Se uită încă o dată de jur împrejurul camerei.

– Eu sunt El-Kalaam. Este un nume cu care vă veţi obişnui în timpul cât vom sta împreună. Şi dacă sunteţi norocoşi – dacă guvernele dumneavoastră sunt înţelepte veţi ajunge să îl binecuvântaţi, fiindcă nu va fi numele celui care vă va executa.

Acestea fiind spuse, dădu drumul încheieturii lui Heather şi ea fugi spre locul în care James zăcea pe podea, pe jumătate inconştient, la picioarele lui Rachel.

– Ce prostie! Ar fi trebuit să mă suni – chiar şi la studio.

– Oh... mda. Ei, ştiu cum reacţionezi când eşti cu Chris.

Ochii de un albastru intens ai lui Maggie McDonnel o priveau cu reproş de pe ovalul fragil al feţei – pielea de porţelan cu praful fin al pistruilor. Părul lung era de culoarea zahărului ars, permanentul făcându-l să pară electrizat. Avea oasele mici, subţiri – o siluetă de manechin, fără proeminenţe ascuţite sau linii dure care să-i strice forma netedă. Hainele cădeau cu o minunată perfecţiune pe corpul ei suplu.

Epuizată, Daina se aruncă pe canapeaua îmbrăcată în bumbac hawaiian de un verde palid şi întinse mâna după

paharul cu votcă şi tonic pregătit de Maggie. Luă o înghiţitură enormă, ca şi cum ar fi fost apă.

– Dar asta era o chestiune serioasă, spuse Maggie. Adică să-l dai pe Mark afară... Ar fi trebuit să mă suni.

– Am preferat să ies şi eu. Am nimerit la petrecerea lui Beryl Martin.

– Cred că te-ai plictisit ca dracu'!

– Eşti geloasă că n-ai fost invitată, zise Daina în glumă.

– Asta-i numai din cauză că nu sunt o vedetă, ca tine, replică Maggie aplecându-se să-şi toarne o băutură.

Daina îşi ţinu gura închisă. Fusese pe punctul de a-i povesti lui Maggie despre noaptea petrecută cu Rubens. Acum nu mai era sigură că era bine s-o facă. Îşi aminti de comentariul dezinvolt făcut de el. Transformarea fetelor în femei. Asta o duse cu gândul la vremea când ea şi Maggie se cunoscuseră. Amândouă participau la o probă pentru roluri mici în *Coming Home*. Daina tocmai sosise în L.A. şi simţea o puternică nevoie de a-şi crea o prietenie solidă, de felul cărora se bucurase în New York. Şi avea prejudecata că nu putea lega o astfel de prietenie decât cu cineva de curând venit, la fel ca ea.

– Sunt din St. Marys, Iowa, şi nu ştiu multe, îi spusese lui Maggie. Se împrieteniseră imediat; Maggie voia să ştie totul despre New York, un loc pe care îşi dorise întotdeauna să-l viziteze, dar nu reuşise niciodată. Prietenia lor le alinase zilele lungi, nopţile şi mai lungi, pline de eşecuri, ajutându-le să-şi ducă viaţa mai departe. Îşi datorau mult una alteia.

Daina îşi aminti de ziua în care Maggie dăduse buzna, entuziasmată, la McDonald's, unde se întâlniseră într-o dimineaţă cețoasă ca să ia micul dejun împreună. Maggie era o împătimită a rockului. Crescuse în St Marys cu un radio cu tranzistori lipit de ureche, visând la dezlănţuirile de tunete ale stilului *heavy-metal*.

– Chris Kerr, rostise ea parcă evocând un spirit magic. L-am văzut cântând aseară. Şi râse ca o fetiţă până când Daina i se alătură, deşi nu înţelegea ce este atât de

amuzant. Trupa, *The Heartbeats,* a fost aseară la Santa Monica Civic. Dumnezeule, când a apărut pe scenă era un zgomot asurzitor... parcă erai la mijlocul unei furtuni. Şi mi-am zis: Iată-l. Toată muzica mi se învârtea în cap cu o viaţă a ei, proprie – o viaţă pe care eu i-am dat-o, fiindcă altfel aş fi înnebunit singură în St. Marys, doar cu familia mea care nu ştia decât de muncă – şi acum, uite-l pe omul care a făcut-o; care mi-a făcut inima să zvâcnească dureros de tare. Oh, Doamne, a fost prea mult!

Ochii lui Maggie, strălucitori ca nişte faruri, clipiră de câteva ori ca şi cum ar fi avut încă imaginile pe retină.

– Primul val de muzică a fost atât de copleşitor încât mi-am spus: Sexul ăsta, despre care rockul vorbeşte tot timpul – de-asta se temeau părinţii noştri să nu-i prindem gustul. Dar muzica ne-a permis să dăm frâu liber furiei fără obiect a adolescenţei şi nici măcar n-am ştiut că face parte din noi... E un fel de eliberare... Ochii îi străluceau de parcă ar fi fost gata să plângă.

– Mă bucur că ai reuşit până la urmă să-l vezi, spuse Daina.

– Oh, dar asta n-a fost tot. Degetele lungi ale lui Maggie, cu unghiile tari, nevopsite, atinseră mâna Dainei aşezată pe masa rece. Porţiile de *McMuffins* cu ouă se răciseră şi zăceau în farfurii. A fost o petrecere după concert, continuă Maggie. A fost dată de casa de discuri şi, ştii, noi avem întotdeauna acces la astfel de chestii fiindcă prezenţa actorilor este un fel de recunoaştere a succesului muzicienilor. Se holbează la noi de parcă n-am fi adevăraţi. Este evident că încă n-au descoperit cât de nesuferiţi pot fi unii dintre noi.

Maggie îşi îndepărtă mâna, şi acum, că primul torent de cuvinte se revărsase, se relaxa lăsându-se pe spătarul scaunului de plastic portocaliu.

– Concertul a fost uimitor. Pur şi simplu m-a făcut praf. Înţelegi ce vreau să spun? Eu, o fată dintr-un orăşel de provincie, crescută între minerii prea obosiţi ca să mai aibă ceva în minte, care mor devreme din cauza silicozei... Spuse aceasta destul de liniştită, fără patimă,

ranchiună sau amărăciune. Aşa era ea. Dar Daina ştia că inima ei fusese acoperită cu o funingine pe care, cu oricâtă fericire ar fi plouat peste ea, n-ar fi putut-o şterge vreodată complet. Tatăl ei, apoi fratele mai mare, muriseră chiar în acest fel, rupându-şi spinările pentru companie, îi spusese ea odată.

– ... în mijlocul tuturor acestora, continuă Maggie. Ştii, pentru mine a fost ca o călătorie în ţara lui Oz şi, foarte curios – la un moment dat în timpul concertului s-a răsucit în aşa fel încât concertul a devenit viaţa reală şi toţi anii petrecuţi la St. Marys au fost reduşi la un vis pe care trebuie să-l fi avut vreodată când am fost bolnavă.

Îmi amintesc de discurile *single* pe care le-am cumpărat în Das Moises când am fost în vizită la mătuşa Sylvia. A trebuit să le introduc în casă pe furiş: *„I Want to Hold Your Hand", „Route 66", „The Hippy Hippy Shake"*. Nu-ţi poţi închipui cum a fost.

– Ba da, pot, spuse Daina.

– Nu, nu poţi. Tu te-ai născut şi ai crescut în New York. Ce înseamnă America pentru tine, în afară de New York şi L.A.? Oh, desigur, poate că ai fost o dată la Chicago sau poate chiar până la Atlanta. Dar restul este un fel de peisaj străin, ciudat, care există doar în filme, în romane sau în atlasul geografic.

– Dar Maggie, începu Daina. Am fost la...

– Nu contează. Nu e ca şi cum ai fi trăit acolo. Nu înţelegi? Vocea îi era chinuită. Eu am trăit într-un afurisit de coşciug negru, la capătul lumii, plat şi monoton. Nu ai cum să-ţi dai seama ce a însemnat muzica pentru mine.

Şi acum sunt aici... Ştii că mă scol uneori dimineaţa şi am nevoie de zece minute sau mai mult ca să înţeleg că sunt de fapt aici, că nu este un vis, că atunci când întorc capul şi deschid ochii n-o să văd fanioanele alea şcolare atârnând nenorocite pe perete, deasupra capului meu, sau tricoul de conducătoare a galeriei aşezat pe spătarul scaunului şubred de lemn pe care mi l-a dat bunica. Degetele ei împletite se răsuceau înainte şi înapoi. Dacă n-aş fi plecat atunci din St. Marys, ştiu că n-aş mai fi avut

niciodată curajul să o fac. Aşa că am fugit – şi am venit aici.

– Toţi fugim, Maggie, spuse Daina blând. Noi, toţi care facem ceea ce facem. Cu toţii căutăm o platoşă aurită pe care să ne-o punem pe umeri. Oftă adânc. Singurul necaz este că zilele astea se pare că alergăm pe loc.

Maggie zâmbi.

– Cel puţin ne menţinem în formă.

Daina râse şi spuse:

– Zi-i mai departe. Ce s-a întâmplat la petrecere?

Maggie rânji.

– Ne-am cunoscut – Chris şi cu mine. Îşi ridică braţul suplu mimând mişcarea unei balerine. Şi l-am cucerit.

– Glumeşti!

Maggie clătină din cap.

– Am fost atât de scârbos de trufaşă la început. Ştii, am auzit cât de îngâmfate devin grupurile astea rock când se hotărăsc să iasă în public.

– Ce palpitant, şopti Daina.

– Da! Acum Maggie îşi luă un accent englezesc „Oxford". Dar până la urmă te plictiseşti să te amesteci cu plebea. Chicoti, şi renunţă la accentul afectat. Aşa că am plecat împreună.

Acesta fusese începutul şi, o săptămână mai târziu, Maggie se mutase la Chris, la casa lui din Malibu înconjurată de ţipătul pescăruşilor, lângă murmurul permanent al valurilor somnolente, femei cu sânii tresăltând făcând jogging pe plajă, în speranţa că vor agăţa un tip faimos şi, noaptea târziu, sunetele blânde, joase ale balenelor.

– Doamne, dar ticălosul merita să-l arunci afară cu şuturi în fund, spuse Maggie, sorbind din băutură. Bine c-ai scăpat de el, Daina. Cred că pot să-ţi spun acum că nu m-am prea dat în vânt niciodată după Mark.

– Nu?

– Am avut dubii în privinţa lui. Politica lui... nu ştiu. Genul acesta de altruism este prea pur ca să fie real. Şi

era atât de priceput la retorică... atât de afurisit de fără cusur. Putea să convingă pe oricine.

Daina încuviință.

– Bănuiesc că în felul ăsta a primit permisiunea să filmeze în Asia de Sud-Est.

– E aproape gata, nu? Filmul.

– Aşa presupun. Ultima dată când am vorbit lucra la ultimele detalii. Filmarea s-a terminat şi a avut timp să... Luă o înghiţitură lungă, pe nerăsuflate, din băutură.

– Dă-mi paharul, spuse Maggie, să-ţi mai pun. Luă paharul gol din mâna Dainei şi se duse să-i prepare altă băutură. Scuză dezordinea, dar când Chris e în studio şi înregistrează, totul se întoarce cu fundu-n sus.

– Cum e noul album? Daina acceptă paharul umplut. Îi răcorea mâna.

Maggie îi adresă un zâmbet iute, care se stinse prea repede.

– Greu de spus în stadiul acesta. Totul este încă atât de încurcat. Maggie folosise întotdeauna un număr de expresii britanice. Daina bănuia că asta se datora dragostei ei pentru rock and roll-ul englez. Întotdeauna se acumulează tensiunea când intră în studio. Presiunea creaţiei este enormă şi, ei bine, unii dintre ei sunt încă destul de iresponsabili. Fireşte, rămâne în seama lui Chris să-i ţină pe toţi la un loc şi să ducă muzica grupului mai departe. Se aşeză într-un fotoliu adânc, îşi lipi paharul de obraz şi închise ochii pentru un moment.

Era destul de întuneric înăuntru, în ciuda lămpilor răspândite în încăpere. Dę afară, Daina putea auzi vuietul blând al Pacificului, dar aici înăuntru era o linişte absolută, acum că vocile lor încetaseră. Stând pe fotoliul din faţa Dainei, cu ochii închişi, Maggie părea să-şi fi pierdut pulsul vieţii. Privirea Dainei alunecă de la ea la covorul persan enorm care acoperea podeaua, cu un model şerpuitor, complicat, de nuanţe de verde închis ş. safir, cafeniu şi negru atât de adânc încât părea infinit. Pereţii aveau culoarea *terra-de-Sienna,* întrerupţi pe alocuri de către un Calder, un Lichtenstein şi, nepotrivit,

un Utrillo, toate originale. De-a lungul peretelui opus se înşira un sistem stereo monstruos de mare, care includea amplificatoare, casetofoane deck şi o pereche de difuzoare mamut, de peste un metru, toate calibru de studio.

Ochii lui Maggie se deschiseră brusc şi, aplecându-se, îşi lăsă paharul jos pe măsuţa din abanos. Mâinile ei căutară foiţele de grâu, punguţa de plastic cu „iarbă". Îşi muie degetul arătător umed în pudra albă şi îl frecă apoi de gingiile roz. Acesta îi păru Dainei un gest curios de obscen.

– Ar trebui să încerci şi tu, îi spuse Maggie. Dar era prea absorbită pentru a observa dezaprobarea Dainei.

Maggie îşi trecu mâna de-a lungul marginii mesei. Luase acel obicei, caracteristic Los Angeles-ului, de a atinge lucrurile cu palmele, pentru a nu-şi strica suuprafaţa lucitoare a unghiilor lungi şi îngrijite.

– Îţi aminteşti de vremurile când eram la început? oftă Maggie. Eram amândouă atât de speriate; atât de... egale.

– Maggie, nu te poţi aştepta să...

– Dar nu mai suntem, nu-i aşa? Îi aruncă Dainei o privire pătrunzătoare. Te-ai schimbat, fir-ar să fie! De ce a trebuit să se întâmple?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

– Dar nu e locul meu în reclame, boci Maggie. Este îngrozitor. Doamne, nu joci deloc! Doar pozezi. E gunoi! Luă bricheta mare, argintie, între podul palmelor, aprinzând şi stingând flacăra. M-am săturat să tot aştept să vină un rol adevărat. Simt că înnebunesc!

– Sunt sigură că ai vorbit cu Victor, spuse Daina calm. Ce spune?

– Îmi spune să am răbdare, că îmi găseşte ce poate. Se ridică, şi începu să se plimbe prin cameră ca şi cum ar fi avut un exces de energie care trebuia consumat. Nu mai pot, Daina. Zău. Am nevoie de cineva care să facă ceva pentru mine. Se întoarse cu o punguţă mică de pudră albă.

Daina urmări în tăcere cum prietena ei inhalează cocaina.

Maggie se întoarse spre ea.

– Ce crezi că aş putea face? Să-l concediez pe Victor, poate?

– Victor e un impresar bun, spuse Daina. Nu ăsta-i răspunsul. Şi nici să-ţi bagi chestia aia în nas.

– Mă face să mă simt în al nouălea cer, şopti Maggie. Ştii doar. Te rog, nu te mai lua de mine cu chestia asta. Nu am de ales.

– Ba ai, insistă Daina, dar nu vrei să auzi. Te-ai schimbat, Maggie. Altădată credeai în tine; erai sigură că eşti cea mai bună. Îţi aminteşti de discuţiile noastre interminabile despre care dintre noi este cea mai bună, tu sau eu?

– Copilării, spuse Maggie. Lumea s-a dovedit a fi cu totul altceva, nu-i aşa, Daina? Ochii ei arătau răniţi, aşa cum priveau la Daina pe sub gene. Tu ai câştigat totul iar eu, uite unde am ajuns – împotmolită într-o carieră care nu duce absolut nicăieri. Se aplecă şi mai luă cocaină. Aşa că să nu spui o vorbă despre chestia asta, bine? Când sunt „sus" pot să uit că nu sunt nimic altceva decât o pipiţă, agăţată de Chris...

– Maggie, ştii că nu e aşa. Chris te iubeşte...

– Nu vorbi despre ce nu cunoşti! zise Maggie tăios. Când este vorba de mine şi de Chris, nu ştii absolut nimic, ai înţeles? Tremura şi îşi vărsă cocaină în poală. Oh, Doamne! Vezi ce-am făcut din cauza ta? Începu să plângă, încercând să adune pudra albă înapoi în pliculeţul de plastic. Cea mai mare parte căzu pe covor la picioarele ei. Oh, la dracu'! Cu un gest nervos aruncă plicul departe.

– Scumpa mea, încearcă să te abţii, spuse Daina cu blândeţe. Măcar pentru câteva zile.

– O fac doar din cauză că aşa vrea Chris, spuse Maggie cu o voce slabă. Îşi şterse ochii cu dosul unei mâini pistruiate.

– Asta nu-i un motiv, dacă tu nu vrei.

– Oh, nu vreau să-l pierd, Daina. Aş muri dacă m-ar părăsi. Oricum, a ajuns să-mi placă.

– Maggie, nu...

– Doamne, sunt îngrozitoare. Eşti ultima persoană pe care ar trebui să mă înfurii.

Daina atinse braţul moale al lui Maggie.

– Ce-ai zice să bem o cafea?

Maggie îşi şterse ultimele lacrimi, zâmbi şi dădu din cap.

– Mă întorc imediat, spuse Daina ridicându-se.

– Oh, stai, o strigă Maggie care plecase spre bucătărie. Foloseşte baia de la dormitorul nostru. Toaleta din hol e în reparaţie.

Dormitorul din partea din faţă a casei era o cameră mare, spaţioasă şi aerisită. Prin ferestrele înalte se vedea Pacificul. Pereţii erau zugrăviţi într-un albastru închis, strălucitor. Pe ei erau agăţate afişe înrămate în metal argintiu care anunţau concert la teatrele Fillmore East şi West, cele mai faimoase locuri de întâlnire ale rockului din anii '60, acum părăsite. Văzu un afiş cu *The Heartbeats,* B.B.King şi Chuck Berry, în albastru şi argintiu; *Cream* în galben pal; Jimi Hendrrix în roşu închis şi galben nisipiu: *Jefferson Airplane* în verde crud şi cafeniu deschis, culorile şi grafica psihedelică ale lui Rick Griffin, reprezentând fiecare celebritate din lumea muzicii într-o manieră aproape medievală, ca pe nişte cavaleri viteji şi galanţi cu flamuri colorate fluturând, gata să se avânte în luptă. Şi aidoma cavalerilor, se gândi Daina, toţi erau duşi acum într-un fel sau altul: ori îşi desfiinţaseră grupurile, ori îşi schimbaseră stilul, ori muriseră. Cu excepţia celor de la *The Heartbeats* care se menţinuseră timp de şaptesprezece ani şi încă erau în vârf.

Înconjură patul dublu acoperit cu o cuvertură cu dungi bleumarin şi verde pal, întoarsă parţial şi lăsând la vedere partea de dedesubt, gălbuie, ca burta unui balaur adormit. Pe pat zăcea un casetofon portabil, gol, cu capacul căscat. Pe noptieră erau un exemplar uzat din „Intrând în

moarte" al lui Tom Disch, „Povestiri din Berlin" de Christopher Isherwood, un volum supradimensionat cu „Vântul în sălcii" al lui Kenneth Grahame, ilustrat de Arthur Rackham şi o ediţie zdrenţuită din „The Outsider" al lui Colin Wilson.

Pe masa de lângă celălalt perete erau vrafuri de săptămânale muzicale, *Billboard, Record World* şi *Cash Box,* alături de *Variety* şi reviste din Marea Britanie, *New Muzical Express, Melody Maker, Music Week* şi un exemplar vechi de două săptămâni din *Rolling Stone,* cu *Blondie* pe copertă. Apoi uşa de la baie.

Chiar în stânga uşii, era atârnat un afiş publicitar alb-negru al formaţiei, cu ramă poleită. Judecând după hainele ţipătoare, data în mod evident din anii '60.

Daina se uită lung la fotografie, fascinată. Nu îi văzuse niciodată pe *The Heartbeats* la începutul carierei lor, descoperindu-i ceva mai târziu, cam pe la începutul anilor '70. Văzu acolo cinci membri şi nu patru. Erau Chris, chitarist şi solist vocal, înalt şi chipeş; Ian, basistul, cu păr şi ochi negri, subţire ca o grindă; Rollie, bateristul, durduliu ca un ursuleţ de jucărie, cu acel zâmbet perpetuu lipit pe faţa prietenoasă; Nigel, la clape – care scria versurile pentru muzica lui Chris – încruntându-se spre aparatul de fotografiat în acea manieră ciudată care devenise peste ani semnul dinstinctiv al formaţiei. Dar în acel moment, el era singurul care părea conştient de imaginea grupului. Îi cunoştea pe toţi în afară de unul – bărbatul din mijloc. Purta părul destul de lung, tras mult în spate, ca şi cum l-ar fi ţinut într-o coadă de cal. Luat în ansamblu, chipul lui avea o înfăţişare colţuroasă, pusă în evidenţă în primul rând de gura cu buze subţiri şi nasul puţin strâmb, prea lung pentru faţa lui.

Dar ochii o intrigau. Erau neobişnuit de expresivi şi în contradicţie totală cu celelalte trăsături, astfel încât senzaţia pe care ţi-o producea vederea lui era una de mister neliniştitor. Privirea lui era un amestec, un fel de semeţie îngheţată care, după părerea ei, era numai o faţadă după care se ascundea un intelect fragil. În

adâncimile ochilor înotau nişte emoţii fugitive, de parcă ar fi fost prins într-o cursă. Simţi nevoia copleşitoare de a întinde mâna ca să-l ajute.

Clătină din cap şi râse de ea însăşi. „Ce imaginaţie", îşi spuse. În mod sigur toate acestea nu pot fi conţinute într-o biată imagine bidimensională.

Când se întoarse în bucătărie cafeaua era în filtru, aroma bogată invadând încăperea.

– N-avem cafea solubilă în casă, spuse Maggie veselă. Aparent îi dispăruse proasta dispoziţie. Chris insistă să aibă întotdeauna cafea proaspăt filtrată, şi nu pot spune că nu sunt de acord. Încep eu însumi să văd diferenţa. Se întoarse şi-i turnă o ceaşcă. Pôftim.

Daina luă ceaşca plină.

– Hei, Maggie, am văzut o fotografie veche a formaţiei în dormitor. Cine-i al cincilea tip?

– Oh, Jon. Maggie sorbi din cafea, se strâmbă şi-şi adăugă puţin lapte. Doamne. Tot încerc să o beau neagră, ca şi Chris. Dar nu pot.

– Ce-i cu Jon? insistă Daina. Ce s-a întâmplat cu el?

Maggie îşi linse o picătură de lapte de pe vârful degetului.

– Nu prea sunt multe de spus, zău. A fost în formaţie, ştii, la început. A murit tocmai când începuseră să devină cunoscuţi. Se întoarse la dulap, puse zahăr în cafea şi o gustă din nou. Îmm, acum e mai bine. Un accident. Spunea cineva odată – Rollie, poate – că era puţin cam dezechilibrat. Probabil că n-a suportat presiunea.

– Ai vorbit vreodată cu Chris despre el?

– Oh, Chris nu vorbeşte niciodată despre Jon. Prea multe amintiri dureroase, bănuiesc. El şi Nigel au crescut cu Jon în nord. Au venit împreună la Londra ca să formeze un grup şi să-şi caute norocul. Îşi încreţi nasul. Dar ştii cum este în lumea lor. Se întâmplă atâtea.

Sunetul bubuitor al unui motor le întrerupse şi amândouă ridicară privirea.

– A venit Chris, spuse Maggie. Îşi lăsă cafeaua pe masă, se duse în camera de zi cu Daina în urma ei. Are o

jucărie nouă – o motocicletă, spuse, punând mâna pe clanța ușii. O blestemată de Harley, uriașă, făcută pe comandă pentru el. Totul este transparent și poți să vezi ce are înăuntru. Mă amenință tot timpul că o să mă suie și pe mine pe ea, dar monstrul mă înspăimântă. Nu mă urc pe ea nici dacă stă pe loc.

Sunetul gâtuit se stinse și auziră greierii și clipocitul valurilor începându-și din nou cântecul liniștit de fundal, în timp ce noaptea cobora în pasteluri răcoroase.

Maggie deschise ușa și spuse:

– Bună.

Chris o luă în brațe și o sărută. Era masiv, și Maggie părea pitică pe lângă el. Avea peste un metru nouăzeci și pielea bronzată de soare – motivul, pretindea el, pentru care preferase să se stabilească în L.A., în loc să se întoarcă la Londra. Desigur, mai erau impozitele din cauza cărora pentru formație era mai avantajos să trăiască în străinătate – Ian avea o casă în Palma de Mallorca; Nigel o vilă în sudul Franței. Erau cu toții „exilați de impozit", aidoma atâtor cunoscuți cântăreți de rock.

O lăsă pe Maggie jos și intră în cameră. O văzu pe Daina și pe față i se lărgi un rânjet.

– Hei, Dain, ce mai faci? Se sărutară. Părul lui era castaniu închis, căzând în valuri dese, ochii de un verde atât de adânc, încât băteau în negru.

– Te-ai întors devreme, spuse Maggie în timp ce mergeau brat la brat către canapea. Chris se tolăni pe ea.

– Păi, n-aș fi venit așa devreme, dar iar a fost scandal. Aproape că i-am scos capul lui Nigel prin dușumea. I-am servit ce-i trebuia. La dracu'!

– Credeam că ați ajuns la înțelegere în ultimul timp, spuse Maggie rulând o țigară. O aprinse, trase un fum și i-o trecu lui Chris.

El trase lung, cu un șuierat ca de cazan cu aburi. Ținu fumul în el mult timp.

– Îi știi pe ticăloșii ăștia tâmpiți, zise când expiră. Orice le-ai spune, le intră pe o ureche și le iese pe cealaltă, pentru că n-au nimic altceva în cap decât aer. Trase din

nou din țigară și starea păru să i se schimbe brusc. Se ridică în capul oaselor și scuturâ scrumul în scrumiera uriașă de bronz de pe măsuța de abanos. Dar, hei, mă bucur că ai venit pe-aici, Dain. Căută în buzunarul cămășii sale de cowboy și scoase o casetă din plastic. Ghiciți ce am aici, fetelor!

– Muzică? întrebă Maggie interesată.

– Mai mult decât atât. Rânji. Am un mixaj cu două din cântecele mele pentru noul L.P. Prima dată când scriu chestiile astea fără Nigel.

Maggie se întoarse către Daina.

– Stai să asculți cântecele astea. Nu seamănă cu nimic făcut de trupă înainte. O cu totul altă direcție.

– Mda, zise Chris, ridicându-se și îndreptându-se către cabina audio din partea cealaltă a camerei. Un suflu binevenit de aer proaspăt. Se ghemui în fața combinei și apăsă câteva taste. Se aprinseră luminile, licurici roșii și verzi-smarald clipind ca niște stele îndepărtate. Chris puse caseta în deck.

– O.K. Gata?

Amândouă răspunseră afirmativ.

Chris se așeză jos pe covor și spuse:

– Primul se cheamă „Cursa". Al doilea este instrumental. Apăsă un buton și deodată camera se umplu de muzică. Acorduri de chitară, pulsație fermă ca oțelul a basului, bătaia ascuțită a tobelor ca fundul pietros al albiei unui torent vijelios. Apoi auziră vocea lui Chris:

Mai ții minte vremea
Când stăteam în Ford,
Cu farurile aprinse?
Bănuiam, oare, ce va urma?
Că într-o zi o să creștem
Ajungând până la stele...
Zilele acelea,
Cu palmieri și cremă de plajă,
S-au dus de mult...

Muzica se înalță ca o punte, un preludiu la a doua strofă:

Am abandonat versurile
Cu care am trăit,
Limuzina, petreceri,
Fetele care-ți dau totul
În spatele unei mașini.
Oh, nopțile strălucitoare,
De cocaină și extaz,
S-au dus de mult.

Revărsându-se din a doua strofă, chitara, acum dublată și sunând infinit mai grav, preluă melodia într-un acord care pompa adrenalină. Urmă o repetare și apoi, iarăși, un pasaj dominat de chitară.

Liniște pe spațiul câtorva secunde și apoi începu piesa instrumentală. Era antiteza muzicală a *Cursei,* o melodie lentă, obsedantă, construită pe cuvinte banale, care continua să crească în spirală, într-un abandon languros, amintindu-i Dainei de *Adagio pentru coarde* al lui Samuel Barber.

Finalul se stinse atât de gradat, încât își dădu seama că s-a terminat cântecul de-abia când auzi clinchetul casetofonului, decuplându-se singur la sfârșitul benzii.

Chris se răsuci înspre ele.

– Ei?

– Sunt uluită, zise Daina. Nu știu ce să spun.

– Ți-a plăcut?

– M-am îndrăgostit.

– Sunt nemaipomenite, spuse Maggie. Cred că Nigel o să facă în pantaloni.

– Nu le-a auzit încă, spuse Chris. Nici unul nu le-a auzit. Ian și Rollie au auzit doar ce-au făcut ei. Nigel n-a auzit nimic și nici n-o să audă până nu termin cu retușurile finale. Sări în picioare. Ei, mă duc să dau o raită.

– Chris, de-abia ai venit acasă. Vocea lui Maggie era plângăreață.

– Dain, spuse el, vrei să faci o plimbare?

– Îmi pare rău, răspunse Daina ridicându-se şi ea, dar la cinci am probă de machiaj. Îşi luă rămas bun, perfect conştientă de privirea lui Maggie fixată asupra ei, plină de supărare şi invidie. Se cutremură ca şi cum ar fi fost o atingere fizică.

Limuzina Mercedes lungă, de un bleumarin metalizat, stătea aşezată de-a curmezişul aleii, ca o fortăreaţă, umbra sa părând mai mare decât casa din spatele ei.

Trase aproape de ea, opri motorul şi ieşi din maşină. Noaptea era agitată de un vânt care-i ştergea obrajii şi îi răsfira părul de culoarea mierii albinelor sălbatice.

Zgomotul ascuţit al tocurilor ei pe pietriş alungă târâitul greierilor. Când se apropie, uşa din spate a limuzinei se deschise silenţios. Înăuntru era lumină, acea strălucire caldă, blândă, care venea de la o lampă cu abajur. Maşinile obişnuite nu aveau astfel de lumini.

Se aplecă şi intră înăuntru. Pe televizorul color cu ecran mic, era *„The Tonight Show"* şi Johnny Carson îşi mişca fără sonor buzele în direcţia lui Stockard Channing în timp ce îşi învârtea stiloul pe birou.

– Ţi-am simţit lipsa când n-ai venit acasă, spuse Rubens.

– Acum am venit.

– La *mine* acasă, am vrut să spun.

Ea îşi întoarse privirea de la el şi se uită în întunericul nopţii. Copacii ascundeau dealul şi enorma desfăşurare de lumini de dincolo de el. Simţea locul de sub ea la fel de tare ca o banchetă de biserică.

– N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

– Ce n-ar fi trebuit să se întâmple?

– Noaptea trecută, îi răspunse Daina, încă privind departe. Am fost furioasă, întoarsă pe dos... se petrecuse ceva. Şi tu erai acolo.

– Am fost întotdeauna *acolo*.

Ea nu răspunse nimic, doar îşi strânse braţele în jurul corpului. Îi era frig.

– Doar n-ai de gând să-mi spui că a fost o aventură de o noapte....

– N-am de gând să-ți spun nimic.

– ...pentru că știu că tu nu ești așa. Capul ei se întoarse ca să-l privească, la lumina blândă a lămpii pe curba precis definită a pomeților și buzelor lui. Tu nu-ți dai trupul ușor, fără să te gândești. Indiferent de ce mi-ai spus, știu asta. Se aplecă și stinse televizorul. Johnny și Stockard muriră.

Și mai știu, continuă Rubens, că azi noapte n-a fost numai o repriză de sex. Știu asta, deoarece am făcut-o atât de des în ultimii doi-trei ani, cu prea multe fete ca să le mai știu numărul. Știu cum e, prea bine. N-am făcut sex azi-noapte.

– Nu? întrebă ea, pe un ton ridicat. Dar *ce* am făcut?

– Am făcut dragoste. Știu asta și știi și tu.

– Și ce dacă știu?

El întinse mâna, o atinse.

– Nu vreau să pierd asta.

Daina îi dădu degetele la o parte.

– Ce crezi? spuse rece. Că poți să mă cumperi cu așa ceva? Aproape că îi venea să țipe la el, dar anxietatea creștea în ea prea rapid ca să-și dea seama.

– O.K. Nu m-am exprimat corect.

– Ești foarte drăguț, știi. Ochii îi erau aprinși și strălucitori. Când stătea aici, lângă el, simțea acea zbatere stranie în piept, aproape ca și cum ar fi fost în pragul unui atac de inimă. Puse mâna pe mânerul ușii.

– Nu, zise el, rostind ca pe un ecou ciudat cuvântul pe care îl pronunțase ea în noaptea precedentă. Își puse ușor mâna peste a ei, dar Daina și-o îndepărtă repede. N-ai nici un motiv să te temi de mine.

– Cred că glumești. Dar Rubens își atinsese ținta, și ea știa; o cuprinsese panica.

– Uite. El deschise barul și îi făcu un Bacardi cu gheață. Nu uită nici feliuța de lămâie.

Cuburile de gheață clincăniră, lovindu-se de pereții paharului când ea îl luă. Sorbi o înghițitură zdravănă, apoi se rezemă de spătar, închise ochii și oftă.

– Poți să pleci acum, dacă vrei.

Vocea lui ajunse la ea ca o forță materială prin întunericul pleoapelor închise. Ar fi putut să se facă doctor.

– Nu vreau, spuse ea încet, să devin proprietatea ta.

– Daina, am să-ți spun adevărul. Nu cred că acest lucru este posibil. Cred că tocmai faptul că *nu pot* este adevăratul motiv pentru care...

– Dacă mă îndrăgostesc de tine, e posibil.

– Nu e puțin cam devreme...

Dar ea deschisese ochii și privea direct în ai lui.

– Este?

Acum fu rândul lui să-și ferească privirea.

– Nu știu, spuse după un timp. Tot ceea ce știu este că am venit aici ca să te rog să te muți la mine.

– Chiar așa? Fără condiții.

– Ce condiții? Crezi că este vreun fel de contract de afaceri?

Daina ignoră ultimele lui cuvinte și închise ochii din nou. Aproape că putea simți iarăși legănarea duioasă a vasului, melodiile lungi, obsedante.

– Îți amintești că ți-am spus că s-a întâmplat ceva aseară? Ei bine, l-am dat afară pe Mark. L-am găsit... în fine, nu contează. E un ticălos și a căpătat ceea ce merita.

Dar – inconștient, probabil, se trase mai departe în colțul canapelei – chestia asta m-a lăsat traumatizată. Trăiam cu el de aproape doi ani. Întotdeauna existase un fel de stabilitate. Și nu mi-am dat seama vreodată cât de mult mă bazam pe aceasta până când a plecat.

Aseară eram singură, o străină într-o țară străină; apoi s-a întâmplat ca tu să fii prin preajmă și... Capul i se răsuci brusc către el și îl străpunse cu o privire care îl făcu să se înfioare. Când am făcut dragoste – și aici pronunță fiecare cuvânt ca pe o entitate separată – nu m-am simțit niciodată atât de dezlănțuită. N-am simțit

niciodată atât de acut ce înseamnă să fii femeie. Nu în sensul generic, ci în cel tradițional. Am avut locul meu și tu l-ai avut pe al tău și...

– Nu am spus nimic. Am făcut ceva care...

– Nu, n-ai făcut. A fost o combinație între mine și... o parte din tine. Vâltoarea puterii tale. *Asta* mă înspăimântă; simt că mă diminuează pe mine într-un fel.

– Nu. El clătină din cap. Teama ta este cea care te diminuează, nimic altceva.

Ochii ei îi întoarseră privirea sfidător.

– Vino acasă cu mine.

– Nu astă-seară, spuse ea deschizând ușa. Mușchii coapselor îi zvâcneau, se răsuceau, în timp ce urmărea cum limuzina dispare, coborând panta dealului.

În noaptea aceea, înfășurată în pătură, visă o vreme de mult trecută: zilele Woodstock-ului. Lume, cât poate vedea, în toate direcțiile. Legănat de franjuri și clinchet de mărgele ca bătaia unui ceasornic; păr căzut peste ochi mari, peste umeri și spinări goale, precum coamele unor cai asudați. Aerul este umed de stupefiante. Aici, lângă ea, o perèche face dragoste nebăgând în seamă oceanul de umanitate din jur; colo un bărbat cu o coadă de cal încâlcită își ridică fiul gol, roz, deasupra capului în timp ce un băiat este purtat pe deasupra mulțimii, capul atârnându-i, nesimțitor, îndreptat pe targa mișcătoare de palme spre postul de prim-ajutor, trimis acolo cu dragoste.

Ultimul anunț plutește în aer, preludiu al muzicii care izbucnește, turbată, ca un taur ținut mult timp închis, dând iama în mulțime, ca o ființă vie. Ce spun la difuzoare? Mai mult de o jumătate de milion de suflete adunate aici, atingându-se, dorindu-se. Și ce bucurie aduce acest anunț! O întreagă generație manifestându-și solidaritatea sub semnul Vărsătorului, uniți de mizeria și ororile unui război; nu există zei înaintea lor, numai muzica, o zeiță, reverberând tare, mai tare, pentru a înăbuși vacarmul morții din orezării, puști automate tresărind și napalm – o

ploaie hidoasă de foc gelatinos. La dracu', nu, nu ne vom duce!

Şi muzica se dezlănţuie, trâmbiţându-le nesupunerea incandescentă în hotărârea sa neclintită, aprinzând o furtună de foc în mintea ei.

Acum imaginile saltă şi ţipă ca nişte explozii laser, în tim ce trupul ei tremură în bubuitul basului, cutremur miniatural care o înfăşoară într-o pânză de păianjen.

În timpul acestei lungi sărbători a gătit pentru mulţime, a cusut blue-jeanşi rupţi pentru străini care au devenit o mare familie în atmosfera aceea de uriaşă comunitate şi ieri – sau să fi fost alaltăieri? – a salvat o tânără fragilă care era să-şi înghită limba în timpul unei crize de epilepsie la fel de violentă ca şi muzica. A mâncat puţin şi nu a dormit deloc şi acum, în mijlocul mulţimii mişcătoare, este luată de forţe pe care nu le înţelege, pierzându-şi pentru o clipă umanitatea, alunecând atavic în milenii, devenind pur şi simplu un biet animal.

Brusc totul se spulberă, ca şi cum din cauza ei s-ar fi spart toate oglinzile timpului. Ajunge să se vadă pe ea însăşi, un punct în masa infinită, parte a unui conglomerat organic care pulsează continuu şi, răsucindu-se de jur împrejur, vede doar oceanul de omenire şi se simte pierdută de parcă nu ar mai exista o *ea* ca entitate distinctă, o Daina, ci numai un enorm, clocotitor *noi*. Este o rotiţă a unui angrenaj, o celulă într-un trup, o spiţă a unei roţi care se învârteşte cu o viteză înnebunitoare, şi îşi dă seama acum că nu ea a ales să fie aşa. Se simte cufundată în oceanul fără adâncime, dusă de o maree a cărei existenţă nu o bănuise niciodată.

Se întoarce. Muzica îi răsună în oase de parcă ar fi din plastic. Chipuri, chipuri, un torent de chipuri săltând, legănându-se, precipitându-se spre ea ca picăturile de ploaie. Apoi Daina dispare şi îşi dă seama că şi ea este doar o picătură de ploaie.

Îngrozită, pleacă. Pleacă. Îi ia mult timp. Ca şi cum ar părăsi Manhattan-ul iar şi iar şi iar. Mai repede, din ce în ce mai repede, împinsă de un fel de impuls înnebunitor.

Şiruri fără sfârşit de case gonesc pe lângă ea. Oameni la nesfârşit. Chipuri ca nişte ferestre, uşi, străzi dosnice. Până când, în final, copaci, iarba, vânt, şi deasupra capului, cerul vast, brăzdat albastru-gri, reverberând.

Şi în această fugă, este consumată, risipită, irosită.

Heather stătea în genunchi, ridicând cu grijă capul lui James din balta de sânge şi sprijinindu-l pe coapsele ei. Pe braţe avea urme roşii.

– James, şopti. Oh, James, ce te-a apucat să faci un lucru atât de prostesc?

Ochii lui se deschiseră, mari şi albaştri, şi James încercă să-i zâmbească. Buzele i se mişcară, dar de pe ele nu ieşi nimic, decât un hârâit ciudat şi înfiorător care se asemăna doar vag cu vorbirea umană.

Rachel încercă să vină spre ei, dar Malaguez o prinse de spatele bluzei, trăgând-o înapoi.

– Îmi pare rău, îi spuse ea lui Heather. Îmi pare rău.

În jurul lor, teroriştii adunau restul ostaticilor. Americanii şi francezii fură îngrămădiţi inconfortabil pe canapeaua de pluş; cei doi deputaţi englezi stăteau înghesuiţi într-o parte a şemineului de marmură şi câţiva teroriştii începură să le lege încheieturile şi gleznele. Unul din teroriştii îi aduse pe menajeră şi majordom şi-i îmbrânci furios la picioarele deputaţilor. Cu o fluturare a braţului, El-Kalaam trimise patru din oamenii săi afară ca să curete terenul şi să patruleze.

– Heather. Era un croncănit.

– Oh, Jamie! Sunetul propriei voci sau al vocii lui o făcu să înceapă să plângă din nou. Ai avut dreptate. Îşi vor înapoi patria. Îşi luă mâinile de pe faţă şi se uită neajutorată la el. Dar spun că dacă cooperăm cu ei, vom ieşi de aici destul de curând.

– Să nu faci asta, Heather. Pleoapele îi coborau.

– Bineînţeles că o s-o fac, spuse ea înfierbântată. Cu cât se termină mai repede... acest coşmar, cu atât mai repede voi putea să aduc un doctor care să te ajute.

– Aşa ţi-au spus? Se foi puţin în braţele ei, gura strâmbându-i-se de durere. Nu-ţi face griji pentru mine. Ţine minte doar să nu crezi un cuvânt din ce spun ei.

În colţul de lângă uşa de la intrare, un bărbat înalt şi slab, cu o mustaţă stufoasă, ridică privirea de la compatriotul său căzut. Îşi ţinea palma pe fruntea teroristului rănit.

– El-Kalaam, delirează.

Bărbatul cu barbă care stătuse de vorbă cu Malaguez, scund, cu umeri largi şi aproape chel, ridică privirea.

– O să înceapă să facă zgomot?

– Aproape că a început deja, spuse omul. Nu se poate abţine.

Fără altă vorbă, El-Kalaam traversă camera şi, asigurându-se că toţi ostaticii pot vedea ce face, scoase din teacă un cuţit de vânătoare. Avea o lamă de treizeci de centimetri a cărei suprafaţă lucioasă parcă arunca scântei. El-Kalaam se aplecă şi fără nici un preambul făcu o mişcare rapidă, violentă cu tăişul lamei peste gâtul rănitului. Se auzi un horcăit încet, oribil şi trupul susţinut de omul înalt, săltă de parcă ar fi fost săgetat. Pe buzele mortului se formă o spumă sângerie.

El-Kalaam îşi şterse lama cu două mişcări scurte de pantalonii mortului, apoi o băgă înapoi în teaca de la şold. Întoarse capul.

– Voi doi, scoateţi-l afară.

– Dumnezeule! şopti Heather răguşit către soţul ei. Tocmai şi-a ucis unul din oameni.

– Nu mă surprinde, spuse James gros. E un profesionist, Heather. Fereşte-te de el. Cuvintele sunt doar un expedient politic pentru unul ca el. Vorbeşte doar ca să-şi pregătească scena pentru acţiunile sale.

– Bine, spuse El-Kalaam, privind în jurul camerei. Le ajunge atât, Rita!

Femeia statuară făcu trei paşi, ajunse lângă Heather, o ridică în picioare.

– Haide acum, îi spuse aspru.

– Poftim? Heather era uimită. Nu-l pot lăsa aşa.

– Ai stat destul cu el, spuse Rita. Ce-ți închipuiai? Că o să ți-l bandajăm şi-o să vă lăsăm să plecați? Râse, cu un sunet muzical în contradicție cu tonul vocii ei. Oh, nu!

– Dar nu este drept!

– Drept? Rita îi aruncă o căutătură urâtă. Drept? Ce este drept în viață? Este drept ca noi să-fim privați de patria noastră? Este drept ca femeile şi copiii noştri să moară de foame? Ca bărbații noştri să fie torturați şi măcelăriți de porcii ăia de jidani? Își scutură violent capul. Nu! Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie de dreptate. Nu există aşa ceva pe lume.

– Vreau să – aah!

Rita îi apucă brațul şi i-l răsuci la spate.

– Ajunge! Haide cu mine!

El-Kalaam veni spre ele privind de la una la alta.

– Ce se petrece aici? Ți-am dat un ordin simplu. Mă aştept să fie îndeplinit.

– Îl îndeplinesc, răspunse Rita. Doar că...

– Dă-mi-o mie, începu el.

– Ticălosule! țipă Heather. Eşti un ticălos să faci asemenea...

El-Kalaam se repezi la ea ca un şarpe, îmbrâncind-o şi făcând-o să cadă la picioarele lui.

– Târfă! urlă turbat. Ce încerci să faci?

Heather începu să se lupte cu el.

– Tăiați! strigă Marion, sărind de pe scaun. Tăiați! Fugi printre oamenii echipei care se dădeau la o parte din calea lui. Fir-ar să fie, George, ce dracu' te-a apucat? Încercă să se bage între George Altavos, actorul care-l interpreta pe El-Kalaam, şi Daina, vrând să-i despartă. George...!

– Ce-a apucat-o pe târfa asta să schimbe textul!

Erau încăierați acum toți trei în centrul scenei, în timp ce toți ceilalți stăteau liniştiți ca nişte statui aşteptând finalul. Şi în timp ce se luptau, se ridică o rumoare – nu dintr-o sursă anume, ci de peste tot în acelaşi timp.

– Asta e scena *mea!* zbieră George, luptându-se acum şi cu Marion. Nu aşa am repetat-o! Şi asta adaugă la text...

– Vrei, pentru numele lui Dumnezeu, să te calmezi? spuse Marion. Yasmin fu cea care luă iniţiativa în aplanarea scandalului. O interpreta pe Rita şi acum se aruncă între Daina şi George cu o asemenea forţă, încât Marion fu obligat să se ţină de braţul lui George pentru a nu cădea.

– Yasmin, spuse gâfâind, şi femeia cu păr întunecat o luă pe Daina de cot, o îndepărtă de George până unde nu-i mai puteau auzi perorăţiile.

– Ticălosul ăsta! ţipă Daina, eliberându-se din strânsoarea Yasminei. Îşi frecă umărul. Chiar m-a lovit! Doamne, ce dracu' e cu el?

În acel moment Don Hoagland, regizorul secund, apăru lângă ele.

– Îmi pare grozav de rău pentru ce s-a întâmplat, Daina, spuse el. Ce-a făcut George este de neiertat... nu are nici o scuză. Clătină din cap. Vreau să ştii că Marion este cu el acum...

– Sigur, spuse Daina sardonic, îi serveşte exact acelaşi discurs, fără îndoială.

Hoagland îi zâmbi. Era un irlandez cu o mustaţă argintie scurtă şi părul pieptănat pe spate, care lucra împreună cu Clark la toate proiectele. Era uşor să înţelegi de ce; avea o limbă fermecată.

– Zău, Daina, zise pe un ton liniştitor, ştii că nu-i deloc aşa. Îi atinse mâna într-un gest de afecţiune frăţească. De fapt, Marion de-abia se stăpâneşte. Adăugirile pe care le-ai făcut i s-au părut perfecte. Am crezut că o să-l strângă de gât pe George. O bătu pe dosul palmei. Nu-ţi face griji. Ne luăm liber pentru restul zilei şi până mâine dimineaţă, totul va fi dat uitării.

– Ar fi bine ca George să-şi bage mintile în cap până atunci, zise Daina.

Hoagland îi zâmbi.

– O să aibă grijă Marion de aceasta. Se întoarse. Tu stai liniştită.

– Te simți bine? o întrebă Yasmin când rămaseră singure.

Daina îşi şterse fața, se uită la ea de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată.

– Oh, da. Sigur. Apoi îi zâmbi. Mulțumesc că ne-ai despărțit.

Yasmin făcu un gest cu mâna.

– N-ai pentru ce. Cred că de fapt a fost vina mea că toată chestia asta a erupt astăzi. Îmi pare foarte rău.

– Atunci, crezi că o să se mai întâmple şi altă dată? spuse Daina, ştergându-şi fața.

– Nu ştiu. În parte depinde şi de mine, presupun. Dădu din cap. Hai, totuşi, să mergem afară. Aici încă mai este un aer viciat.

Traversară partea întunecată a scenei, cu cablurile şerpuitoare şi toate aparatele. Deschizând uşa grea, metalică, fură izbite de lumina puternică a soarelui. Coborâră rampa de beton spre terenul din spate.

– Rulota mea sau a ta?

Daina râse. Arătă cu degetul.

– Cred că aş vrea nişte cafea de-aia nenorocită.

Se îndreptară spre camionul uriaş care distribuia mâncare şi băutură.

Îşi luară ceştile şi se duseră la umbră urmărind parada nesfârşită de actori şi actrițe îmbrăcați în costumele de filmare.

– Adevărul este, spuse Yasmin după o vreme, că am rupt-o cu George. Am plecat de la el aseară.

Toartă lumea ştia că George şi Yasmin locuiau împreună.

– Ce s-a întâmplat?

Yasmin ridică din umeri.

– M-am săturat de el. Tot timpul este nemulțumit de ceva, teama lui că îmbătrâneşte, îşi pierde părul... „Unde au dispărut toate rolurile principale?“ Se uită la Daina, apoi din nou la terenul plin de lume. În cele din urmă,

privirea îi coborî în ceaşca de cafea. La dracu', spuse şi azvârli ceaşca. Nu ştiu de ce trebuie să mint. E un obicei, bănuiesc.

Daina o privi.

– Nu-mi datorezi nici o explicaţie, Yasmin.

Cealaltă femeie zâmbi.

– Probabil că nu. Dar cred că îmi datorez una mie însămi. Îşi puse mâinile nervoase pe bara de care se sprijineau. Adevărul este că noi – adică eu şi George – am făcut o afacere. Cel puţin aşa am considerat-o la început. El voia să se culce cu mine şi eu voiam rolul ăsta din *Heather Duell*. Ridică din umeri. E simplu, nu? Toată lumea o face mai devreme sau mai târziu. Amândoi am câştigat. Oftă. N-am vrut să sufere nimeni.

– Păi, n-ai semnat nici un contract, zise Daina. Adică, oamenii sunt fiinţe, nu lucruri. Au sentimente şi pot să spună ceva într-un anumit moment, chiar să gândească ceea ce spun. Dar sentimentele se schimbă. Nu suntem făcuţi din piatră.

– George sigur nu e, spuse Yasmin trist. E îndrăgostit de mine. Se întoarse către Daina. N-am ştiut până acum cât de mult trebuie să-l fi rănit, Daina. N-am avut intenţia asta, dar totuşi, aşa s-a întâmplat. De parcă nici unul din noi nu s-ar mai fi putut controla.

– Tu ce simţi pentru el? o întrebă Daina gândindu-se la Rubens.

– Aici e partea îngrozitoare. Nu ştiu. Între noi fie vorba, am făcut ceea ce a trebuit să fac şi uite, acum, stau cu tine de vorbă despre asta. Armele noastre sunt diferite de ale bărbaţilor, asta-i tot. Râse scurt. Singura problemă este că nu sunt o târfă lipsită de conştiinţă. Încă ţin la George, sau măcar îmi pasă de ce simte.

– Atunci singurul lucru pe care îl poţi face, spuse Daina, este să-i spui şi lui asta.

– Oh, nu o să vrea să asculte nimic din ce-aş vrea să-i spun eu acum.

– Atunci o să-ţi rămână asta mereu pe conştiinţă. Asta vrei?

– Bietul George, zise Yasmin îngustându-şi ochii pentru a-i feri de lumina soarelui. În faţa lor se vedea o oarecare mişcare. Se uitară amândouă la enorma limuzină argintie care venea înspre ele. Toate geamurile erau acoperite cu acea substanţă argintie care îţi permite să priveşti dinăuntru afară, dar nu şi invers. Multă lume se oprise din ceea ce făcea şi întorsese capul, întrebându-se cine era înăuntru.

În dreptul Dainei şi Yasminei, limuzina se opri. Geamul din spate de pe partea lor alunecă fără nici un sunet în jos şi din interior erupse muzică – ţipăt de chitări şi troznet de tobe. Daina văzu faţa zâmbitoare a lui Chris în penumbra interiorului maşinii. Avea o pereche de ochelari de soare cu lentile negre şi rame de oţel. Purta o pereche de jeans strâmţi, spălaţi de atâtea ori încât se decoloraseră ajungând aproape albi şi un tricou roşu ca focul, cu o chitară, cu negru şi argintiu imprimată, ca o mătase, oblic, pe piept. Chitara avea aceeaşi formă cu instrumentul lui, făcut pe comandă.

– Hei-hei-hei, zise el vesel. Degetele i se curbară în jurul ramei geamului. Eşti ocupată, sau ce?

Daina se aplecă spre el.

– Eşti nebun? Cum dracu' ai intrat aici?

El râse.

– Dai peste tot de fani. Se uită în jur. Eşti în filmare?

– Nu. Sunt liberă tot restul zilei, mulţumită unui acces de furie.

– Oh, foarte bine. Atunci urcă.

Daina întoarse capul. Yasmin venise lângă ea. I-o prezentă lui Chris. El dădu din cap, spuse „Hei" şi îşi îndreptă atenţia din nou asupra Dainei.

– Te superi?

Yasmin clătină din cap şi-i zâmbi. Daina deschise uşa grea şi intră în maşină.

– Ne vedem mai târziu, îi spuse lui Yasmin în timp ce Chris apăsă un buton şi geamul alunecă în sus izolându-i. Daina simţi parfumul lui masculin, curat şi puternic. Se lăsă pe spate pe canapeaua de pluş care o cuprindea ca

o palmă. O barieră transparentă, întunecată îi despărțea de partea din față a limuzinei, unde stătea șoferul.

Văzu decorul alunecând pe alături. Parcă privea printr-o pereche de ochelari ultimul răcnet, percepând toate culorile diminuate, umbre verzi pretutindeni atârnând deasupra soarelui, a liniarității perfecte a clădirilor, înlocuind astfel realitatea.

Îl privi pe Chris în timp ce treceau printre porțile masive ale intrării bine păzite în studio și se îndreptau spre autostradă. Părul lui de culoare închisă era nepieptănat, nasul cu o linie bine definită, ascuțit ca lama de ras. Era greu să spui precis ce vârstă avea – treizeci și ceva spre patruzeci? Fața îi era brăzdată de urmele timpului accelerat în care trăiau cu toții, aceşti oameni cu totul deosebiți, cârpiți de umbrele unei alte lumi, ca și cum ar fi fost supraviețuitorii unui război existențial pe care muritorii de rând îl puteau doar bănui.

– Hei! Chris rânji pocnindu-şi degetele, poc-poc-poc, în ritmul unei muzici numai de el auzite, făcând să i se umfle mușchii bicepsului sub tricou. Explozia de energie a rockului dispăruse de mult și rămăsese numai șoapta slabă a motorului limuzinei.

– Te-ai trezit devreme, spuse ea. Apoi: Unde-i Maggie? deoarece, era ușor stingherită de această intimitate subită. Chris nu mai făcuse un astfel de gest față de ea până atunci. Se întreba numai ce fel de gest era acesta, cu adevărat.

– Acasă, zise el, pocnind din degete. Ridică din umeri. Doar tu și cu mine, liberi ca păsările cerului. Urmări o vreme traficul care se înșiruia tăcut, pe lângă care alunecau ca un rechin lucios printre peștișorii timizi. Hei, sper că n-ai nimic împotrivă, spuse el întorcându-se din nou spre ea, că Maggie nu e aici, nu-i așa? Adică... Își întinse mâinile cu palmele în sus.

Daina zâmbi.

– Nu, e-n regulă. Oricum aveam nevoie să scap de acolo pentru o vreme.

– Hei, e grozav! Clătină din cap, părul des semănând cu coama unei creaturi mitologice. Aşa. Îşi plesni coapsele. Mă bucur că ai putut veni.

Părea că nu e-n apele lui şi Daina îşi spuse: „Doamne, doar n-are de gând să o părăsească pe Maggie. Nu vreau să aud o astfel de confesiune."

Împrejurimile întunecau interiorul şi mai mult; din când în când, nori de beton armat cu oţel ridicându-se deasupra peisajului metalic.

Daina era pe punctul de a-l întreba dacă s-a întâmplat ceva, când el o trânti:

– Ce zici de ultimul album?

Daina privi pe geam un moment. Traficul se rărise pe măsură ce se apropiau de Pacific. Se întrebă dacă să-i spună adevărul. Ca în cazul oricărui artist, era adesea greu de ştiut ce voia el să audă de fapt. Mult prea mulţi erau gata să se mulţumească cu minciuni uşoare, nişte scuze amărâte cu ajutorul cărora supravieţuiau în această ţară a viselor. Ce fel de persoană era Chris în realitate?

Deodată îşi dădu seama că gândea într-un mod eronat. „Ce conta ce voia el să audă", îşi spuse. „Dacă se supără din cauza celor ce-i voi spune, cu atât mai rău pentru el. Dar n-am să-l mint".

– Ca să fiu sinceră, am fost dezamăgită.

– Oh? O privi impasibil. Spune.

Ea se întrebă, numai pentru o clipă, dacă era serios cu adevărat.

– Bine.Cred că ai mai făcut chestia asta şi înainte. Şi mai bine. Un cântec precum „Chipul din podea", haide, reia ideile vechi. *„Barroom Blitz"* este mult mai bun şi l-ai scris tot tu, când? Acum doi ani?

– Trei.

Se lăsă tăcerea un timp. Şerpuiau pe lângă Pacific, pe *Coast Highway.*

– Chris, nu-mi pare rău că ţi-am spus asta. M-ai întrebat şi...

– E-n regulă. Făcu un gest cu mâna spre Daina. Mă bucur că ai fost sinceră. Capul i se întoarse spre ea.

Fiindcă şi mie cam tot aşa mi s-a părut, şi m-am tot gândit de mi-am spart capul. Pufni batjocoritor. Mda, fapt e că noul album e de tot rahatul şi vrei să ştii de ce? E acelaşi lucru blestemat, repetat până te-apucă nebunia. De nu ştiu câte ori le-am spus la creştinii ăia să se-apuce serios de treabă, dar mi-am bătut gura degeaba. N-ai cu cine să discuţi. Le fluieră vântul prin cap.

– Ce spun?

Îşi frecă palmele de coapse.

– Întâi m-au ignorat. Apoi, dacă n-am tăcut, am ajuns să ne încăierăm – ştii, din cauza unor măruntişuri – dar, Doamne, l-am dat pe Rollie cu capul de tobă într-o seară, săptămâna trecută. A trebuit să sară doi ingineri să ne despartă.

– Cu Nigel cum e? Erați prieteni atât de buni...

– Oh, mda, Nigel, râse Chris. De mare ajutor mai îmi este! Nu mai ştie pe ce lume trăieşte şi de câte ori încerc să-i spun care-i treaba, apare curva aia nenorocită de Tie şi-şi bagă nasul, aşa cum a făcut de la bun început. Nu mai poți face muzică aşa, îți spun, Dain.

– Chris, n-ar putea managerul vostru să clarifice toată încurcătura asta? La urma urmei, el...

Capul i se dădu pe spate şi Chris râse sardonic.

– Nu, scumpo, nu. Benno e un instigator blestemat, asta este. M-am dus să-l văd acum câteva săptămâni, când porcăria asta deja se făcuse destul de mare. Duse mâna la cizmă şi scoase o țigaretă „făcută". O aprinse, trase fum în piept, apoi îi oferi şi ei țigareta. Ea îl refuză şi Chris continuă: Nu l-ai cunoscut pe Benno, nu-i aşa? Ei bine, poate să farmece până şi o cobră dacă îşi pune mintea cu ea. Ştiu asta, înțelegi? M-am dus şi am stat cu el, *mano a mano* cum se zice pe Bulevard, şi i-am spus tot. Mi-a promis că o să se ocupe de asta. „Dar trebuie să ai răbdare", mi-a spus. „Ştii cum sunt toți, Chris. Fluşturatici ca dracu'. Asta o să cam ia ceva timp, ştii?" Aşa că am aşteptat ca un tâmpit de primă clasă.

Apoi apare Nigel cu cele mai diabolice versuri pe care le-am auzit vreodată. Vreau să spun că sunau ca şi cum

ar fi şterpelit ideile din ultimul album şi uite-aşa am luat-o în mână cu zece melodii pe care nu le mai pot arunca. Fir-ar al dracului să fie!

Maşina intră într-un refugiu de pe partea dreaptă a autostrăzii şi Chris se aplecă înainte, bătu cu pumnii în peretele despărţitor până când acesta coborî puţin. Chris strigă:

– Nu, fir-ar să fie, am spus la localul polinezian!

Peretele despărţitor glisă iarăşi în sus şi limuzina se înscrise în trafic, câştigând din nou viteză.

– Atunci au început încăierările, continuă Chris de parcă n-ar fi existat vreo întrerupere. Adică, se poartă toţi ca nişte ticăloşi. Şi apoi, într-o seară, vine Nigel la mine şi-mi spune că Benno s-a căcat pe el pentru că suntem în urmă cu înregistrările şi, dacă nu scoatem blestematul de L.P. la timp, ratăm turneul – ştii cum le place să facă. Dai drumul la un *single* chiar înainte de a începe turneul, apoi lansezi albumul pe la jumătatea drumului. Subtilităţi de afaceri, scumpo. Aşa că i-am zis: „Cap sec, dacă îţi făceai afurisita de treabă, aveam acum cântecele ca să terminăm chestia asta, în loc să ne facă toată lumea tămbălău."

Şi ştii ce a avut nenorocitul tupeu să-mi spună? „Ai dreptate, Chris. Dar tu eşti cel care face tămbălău. Întotdeauna am lucrat aşa şi am câştigat un sac de bani de fiecare dată". Şi şi-a înfipt un deget în pieptul meu. „Nimeni din trupă n-are de gând să se schimbe. O să facem şi de-acum încolo tot muzica pe care am făcut-o până când ne-or zice puştii că nu mai au chef s-o audă, şi atunci s-a terminat, e clar?"

Ajunseseră lângă o clădire lungă, acoperită cu paie, de pe partea dinspre mare a autostrăzii. Limuzina încetini şi opri, aşteptând să se liniştească traficul, se arcui graţios pe aleea pietruită. Şoferul, un bărbat în vârstă cu fălci late, cu faţa ciupită de vărsat, veni şi le deschise uşa. Ieşiră, urcară treptele lungi de lemn bătuit, trecură pe lângă zeii Tiki gemeni, sculptaţi, înalţi de trei metri, care străjuiau intrarea.

Înăuntru era întuneric ca noaptea. O femeie blondă, îmbrăcată într-un sarong verde cu albastru veni să-i întâmpine şi-i conduse prin sala de mese principală cu pereţii acoperiţi de trestie împletită, într-un *patio* înconjurat cu sticlă. De tavanul înclinat atârna un hamac. Femeia îi aşeză la o masă cu vedere spre Pacificul care mângâia la nesfârşit plaja cafenie. Stropii de spumă aruncaţi în aer prindeau în ei soarele, semănând în mare curcubee micuţe, punţi efemere spre nicăieri.

Daina aşteptă până când fură aduse băuturile – combinaţii de rom şi sucuri de fructe, servite în nuci de cocos scobite. Scoase din ambalaj paiul de plastic cafeniu, în formă de Tiki şi îl îndoi pe marginea nucii.

– Chris, trebuie să te întreb ceva şi n-aş vrea să crezi că nu mă interesează, pentru că de fapt mă interesează, dar de ce nu ai discutat toate astea cu Maggie?

– De unde ştii că n-am discutat?

– N-ai mai fi simţit nevoia să stai cu mine de vorbă. Nu e genul de lucruri pe care să-l tot repeţi.

El îi zâmbi subţire sorbind din băutură.

– Destul de adevărat. Îşi puse mâinile pe masă, acoperind meniul. Aşa că, uite ce e, Dain, nu mă înţelege greşit. O iubesc pe Maggie, chiar o iubesc. Dar uneori, ştii, nu poate să treacă peste..., ei, ştii ce simte ea pentru muzică. N-o pune să găsească un vierme în borcanul cu dulceaţă, pentru că n-o să-l vadă, înţelegi ce vreau să spun?

Daina înţelegea.

– De unde ştiai că eu o să-l văd?

El îi luă paiul, îl rupse în două, apoi ridică din umeri.

– Aşa am simţit. Şi adevărul este că... Rânji strengăreşte.

– Ce-i atât de amuzant?

– Păi, când Maggie ne-a făcut prima dată cunoştinţă, mi-am amintit de tine imediat.

– Ţi-ai amintit de mine – de unde? Nu ne mai întâlnisem până atunci.

– Nu, dar ştiam că te-am mai văzut undeva. Woodstock.

Ea râse.

– Oh, eşti nebun. Erau mai mult de jumătate de milion de oameni acolo. Cum puteai să...

– Erai în faţă, foarte aproape de scenă, şi e aşa ciudat, ştii, pentru că îmi aduc încă aminte că mi-am spus: „De unde dracu' şi-o fi luat tipa asta jeanşii ăia negri. Eu caut o pereche de când am venit în America".

Îşi frecă nasul şi continuă.

– Am intrat târziu, în a treia zi... Cred că era duminică. Da, da. Avusesem un frecuş cu managerul lui *Airplane,* acum îmi amintesc.

– Nu înţeleg. Mă ţii minte doar din cauza jeanşilor?

Chris râni.

– Nu-mi spune că ai uitat! Doamne, cum am început primul cântec te-ai ridicat, ţi-ai scos bluza şi...

– Ajunge! Îmi amintesc!

Chris râse.

– Cum aş fi putut uita trupul acela?

– Aş vrea să pot spune că eram acolo pentru pace şi dragoste.

El o privi ciudat.

– Ce importanţă are pentru ce erai acolo?

– Treceam printr-o perioadă grea. Fugeam de toate lucrurile pe care nu vroiam să le înfrunt. Când nu cântau formaţiile, nu mă puteam gândi decât la o piesă de pian pe care obişnuia s-o asculte tata. Adormeam auzind-o când eram mică. Mereu mă făcea să plâng, pe-atunci. Pe urmă, îmi amintea de el.

– Ce piesă e?

– *„Pavane pour une infante défunte"* a lui Maurice Ravel.

Chris dădu din cap.

– Oh, sigur. Ştiu bucata. În Soho mă împrietenisem cu un moş. Stăteam la gin cu el, dar m-a învăţat să cânt puţin la pian. Cânta *„Pavane"* cât era noaptea de lungă,

plângând în pahar. *„Quel triste"*, îmi spunea. *„Quel triste"*. Bietul prăpădit. Avea...

– Hei, omule, Chris Kerr! Nu-mi vine să cred!

Ridicară amândoi privirea şi văzură un individ gras, gârbovit, cu o mustaţă ca un ghidon de bicicletă, îngălbenită în partea de jos din cauza nicotinei. Părul lung şi unsuros era legat la spate într-o codiţă. Purta o pereche de jeanşi decoloraţi şi pătaţi şi un tricou San Diego State cu mânecile tăiate de la umeri. Zâmbetul lui dezvăluia nişte dinţi galbeni şi gingii roşii. O ignoră complet pe Daina. Mike Bates. Hei, mă ţii minte, omule, nu-i aşa? Ne-am întâlnit în culise la New York. Academia de Muzică – ştii, acum îi zice Palladium. În anul, ia să mă gândesc – şaiş'şase. Iarna, omule. Voi, băieţi, nu eraţi nimeni pe atunci. Cântaţi în deschidere la Chuck Berry.

– Nu cred că îmi amintesc.

– Oh, sigur că-ţi aminteşti. Zâmbetul se transformase într-un rânjet. Marfă de mâna-ntâia. Sugeră prin gesturi iarba de fumat.

– Ştii, tocmai eram la masă. Discutam...

– Hei, dar să ne întâlnim aşa, îl întrerupse Bates. Oo, trebuie să fie *karma*. Învârtea cureaua lată a ceasului pe care-l avea la mână. Da, ştiu sigur, era iarnă. Era zăpadă pe străzi, un frig de crăpau pietrele, şi voi, tipilor, nu eraţi nimic pe-acolo. Ia uită-te acum la tine. Îşi puse mâinile pe spătarul unui scaun de la o masă alăturată. Cât despre mine, nu făceam mare scofală pe-atunci, şi acum – ridică din umeri – cam tot la fel. Trase scaunul. Câte o afacere măruntă ici, colo, nu mare lucru, dar dacă tu...

– Nu e cazul, spuse Chris. După cum ţi-am spus, tocmai eram în mijlocul unei discuţii importante. Dacă nu te superi...

– Oh! Dar, Chris, n-am să-ţi răpesc decât câteva minute, îţi promit. Dădu să se aşeze. Scaunul gemu sub greutatea lui. Am pus la punct o schemă...

– N-ai auzit ce ţi-am sus? Daina simţea tensiunea lui Chris.

– Hei, omule, nu vreau decât să scot şi eu o pâine. Tu ai destulă, Chris, ştiu asta. Doar o mică finanţare.

– Ajunge, spuse Chris. Îl luă pe bărbat de spatele tricoului şi îl trase în picioare.

Daina se ridică de pe scaun, fugi la uşa terasei şi îl strigă pe director. Acesta apăru într-o clipă, un individ cu o piele oacheşă, cu un mexican mătăhălos alături. Pocni din degete şi mexicanul se năpusti pe scări.

Directorul îi spuse ceva într-o spaniolă rapidă şi mexicanul întinse mâinile cu degete boante. Îl apucă pe Mike Bates de umeri într-o îmbrăţişare de oţel, îl trase înapoi atât de violent, încât Daina auzi cum îi clănţănesc dinţii.

Dar Chris sări şi el şi-l apucă pe Bates de piept. Daina veni către ei şi, în ciuda avertismentului tăios al directorului, se strecură între ei, îşi încolăci braţul în jurul braţului lui Chris. Era foarte aproape de el, îi simţea respiraţia gâfâită pe obraz, îi vedea ochii, cu pupilele dilatate sălbatic.

– Chris, îi spuse încet, strângându-l ceva mai tare, dă-i drumul. Lasă-l pe mexican să se ocupe de el. Au pus mâna acum pe el, Chris. Parcă era o mamă care încerca să-şi liniştească copilul. Or să-l ducă de aici de îndată ce îi dai drumul. Haide acum.

El îi dădu drumul, fără tragere de inimă, şi mexicanul îl luă pe Bates pe sus şi-l scoase din zona terasei.

– Ticălosule! ţipa Bates. Nu crezi c-ar trebui să-ţi împarţi bogăţia? Ce sunt câteva miare pentru tine! Nu te purtai aşa când fumam iarbă în şaiş'şase, împuţitule! Apoi fu împins de mexican prin întunericul restaurantului către uşa de la intrare.

– Îmi pare foarte rău, spuse directorul frângându-şi mâinile. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi prea bine. Aşa e când eşti vedetă, nu? spuse pe ton de scuză. Nu poţi scăpa niciodată. Ce povară! Îşi ciocni cu limba cerul gurii, ca o bătrână întristată. Ridică mâna, îşi dădu pe spate părul negru, uleios. Vă rog să nu ne-o luaţi în nume de rău. Mâncaţi! Mâncaţi! Prânzul este servit. Se întoarse

şi pocni din degete de parcă ar fi fost castaniete. Apăru chelnerul.

– Paraziţi blestemaţi, spuse Chris şi Daina îl conduse înapoi la masă. Te-au întâlnit o dată şi îşi imaginează că le eşti dator toată viaţa – Doamne, m-a făcut să-mi clocotească sângele.

Veni mâncarea: platouri aburinde cu crevete pe jumătate dezghiocate, *wonton* dulce-acrişor, friptură de raţă, orez călit; şi alte băuturi în coji de nuci de cocos. O paradă nesfârşită mărşălui către ei, masa deveni supraîncărcată, şi totuşi, directorul, rămas în umbră şi supraveghindu-i discret, pocnea în continuare din degete şi chelnerul sosea şi pleca, iar şi iar, ca ucenicul vrăjitor, clătinându-se sub povara sa.

– Doamne, spuse Chris după un timp aruncând ultima scoică dezgolită în grămăjoara pe care o construise lângă el. Sunt într-o gaură împuţită, asta e.

Daina lăsă jos ceaşca de cafea.

– Vorbeşti ca şi cum n-ai avea nici un control asupra situaţiei. Soluţia este simplă. Dacă nu-ţi mai place trupa, ieşi din ea.

El o privi.

– Ăsta-i primul lucru pe care mi l-a spuş şi Maggie. Îşi şterse buzele unsuroase cu un şervetel de hârtie mototolit. Directorul pocni din degete şi chelnerul începu să strângă vrafurile de farfurii de pe masă.

Când rămaseră singuri, Chris spuse:

– Nu credeam că aveţi amândouă aceeaşi părere. Vreau să spun că ea e doar un copil, zău. Făcu un gest vag. Tu nu eşti atât de naivă, Dain. Ştii că nu e atât de simplu. Nu în viaţa asta.

– Ce tot spui? Că *nu poţi* să pleci pur şi simplu? Orice contract poate fi rupt, ştii asta. El nu spuse nimic, se uită afară pe fereastră. Albastrul Pacificului dispăruse în strălucirea orbitoare a soarelui. Tot ce vreau să ştiu, Chris, este ce vrei tu să faci?

– Adică dacă am vreun plan?

Ea încuviinţă.

Chris îşi mută privirile de la fereastră şi faţa îi deveni oarecum tristă. Dainei i se rupea inima să-l vadă aşa. Acum era o altă persoană, complet diferită de impertinentul, exuberantul star pop care se împăuna pe scenă în ţipetele a cincizeci de mii de adolescenţi.

– Nu ştiu, zise după ceea ce păru a fi un lung timp. Părea dus departe. Nu vreau să pierd trupa. Suntem o echipă... sunt singurii mei prieteni apropiaţi din ultimii cin'şpe ani. O grămadă de linge-blide vin şi pleacă. Fac parte din afacere, ştii, şi după o vreme poţi să-i desprinzi ca pe lipitori. Îşi închipuiesc că pot să intre în intimitatea noastră, dar se înşeală. Nici unul din noi nu i-ar lăsa; suntem prea insulari. Uneori mă gândesc că de-asta suntem aşa ciudaţi. Dar noi, ăştia din trupă, ne iubim unii pe ceilalţi... ei mă iubesc mai mult decât m-a iubit vreodată cineva, c-a fost mamă, c-a fost tată. Vreau să rămânem împreună. Ştii, noi împotriva lumii, aşa cum a fost de la început.

Dar – îşi încleştă pumnul şi Daina îi văzu venele proeminente de pe gât – ştiu că ceva nu merge cum trebuie. Nu ştiu ce anume, dar simt. Ochii lui priveau drept în ai ei şi Daina simţi un fior ciudat, ca un presentiment, de-a lungul şirei spinării. Ca şi cum ar fi căpătat o viaţă proprie, a scăpat deja de sub control, e gata să ne mănânce de vii, mai spuse Chris.

Era zguduit de un fel de tensiune interioară pe care Daina o putea înţelege cu uşurinţă. Pentru ea, era încărcătura emoţională pe care şi-o continua în interior chiar înainte de a păşi în faţa aparatelor de filmat. Începea de la picioare, îi făcea muşchii să zvâcnească şi când spasmele îi ajungeau la genunchi era timpul să pornească.

Pe neaşteptate, Chris lovi masa cu palma atât de tare, încât Dainei îi sări cafeaua din ceaşcă.

– Hei, strigă, ştii ce-o să facem? Am elefantul de Harley în portbagajul limuzinei. Rânji larg, părând din nou băiatul fără griji. Îi luă mâna. Haide! Să dăm o raită!

Şi afară, deasupra întinderii perlate a oceanului, goniră călare pe motocicleta sângerie, cu nacela centrală umflată, transparentă, acționând ca un reflector şi intensificând culoarea metalizată. Motorul puternic duduia şi vibra între picioarele ei, brațele îi erau încolăcite în jurul taliei lui şi îi simțea duritatea mușchilor, gândindu-se doar în treacăt la Maggie care refuzase să se urce pe această maşină.

Pieptul îi era apăsat pe zidul protector al spatelui lui aplecat, vântul cald îi sfâşia obrajii, plin de invidie parcă, ciufulindu-i părul lung; soarele fierbinte pe brațele goale, vărsat în ochii ei îngustați ca aurul lichid.

Chris ambală motorul şi Harley sălta sub ei ca un armăsar însufleţit, purtându-i înainte, mai repede, tot mai repede, până când păru că timpul însuşi se despoaie. Odată depăşită linia coastei, ceața de cafeniu-ocru-verde-alb-roşu, care nu avea nimic de a face cu ei, era redusă la sulițe de lumină înfipte în filamentele mişcătoare ale trupului ei, o energie, asemănătoare focului, arzându-i prin vene. Voie bună.

Extaz nesfârşit...

Capitolul 3

Pentru un timp care i se păru a fi foarte lung, rămase la volanul Mercedesului. Bel Air era nemişcat şi liniştit în jurul ei. La această depărtare, nici măcar vuietul interminabil al circulației de pe *Sunset Boulevard* nu mai putea fi auzit.

Parcase maşina chiar înainte de intrarea în aleea largă, şerpuitoare, a casei lui Rubens, pavată cu cioburi de marmură, şi încerca să se hotărască dacă să intre sau nu. Sus pe cer, un avion bâzâia liniştit îndreptându-se către aeroportul internațional Los Angeles.

Privea drept înainte, la linia înaltă a arborilor de palisandru care împrejmuiau proprietatea, dar ceea ce vedea, de fapt, se afla în mintea ei: linia zimțată a zgârie-norilor din New-York respirând în răsărit şi apus de soare, umplând-o cu puterea unei zeițe. Acel oraş imens, tumultuos, i se năpustea în minte ca un strigăt de victorie.

Buzele ei întredeschise emiseră un sunet slab, ca fantoma acelui strigăt, estompat de timp şi distanță. Se lăsă pe spate pe pielea răcoroasă a fotoliului, trasând uşor cu degetele lungi curba volanului.

Începea să se însereze şi tot ceea ce auzea erau ecourile acelui țipăt învârtejindu-i-se ca vinul în minte, în timp ce gândurile încercau să redobândească esența acelui suflet de granit. Pulsul îi zvâcnea, un-doi, un-doi, mici vibrații în adâncitura gâtului, în partea interioară a încheieturii mâinii, *Mark, Mark,* făcându-i inima să pompeze în colivia pieptului. Ochii i se umeziră de

lacrimi şi îşi muşcă buzele în timp ce se gândea: „Oh, ticălosule!"

Ambală brusc motorul, puse maneta în viteza întâi şi coti pe aleea lui Rubens. Casa uriaşă, cu acoperişul în stil spaniol, cu ţigle portocalii şi arcadele albe de stuc păreau într-adevăr îndepărtate, culorile sale strălucitoare fiind înmuiate de incandescenţa roz a invizibilului Hollywood care ilumina linia cerului ca binecuvântarea unui idol fals.

Trecu pe lângă doisprezece plopi masivi, care-i întunecau drumul, pe lângă faţa plată a grădinarului mexican care tocmai pleca acasă călare pe o Honda.

Maria deschise uşa la sunetul soneriei, dar şi ea era pregătită de plecare.

– *Buenas tardes, señorita** Whitney, îi spuse menajera făcând o reverenţă formală. *Señor* tocmai îşi termină antrenamentul la tenis.

– Oh, spuse Daina. Cu cine e?

Maria zâmbi.

– Cu nimeni, *señorita*. Astăzi se antrenează cu maşina de lansat mingi. Închise uşa cu grijă în spatele ei şi Daina înaintă încet în hol, trecu pe lângă enormul El Greco de pe peretele din stânga, pe sub arcadă, şi intră în camera de zi.

Îmbrăcat cu un şort şi tricou alb, de tenis, care aveau câte o dungă bleumarin pe fiecare parte, Rubens tocmai intra pe uşile culisante din sticlă din celălalt capăt al încăperii. Avea un prosop în jurul umerilor. La încheietura mâinii drepte purta o bandă elastică alb cu albastru. În spatele lui, în strălucirea unei raze de lumină, Daina văzu o parte a bazinului de înot de dimensiuni olimpice şi, chiar în dreapta sa, un colţ al terenului de tenis acoperit cu zgură. Rubens îi zâmbi.

– Ai venit, până la urmă.

– Credeai că n-o să vin?

El dădu din mână.

---

* Buenas tardes, señorita – Bună seara, domnişoară (în limba spaniolă în original) (n. red.)

– Jumate-jumate. Am pus un pariu cu mine însumi.

Daina veni spre el.

– Pe care jumătate ai pariat?

El râncji.

– Pe cea câştigătoare. Se îndreptă către bar şi pregăti câte o băutură pentru fiecare.

– Cred că ai trişat.

El îi amestecă un Bacardi, adăugându-i şi o felie de lămâie.

– Sunt întotdeauna cinstit cu mine.

Daina luă paharul rece din mâna lui.

– Şi foarte sigur.

– Antrenamentul, zise el luând o înghiţitură lungă din Stolichnaya lui. Bătăuşii îmi dădeau mereu cu picioarele în faţă.

Ea râse, convinsă că glumea, dar apoi deveni imediat sobră, privind în pahar.

– Eram gata să nu vin.

El nu spuse nimic, scoase o ţigaretă dintr-o cutie fină, aurie, şi o aprinse. Suflă fumul printre buze, scuturâ scrumul în pământul din ghiveciul unui cactus.

Plină de tristeţe, Daina intui că el va spune: „Ce importanţă are? Eşti aici. Asta-i tot ce contează." Aşa că fu surprinsă când îl auzi:

– Ce s-a întâmplat? Văzu preocuparea de pe faţa lui şi ştiu atunci că probabil dorise să-i spună celelalte lucruri, să fie mai nepăsător, pentru că astfel i-ar fi fost mai uşor să se ridice şi să plece din casa lui.

– Nu cred că vreau să discut despre asta.

– Ei, haide, spuse el ieşind din spatele barului. Altminteri de ce ai fi adus vorba? Îi luă braţul şi o conduse, coborând trei trepte, spre locul unde canapeaua imensă de catifea de culoarea safirului se arcuia în formă de U sub tavanul înalt.

– O.K., îi zise el după ce se aşezară. Varsă tot.

Ochii ei fulgerară.

– Faci din asta un fel de glumă.

– Crezi? Ochii i se deschiseseră larg.

– Dialogul ăsta, gen Raymond Chandler...

– E o reminiscență a vieții mele anterioare ca Philip Marlowe. Nu râd de tine.

Ea îl privi un moment.

– L-am dat pe Mark afară. L-am...

– Mi-ai mai spus asta.

– Vrei să încetezi şi să mă asculți...?

– O să-ți fie mult mai bine fără el, dacă te interesează părerea mea.

– De ce? Pentru că e negru?

– Daina, chestiile astea nu mai țin în vremurile noastre.

– Ba mai țin, nu mânca rahat.

– Bine, mai țin. Dar nu la asta mă refeream. Este vorba de politica lui, şi nu de culoare. Sorbi din băutură. A fost nevoie de o mulțime de oameni, care să depună al naibii de mult efort, pentru ca Fonda să poată reveni pe platourile de filmare. Nimeni n-o mai voia în vreo distribuție.

– N-a avut nici o legătură cu convingerile ei politice.

Rubens ridică o sprânceană.

– Nu? Oh, scuză-mă. N-am crezut că eşti atât de naivă.

– Cât ştii, exact?

– Cât ți-am spus. Îşi lăsă jos băutura pe masa de ardezie albă din fața lor. Uite ce-i, racheta ta este acum pe rampa de lansare. Nu cred că ți-ai dori să fii întoarsă din drum, dintr-o cauză sau alta. O privi un moment. Nu-i aşa?

– Da. Îşi feri o clipă privirea. Dar asta are la fel de mult de-a face cu noi, cum are cu Mark şi cu mine. Momentul este nepotrivit, nu înțelegi? Tocmai am ieşit dintr-o legătură lungă, intensă. Apoi ai apărut tu şi m-ai făcut să mă simt ca un pendul care oscilează deasupra unei gropi. Am senzația că o să cad din clipă în clipă.

El întinse mâna spre ea, atingând-o.

– Atunci nu te mai gândi la ticălosul ăla. Umbla înnebunit după...

– Taci, îl avertiză.

– Ce-i, o întrebă, eşti prea delicată ca să auzi asta? Ştii prea bine că se culca cu cine apuca, fie că era în studio sau pe teren. Nu se sătura niciodată de toate putorile...

– Taci! Acum, faţa lui era foarte aproape de a ei. Putea să-i vadă licărul transpiraţiei, ţepii scurţi ai bărbii. Dar mai ales, îi inhala mirosul animalic.

Vocea lui Rubens era joasă, dar perfect clară.

– N-am să înţeleg niciodată ce-ai văzut la acest Mark Nassiter, dar mă bucur că ai terminat-o cu el. Ridică mâna liberă şi îi întoarse capul spre el. Mă îmbolnăveşte să îţi văd faţa acum, să ştiu că încă mai simţi ceva pentru el, un ticălos care a petrecut o săptămână şi jumătate umblând în limbă după târfuliţa aia de cin'şpe ani.

– Ştiai! Cu o zmucitură violentă se trase de lângă el şi se ridică în picioare.

– Stai o clipă...

Îl pălmui, tare şi fără nici un avertisment, lăsând o urmă roşie pe obrazul lui.

– Ticălosule! De ce nu mi-ai spus?

– Chiar crezi că m-ai fi ascultat?

– Te-ai folosit de prilejul ăsta ca să te năpusteşti asupra mea, aşa cum ai mai făcut şi înainte cu celelalte femei din viaţa ta, motan libidinos ce eşti! Îl privi cu ochii plini de fulgere. Cred că mi-am pierdut minţile.

Se răsuci pe călcâie şi vru să urce treptele spre ieşire, dar el reuşi s-o prindă.

– Hei, ascultă-mă! N-a fost deloc aşa!

Daina se întoarse spre el şi-l înfruntă cu privirea.

– Nu? Mincinosule! N-ai ştiut ce mi se întâmplase când ai dat peste mine, chipurile din întâmplare, la *the Warehouse?* Spune asta şi am să te scuip în ochi!

I se păru că îl vede tremurând şi sângele i se scurse de pe faţă, nu treptat, ci dintr-o dată. Îi simţi încordarea trupului şi ştiu instinctiv că aşa reacţiona el în situaţii de acest gen – cu violenţă. Din acest motiv nu se putea opri, dorind să-l împingă mai departe, să-i provoace un

răspuns suficient de puternic, care să-i dovedească odată pentru totdeauna că într-adevăr ținea la ea.

– Vorbesc serios, Rubens. Lasă minciunile pentru întâlnirile de afaceri. Ești atât de obișnuit să învârteşti femeile după deget, încât uiți că sunt și ele ființe omeneşti. Ei bine, eu sunt o ființă omenească, fir-ar să fie, și nu-mi place să fiu mințită. Acum înțelegi de ce nu mă poți trata astfel?

Aerul dintre ei se transformase în plumb. Era ca și cum un univers întreg se învârtea în jurul acestui punct – atât de delicat era momentul.

– Fie, spuse după un timp ce i se păru o eternitate. Așa a fost la început. Am primit un telefon la zece minute după ce s-a întâmplat.

– Mulțumesc, spuse ea. Pentru nimic.

– Ei, stai o clipă! Ai spus... O apucă de braț, dar ea îi aruncă o privire care îl făcu să-i dea drumul imediat. Poate că amândoi ar trebui să ascultăm uneori, nu? Poate că asta-i o parte a problemei.

– N-am de gând să stau aici și să-ți ascult poveștile. Ești atât de bine antrenat, încât nici nu-ți mai dai seama când minți. Adevărul nu mai are înțeles pentru tine. Înseamnă doar ce este mai bine pentru Rubens într-un moment anume. Doamne, oare cum de am putut simți ceva pentru...

– Ce pot să fac ca să te conving?

Ea îi zâmbi rece.

– Oh, nu te aștepta să te ajut.

– Și o să pleci, pur și simplu?

– De ce nu? Nu-i nimic pentru mine aici.

– Dacă pleci acum, n-o să afli niciodată.

– Crede-mă, Rubens, știu.

– Încă mai vreau să te muți la mine.

– Oh, te rog.

Urmă o tăcere ciudată, încordată. Era ca și cum amândoi ar fi stat într-un luminiș, dezbrăcați nu numai de haine, dar și de toate substraturile civilizației cultivate cu grijă în ei. O tensiune atavică dantela aerul. Doar ochii îi

se mişcau. Nările îi se dilataseră, adulmecând. Era ca şi cum te-ai fi aşteptat să înceapă a-şi dezveli dinţii, rânjind sălbatic unul la celălalt.

– Nu vrei cu adevărat să pleci, Daina. Vocea lui, chiar dacă nu era ameninţătoare, căpătase o nuanţă de oţel.

Daina ştia perfect ce voia să spună. Cunoştea destul de bine felul său de a intimida. Era perfect conştientă de cât de mult îşi dorea rolul lui Heather Duell, dar era foarte hotărâtă în legătură cu ceea ce avea de făcut. La urma urmelor, câte milioane se investiseră deja în film? Prea multe pentru ca el să-şi permită să o scoată din distribuţie. Era vorba doar de o altă tactică în încercarea de a o sili să rămână. La fel cum se abţinuse mai devreme să-i întoarcă palma primită, probabil că nici acum n-o să-i poată face nimic.

„Şi dacă nu este o cacealma"? se întrebă. Totuşi, are puterea în mână. *Poate* să o facă. „Şi atunci, ce se va întâmpla cu mine? Dacă aş fi fost bărbat, nu s-ar fi ajuns niciodată la aşa ceva. Putere. Ceea ce-mi lipseşte este puterea."

Şovăi atunci doar o clipă, dar apoi se decise: „Dacă mă las acum zdrobită de el, se va întâmpla iar şi iar, şi n-am să mai fiu capabilă să îmi revin vreodată. Nu voi avea niciodată puterea".

– N-o să mă scoţi din film. Este singurul fel în care mă pot apăra, îşi spuse.

Chipul lui Rubens era la fel de lipsit de expresie ca o mască.

– Îţi doreşti prea mult rolul ăsta, Daina. *Ai nevoie* de el.

– Mai degrabă m-aş duce la Ted Kessel, decât să cedez ameninţărilor tale. Vrei să mă înjoseşti.

– Bine. Vocea lui suna ciudat. Din acest moment, eşti scoasă din distribuţie.

Pentru o clipă crezu că inima i s-a oprit în loc. Oare nu-l auzise bine? Visase numai? Dar nu. Calculase greşit. Împinsese lucrurile prea departe.

Îi întoarse spatele şi traversă camera lungă, către hol. Îl văzu pe bătrânul pictat de El Greco, a cărui faţă alungită

îl făcea să pară mult mai înțelept. Ochii lui calmi o urmăreau în timp ce se apropia.

Inima o durea şi lacrimile pândeau în colțurile ochilor, nemişcate, ca şi cum doar forța voinței le împiedica să se prelingă pe obraji, s-o facă de ruşine. Doar bătrânul din tablou – cu figură de evreu dârz – putu să vadă că de-abia se abținea să nu plângă, dar Daina îşi jură că Rubens n-o va vedea niciodată.

Se gândi apoi la cealaltă ruşine a ei, la o vreme pe care şi-o încuiase cu lacăte groase în adâncul sufletului, şi deznădejdea ei deveni aproape insuportabilă. Căută consolare la bătrân, dar el nu putea să întindă mâna şi s-o atingă. Putea doar să-i vorbească cu acei ochi expresivi: „Eu am supraviețuit. O să reuşeşti şi tu".

Era la mijlocul holului, când îl auzi pe Rubens vorbind. Era un sunet care parcă venea la ea dintr-o altă lume.

– Te rog, întoarce-te, îi zise el încet. Nu am gândit cu adevărat nimic din ce am spus.

Ea încă se uita fix în ochii bătrânului.

– Nu poți să mă ierți?

Abia acum se întoarse.

– De ce trebuie neapărat să răneşti? Ştia că lacrimile îi sclipeau în colțurile ochilor. De ce trebuie să îmi spui asta?

– Ai câştigat, zise el. Nu înțelegi?

– Ce am câştigat? Nu e o competiție.

– Oh, ba da, zise el repede. Totul este o competiție, ştii doar. Tonul lui era acum dojenitor.

– Atunci, cum aş putea eu câştiga în fața ta?

– Nu te-ai lăsat călcată în picioare. Ai spus nu, în ciuda faptului că îți doreşti rolul mai mult decât orice altceva pe lume.

– *Aproape* mai mult decât orice altceva

În sfârşit, el zâmbi. Dainei i se păru deodată că era un zâmbet frumos, cald şi tandru.

– Acest „aproape" este ceea ce te separă de...

– Oamenii de nimic.

– ...de toată lumea. Se apropie de ea. *Toată lumea.* Brațele lui o cuprinseră şi ea le lăsă să stea în jurul ei. Ție nu ți-e teamă de mine, îi şopti. Asta caut eu la o femeie. Îi sărută gâtul. Mai mult decât ți-ar veni să crezi.

– Aşa că mă terorizezi ca să...

– Nu. Clătină din cap. *Tu* m-ai terorizat. În momentul în care mi-am dat seama că tu chiar voiai să pleci, am ştiut că n-aş putea să te pierd vreodată. Aş face orice...

– Mi-ai da orice aş vrea? Vocea îi era foarte moale.

– Da. Vocea lui era şi mai moale, în timp ce brațele lui se strângeau în jurul Dainei şi îşi îngropa fața în adâncitura umărului ei.

Fără vreun gând conştient, mâna ei se ridică, degetele i se înfipseră în părul lui des şi îşi apăsă corpul cu putere peste al lui. Nările i se umplură de un miros de mosc atât de puternic, încât o ameți şi se agăță de el, căutând sprijin.

Dar el aluneca deja în jos pe trupul ei, de parcă s-ar fi transformat într-o picătură de ploaie. Ea rămase neclintită, cu degetele încă împletite în părul lui. Dar când mâinile lui începură să zburde în deschizătura rochiei de mătase, desfăcându-i nasturele, începu să tremure.

Gemu când simți mângâierea degetelor lui pe carnea coapselor şi apoi, incredibil, buzele lui fură exact pe pubisul ei.

Îi simți limba atingând-o. Mușchii coapselor îi zvâcniră şi toată puterea rezistenței păru să i se scurgă din picioare. Se aplecă până când pieptul i se lipi de mușchii spatelui lui, mişcându-se în sus şi în jos peste sulița moale a limbii lui.

Valurile de plăcere o copleşeau; inima îi bubuia în piept, buzele i se întredeschiseră şi şoldurile începură să-i tremure. „Oh, Doamne", gemu în timp ce orgasmul se deschidea în ea, frecându-şi sânii de spatele lui, simțindu-şi sfârcurile întărindu-se pe carnea lui, dizolvându-se în torente de plăcere.

După aceea, stătu deasupra lui. Îl mângâie o vreme cu vârfurile degetelor umede de propria secreție, până când

îi văzu ochii strălucind. El suspină adânc la contactul dintre trupurile lor fierbinți și Daina se cutremură simțind cum se umple, minunat, de seva lui.

În cele din urmă, foșnetul palmierilor îi legănă și îi adormi chiar acolo unde erau, pe covorul din fața șemineului uriaș de marmură roz și cenușie.

Daina se trezi în faptul serii, când în toate casele din jur televizoarele încă străluceau, și privi fața adormită de lângă ea. Îi mângâie ușor cu degetele linia obrazului, acolo unde mai devreme îl pălmuise. Ochii lui se deschiseră.

– Viața n-ar trebui să fie așa, șopti ea. O întrecere. Nu între doi oameni. În minte adăugă: „care se iubesc", dar nu putu rosti cuvintele.

El o privi în ochi.

– E important să te deprinzi cu asta, fiindcă orașul este plin de proști. Își imaginează că banii sunt buni doar pentru a-i intimida pe ceilalți. Nu își dau seama de un lucru foarte clar: cu cât te bazezi mai mult pe puterea banilor, cu atât devii mai slab, până când creierul îți devine flasc din cauză că nu a mai fost folosit, și astfel ajungi să iei cele mai proaste decizii.

Își lipi palma de pieptul lui, simțindu-i respirația în timp ce se uita în ochii lui întunecați, sclipitori.

– Forța voinței, spuse el, este o armă infinit mai puternică decât banii, deoarece funcționează tot timpul. Nu ai nevoie decât de tine. Dar nimeni nu-ți poate da sfaturi, trebuie să simți greul pe propria piele, așa cum am simțit eu.

Pe *Avenue C,* în Manhattan, nu găsești nicăieri bani. Îți ia destul de mult timp ca să ieși din gaura aia de iad, și pe deasupra trebuie să mai și supraviețuiești.

Se mișca necontenit lângă ea, și Daina simți că era cuprins de o tensiune care-l făcea dur ca o stâncă.

– Au fost momente, continuă el, când m-am întors acasă pe întuneric, încercând să-mi îngrijesc un obraz sângerând sau o falcă fracturată... nasul mi-a fost spart de atâtea ori, încât am renunțat să mai număr. Începu să

râdă într-un fel destul de lipsit de veselie, care semăna mai degrabă cu lătratul unui câine furios. Oh, cum mă iubeau ucrainienii! Mă strigau: „Hei, jidane". „Vino-ncoa', jidan mic, avem un cadou pentru tine". Pumni în stomac, genunchi în boaşe, curele de piele peste faţă. „Uite răsplata că l-aţi ucis pe Cristos, grămadă de căcat ce eşti!".

Mă băteau cu un fel de furie rece, metodică, de parcă ar fi ştiut de la părinţii lor bestialitatea cu care germanii îi trataseră pe europeni. Era ceva de coşmar, ca şi cum naziştii, deşi învinşi, ar fi reuşit să se reîntrupeze în copiii victimelor lor, trişând moartea şi devenind nemuritori.

Daina stătea întinsă, cu braţele în jurul lui, simţind că în el se zvârcolea ceva. Rubens rămase tăcut un timp atât de lung, încât ea se gândi că şi-a terminat povestirea.

– Era unul, începu el atât de brusc încât o sperie, care era întotdeauna în frunte, un puşti solid, cu păr ciufulit şi ochi albaştri scânteietori. Întotdeauna îşi purta cămaşa descheiată, chiar şi în toiul iernii, şi îi puteai vedea crucifixul de argint de la gât. Îmi spuneam că era acolo ca să-i amintească de ceea ce era el.

Oricum, vocea lui a fost cea pe care am auzit-o întâi în acele înfruntări; pumnul lui, genunchiul lui, râsul lui... scuipatul lui pe faţă.

Oh, m-am luptat şi eu. Dar ei erau mai mari decât mine şi întotdeauna prea mulţi. Mama plângea când mă vedea plin de sânge, dar nu-i spunea nimic lui tata. O dată, când tata mi-a observat nasul spart, mi-a luat mâinile în ale lui, mi le-a făcut pumni, şi mi-a spus: „N-ai învăţat încă să te aperi? Ai pumni, foloseşte-i!"

O perioadă după aceea, n-am îndrăznit să ies afară din casă. Eram convins că ei mă aşteptau. Ştiam că nu „ei" erau importanţi. Băiatul solid cu ochi albaştri era cel care îmi invada visele, pedepsindu-mă pentru păcatele mele imaginare.

Apoi, într-o zi, am ieşit afară. Era într-o sâmbătă, vara şi m-am gândit probabil că băieţii or fi la plaja Brighton.

Am mers sute de metri fără să văd pe nimeni cunoscut; parcă eram un străin în propriul meu cartier şi, simţind aceasta, mi-am lăsat resentimentele să iasă la suprafaţă. Mi-am privit mâinile, mi le-am strâns. Tata avusese, cel puţin parţial, dreptate. Trebuia să folosesc ceva... să găsesc în mine ceva cu care să mă pot apăra. Ştiam că nu pumnii vor fi acest ceva, căci pumnii nu erau tot ce aveam.

În acel moment, am ridicat privirea şi am văzut Cadillacul alb. Cadillacul alb era o maşină care obişnuia să se arate prin împrejurimi o dată sau de două ori pe săptămână. Ştiam ce vindea – ei bine, în general. Drogurile erau doar un lucru despre care auzisem vorbindu-se. Cadillacul alb a cotit pe *East First Street.* M-am oprit lângă semaforul de la colţ şi l-am urmărit cu privirea. S-a oprit la câteva zeci de metri mai încolo şi am văzut o siluetă ieşind din umbra gangului unui bloc. Era băiatul cu ochi albaştri. I-a dat bărbatului din Cadillac nişte bani şi a primit în schimb nişte plicuri mici, cu ceva alb înăuntru.

În cursul săptămânii următoare, am urmărit toate mişcările Cadillacului alb pe *East First Street.* Invariabil, oprea în faţa aceluiaşi bloc, dar nu l-am mai văzut ieşind niciodată pe băiatul cu ochi albaştri. De câteva ori au preluat marfa unul sau altul din băieţii din banda lui. Dar de cele mai multe ori i-am văzut folosind câte un puşti mai mic, din cei care pierdeau vremea în jurul micilor magazine. Nu-l folòseau niciodată de două ori pe acelaşi.

În sâmbăta următoare ploua. Nici vorbă de plajă în ziua aceea. M-am furişat afară din casă şi m-am dus la colţul dintre *Avenue C* şi *East First Street.* Pe drum, a trebuit să mă ascund în prăvălia de fructe a bătrânului Wcyeczk ca să-i evit pe băieţii din bandă. Se duceau spre centru, la cinematograful Delancey. Băiatul cu ochi albaştri nu era cu ei şi am ştiut de ce.

Am luat-o pe *East First Street,* şi m-am proptit de un stâlp imediat alăturat de blocul lui. În zece minute eram ud leoarcă şi în următoarele zece tremuram, în ciuda

căldurii, dar până la urmă am auzit şuieratul unui motor care nu semăna cu altul, şi am ştiut imediat că este Cadillacul alb.

S-a oprit foarte aproape de locul în care stăteam. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi geamul dinspre mine a alunecat în jos şi am auzit o voce: „Hei, băiete. Hei". Am ridicat privirea. O mână îmi făcea semn. „Vino-ncoa' o clipă". M-am dus lângă geamul deschis. „Uite doi dolari. Du pachetul ăsta la şase F în blocul de colo". Cu un deget bont mi-a indicat apartamentul băiatului cu ochi albaştri.

Înăuntru, pe scări, am desfăcut cu grijă ambalajul pachetelului. Erau trei pungute cu droguri. Le-am împachetat la loc şi am urcat scara împuţită până la ultimul etaj. Se auzea un radio cântând tare, acoperind răpăitul ploii pe acoperiş. Am pus bine pachetul şi am ciocănit la uşă.

Nu m-a recunoscut imediat. De ce m-ar fi recunoscut? Eram ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă. Dar am aşteptat cu răbdare până şi-a dat seama cine sunt. „Văd că nu ţi-ai învăţat încă lecţia, jidănaşule", mi-a zis. Trebuie să mă ocup de chestia asta. S-a aruncat spre mine, dar eu am sărit într-o parte. „Nu e bine să faci asta", i-am spus eu rezonabil. Am la mine drogurile tale".

Bineînţeles că era prea prost ca să recunoască adevărul când îl auzea, şi nu m-a crezut până când n-am vărsat conţinutul primei pungute în chiuvetă, şi am dat drumul la apă peste el, „Nu", mi-a spus, „nu face la fel cu restul. Am nevoie de el".

„Dar este la jidănaş", i-am spus, scoţând a doua pungută. Nu mai văzusem pe cineva cerşind până atunci... adică chiar s-a lăsat în genunchi şi m-a implorat să nu-i arunc drogurile. I-am văzut urmele de pe braţe. Am turnat praful alb în gaura de scurgere. „Acum mai este doar unul", i-am spus. A ridicat privirea la mine şi tot albastrul frumos dispăruse; ochii lui aveau culoarea noroiului.

„Uite", i-am spus bălăbănind cea de-a treia punguță deasupra capului lui, „ăsta-i cadoul jidănașului pentru tine". Am lăsat-o să cadă în mâna lui tremurătoare, i-am văzut agonia din ochii pe jumătate morți și i-am spus arătând spre crucifixul de la pieptul lui: „Nu știu foarte mult despre asta. Ce ți s-ar întâmpla dacă ai arunca chestia pe care o ai aici?" Apoi m-am răsucit pe călcâie și am plecat. Dar chipul lui mi-a rămas întipărit în minte pentru totdeauna.

Treptat, în tăcerea care urmă, Daina simți toată tensiunea lui spulberându-se, de parcă amândoi ar fi plutit deasupra unui râu subteran. Îl simți respirând încet, știu că era aproape de somn.

– Rubens... îi spuse încet. Ce s-a întâmplat cu băiatul? L-ai făcut să se lase de heroină?

Mult timp el nu răspunse. Se întoarse pe o parte și o îmbrățișă.

– Nu contează.

– Cum poți să spui asta?

O sărută atât de tandru, încât Dainei aproape că îi veni să plângă.

– Nu-i aceasta cheia poveștii, îi șopti așa de încet, încât ar fi putut fi vântul nopții. Acum culcă-te, draga mea.

– Puterea, îi spuse Marion. Pentru asta gravitează toată lumea în jurul Hollywood-ului. E mai multă putere concentrată aici decât în oricare alt oraș din lume. Oh, cu excepția Washington-ului, bineînțeles. Râse mușcător. Dar ce n-ar da ei să aibă și banii noștri.

Se plimbau de-a lungul marginii decorului, intrând și ieșind din cadrul celor trei enorme camere Panavision, care se ridicau ca niște saurieni din mlaștina primordială.

– Venirea la Hollywood a fost pentru mine testul decisiv ca ființă umană. Marion își adusese cu el acea indiferență englezească destul de formală, o anumită distanțare de cetățenii obișnuiți ai planetei care nu fuseseră destul de norocoși să facă parte din Imperiu. Era totuși simpatic, deoarce asta făcea parte din provin-

cialismul lui specific, o reîntoarcere la idealurile secolului al nouăsprezecelea. Nu te-ai fi gândit niciodată că are altceva în minte decât interesul său.

– Aş fi putut rămâne în teatru pentru tot restul vieţii, continuă Marion. La urma urmei, când eram tânăr asta era tot ce visam – să fac parte din *West End* şi, desigur, Broadway. Dar succesul te schimbă, este destul de adevărat. Uite, să luăm cazul tău. De când cu *Regina Red,* ţi s-a „dat voie" să vorbeşti. Publicul a luat cunoştinţă de tine în cei mai concreţi termeni, înţelegi la ce mă refer? Viaţa ta *trebuie* să se schimbe din această cauză.

În cazul meu, succesele pe care le-am avut în teatru m-au făcut să îmi doresc alte lucruri mai mari. M-am hotărât să vin în inima puterii, în primul rând ca să văd dacă pot să supravieţuiesc, apoi, în al doilea rând, să văd dacă o pot cuceri. O iuă de mână. Dar înveţi destul de repede că aici chiar supravieţuirea este o victorie, şi nu una fără importanţă. Mulţi dintre cei mari n-au reuşit, şi ştii de ce?

Locul începea să se umple cu distribuţia şi echipa tehnică şi Marion o trase deoparte, într-un ultim refugiu de linişte. O privea drept în faţă.

– Este din cauză că la început eşti atât de concentrat – mâinile lui se mişcau pe mici orbite, accentuându-i cuvintele – atât de absorbit de adunarea puterii. Şi ajungi să crezi că asta-i tot, că ai realizat *totul.* Şoptea acum, dar cuvintele lui aveau mai multă greutate decât dacă ar fi strigat. Nu este adevărat, Daina. Chestia cu adevărat formidabilă este să înveţi să foloseşti inteligent puterea după ce o ai. Părea trist. Nu puterea în sine este cea care corupe, ci ignoranţa în *aplicarea* acestei puteri.

În spatele lor rumoarea ajunsese la maximum şi era o vânzoleală generală, deoarece toată lumea se foia de colo-colo, ocupându-şi locurile.

– Draga mea, cred că este deja mult prea târziu pentru prietenul nostru – Daina ştia că se referea la George – dar pentru tine nu este, cu siguranţă. Este, fără doar şi

poate, îndatorirea mea să-l controlez aşa că vreau să ştii că dacă te mai trezeşti altă dată într-o situaţie neplăcută, stai deoparte şi vino la mine. Nu vreau să te bagi în astfel de situaţii. Eşti o actriţă mult prea strălucită pentru a permite să fii deranjată de, hm, aberaţiile prietenului nostru.

Îşi doreşte rolul acesta şi cred că i se potriveşte. Dar este un rol dificil pentru el. *Heather Duell* a fost în mod evident scris pentru o femeie – pentru tine – şi din când în când resentimentele ies la suprafaţă. Râse, şi râsul lui era acum un sunet amplu, vesel. Chiar dacă e un porc de felul lui, împreună, pe ecran, sunteţi absolut miraculoşi. Am fost isteţ şi i-am arătat cum au ieşit scenele de ieri. Poate fi cum vrei tu, dar nu e prost, prietenul nostru. Şi a fost destul de bărbat să admită că ştiu ce fac. Marion râse din nou, apoi se întoarse când observă că se apropie cineva.

– George! strigă. Vino să te împaci cu *primadona!*

– Da, spuse El-Kalaam în receptor. Este corect, domnule preşedinte. Tocmai am discutat la telefon cu primul-ministru al Israelului. A vorbit cu fiica sa şi s-a convins că este vie şi nevătămată. Pentru moment. Aruncă o privire spre Bayard Thomas. Secretarul dumneavoastră de stat a fost pentru noi un cadou neaşteptat. Faţa de obicei roşie, plesnind de sănătate a lui Thomas, era acum albă ca părul de pe cap. Ochii albaştri, pătrunzători păreau să fi pălit şi ei. Îi ţinea plecaţi. Se uita la încheieturile mâinilor. Părea să tremure.

În partea cealaltă a camerei, James stătea jos sprijinit de bibliotecă. Părea să respire mai uşor, dar încă pierdea sânge. Heather şi Rachel îl priveau.

– Ce-a fost asta, domnule preşedinte? N-am înţeles bine ce-aţi spus. Linia asta transatlantică... Nu, nu contează. Continua să se uite la Thomas, încercând să-i prindă privirea. Secretarul de stat american continua să-şi privească mâinile tremurătoare.

El-Kalaam rânji deodată.

– Secretarul dumneavoastră tocmai şi-a udat pantalonii, domnule preşedinte. Ţâţâi dispreţuitor din buze. Un gest ruşinos pentru un bun american.

Faţa îi devenise serioasă. Se uită la ceas.

– Acum este ora zece şi douăzeci şi patru de minute a.m. La şase p.m., aştept un telefon de la dumneavoastră prin care să mă informaţi că cei treisprezece fraţi ai noştri au fost eliberaţi din închisoarea din Ierusalim. Până la ora opt mâine dimineaţă, veţi fi îndeplinit şi celelalte cereri ale noastre. Ştiţi care sunt. Nu vor mai fi alte negocieri.

Dacă până la sfârşitul acestui interval de timp nu vom afla de la radio, o mie trei sute megahertzi, despre acordul dumneavoastră complet, fiica primului ministru al Israelului, secretarul dumneavoastră de stat şi toţi ceilalţi ostatici vor fi executaţi. Puse receptorul în furcă, cu mare grijă.

– Este scandalos, şpuse René Louch. Cer ca eu şi ataşatul meu să fim eliberaţi imediat. Franţa nu este împotriva scopurilor O.E.P. Dimpotrivă...

– Tacă-ţi gura, spuse Malaguez rece. El-Kalaam se întoarse către Rudd.

– Cred că ar trebui să fii cu ochii pe el, îi spuse cu o notă de amuzament în glas. Am impresia că e cam bătrân pentru postul pe care-l ocupă.

– El-Kalaam! strigă Louch. Ascultă-mă!

– N-a învăţat încă, spuse El-Kalaam fără nici o inflexiune în voce. Se uită la Susan, dar era evident că vorbea cu Fessi.

Bărbatul cu ochi de şobolan păru să nu se mişte, dar deodată patul gros al AKM-ului său îl lovi pe Louch în burtă. Ambasadorul francez se prăbuşi de parcă ar fi fost secerat. Bustul îi zbură înainte şi genunchii îi cedară sub el. Îşi apucă stomacul cu mâinile. Din gura deschisă îi ieşi un gâjâit ciudat şi lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Apoi Fessi îi aplică o lovitură cu marginea mâinii în dosul gâtului şi Louch îşi pierdu cunoştinţa.

El-Kalaam îşi încreţi nasul, dezgustat, şi ţâţâi din nou, cum făcuse în timp ce vorbea la telefon. Se aplecă şi

coborî gura pistolului MP40 până când țeava metalică se înfipse sub bărbia francezului.

El-Kalaam se ridică, trăgându-l pe Louch în sus până când acesta deschise ochii şi îl privi drept în față. Pielea francezului era galbenă şi lucea din cauza transpirației, iar ochii săi aveau cearcăne roşii.

– Să nu mai îndrăzneşti vreodată să-mi vorbeşti, spuse El-Kalaam cu multă amabilitate în voce, în afara cazului în care ți-am spus eu să o faci. Îşi țuguie buzele. Probabil că este un şoc grozav pentru tine, ştiu. Dar aici nu există aliați. Eşti duşman, aşa cum toți ceilalți – cu o mişcare largă a brațului indică grupul ostaticilor – sunt duşmani. Eşti exact la fel ca ei. Smuci de țeava pistolului automat, privind în jos la fața albă a omului. Fața se cutremură. Nu-i aşa?

Ambasadorul francez se uită la el mut, cu ochii cețoşi. El-Kalaam îi trase capul mai aproape.

– Spune că aşa e, *domnule ambasador.* Rostise titulatura cu o dicție exagerată. Disprețul era evident.

Limba lui Louch ieşi afară încercând să şteargă buzele uscate.

– Aşa... Vocea i se poticni şi îşi drese gâtul, începu din nou. Aşa este. Noi... noi suntem duşmanul.

– Chiar aşa. El-Kalaam îl mai privi un moment. Apoi o expresie dezgustată îi traversă chipul şi se întoarse către Emouleur. Curăță-l cât de bine poți, îi spuse. La ce altceva e bun un ataşat?

– Poftim? întrebă francezul tânăr. Cu mâinile legate la spate?

El-Kalaam trase țeava pistolului automat de sub bărbia lui Louch şi omul i se prăbuşi la picioare.

– Foloseşte-ți limba. Şi se răsuci pe călcâie.

În cealaltă parte a încăperii, James continua să piardă sânge. Brațul stâng părea să-i fie paralizat, atârnând ca mort, inutil, pe lângă corp. Se folosea de brațul drept ca să tragă de mâneca stângă a cămăşii.

– Te rog, spuse Heather, care stătea în picioare lângă Rita. Lasă-mă să-l ajut. Ce rău mai poate face acum?

El-Kalaam păru să o ignore.

– Foarte interesant. Înclinându-şi capul urmărea lupta lui James. Destul de încurajator. Se duse lângă James. Sunt curios dacă se descurcă singur.

– Şi dacă nu se descurcă? întrebă Rachel. Malaguez era chiar în spatele ei. Mi-a salvat viaţa. Aş vrea să-l ajut şi eu acum. Dacă n-o laşi pe Heather, lasă-mă pe mine.

– Să te las pe tine? El-Kalaam nu-şi luă ochii de la James. Nu te-aş lăsa nici să-ţi legi şireturile singură. Nu te apropii de el.

James era concentrat la ceea ce avea de făcut. Faţa lui frumoasă era contorsionată şi transpirată, încercând să apuce o bucată de pânză cu dinţii. Gemu şi venele îi deveniră proeminente pe gâtul încordat la maximum. Apoi reuşi.

Peste o clipă, auziră cu toţii un sunet ascuţit, de pânză sfâşiată. James îşi înfipse două degete în gaură şi trase tare în jos. O jumătate lungă a mânecii îi rămase în mână. Peste alte câteva momente avea un bandaj.

În ochii lui El-Kalaam apăru o expresie ciudată.

– Foarte bine, zise urmărindu-l pe James cum îşi aranja bandajul. Ai făcut asta ca un... soldat profesionist.

James nu se grăbi să răspundă. Îşi şterse fruntea cu dosul palmei frecând-o apoi de pantaloni. Lăsă pe ei o urmă întunecată. James se sprijini din nou de bibliotecă, şi inspiră aer cât de adânc putu. Respiraţia îi ieşi şuierătoare şi se transformă în final într-o tuse. James îşi şterse imediat saliva roşiatică dintre buze. El-Kalaam întinse mâna şi îi întoarse palma în sus.

– Sânge, zise şi James îşi trase mâna apoi şi-o şterse.

Heather scoase un strigăt înăbuşit şi închise ochii.

– Ştiu câte ceva despre viaţa de soldat, spuse James, fără s-o privească.

– Zău. El-Kalaam îşi lipi vârful ţevii MP-ului de pieptul lui James şi trase cămaşa deoparte. Se uită înăuntru. Faţa îi era imperturbabilă. De unde ştii?

– M-am născut şi ám crescut în *the Falls,* în Belfast, spuse James. Capul i se lăsă pe spate; ochii i se închiseră.

– Nu, Jamie, strigă Heather. Nu-i spune...

Rita făcu o mişcare ca s-o amuţească, dar El-Kalaam îi făcu semn să stea pe loc.

– Las-o-n pace, zise calm. Nu mai contează ce zice. El o să-mi spună... Se ghemui în faţa lui James. Nu-i aşa?

Ochii lui James de deschiseră. Se uită drept la El-Kalaam.

– *The Falls,* îi spuse El-Kalaam blând. Ai crescut în *the Falls* din Belfast.

– Da, *the Falls,* repetă James ca un ecou straniu. Acolo unde blestemaţii de englezi vin cu poliţaii şi turnătorii lor ca să-i ucidă şi tortureze pe tinerii care luptă pentru libertate.

Un rânjet de lup se întinse pe faţa lui El-Kalaam şi întoarse capul ca să arunce o privire spre MacKinnon şi Davidson.

– Cei doi domni englezi n-ar dori să vină mai aproape? Nu vreţi să auziţi despre atrocităţile săvârşite de guvernul vostru asupra catolicilor irlandezi?

MacKinnon şi Davidson îl priviră pe El-Kalaam cu feţe albe şi stoice.

– Ne sunt cunoscute, spuse Davidson. Fac parte din viaţă.

– Vezi cum e cu ei? îi spuse El-Kalaam lui James. Vezi cum se leapădă de păcate?

– Toţi avem păcate, spuse James încet. Eu am plecat din *the Falls* fiindcă am ştiut că voi avea mai mult succes în afaceri în State. Întoarse capul în direcţia lui Heather. Ştii unde se duce cea mai mare parte din profituri, dragostea mea. Ochii ei se închiseră; i se umplură de lacrimi, care începură să-i curgă pe obraji.

– La Armata Republicană Irlandeză, eh? El-Kalaam dădu din cap. Îşi înclină din nou capul privind atent chipul marcat de durere al lui James. Dar stau şi mă întreb. Asta

este oare adevăratul motiv pentru care ai părăsit Belfastul?

– Cred că în sinea mea am suspectat întotdeauna că sunt un laş. Fratele meu şi logodnicul surorii mele au luptat cu englezii şi au murit pentru idealurile lor. N-au avut nici un şiling pe care să-l dea pentru cauză... şi-au dat viețile. Ei şi-au ales calea. Acum mi-o aleg şi eu pe-a mea.

– Alegere? întrebă El-Kalaam. Ce alegere?

James rămase tăcut un timp, apoi ridică ochii spre El-Kalaam.

– Între apărarea onoarei şi supunerea față de lege.

– Are dreptate, interveni Ken Rudd peste sâsâitul isteric al lui Thomas.

– Ce faci? şopti aspru Thomas. Ți-ai ieşit din minți? Ai văzut ce i-a făcut lui René Louch.

Rudd îi aruncă o privire înghețată.

El-Kalaam se răsuci pentru a da ochii cu ajutorul secretarului de stat american.

– Vorbe, spuse. Numai vorbe.

– Pentru vorbe au trăit şi au murit americanii vreme de mai mult de două sute de ani, spuse Rudd. Libertate, dreptate...

– Vorbe, spuse. Numai vorbe.

– Am să-ți arăt eu ce înseamnă vorbele. Vocea lui El-Kalaam era încărcată de dispreț. Făcu un gest scurt. Rita.

Femeia înaltă veni din spatele lui Rachel. Îşi luă pistolul automat de pe umăr.

– Ce vrei să faci? spuse Rachel. Ochii îi erau foarte dilatați.

– Gura! şuieră Malaguez, îndreptându-şi arma către ea. Stai pe loc şi priveşte.

– Nu vreau să privesc aşa ceva!

– Ah, înțeleg, spuse Fessi, râjind. Israelul n-are sânge pentru aşa ceva.

– Las-o-n pace, spuse Bock. Fusese tăcut până acum. Femeile n-ar trebui amestecate.

– Vezi, îi spuse El-Kalaam lui Rudd, toată vorbăria asta lipsită de sens. Numai acțiunea are impact.

În timp ce vorbea, Rita îl luase deoparte pe majordom. Era un bărbat slab, chel şi gârbovit. Ochii i se roteau speriați şi începuse să tremure.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Rudd.

– James ştie ce-o să se întâmple, nu-i aşa, James?

Capul lui James atârna într-o parte. Ochii îi erau ațintiți într-un punct fix de pe peretele opus. Nu dădu nici un semn că ar fi auzit.

– Ce se petrece? El-Kalaam... Vocea lui Rudd fu întreruptă de lătratul isteric al lui Thomas.

– Taci din gură odată! Închise ochii strâns. Taci şi-or să ne lase în pace!

Rita îl conduse pe majordomul îngrozit în centrul încăperii. Acum se dădea înapoi. Se auzi un declic când trase siguranța pistolului ei automat.

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Emouleur.

Menajera izbucni în lacrimi; Susan îşi trase răsuflarea cu un geamăt.

– În felul acesta nu... începu Davidson.

Detunătura ascuțită a pistolului automat făcu pe toată lumea să zvâcnească. Heather țipă. Majordomul se răsuci, un picior pierdu contactul cu podeaua. Forța impactului cu gloanțele îl îndoi. Rita apăsă din nou pe trăgaci. Zgomotul era asurzitor. Brațele majordomului se deschiseră larg, mâinile încercând să prindă aerul. Corpul i se legănă; ochii i se dară peste cap. Era plin de sânge. Sângele mânji tapetul de pe perete şi el alunecă în jos, cu picioarele lungi sub el, capul lăsat mult în față, pe piept.

Menajera, o blondă tânără, fardată prea puternic, plângea cu suspine. Ca printr-o înțelegere tacită, restul ostaticilor se îndepărtase de ea. Femeia se chircise în fața şemineului.

Rita se răsuci ca un vârtej. Focul portocaliu izbucni din nou de pe gura pistolului automat şi menajera păru să facă un salt înapoi. Polița de marmură a căminului o lovi peste omoplați, făcând-o să se arcuiască în față. Gura i se mişcă, dar din ea nu ieşi nici un sunet. Degetele i se contractară şi căzu în genunchi. Se clătină un moment, înainte de a cădea într-o parte.

– Bine, spuse El-Kalaam prin fumul corditei. Acum ştiți cu toții că noi ştim ce spunem. Vorbele nu înseamnă nimic pentru noi; curajul este o marfă, nefolositor în fața puterii pe care o deținem. Puterea noastră este fundamentală şi irevocabilă.

Capul i se roti, privind în jurul camerei. Ochii lui întunecați savurau şocul şi groaza de pe fețele palide. Zâmbi puțin urmărindu-i. Acum era liniște. Bătu uşor cu palma țeava pistolului automat şi scuipă sonor pe podea, între cadavre.

Nu mai era faptul că Rubens se umanizase față de ea dar, probabil şi mai important, începuturile lui teroriste din *Lower East Side* îi atinseră Dainei un nerv în adâncul ființei sale. Ştia cum era să urăşti atât de mult încât ura să devină un gust în gură, imposibil de spălat. Şi, desigur, cunoscuse pedeapsa pentru o ură atât de oarbă.

Astfel nu o surprinse faptul că se trezea întorcându-se la casa lui Rubens, şi nu a ei, la sfârşitul zilei. Înotă puțin, şi apoi Maria îi aduse o tavă pe care aşezase un pahar mare, înrourat, de Bacardi cu gheață, şi un platou de sandviciuri, deoarece „*Señor* va veni târziu în această seară şi v-a rugat să-l aşteptați, dacă doriți, ca să luați cina împreună".

Băuse jumătate din pahar până când fu suficient de răcorită ca să se întoarcă înăuntru. Rămase în costumul de baie încă umed, sorbind ceea ce-i mai rămăsese din băutură, simțind cum părul des, ondulat, îi atârna greu pe umeri. Privi pictura în ulei imensă din stânga şemineului. Aşezată pe stânci colțuroase, o sirenă, cu fața ca o lună plină, roz, privea enigmatic cu ochii verzi. Părul lung îi

scânteia, împodobit cu o plasă de nestemate de mare, sfărâmături de scoici micuțe. Solzii uzi ai cozii străluceau în lumină. Gura îi era întredeschisă, de parcă ar fi cântat un cântec. În jurul ei marea se ondula şi se repezea, de parcă era gata s-o înghită. Era curios că apa şi ochii sirenei aveau aceeaşi culoare, dând privitorului senzația vertiginoasă că vede prin ea, până în adâncimile oceanului. Daina închise ochii.

Poate că în mod logic, când adormi în acea noapte, visă temnița. Nu rostise niciodată acest cuvânt toată viața ei şi, ani de zile, când citea un text istoric care conținea cuvântul, se aşeza şi rămânea cu privirea ațintită asupra lui mult timp; erau momente ca de transă, ca şi cum s-ar fi temut că acesta ar putea prinde viață. Pentru că acesta era cuvântul pe care îl folosea în minte pentru a descrie camera aflată la trei paliere mai jos, ascunsă în pământ ca o cârtiță muribundă. Lipsită de lumină şi neaerisită, persista în subconştientul ei, trăgând-o înapoi către acea perioadă din viață când nu avea nici o voință, nici un control... Ca şi când s-ar fi întors în pântecele matern.

Se trezi din visul obsedant, scăldată în sudoare, aşa cum făcea întotdeauna, cu gustul rău de cauciuc atât de pronunțat încât dori să se ridice, să se ducă la baie şi să-şi clătească gura. Dar asta avea să-i ia timp, deoarece încă se considera legată de pat.

– Daina, spuse Rubens. Eşti bine?

Pentru o clipă nu putu răspunde. Se uita fix în tavan, fără să-l vadă. Apoi îl simți mişcându-se lângă ea, pielea lui o atinse şi asta îi făcu bine.

Se ridică şi, în tăcere, se duse la baie. Când se întoarse, el era ridicat în capul oaselor, urmărind-o.

– Ce s-a întâmplat? Ai strigat.

– A fost numai un vis. Stătea la picioarele patului, încă goală.

– Ai spus asta ca un copil. Apoi, foarte încet: Eşti foarte frumoasă.

Ea zâmbi.

– Câtă frumusețe e în orașul ăsta! În curând va fi atât de comună încât își va pierde orice înțeles.

– Nu vorbeam despre chipul tău... sau despre trup.

– Atunci?

– Personalitatea ta: vocea, gesturile, intonația... prezența ta. Întinse brațele spre ea: Tu toată.

Ea își lăsă părul să plutească peste umeri, ca un nor, aplecându-se peste pat, venind spre el.

– Nu ești așa cum spune toată lumea că ești, îi spuse lui Rubens. Se înfioră puțin când îi simți brațele apropiindu-se.

– Sunt foarte rece, zise el, dar ea nu știu dacă vorbea serios.

– Erai rece cu soția ta?

– *În special* cu soția mea.

– Vezi, îi spuse cu un fel de triumf glumeț. Poveștile care se spuń despre tine sunt probabil adevărate.

– Ce poveşti? Îi simțea moliciunea de fluture a genelor, în timp ce buzele lui îi atinseră gâtul.

– Am auzit că ai divorțat de soția ta din cauză că nu voia să te atingă în public.

– Am auzit şi eu.

– Ei, spuse. Este adevărat?

– Are vreo importanță?

– Nu știu. Se trase puțin mai departe de el, ca să-i poată vedea mai bine fața. Ridică mâna şi îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Da. Ar spune ceva despre tine.

– Oh, da. Ar spune că sunt un egoist. Sunt destul de sigur că asta ar fi concluzia pe care ar trage-o majoritatea.

– Deci nu-i adevărat.

– Ba este, de fapt. Dar asta a fost numai o manifestare exterioară. Soția mea era la fel de rece pe cât se susține că sunt eu. Am învățat asta de la ea.

– Nu eşti chiar așa de rece. Își puse palma pe obrazul lui.

– Nu. Nu cu tine. Ridică mâna şi i-o acoperi pe a ei. Asta mă surprinde.

– N-ar trebui. Îl privi în ochi. E foarte logic, zău. M-ai posedat, m-ai penetrat. Dar ce este asta? Numai carne şi carne; nimic altceva, în comparaţie cu...

În acel moment se auzi soneria de la intrare. Rubens dădu din picioare ca un puşti şi se ridică. Daina se rostogoli în pat, apoi se uită la ceas. Era trecut cu puţin de miezul nopţii.

– Trebuie să răspunzi?

– Da. Îşi trase pe el un halat de satin albastru ca noaptea, în stilul lui William Powell. Era presărat cu roiuri de stele albe. Soneria se auzi din nou şi Rubens se îndreptă spre hol.

Daina se întoarse pe spate, îşi întinse mâinile pe cearceafurile reci şi închise ochii. Voci. N-avea să adoarmă. Oftă şi îşi sună robotul telefonic de acasă. Maggie lăsase un mesaj. O sună.

– Bună. Ce s-a întâmplat?

– Doar puţin deprimată, asta-i tot. Vocea îi suna înfundată şi obosită. Unde eşti?

– Acasă, zise Daina. Ah, nu. De fapt sunt la Rubens.

– Ce faci acolo?

– Trăiesc.

– Ah, ha-ha. Râsul era strident, un sunet arţăgos. Nu era nici o animaţie în vocea lui Maggie. Înţeleg. Cum este?

– O.K. Uite, Maggie, mai bine să vorbim despre tine.

– Plictiseală. Stau şi plâng.

– Vin la tine. N-ar trebui să stai singură.

– Ce tâmpenie! Nu. N-am nevoie de nimeni.

– Ba ai. Ăsta-i necazul. Chris o să stea toată noaptea în studio să lucreze...

– Chiar dacă nu lucrează, tot n-o să vină acasă.

Se lăsă tăcerea pentru un timp şi Daina se întrebă ce să mai zică.

– Are probleme cu trupa, asta-i tot. Îşi dădu seama că n-a spus ceea ce trebuia, imediat după ce îi ieşiră cuvintele din gură.

– De unde ştii? În vocea lui Maggie se strecurase o notă tăioasă.

– Oh – păi – m-am întâlnit ieri cu el, întâmplător. Am stat un pic de vorbă. Ştii, doar flecăreală.

– Nu, nu ştiu. Ce dracu' se petrece, Daina?

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Eşti cu Chris acum?

– Maggie, ce-i cu tine? Ţi-am spus...

– Ştiu ce mi-ai spus! se răsti şi închise.

– Fir-ar să fie! spuse Daina şi formă din nou numărul. Încercă de trei ori, dar linia era ocupată.

Se ridică şi începu să se îmbrace, trăgându-şi pe ea o pereche de jeans şi o bluză de catifea. Traversă holul şi intră în camera de zi.

Rubens era acolo cu un bărbat destul de înalt, cu aspect atletic. Era foarte bronzat şi părul decolorat de soare îi cădea pe spate. Parcă tocmai ar fi făcut surfing în Laguna Beach. Singurele nepotriviri erau ochii căprui, destul de umezi şi ochelarii cu rame de os, perfect rotunde. Îi amintea de cineva din copilărie, dar nu îşi dădea seama de cine.

– Daina Whitney, el este Schuyler Foulton, avocatul meu, spuse Rubens.

Foulton îşi mută servieta-diplomat sângerie din mâna dreaptă în cea stângă şi îi strânse mâna Dainei.

– Bine, spuse Rubens, pocnind din degete, să continuăm.

Foulton deschise servieta scoţând un teanc de hârtii pe care i le înmână lui Rubens. Acesta începu imediat să le studieze.

Daina îl privi pe Foulton. Faţa îi lucea uşor de transpiraţie. Era o faţă, îşi spuse, prea drăguţă pentru a putea fi numită chipeşă. Se gândi că ochelarii îl făceau să pară mai tânăr decât era. Se întrebă din nou cu cine

semăna şi apoi se întoarse, înăbuşindu-şi râsul. Foulton semăna leit cu Clark Kent.

Se întoarse din nou spre el.

– Doreşti să bei ceva?

– Schuyler nu stă atât de mult, spuse Rubens, brusc, fără să ridice privirea de la ceea ce citea.

– Nu... mulţumesc. Faţa lui Foulton începea să se înroşească uşor.

Rubens întinse o mână şi pocni din nou din degete. Foulton căută în buzunarul din interiorul hainei apoi scoase un stilou elegant. Rubens îl luă şi încercui două paragrafe de pe pagina pe care o citea. De-abia după-aceea ridică ochii.

– Ce dracu' e asta? Azvârli coala în aer şi Foulton o prinse neîndemânatic.

Foulton se uită la hârtie, dar numai de formă. Ştia ce era acolo.

– Asta-i redactarea pe care mi-a trimis-o consiliul de administraţie de la New York.

– Consiliul? Te referi la Ashley. I-am spus clar că nu sunt de acord cu un contract mai mic de cinci ani şi două prelungiri de câte un an.

– Ăă, am vorbit cu el după-amiază. Zice că sunt îngrijoraţi să nu se blocheze. Lichiditatea...

– La dracu' cu lichiditatea! E în avantajul nostru să ne blocăm cu *Colombine*. Trebuie să le silabisesc totul la cretinii ăia?

– Ashley zicea...

– Nu mai pot eu de ce zicea Ashley! explodă Rubens. Tu pentru cine lucrezi, Schuyler?

Foulton nu spuse nimic, cu ochii pe bucata de covor dintre pantofii săi.

– Ştii ceva, e al dracului de bine că trăim în secolul douăzeci. Ştii ce le făceau înainte aducătorilor de veşti proaste? Le tăiau capul.

Foulton îşi drese vocea şi ridică ochii.

– Cred că le tăiau limba.

– Fie şi aşa. Rubens coborî treptele spre zona mai joasă a livingului, umblă cu mâna în partea laterală a măsuţei de cafea. Apăsă un buton ascuns şi un sertar se deschise alunecând fără zgomot. Înăuntru era un telefon alb. Introduse o cartelă subţire de plastic într-o crestătură şi aşteptă până ce telefonul formă automat numărul. Ai venit singur? îl întrebă pe Foulton în timp ce aştepta.

– Ăă...

– Te-a condus Bill.

– Nu cred că acesta este...

– Ei, haide Schuyler, n-are rost să te fereşti de Daina. De ce nu l-ai invitat şi pe el înăuntru. Ştii că este binevenit. S-o plictisi singur afară. Se întoarse cu spatele la amândoi şi vocea i se schimbă când vorbi în telefon. Deveni dulce ca mângâierea unui îndrăgostit. Bună, Marge. Mda. Ce mai faci? Şi băieţii? Bine. Scuză-mă că te-am trezit. Da. Ştiu. Scutură-l puţin. O să se trezească. Se întoarse, se uită la Foulton în felul în care o mangustă priveşte o cobră. Când vorbi din nou, vocea îi era rece şi dură precum cremenea. Ashley, ticălosule, ce dracu îţi închipui că faci? Da, ştiu cât e ceasul. Schuyler tocmai mi-a adus contractul cu *Colombine*. Ştii la ce e bun, Ashley? Să te ştergi cu el la fund. Ascultă pentru un moment şi apoi vocea îi coborî, încărcată de ameninţare. Ascultă, ticălosule, dacă ai futut contractul ăsta te fac carne de mici. Ştii ce înseamnă paragrafele şaptesprezece şi nouăsprezece pentru noi? Nu? *Colombine* are opţiunea să iasă după trei ani şi dacă iese, suntem în aer. Nu, n-ai ştiut, bineînţeles. Contractul ăsta este un căcat. Ce dracu' ai folosit în loc de creier până acum? Nu începe cu asta. Ştiu ce ţi-a făcut Maureen de când ai angajat-o. Cum? Cine crezi că conduce toată şandramaua? Mda. Numai să nu uiţi, chiar dacă eşti la trei mii de mile depărtare. Aşteaptă o secundă, Ashley. Mai bine ai pune la punct chestia asta până joi pentru că atunci eu şi cu Schuyler o să venim cu noile contracte. Exact. A, Ashley, de acum înainte o să tratez cu *Colombine* personal. Exact. Fă asta. Trânti telefonul.

Se întoarse către Foulton.

– Bine. Ai auzit. Să fie făcute până mâine la ora zece. Zâmbi. Nu l-ai poftit pe Bill înăuntru? Făcu un gest cu mâna. Daina, du-te să-l inviți pe prietenul lui Schuyler înăuntru la un pahar.

– Nu, spuse Foulton înainte ca ea să poată face o mișcare. Se întoarse către ea. Nu cred că a vorbit serios.

– La naiba, omule, sigur că am vorbit serios!

Dar bonomia lui era profund falsă, Un fapt atât de transparent încât Daina putea simți curentul subteran de mânie clocotind. Doar masca de politețe îl făcea să se stăpânească. Ce îl stârnise așa? se întrebă.

– Trebuie să depășești această fobie, zău, Schuyler. Dainei nu-i pasă că ești homosexual. Lucrează tot timpul cu ei, nu-i așa, Daina?

Ea nu spuse nimic, nedorind să fie părtașă la persiflarea crudă.

– Nu-i asta, spuse Foulton. Știi că...

– Oh, atunci înseamnă că e din cauza lui Bill. Ce dracu', Schuyler, Daina nu-l cunoaște pe Bill. Se uită la ea o clipă. Îl știi pe Bill Denckley, dermatologul? Bill din Beverly Hills? Schuyler trăiește cu el. Bill stă acum în mașină și îl așteaptă. Zâmbi din nou, arătându-și dinții. Hei, am o idee – ce-ar fi să te dezbraci pentru noi? Arată-i Dainei urmele alea negre-albastre pe care Bill...

– Rubens, te rog, nu. Schuyler își mută servieta-diplomat dintr-o mână în alta, își șterse palma liberă pe pantaloni.

– Oh, ce rost are să faci pe timidul, Schuyler, bătrâne. Gândește-te doar că Daina e unul din băieții tăi. Asta ar trebui să te înflăcăreze un pic...

– Rubens, ajunge! spuse Daina tăios. Oprește-te.

Rubens era pe punctul să mai spună ceva, dar ceea ce văzu pe fața ei îl convinse, pesemne, să renunțe și se scuturâ, ca și cum ar fi vrut să scape de excesul de vorbărie pe care voise să-l scuipe. În schimb, întrebă cu un alt ton al vocii:

– Cum merge *„Over the Rainbow"*?

Schuyler îşi drese glasul, aruncându-i Dainei o privire recunoscătoare înainte de a răspunde.

– Tocmai am terminat balanţa de trei luni, şi cred că va trebui să controlăm cheltuielile ceva mai îndeaproape.

– Cu cât au depăşit bugetul ticăloşii ăia?

– Trei milioane... până acum.

– Cât am băgat deja?

– În jur de şase milioane.

– Sunt şi în urmă, conform planificării.

– Scenograful ăla nebun este de vină, Roland Hill. Le tot face mai mari şi mai luminoase. Acum aşteaptă un profil de neon al New York-ului care costă un sfert de milion, fiindcă Hill refuză să folosească miniaturi.

Rubens puse paharul jos.

– Aranjează o întâlnire, Schuyler. Pentru săptămâna viitoare.

– La birou?

– Nu, aici. Vreau ca megalomanii ăia să fie relaxaţi, când intră aici. E sigur ca dracu' că n-or să mai fie la fel şi când or ieşi. Acum, în legătură cu *Colombine*...

– O să ai contractele la zece, spuse Schuyler încet. O să ţi le trimit printr-un curier.

– Nu te deranja, spuse Rubens. O să vin la birou la prima oră.

Foulton dădu din cap.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, *Miss* Whitney.

Îi strânse mâna întinsă.

– Mi-au plăcut filmele tale.

– Mulţumesc, răspunse ea. Mai vino pe-aici.

Îi auziră tocurile pe gresia din hol. Uşa se închise în linişte după el. Motorul unei maşini tuşi, trezit la viaţă şi sunetul se stinse curând printre palmieri.

Rubens o privea concentrat. Se întoarse şi traversă camera către bar. Un timp, spaţiul dintre ei fu umplut doar cu clinchetul cuburilor de gheaţă lovite de pahare.

– De ce l-ai tratat astfel? spuse ea în cele din urmă.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el mânios.

– Bine. E-n regulă.

Daina se îndreptă spre hol.

– Unde te duci?

– S-o văd pe Maggie. E...

– Nu face asta.

Ea se întoarse ca să-l privească în față.

– E prietena mea, Rubens.

Făcu un pas spre ea.

– Eu sunt mai mult decât prietenul tău.

– N-am de gând să rămân cu tine în noaptea asta... nu după ce l-ai terorizat aşa pe Schuyler.

– Ce înseamnă el pentru tine?

– E vorba de ce înseamnă *pentru tine,* Rubens. Doamne-Dumnezeule, e prietenul tău.

– Fac asta pentru că-i place.

Ea clătină din cap.

– I-am urmărit chipul. L-ai jignit. Rău. Şi ai făcut-o pentru că ți-a făcut plăcere.

El o privi ciudat.

– Văd că din nou te-am subestimat.

– Doamne! Şi asta te deranjează?

– Nu sunt sigur. Îşi luă paharul şi ieşi din spatele barului. Dădu din cap. Bine. Am să-ți spun. Schuyler şi cu mine am mers la şcoală împreună. Eu mi-am câştigat cu greu locul acolo. Pe el l-a băgat tatăl lui. Flutură cu mâna prin aer, ca şi cum ar fi vrut să şteargă cele spuse. Dar asta nu înseamnă nimic. Am fost colegi de cameră, am devenit buni prieteni... am făcut toate acele lucruri pe care la fac prietenii împreună: am mers la meciuri de fotbal, ne-am ajutat să învățăm pentru examene, ne-am întâlnit cu fetele în patru...

– Ah!

– Mda. Numai peste mult timp mi-a spus că este homosexual. Sorbi din băutură cu destulă poftă ca ea să-şi poată da seama cât este de agitat. Nu mi-a picat bine atunci, şi nu-mi pică nici acum. Adică, ştiu ce se petrecea cu el cu ani înainte. Obişnuiam să stăm toată noaptea, vorbind despre Kim Novak şi Rita Hayworth,

supărându-le cu prostiile noastre pe fete. Aşa că încă mai cred că este o aberaţie temporară. Se întoarse cu spatele. Logodnica lui mă mai sună încă din când în când şi mă întreabă dacă mai e vreo speranţă. Tot îl mai iubeşte pe tâmpit.

– Rubens, spuse ea încet, nu poţi să-l faci să fie ceea ce nu este.

– Tu ştii ce este, zise el. Nu cred că el însuşi ştie ce este. Mă înfurii atât de tare pe el uneori, că îmi vine să-l strâng de gât. Nu vreau să îl jignesc, crede-mă. Dar când sună Regina, plângând – mâna i se încleştă într-un pumn – mă gândesc, de ce trebuie să fie aşa? Cum poate să-l aleagă pe dermatologul ăla în locul ei?

– Te porţi ca şi cum ar depinde de tine. Dar nu depinde. Îşi puse degetele pe braţul lui, îl strânse. Dar eu nu-l iubesc ca tine.

El mârâi.

– Nu-l iubesc pe Schuyler. Dar vocea nu-i suna prea convingător şi nu se desprinse din atingerea ei.

– Crezi că este nebărbătesc să-l iubeşti? Era o întrebare la care nu aştepta cu adevărat un răspuns; dorise numai să dea glas întrebării pe care ar fi trebuit să şi-o pună el singur. Ce este mai important decât prietenia?

El păru să se relaxeze puţin.

– Cred că îi datorez ticălosului nişte scuze. Uneori îl tratez la fel de rău cum presupun că o face Bill.

– Chiar fac ce-ai spus tu că fac?

El zâmbi.

– Nu. Sigur că nu. Doar că îl înnebuneşte pe Schuyler. Cred că Bill îl iubeşte cu adevărat. Îşi împleti degetele cu ale ei. Nu-i un tip rău, ştii, pentru un dermatolog. Râse şi se întoarse către ea. Ştii, ai o capacitate foarte neliniştitoare.

– Care?

– Eşti în stare să mă faci să văd unele lucruri despre mine însumi. Daina deveni conştientă de intensitatea cu care el privea în ochii ei. Genunchii începură să-i

slăbească din cauza celor văzute acolo. Părea încremenit, ca şi cum, printr-un procedeu misterios, ea îl transformase într-o creatură fabuloasă, magică. Respira prin gura întredeschisă şi, când întinse mâna liberă ca să-i atingă obrazul, pielea îi era fierbinte.

– Nu pleca, Daina. Avea vocea răguşită. Nu acum. Nu în noaptea asta. Atingerea lui era electrică. O cortină de foc coborî în spatele ochilor ei, topindu-i toate amintirile astfel încât, pentru un moment, veni spre el purificată de focul şi gheaţa trecutului ei. Te rog.

Dar nu îşi putu ţine acea promisiune nerostită faţă de el, oricât de mult ar fi vrut să rămână, în mod egoist, cu el toată noaptea. Din întuneric auzea, acoperind ticăitul ceasului şi respiraţia regulată a lui Rubens, vocea agonizantă a lui Maggie.

Se gândea la toate zilele cenuşii pe care le petrecuseră împreună, luând masa împreună la *Taco Belle* sau *Hamburger Hamlet;* la câte nopţi plânseseră, nefericite, una în braţele celeilalte de furie că nu ajung la liman. Nici un rol, nici un film, nici o viaţă bună. Câte invitaţii la pat, câţi producători refuzaseră, nici nu îşi mai putea aduce aminte. Se aveau numai una pe cealaltă în acele zile goale. I se rupea inima gândindu-se la ce o suferi Maggie acum: să-şi vadă cea mai bună prietenă în culmea succesului; iar ea însăşi să fie cufundată în mocirlă.

Daina se ridică în capul oaselor şi, clătinând violent din cap, se dădu jos din pat. Despărţirea de carnea caldă a lui Rubens fu un şoc şi încercă să îşi întoarcă gândurile în altă parte.

În linişte, fără să-l trezească, se îmbrăcă în jeans şi un tricou cu mâneci lungi. Găsi cheile de la maşină şi aproape ajunsese la pragul uşii dormitorului când îl auzi pe Rubens mişcându-se şi spunând:

– Unde te duci? Vocea mai purta încă amprenta somnului.

– Trebuie s-o văd pe Maggie.

– Pentru ce dracu'? Probabil că te urăşte chiar în clipa asta.

Ea se întoarse spre el. Îi văzu faţa învăluită aproape complet în umbră. Doar o semilună micuţă de lumină zăcea pe unul din obrajii lui, ca o cicatrice.

– M-ai oprit o dată să plec. N-o face din nou. Te rog.

– Nu fac decât să scot în evidenţă ceva ce ar fi trebuit să fie evident şi pentru tine, spuse el ridicându-se într-un cot. Dacă vrei să-ţi pierzi timpul, n-ai decât.

– E prietena mea, Rubens. Făcu un pas spre el. Ar trebui să înţelegi asta. Prietenii sunt importanţi în lumea din care zici că vii. N-am dreptate?

El rămase tăcut un moment.

– Nu aşteaptă decât şansa să te înjunghie pe la spate.

Daina se aplecă spre el.

– Asta-i numai un joc pentru tine, nu-i aşa? Nu-ţi pasă nici într-un fel sau în altul de Maggie. Nu vrei decât să nu te părăsesc.

– Într-adevăr, zise el tăios, nu vreau să mă părăseşti. Se ridică de-a binelea în pat; Daina îi simţea privirea fixă. Acum ne-am înfuriat amândoi, zise el, din nimic.

Daina veni lângă pat, se aplecă deasupra lui şi îi sărută buzele. Îi atinse cu vârfurile degetelor linia obrazului, alungând pentru o clipă cicatricea de lumină.

– Nu te părăsesc; mă duc s-o văd pe Maggie. E o diferenţă. Te înşeli în privinţa ei. Motivul pentru care ne-am certat va fi uitat până mâine... dar numai dacă una din noi face prima mişcare pentru a vindeca rana. Ea n-o s-o facă – nu de data asta. Este prea nefericită şi disperată. Îşi îndepărtă faţa de a lui, dar îi strânse mâna. Nu fi supărat. Prietenii sunt importanţi şi pentru mine. Şi ea are nevoie de mine.

– Şi eu am.

Ea îi zâmbi.

– Tu eşti mai puternic decât e ea în această clipă. Nu transforma asta într-o competiţie.

– Fără competiţii, spuse el din întuneric. Fă ceea ce ai de făcut.

Luminile erau aprinse când Daina parcă Mercedesul argintiu lângă casa de pe plajă a lui Chris şi Maggie. Zgomotul valurilor fu acoperit de ritmul muzicii *Heartbeats* din interior.

Urcând treptele pline de nisip, Daina ciocăni la uşă. Muzica era dată tare, aşa că nu primi un răspuns imediat şi fu obligată să aştepte pauza dintre melodii. Apoi bătu tare în uşă cu pumnul.

– Intră, e deschis... Oh, tu erai, spuse Maggie, văzând-o pe Daina. Nu te aşteptam.

– Da ce mi-ai închis? întrebă Daina înaintând spre canapea; Maggie se cuibărise deja într-un colţ. Pe măsuţa de cafea era o sticlă aproape goală de vin alb german; scrumiera era plină cu mucuri de ţigări.

– Unde-i Chris? întrebă Maggie ursuză. Eşti prea fricoasă să-l aduci tu însăţi acasă?

– Maggie, nu ştiu cum ţi-a intrat ţie în cap că...

– Vreau să ştiu! strigă ea ca să acopere muzica. Să nu credeţi că mă duceţi! Ce-aţi făcut voi doi în spatele meu?

Daina traversă camera şi apăsă pe un buton de pe amplificatorul stereo. Se aşternu tăcerea şi apoi foşnetul blând al valurilor, de afară. Se duse şi se aşeză pe canapea lângă Maggie.

– Îmi pare rău că n-am avut ocazia să-ţi spun mai înainte că am stat de vorbă cu Chris.

– Ar fi putut veni la *mine* după sfaturi. Ochii i se umplură de lacrimi. De ce să vină la tine?

Daina întinse o mână şi, ca şi cum ar fi crezut că atingerea ei ar fi făcut-o să vorbească, Maggie spuse convulsiv:

– Oh, Doamne, Daina, nu mai pot să suport! Tu ai totul şi eu nu am nimic...! nimic. Acum l-ai luat şi pe Chris.

– Chris te iubeşte numai pe tine, Maggie. El şi cu mine suntem doar prieteni şi uneori prietenii pot vorbi despre unele lucruri pe care nu le pot discuta cu iubiţii. O îmbrăţişă pe Maggie simţindu-i lacrimile amare care-i alergau fierbinţi pe gât, suspinele ca nişte mici cutremure.

– Şşş, îi şopti. Sşş, aşa cum ar fi făcut cu un copil îndurerat, aşa cum şi-ar fi dorit să-i facă mama ei măcar o singură dată. O mângâie pe Maggie pe păr. Ne avem încă una pe alta; o să ne avem întotdeauna.

– Dar tu te îndepărtezi. Vocea lui Maggie devenise mică şi tristă, toată mânia înverşunată fusese spălată de lacrimi. Tu pleci şi eu rămân.

– Unde să plec? spuse Daina blând. Sunt încă aici. Plângea şi ea acum pentru că vedea în sfârşit ce se întâmpla cu ele şi ştia că trebuie să pună capăt îndoielilor înainte ca acestea să le distrugă prietenia. Luă capul lui Maggie în mâini ca să se poată privi una pe cealaltă. Indiferent ce s-ar întâmpla, vom fi întotdeauna prietene. Între noi nu se va schimba niciodată nimic. Îți promit, Maggie.

Maggie se uită în ochii Dainei şi ridică un deget; culese o lacrimă care aluneca pe obrazul Dainei. Apoi, oftând adânc, îşi lăsă capul pe pieptul ei şi închise ochii. Se legănară una pe cealaltă, ca să adoarmă.

– Rita, spuse El-Kalaam, dezleagă femeile.

Heather şi Susan stăteau în picioare în faţa canapelei, în timp ce Rita, agăţându-şi din nou MP40-ul pe umăr, scoase un cuţit zimţat din teaca de la şold. Le tăie legăturile şi se dădu înapoi.

El-Kalaam veni în faţa lor.

– Vă veţi dezlega picioarele când voi termina de vorbit. S-a înţeles?

Heather îl privea, fără să clipească; Susan avea faţa puţin întoarsă. Îşi şterse lacrimile cu marginea palmei.

– Ce s-a întâmplat, doamnă? El-Kalaam făcu repede un pas înainte, ajungând foarte aproape de Susan. Miros urât? Susan nu-şi întoarse faţa. Poate că nu am suficienţi bani ca să mă priveşti în ochi, hm? Îi luă una din mâini, aruncă o privire la inelele ei cu diamante. Aceştia sunt ochii unui om sărac, doamnă. Un om care are o menire. Un profesionist. Îi dădu drumul mâinii. Nu cred că poţi înţelege aşa ceva. Pentru că noi, oamenii care avem o

menire, mirosim cu toţii urât. Se încruntă. Faţa îi era inundată de sânge. Văzându-l, Heather făcu o mişcare către Susan, dar era prea târziu.

– Să-mi răspunzi când îţi vorbesc! urlă El-Kalaam, şi o lovi pe Susan peste faţă. Ea se clătină şi, având gleznele legate, căzu pe podea.

– Scoală-te! spuse El-Kalaam.

– Las-o în pace! ţipă Freddie Bock. N-o mai lovi!

Fessi fusese cu ochii pe cele două femei, lingându-şi buzele în timp ce ochii îi rătăceau în sus şi în jos pe contururile trupurilor lor. Acum se încruntă şi cu o mişcare fulgerătoare îşi înfipse pumnul în partea laterală a gâtului gros al lui Bock. Industriaşul ţipă, clătinându-se pe picioare.

– Porcule! şuieră Fessi şi-l scuipă pe pieptul cămăşii. Dar îşi întoarse privirea la Susan şi pe buze îi apăru un mic zâmbet.

– Scoală-te! spuse El-Kalaam mai aspru. Nu dăduse nici o atenţie incidentului care se petrecuse alături. Scoală, scoală! Se aplecă şi o trase pe bruneta minionă de păr. Susan suspină.

– Voi, femeile, sunteţi atât de nefolositoare, remarcă El-Kalaam. Singurul lucru la care vă pricepeţi este plânsul. Nu puteţi face nimic altceva în mod satisfăcător.

– Dar femeia de aici? zise Heather, indicând-o pe Rita. Tocmai a ucis...

– Cine ţi-a dat voie să vorbeşti? Ochii lui El-Kalaam se îngustară, bărbia i se avântă în faţă.

– M-am gândit că – ahhh!

Mâna lui uriaşă îi apucase obrazul. Tremura din cauza presiunii pe care o exercita asupra ei.

– Nu, spuse el. Nu eşti *capabilă* să gândeşti. Ţine minte asta. Acum tremura şi mai tare. Plângi, blestemato!

Dar Heather continua să îl privească drept în ochi, fără să clipească. El îşi retrase mâna lăsând urme, albul transformându-se în roşu. O pălmui cu toată forţa: o dată, de două ori, de trei ori, într-o succesiune rigidă. În

colțurile ochilor, lui Heather îi sclipiră lacrimile în timp ce capul i se clătina.

– Vezi? Vocea i se înmuie. Eşti ca toate celelalte. Să nu uiți nici asta.

El-Kalaam le măsură pe amândouă.

– Servitorii s-au dus. Tonul îi devenise ironic. Şi-au îndeplinit menirea. Şi-au pierdut viața ca voi să primiți un avertisment; astfel încât să căpătați puțină înțelepciune. Capul i se roti pentru a-i cuprinde pe toți cu privirea. Cei ce o fac pot supraviețui. Vocea îi deveni puternică şi tăioasă. Cei ce nu vor să dea atenție avertismentului nostru îi vor urma pe ăştia doi – lovi cu piciorul cadavrul majordomului – în groapa din spate.

Zâmbi şi întreaga înfățişare i se schimbă. Gura îi era plină de coroane de aur.

– Dar să punem capăt acestei discuții triste. Trece timpul şi simt un gol în stomac. Voi două – arătă spre Susan şi Heather – o să gătiți şi spălați vasele. Mârâi. Măcar la asta oți fi bune. Dar – mâna îi zbură prin aer şi prinse încheietura lui Susan – n-o să ne descurcăm cu astea, nu-i aşa? Îi scoase brățările de aur. Nu poți face treabă cu atâția bani pe tine. Îi răsuci inelele. Susan scotea câte un mic geamăt cu fiecare bijuterie care îi era luată.

El-Kalaam îi întoarse mâna cu palma în sus, adresându-i un zâmbet larg.

– Nu eşti obişnuită să fii atât de goală, hm? Ei, o să ai ocazia să exersezi acum.

– Şi ce-o să faci cu toate bijuteriile astea? spuse Ken Rudd. Le distribui alcoliților tăi?

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Thomas cu fața roşie, nu ți-ai învățat încă lecția? Ține-ți gura aia mare închisă şi n-o să se...

Rudd strânse din dinți şi se întoarse spre şeful său.

– Dacă nu termini cu văicărelile astea, jur că-ți rup falca.

Thomas păli, apoi se înroşi. Se uită de jur împrejurul camerei. Toţi ostaticii erau cu ochii aţintiţi pe el. Îşi îndreptă umerii.

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel, Rudd. Eu te-am ridicat în funcţie la ambasadă. N-ai nici un pic de recunoştinţă? O să am grijă să te dau afară din serviciul diplomatic pentru o asemenea nesubordonare.

– Vom vedea care pe care, spuse Rudd calm. *Dacă* mai scăpăm de aici. Eşti un laş afurisit, Thomas. Asta-i o chestie pe care trebuie s-o afle şi preşedintele.

Rânjind, El-Kalaam se apropie de ei.

– Cât de jos a ajuns atotputernicul vultur american! Râse. Dar tânărul merită un răspuns. Cântări în mână bijuteriile pe care le scosese de la Susan. Astea nu-s pentru un individ anume. Vor merge să ajute poporul palestinian în lupta lui împotriva teroriştilor sionişti.

– Ah, da, spuse Michel Emouleur. Aşa vorbeşte un adevărat revoluţionar.

El-Kalaam se întoarse.

– Chiar asta sunt. Puse mâna pe umărul tânărului ataşat. Văd că înţelegi asta, francezule, hm? Nu greşesc.

– Înţeleg nevoia poporului palestinian de a avea o patrie. Emouleur dădu din cap. Francezii nu au o dragoste aparte pentru israelieni.

– Nu, spuse El-Kalaam. Şi de ce-ar avea? Puse degetul arătător la buză, gânditor. Îşi înclină capul în acel fel specific lui.

Imediat cuţitul îi apăru în mână şi tăie legăturile de la gleznele tânărului francez.

– Cred că aşa ne poţi fi mai de folos, decât legat. Îşi ţinea încă mâna pe umărul lui Emouleur. Stai de vorbă cu oamenii ăştia, prietene. Vorbeşte-le despre revoluţie şi libertate. Evreii, spuse. Evreii...

– Da, da, da, El-Kalaam, spuse Rachel. Vedem cu toţii cum este. Asta-i tot ce puteţi să faceţi: să alimentaţi ura care există în fiecare. Fiecare evreu ştie cum e să îi ai pe toţi împotriva ta. Nu-i nici o diferenţă. Nimic nu se schimbă vreodată.

– Paranoia a fost întotdeauna o trăsătură evreiască, spuse El-Kalaam. Văd că nu faci excepție.

– Cred că faci confuzie între paranoia și persecuție, spuse Rachel.

El-Kalaam făcu un gest autoritar cu mâna, alungându-i cuvintele.

– Rita, du femeile în bucătărie să ne pregătească ceva de mâncare. Fessi, ia i pe, hm, tânărul american și pe englezi. Pune-i să scoată ușa de la baie și pregătește „Camera Furiei".

În timp ce Heather și Rita se îndreptau spre bucătărie, Rachel întinse mâna și atinse brațul lui Heather.

– Curaj, îi spuse. Malaguez o împinse.

– Doar vorbe, spuse El-Kalaam.

Rita o împunse pe Heather cu pistolul în spate.

– Mișcă, îi spuse. Sau vrei să te pună în Camera Furiei. Nu ți-ar plăcea.

Daina rătăcea în noapte, de parcă ar fi plutit sub acoperișurile orașului. „Dacă aș fi în New York", se gândi, „aș escalada înălțimile, aș urca cu viteza sunetului în vârful lui *World Trade Center* și de acolo aș privi puzderia de lumini scânteietoare, aproape la fel de îndepărtate ca stelele, înspre vest, spre Hudson, către New Jersey și spre nord, către clădirile sordide ale Harlemului".

Nu putea să se întoarcă în casa goală care nici măcar nu-i mai păstra mirosul. Rubens era în Palm Springs cu afaceri și, deși îi spusese Mariei să o facă pe Daina să se simtă ca acasă, n-avea nici un chef să rătăcească singură prin camere.

La volanul Mercedesului argintiu, se îndreptă instinctiv spre vest, de-a lungul autostrăzilor puternic iluminate – Foothill, apoi Ventura – spre Los Feliz, Western, până când ajunse pe *Sunset,* la patru străzi mai la est de *Huntington Hartford Theatre.* Fără să se gândească, vira la stânga pe *La Cienaga* și se trezi în fața studioului *Las Palmas Soundcorders* unde Chris și formația înregistrau noul album.

Clipi din ochi de câteva ori, ca şi cum ar fi încercat să se trezească dintr-un vis şi, dându-şi seama unde se află, coborî din maşină.

Bineînţeles că nu putea să intre. Locurile în care se duceau *The Heartbeats* erau ţinute întotdeauna secrete, deşi nu părea să conteze. Oricum se afla, şi nevoia de securitate devenea legitimă în acest caz. Negrul solid, musculos, care bara intrarea, era numai prima din cele câteva bariere umane puse de formaţie. Nu vru s-o lase să intre, sau măcar să-i transmită un mesaj lui Chris. De fapt, negă pur şi simplu că formaţia ar fi fost înăuntru.

Ţeasta rasă îi strălucea albăstriu în luminile fluorescente, bâzâitoare, ale intrării. Era îmbrăcat cu o cămaşă roşie ca focul şi un costum ciocolatiu. În jurul gâtului de taur îi atârnau o linguriţă de argint şi un brici cu lamă dublă, tot de argint. O împinse cu palmele mari şi roz ca labele unui animal sălbatic, dând impresia că nici nu aude protestele ei.

Tocmai era pe punctul de a renunţa, când îl zări pe Nigel trecând prin spatele negrului mătăhălos.

– Hei, Nigel! strigă, sărind în sus ca să poată fi văzută. Nigel! Sunt eu, Daina.

Negrul o împinse afară.

– Uite ce-i! Vocea îi era joasă, dar ameninţătoare. N-ai auzit ce ţi-am spus, scumpo? Pleacă de-aici...

– Stai, Gerry. Nigel se strecură pe lângă negru. Hei, tu eşti! Se întoarse. E OK, e OK.

Negrul dădu din umeri şi păşi într-o parte. Nu se scuză. Nigel o luă de mână, conducând-o spre o scară mochetată. Imediat lumina se diminuă şi se înmuie, pereţii pastelaţi curbându-se în umbre.

Nigel se opri lângă un automat de băuturi răcoritoare.

– A trecut ceva vreme, Daina. Căută nişte mărunţiş în buzunarul jeanşilor şi puse o monedă într-o crestătură. Vrei o Cola?

– Nu, mulţumesc.

– Ai venit să-l vezi pe Chris?

Întoarse capul spre ea, privind-o pe deasupra marginii paharului de hârtie cretată. Bău cu lăcomie din el. Daina văzu peste umărul lui stâng o siluetă pe jumătate umbrită. Avea capul unui buldog, cu nişte umeri imposibil de mari. Se mişca încet şi faţa îi ajunse într-un petic de lumină galbenă. Avea trăsăturile la care te-ai fi aşteptat dar, în mod curios, îi lipsea ferocitatea. Ochii cenuşii şi calmi păreau să privească orice lucru cu aceeaşi detaşare studiată. Prima dată când se uită la ea, Daina fu aproape încredinţată că acele discuri plate, cenuşii, erau lentile, şi că dacă îi atingea stomacul cu vârful degetului, prin crestătura lipsită de zâmbet a gurii lui i-ar fi fost livrat un Polaroid color.

Nigel se întoarse, simţind direcţia privirii ei.

– Nu-i decât Silka, îi zise. Ne protejează de toată lumea. Dansă puţin, ca pentru a-şi consuma excesul de energie şi amuleta de onix şi fildeş sculptat de la gât i se lovi de claviculă.

Daina îşi întoarse privirea la Nigel.

– Nu v-am mai văzut de mult – suntem cu toţii atât de ocupaţi...

El o împunse cu un deget osos, ca pe o păpuşă.

– Ai devenit vedetă, draga mea.

– ...ştiam că faceţi albumul aici, aşa că...

– Porcăria asta! Nigel sparse între dinţi gheaţa zdrobită, strâmbându-se. Hm. Înghiţi. Plecăm la drum într-o săptămână. Acolo ar trebui să ne vezi! Îşi întinse picioarele ca un pistolar legendar, cu mâinile în şolduri de parcă era gata să-şi tragă arma de la centură. Pe scenă! Ha! Super-turneu. N-am mai fost în turneu de... ăă... aproape un an juma'. Se legăna într-o parte şi în cealaltă ca o cobră fermecată de o melodie pe care numai el o putea auzi. E ca la război – mda, la luptă, înţelegi. Te antrenezi să ucizi, ca să fii acolo în linia întâi, să auzi păcănitul poc-poc-poc al armelor pretutindeni în jur, ca aerul, un fel de altă atmosferă, ştii. Apoi simţi duhoarea de carne arsă şi de sânge şi ai impresia că arma din mână îţi este caldă şi apropiată. Devine un mod de viaţă.

Mototoli paharul gol şi îl aruncă nepăsător. Silka nu-şi luase o clipă ochii de la ei. Şi apoi te trezeşti trimis acasă. R & R sau altă porcărie de genul ăsta şi ştii ce se întâmplă? Ai prea multă linişte blestemată ca să mai poţi dormi. Zaci 'colo, în patul şifonat, complet treaz, şi aştepţi să auzi gloanţele şuierând pe lângă capul tău; bubuitul mortierelor; şi casa miroase prea curat, dulce – fin! Şi începi să înţelegi. E din cauza măinilor tale blestemate. Sunt goale – afurisit de goale fără greutatea aia în ele şi încep să-ţi asude şi nu le poţi opri, le ştergi de pulpe, le încălzeşti, le răceşti, dar nimic nu e de folos...

La început, Daina găsise preocuparea lui Nigel pentru război extrem de neliniştitoare, chiar dacă Chris o avertizase înainte de prima lor întâlnire. Îi spusese că Nigel avea una din cele mai mari colecţii de accesorii militare, toate provenind din timpul celui de-al doilea război mondial. Colecţia lui de arme era monstruoasă. Şi, mai recent, se apucase să adune de ici şi colo armament din Vietnam, deoarece, după cum spunea, era mult mai sofisticat.

Ochii adânciţi în orbite ai lui Nigel ardeau cu un foc interior intens, în timp ce îi vorbea.

– Ei, aşa-i când suntem pe drum. Ca afurisitul de *R & R.* Acasă ardem gazul. Nu ştiu cum e pentru ticăloşii ceilalţi, dar pe mine înregistrările mă plictisesc ca dracu'. Zac între patru pereţi şi simt că încep să înnebunesc; cu cât mai repede o întindem, cu atât mai bine. Vreau să plec, înţelegi? Afară, în noapte, cu luminile, microfoanele, scena înaltă – doar noi sus pe ea – şi puştii, cât vezi cu ochii, strigând, aşteptând, îmbulzindu-se, plângând...

În mijlocul concertului ies pe buza scenei şi pot să văd primele două rânduri. Sunt toţi în picioare – dar ştii, *toţi,* şi îşi agită braţele, cu flori. Mă las în genunchi şi ei înnebunesc şi simt mirosul – de droguri şi bere şi încă ceva ce nu pot descrie, ceva care, chiar după atâţia ani, tot are efect asupra mea. Este mirosul... tinereţii: un fel de dorinţă pentru ceea ce am devenit noi pe scenă, pentru că nu mai suntem nişte indivizi distincţi, înţelegi, nu mai

suntem Nigel, şi Chris şi Ian şi Rollie, *suntem The Heartbeats,* şi acel iz de sex pe care-l simt este atât de puternic încât ştiu, ştiu că dacă doar o să mă ating, o să le simt răsuflarea ca un vânt care suflă spre mine dintr-un coridor întunecos.

Pot să mă uit în jos şi să văd toate acele feţe strălucitoare în lumina reflectoarelor. Şi ştii cum e? Braţele i se deschid larg. O oglindă imensă care reflectă muzica înapoi spre noi. Feţele alea strălucesc ca nişte stele, cu o lumină nepământeană. Sunt transfigurate, da, într-o stare de graţie şi am senzaţia că pot să mă întind până la ei şi, când îi ating, pot să-i aranjez într-o altă formă, după cum am chef, ca şi cum carnea şi oasele s-ar fi transformat în lut.

Şi asta contează. Asta e important. Nu banii afurisiţi – banii nu-s buni decât pentru cheltuit, ştii. Dar *asta* – la dracu', asta-i ceea ce face lumea să meargă înainte. Şi instrumentul meu este ca un afurisit de M-16. Când îmi iau clapele mobile la *„Rough Trade Nites"* şi încep să hoinăresc pe scenă, sunt ca un soldat în jungla blestemată în căutarea duşmanului, ca să-i zbor creierii.

Daina îl urmărea în timp ce vorbea. Avea o figură, se gândi, care ar fi părut ciudată unuia care n-ar fi fost artist. La o cercetare atentă, toate trăsăturile lui Nigel păreau exagerate. Avea prea mult din toate, ca şi cum din greşeală două chipuri s-ar fi îngrămădit într-unul singur. Faţa îi era toată numai unghiuri, cu pomeţi înalţi, pictată cu fard într-un mod mai mult teatral decât cosmetic, astfel încât când îşi contura ochii nu părea efeminat, ci, mai degrabă, sinistru. Şi aceasta era imaginea pe care de la începutul carierei formaţiei şi-o cultivase cu grijă.

În orice caz, satanismul nu era niciodată departe de versurile lui, furişându-se în ele o umbră permanentă, în timp ce cântecele lui vizau latura ascunsă a vieţii. Femeile haine, euforia produsă de droguri, luptele de stradă fantasmagorice, în care lama argintie vibra în aer, agresiunea dezlănţuită a adolescenţilor, alcătuiau esenţa cântecelor pentru care *The Heartbeats* erau faimoşi.

Această margine întunecată, perfect şlefuită, îi menţinuse în primul rând în curentul unei industrii notorii pentru fabricarea, ca pe bandă rulantă, a eroilor străzii. Nimeni – nici măcar cele mai ridicole grupuri ale noului val, venite din Anglia – nu căuta să discrediteze trupa, aşa cum îi se întâmpla „Băşinilor Plicticoase" – alt supergrup care se menţinea de mulţi ani.

Nigel îi amintise întotdeauna Dainei de un animal ţinut în cuşcă, veşnic neliniştit, descurajat, întors pe dos. Era, în mod cert, maniac, se gândi, într-un fel perfect acceptabil pentru un artist.

– Hei, prinde asta. Scoase o pungă de plastic din buzunarul jenşilor. Tocmai mi-a adus-o un tip. Ticălosul este complet cretin, dar trebuie să recunosc că are marfa cea mai bună. Îşi cufundă în ea degetul arătător, îl învârti într-o substanţă de culoarea ciocolatei. Pun pariu că nu ştii ce-i asta, scumpo. Marfă cambodgiană. Ţi-am spus că tipul e ţicnit. Ia-ncearcă şi tu. Te face praf.

Încercă să-i bage puţin în gură. Ea întoarse capul, ridică mâinile.

– Hei, nu, Nigel. Nu acum.

El ridică din umeri, rânji, şi-o băgă în gură şi începu să mestece.

– Mă gândesc uneori ce-i cu tine. Dar părea să se gândească la cu totul altceva.

– N-o fumezi?

El hohoti.

– Doamne fereşte, nu. Rahatul ăsta-i prea bun pentru aşa ceva. Se mănâncă, scumpo. Aşteaptă şi-o să vezi. Nu te mint. A-ha! Introduse o monedă în crestătura maşinii, primi o altă Coke, desprinse capacul în timp ce mesteca tutunul. Mmmm, e grozav. Mă face să trec prin rahatul ăsta plictisitor. Înghiţi, dădu pe gât sucul, puse la loc punga în buzunar. Chris e înăuntru, freacă computerul de la mixaje. Mie mi se rupe de asta. Doamne, ia înregistrările astea prea în serios, ştii. Ne descurcam O.K. în şaiş'patru, când mixam pe două afurisite, în loc de şaiş'patru câte avem acum. La dracu'. Ce dracului să

facem cu şaiş'patru de căi pentru mixaje. Să folosim Filarmonica din Berlin? Suntem o afurisită de trupă de rock'n'roll, nu o adunătură de artişti sclifosiţi. Drace, am trecut prin tot rahatul ăsta în şaiş'opt – şi cui i-a păsat? Am plecat cu *Sergeant Pepper* – Chris şi Lennon erau prieteni buni pe atunci. Dar, la dracu' asta a fost cu al dracului de mult timp în urmă, ştii? Nu-i genul nostru de muzică, nu rock'n'roll-ul.

Se auzi deschizându-se uşa dinspre studio, şi Nigel se opri. O izbucnire de muzică le plesni urechile, apoi amuţi brusc şi se auzi fâşâitul benzii derulate. Daina auzi vocea lui Chris: „Aici". Şi muzica începu din nou exact din acelaşi loc, în timp ce uşa se închidea cu un fel de fâşâit uşor.

– Hei, Tie, zise Nigel, zâmbind.

O femeie îi privea rezemată cu spatele de uşă. Era de înălţime medie, aproape la fel de îngustă în şolduri ca Nigel. Stătea cu un şold ieşit în afară, o poză care la oricine altcineva ar fi putut fi caracterizată drept şleampătă. Dar în Tie nu puteai vedea decât răceala tonurilor acute, o răceală profundă şi permanentă.

Avea o faţă slabă, triunghiulară, înfăţişarea unui înger căzut: o frumuseţe remarcabilă, gura mare, de tip european, pomeţi înalţi şi un nas subţire ca un stilet.

Magnifică, ar fi fost primul cuvânt care ţi-ar fi venit în minte dacă nu ar fi fost ochii. Negri ca tăciunele, stricau efectul întregului, amplasaţi greşit pe faţă, sau poate puţin prea mici.

Era îmbrăcată cu o bluză mulată fără bretele care îi scotea sânii în evidenţă şi o fustă neagră de mătase, despicată pe coapse în ambele părţi, care dezvăluia deliberat o bucată de jartieră de satin.

Toţi îi spuneau Tie, dar adevăratul ei nume era Thaïs. Veni spre ei, cu ochii ei ciudaţi, ca de piatră, aţintiţi pe Daina.

– Mă întrebam unde stai atât, dragă. Nu se uită la Nigel, deşi cuvintele îi erau, evident, adresate lui.

– O mai ştii pe Daina, nu-i aşa? spuse Nigel. Prietena lui Chris şi-a lui Maggie.

– Cum aş putea să uit? Buzele ei groase se arcuiră într-un zâmbet care nu-i stinse strălucirea ochilor. De ce a venit? Ştii că nu permitem niciodată...

– Ei, haide! Hei... Îşi puse braţul sub al ei şi o trase aproape, astfel încât mâna i se sprijinea de pieptul ei proeminent. Daina e o prietenă, Tie. A venit să ne vadă. Îi făcu cu ochiul Dainei. Munceşte toată ziua, a venit încoace să se distreze un pic. Hei. Hei. Dansă puţin, înlănţuit cu Tie.

– Mă duc la toaletă, spuse ea. Acum privirea ei otrăvitoare o abandonă pe Daina şi se concentră asupra lui. Vrei să vii? Vocea îi era adâncă şi răguşită. Era evident că avea ceva antrenament teatral, chiar dacă Daina nu-i cunoştea începuturile actoriceşti europene.

Nigel rânji.

– Sigur. Sunt întotdeauna gata. Cu un efort se rupse de privirea ei fixă, se întoarse către Daina. Du-te înăuntru, dacă vrei. Chris şi băieţii or să se bucure să te vadă. Ha! Rollie are o poză de-a ta în trusă. Nu-i aşa, Tie? Ha, ha! Ea îl trase de mână şi dispărură împreună după o cotitură a coridorului – tunel.

Daina intră în studio. Era acoperit cu lambriuri de lemn gălbui, aşezate oblic pe pereţi şi lăcuite, astfel încât străluceau, intercalate cu panouri acustice trapezoidale de un albastru palid.

Coborî trei trepte, până la marginea sălii de control cu bancul supradimensionat de cadrane, întrerupătoare, potenţiometre liniare – şaizeci şi patru, câte unul pentru fiecare canal – şi terminale – toate comandate prin computer.

Dincolo de panourile de sticlă dublă, putea să vadă studioul propriu-zis, plin de amplificatoarele masive ale formaţiei, cu luminiţele lor roşii, diferite instrumente, metri întregi de cabluri groase, şerpuitoare, microfoane. Într-un colţ era o cabină mică acustică, cu fereastră, pentru înregistrări vocale. Lângă peretele din spate era un pian

mare de concert, acoperit cu o husă kaki. Doi asistenți tineri lucrau în genunchi la mufa unui cablu.

Încă în umbra intrării, Daina se opri, gândindu-se la Nigel.

– Mă înfricoşează, îi spuse lui Maggie după ce îl întâlnise prima oară.

– Nu te prosti. Maggie îi zâmbise încurajator. E doar o poză, dragă. Una destul de reuşită, recunosc, dar numai atât. E înnebunit după chestia·asta. Toată porcăria asta cu satanismul – cred că s-a băgat în ea la început din cauza lui Tie. Fațada de senzație. Sunt absolut sigură că de-asta are şi ea toate idilele alea cu alte femei. Sunt o pereche haioasă...

– Câteva seturi cu femei gonflabile ar fi mai mult decât suficiente, pentru amândoi, spuse Daina cu ironie.

– Oh, nu şi pentru el. Nigel are nevoie de astfel de chestii douăzeci şi patru de ore pe zi. Şi bineînțeles că Tie îl suge de bani şi de toate alea! Ridicase din umeri. Dar, dacă stai să te gândeşti, cât poate fi de rău? El şi cu Chris se cunosc de o viață.

– Hei, Daina, ce mai faci? Rollie, intrând prin uşa de legătură cu studioul propriu-zis, rânji spre ea, urcă treptele, şi o îmbrățişă cu afecțiune. Era îmbrăcat într-o pereche de jeanşi rupți şi o jachetă Dodges, albă cu albastru.

Rollie se duse să vorbească cu Chris, care lucra cu Pat – inginerul de sunet – la programul mixajului final. Apoi se duse în studio, traversând spațiul plin de cabluri, până la locul unde era amplasată bateria. Începu să şi-o controleze cu grijă, bătând de control în fiecare tobă şi cinel cu vârful unui băț, făcând ajustări acolo unde considera necesar.

Camera de control era pe două nivele, porțiunea de jos învecinându-se cu partea frontală a panoului de control, lângă care se găsea o canapea confortabilă şi o masă mică. Daina se duse şi se aşeză acolo. Luminile îi străluceau deasupra capului, din locaşurile lor camuflate în tavanul acustic cafeniu închis. Auzi şuierul ascuțit al

benzii derulate, apoi se opri şi, din liniştea absolută care cuprinse încăperea izbucni muzica, atât de tare încât o făcu să tresară. Difuzoarele masive – la fel cu acelea pe care le avea Chris acasă, văzu Daina – erau montate de o parte şi de cealaltă a camerei, deasupra capului. Auzi vocea lui Chris spunând încet: „OK".

Se lăsă din nou tăcerea pentru o clipă, apoi un scaun scârţâi şi Pat spuse:

– Mă duc pân' la toaletă, să-mi mai dezmorţesc puţin picioarele. Mă întorc imediat. Uşa dinspre hol se închise în urma lui.

Daina se întoarse ridicându-se în genunchi pe canapea. Jumătatea de sus a capului i se ridica deasupra pupitrului de control.

– Hei, tu eşti?

– Maggie nu-i aici?

Chris clătină din cap.

– A primit un telefon mai devreme. Poate o fi în legătură cu un rol.

– Grozav. Un moment reflectă dacă să-i spună lui Chris despre acuzaţiile lui Maggie, apoi se hotărî să nu-i spună. Fir-ar să fie, se gândi, cum a putut să-i dea prin cap aşa ceva. Este atât de instabilă uneori.

Chris încuviinţă.

– Poate aşa mă mai lasă şi pe mine în pace. Doamne, m-a înnebunit în ultimul timp.

– E doar îngrijorată.

– Mda. Scoase o ţigară şi o aprinse de la focul brichetei. Nu-i aşa mereu? Faţa îi era aprinsă în timp ce ocolea panoul de control, venind spre ea. Trebuie să crezi în ceva, Dain, dacă vrei să-ţi realizezi idealurile. Îşi încleştă pumnul. Trebuie să crezi în tine pentru că toţi din jur de-abia aşteaptă să-ţi înfigă cuţitul în spinare; se dau în vânt să-ţi spună că eşti un rahat. Era foarte aproape de ea şi privirea i se plimba încolo şi încoace pe faţa ei, de parcă ar fi căutat ceva anume. Râse, schimbându-şi brusc dispoziţia, şi se adânci într-un fotoliu. De-asta ne înţelegem noi atât de bine, tu şi cu mine, hm?

Daina încuviință.

– În parte.

– Tu mă consideri un om aproape normal; nu te-ntinzi să prinzi coada cometei. Râse din nou. La dracu! Tu ai o cometă proprie. Își aruncă țigareta, pe jumătate fumată și scoase o cutiuță mică de metal. Vrei să tragi puțin?

Ea clătină din cap.

– M-am întâlnit afară cu Nigel. A încercat și el să mă îndoape cu niște buruieni.

– Oh. E într-o dispoziție tâmpită în noaptea asta. Probabil e lună plină. Inspiră o linguriță de cocaină.

Privindu-l, Daina îl întrebă:

– De ce nu te apuci de o chestie cu adevărat sănătoasă, cum ar fi băutura?

– He! Chris strâmbă din nas și își trecu praful alb care-i rămăsese pe vârful degetului, peste gingii. Asta-i viciu proletar. L-a făcut pe tata să plece de-acasă. S-a îmbătat straşnic și a plecat pe mare. Asta l-a vindecat.

– Marea?

– Nu. Faptul că s-a despărțit de mama. Râse fără veselie. De parcă vorbele lui aveau un gust amar. Se uită la ea. Sigur nu vrei puțin? Nu? Ești o fată bună, zău așa.

Daina râse.

– Trebuie să mă gândesc la imaginea mea.

– Și eu la fel, zise el, luând o altă linguriță. Pentru imagine! Inspiră viguros și pudra dispăru. Puse cutiuța în buzunar ștergându-și nasul. Mda, mai bine că n-ai luat din buruiana lui Nigel; acum n-ar mai fi avut nici un efect deja.

– Încă îmi dă fiori prezența lui, spuse ea, după atâta vreme.

– Cine, Nigel? La dracu'! e doar un puști care încearcă să-și facă loc în lumea adulților.

– La asta mă gândeam și eu. Cum își iubește puștile!

– Oh, asta. Ei, ar trebui să-l cunoști de cât timp îl cunosc eu ca să înțelegi asta. Vezi, pentru el totul e trecător, neesențial. Dar o armă e ceva ce se poate ține în mână. Are greutate, îi dă putere. Apasă pe trăgaci și

omoară un animal. Poate să-l pipăie, să-i atingă blana care se răceşte. Ştie ce-a făcut.

Ea se înfioră.

– Este îngrozitor.

– De ce? Ţinti cu arătătorul, îşi îndoi degetul mare, trase într-o ţintă imaginară. Bang! Bang! Nu ucide oameni.

– Uneori îţi dă senzaţia că ar vrea s-o facă.

– Oh, păi ăsta-i Nigel, nu ştii? Ticălosul a fost întotdeauna cel mai conştient din noi toţi de imaginea pe care trebuie să şi-o creeze. Sigur. Dădu din cap. Eu am de unde să ştiu – am crescut împreună pe străzile din Manchester. Aprinse o altă ţigaretă, trase un fum. Uite ce iese din faptul că nu ţi-ai cunoscut tatăl, n-ai avut niciodată bani suficienţi pentru chirie, n-ai ştiut niciodată ce-o să găseşti când vii acasă.

Chris mai trase o dată din ţigaretă şi o azvârli cu degefele îngălbenite, bătătorite.

– Ţin minte când împărţeam cu el un apartament, pe vremea când de-abia ne-ajungeam cu banii de azi pe mâine. O chichineaţă împuţită la subsol, care mirosea a carton vechi şi pişat atât de rău, că trebuia să-mi pun o batistă la nas ca să pot să adorm.

Într-o seară o sun pe mama – n-aveam telefon, iarna ne îngheţau contactele la colţul străzii – şi îmi spune: „Fiule, s-a întors taică-tu'. A trecut doar să ne vadă. Vrea să te vadă şi pe tine. Ţi-a cumpărat un cadou de Crăciun".

M-am albit la faţă, vin înapoi la apartament, nici măcar nu-l aud pe Nigel când mă-ntreabă: „Ce-ai păţit, bătrâne?" şi mă duc la mama acasă.

Aştept în stradă până când ticălosul coboară. Apoi îl pocnesc în faţă, îi rup nasul, îl umplu de sânge. Îi zburau dinţii. Îi dau de două ori la boaşe cât pot de tare. A trebuit să mă ia Nigel de pe el.

Aşa că bătrânu' e grămadă pe trotuar, plin de sânge, dinţi rupţi, gemând. Nigel mă ţine şi eu tremur ca o frunză şi Nigel mă smuceşte, mă dă deoparte, ticălosul ăsta

țicnit, şi scoate o armă – un Luger nemțesc – şi țintește la capul bătrânului. Eu mă arunc să-i apuc brațul, i-l prind tocmai când apasă pe trăgaci. Bum!

Explodează ca o bombă, şi ne sar pe față bucăți de macadam şi-i zic lui Nigel: „Ți-ai ieşit din minți? Ce dracu' te-a apucat? Puteai să-l omori". Dar el zice: „Şi ce? Uite ce v-a făcut ție şi maică-ti".

Asta o făcea din loialitate, ştii. Dumnezeule, a fost nebun să încerce, dar eu am înțeles ce-a fost în capul lui. O privi pe Daina. Înțelegi ce vreau să spun? Se încruntă. Avea destule motive, am presupus. Şi bătrânul lui o părăsise pe maică-sa, fără nici un sfanț, să se descurce singură. A muncit de s-a spetit toată viața.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? întrebă Daina.

– Nostim, ştii. Sigur, a întins-o; a plecat şi nu l-am mai văzut niciodată. Dar peste câteva săptămâni îmi zice mama: „Am auzit că a fost o încăierare în stradă acum ceva timp. Te-ai bătut cu taică-tău?" „El ți-a spus?", îi zic eu. Dar ea clătină din cap. „Nu mi-a zis un cuvânt, dragul meu. Doamna Faithfull de la parter a văzut". Şi m-am gândit: la uite. Ticălosul n-a spus o vorbă. Asta mi-a dat un sentiment, cum să-ți spun, parcă m-a încălzit pe dinăuntru.

Şi mama zice: „Fiule, este timpul să-ți spun totul despre tatăl tău. E marinar",îmi zice.„A trebuit să plece". Ce putea ea să facă? Să-i stea în cale când el trebuia să-şi câştige traiul? „Dar în fiecare lună",îmi zice „ca un ceasornic, vine un pachet cu bani de la el". Sigur că n-a pomenit nimic de partea cu băutura – pe-asta a trebuit s-o aflu singur.

S-a înecat, după cât se pare, la Capul Bunei Speranțe în şapte'şapte. Mama mi-a arătat scrisoarea pe care i-a trimis-o căpitanul. S-a răsturnat cu barca în mijlocul unei furtuni – se dusese să salveze doi camarazi. A fost înghițit într-o clipă – ca şi cum marea l-ar fi răpit – scria căpitanul. Strâmbă din nas. Un erou afurisit, asta a fost. Capul lui Chris se lăsă pe spate şi ochii i se închiseră. Respira uniform şi adânc de parcă ar fi adormit, dar

degetele i se mişcau repede şi muzica urla din difuzoarele imense de deasupra capetelor lor.

Daina se întinse pe canapea, pierzându-l din vedere. Îşi puse braţele peste cap, închise ochii, lăsă muzica să-i bată pe pleoape ca nişte raze de lumină.

Ca din depărtare, auzi uşa deschizându-se şi apoi paşii cuiva, în timp ce muzica se termina, într-un fâşâit de bandă.

– Ah, Chris, aici erai.

Nu, era Pat, care avea un accent pronunţat sudic, tărăgănat. Vocea aceasta avea consoanele tăiate, vocalele plate pe care le asociai cu zgomotul din jurul Los Angeles-ului.

– Ce se întâmplă aici, aş vrea să ştiu? continuă vocea. În fiecare seară trebuie să mă cert cu voi, puturoşilor, şi tot degeaba. Cineva aprinse o ţigară. Chris, cu riscul de a mă repeta, dă-mi voie să-ţi mai spun o dată. Dacă albumul nu e gata într-o săptămână, plecăm în turneu fără un produs nou. Ştii ce înseamnă asta? Nici măcar un afurisit de single cu care...

– Oh, du-te să te spânzuri, Benno. Parcă are vreo importanţă.

– Uite unde greşeşti, băiete. De ce nu vă ţineţi voi mai bine de muzică şi să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de afaceri, ce zici?

– Asta-i problema, bătrâne. Acum totul e o afacere blestemată.

– Oh, îmi rupi inima, ştii asta? Fără afaceri grupul ăsta ar fi falit. Cheltuiţi banii chiar înainte de a-i primi. Numai Dumnezeu ştie cât vă intră pe nas.

– Dispari! Nu cheltuiesc chiar atât.

– Îţi spun, Chris, încă o dată, daţi bătaie şi terminaţi albumul.

– Dar oricum e prematur, nu înţelegi? Nimeni nu este pregătit pentru albumul ăsta – sau n-ai observat? De la mine se aşteaptă să pun totul cap la cap, dar Nigel vine aici şi face pe grozavul iar Ian nici măcar nu vrea să asculte cântecele noi pe care le-am scris.

– Ascultă, Chris...

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă tu, poponarule! M-am săturat să tot car trupa asta în cârcă. Mi s-a urât să tot preiau responsabilitățile celorlalți. Adică, ei de ce s-ar deranja? Ei ştiu al dracului de bine că se face şi dacă nu-şi mişcă fundul.

– Ce tot spui?

– Spun că situația asta e intolerabilă şi că vreau să ies.

– Înțeleg.

– Înțelegi? Ce dracu' vrei să spui cu „înțeleg"?

– E prima dată când aud asta. Ce-ai vrea să spun?

– Ei, haide. Îmi faci greață...

– Nu poți să pleci, Chris. Ai responsabilități...

– Nu începe iarăşi cu responsabilitățile mele!

– Vorbeam despre toți puştii care...

– Eşti un caz grav, nu-i aşa, Benno? Oh, da, eşti. O persoană cu adevărat uimitoare. Nu dai doi bani pe puşti, zi că nu-i aşa. Nu. Nu. Blestematul de profit e cel care te îngrijorează.

– Chris, *The Heartbeats* n-au avut succesul pe care l-au avut timp de şaptişpe ani fără motiv. Chiar şi tu poți să vezi asta.

– Mda. Sigur.

– E vorba de muzică. Puştilor le place muzica. Începi să deviezi de la, ei bine, ceea ce s-a obişnuit toată lumea să audă, şi poți să te aştepți la dezastru. Pentru noi toți. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă gândesc la mine. Suntem o blestemată de *industrie* acum. O grămadă de oameni depind de ceea ce se întâmplă de la album la album. Am auzit câteva din piesele voastre, chestia asta nouă pe care...

– Acum ajungem în miezul problemei, nu-i aşa, bătrâne?

– Pat mi-a spus versurile brute...

– Muzica *mea*...

– Am dreptul s-o aud, ştii doar. Ai uitat cine dracu' sunt?

– N-aş putea să fac asta, Benno.

– Foarte bine atunci.

– Muzica nu e treaba ta.

– Dar *este* treaba mea când mă gândesc că ar putea afecta...

– Cine a murit şi te-a făcut Dumnezeu?

– Voi, ticăloşi împuţiţi, credeţi că aveţi monopolul dumnezeirii sau ce? Trebuie să se ia anumite decizii. De-asta sunt aici.

– Mda, şi muzica nu te priveşte.

– Decizii de *carieră,* Chris.

– Ascultă, ticălosule...

– Asta e deja luată.

Tăcerea învălui deodată camera de control, groasă şi înăbuşitoare.

Ochii Dainei se deschiseră, în timp ce în piept i se aprinsese un foc. Neliniştea se ridica în ea ca o pasăre care se zbătea captivă.

– Ce dracu' spui?

– Exact ce am spus. Formaţia nu îţi va permite să încalci contractul.

– *Formaţia?*

– A fost un vot, înţelegi.

– Fără mine? Cine l-a cerut?

– Nigel – şi eu. Era nevoie să fie făcut. Trebuia să clarificăm...

– Ieşi dracului de aici. Mă dezgusti.

– Asta nu rezolvă nimic.

– Afară, Benno. Acum. În minutul următor o să te târăşti.

– Când te calmezi o să înţelegi...

– N-o să mai scoţi nici o muzică de la mine.

– Chris...

– Nici măcar o notă afurisită! Nimic până când n-am să fiu liber.

– Există măsuri legale, dar nu vreau să intru acum în amănunte. Când tu...

– Ştii ceva, Benno? Aşa, dintr-o dată, parcă nu prea mă simt bine. S-ar putea să fie ceva serios. Ceva cum ar fi o hepatită infecţioasă. Asta înseamnă şase luni pe puţin în care ies din circulaţie.

– Pot să aduc un doctor ca să...

– Albumul ăsta. Noul *single* – afurisitul de *turneu,* bătrâne. Bum-bum.

Venită în tăcere, vocea lui Benno era încărcată de un calm straniu.

– Nu cred nici măcar o clipă că eşti serios în legătură cu asta, Chris. Imediat o să începi turneul, San Francisco săptămâna viitoare, o să simţi cu totul altceva.

– Cred că n-ai ascultat ce ţi-am zis. Am terminat cu voi, toţi.

– Faci o greşeală serioasă, Chris.

– Doamne, începi să vorbeşti ca adunătura aia de avocaţi ai tăi. Gata. Am terminat.

– Mai vorbim peste câteva zile.

Daina auzi uşa deschizându-se, apoi închizându-se, apoi vocea lui Chris:

– Paştele şi toţi Dumnezeii mă-sii!

Daina se sculase în capul oaselor pe canapea, capul ridicându-i-se ca la un mutunache în cutie.

– Mai eşti acolo? Întrebarea veni de dincolo de peretele pupitrului de comandă. Mda. Rânji spre ea. Doar tu mai eşti aici. În rest, precis s-a golit subit. Îşi frecă baza nasului. Tlcălosul! Brusc, începu să râdă, ridică din umeri. Oh, la dracu'! N-am ce face în legătură cu asta acum. Ce-ar fi s-o întindem de-aici, dar repede.

O duse la *The Dancers,* un club privat de pe *Rodeo Drive,* imediat după colţul cu Georgio's. Înăuntru era un palat de camere cu pereţii acoperiţi de oglinzi. Sala principală era rotundă, încercuită cu un bar *Lucite.* Avea podeaua transparentă, şi de dedesubt creştea un torent de plante tropicale. Când te uitai în jos, îţi pierdeai simţul de orientare. Pereţii erau din email negru, acoperiţi cu un fel de plastic care imita muşchii copacilor, gheme de lumini colorate, mişcându-se în valuri nesfârşite. La

fiecare oră, ca pentru a marca scurgerea timpului, dansatorii din centrul ringului erau scăldați în „pulbere de stele" argintie, scânteietoare, care se revărsa de sus, dintr-o sursă ascunsă.

Își croiră drum prin mulțime și în sudoarea, frenezia și zgomotul asurzitor, constant, al muzicii, se pierdură într-o orgie a mișcării.

Nu păreau să observe privirile fețelor bronzate, pictate, care săltau cu ochii mari lângă ei, ca sampanele trase de o joncă imperială, buze întunecate apăsate pe urechi roz pentru ca strigătele să poată fi auzite peste muzică.

În scurt timp, sosiră câțiva operatori cu camerele lor de filmat blestemate și, după câteva telefoane, date probabil chiar de conducerea localului, sosiră și o hoardă de reporteri și tot felul de ajutori de băgători de seamă ca și cum ar fi fost un banc de pești – pilot. Păreau să trăiască numai pentru acest scop – să fie aproape de personalitățile zilei, să se frece de ei, să fie în același loc cu ei, gata să-i privească iubitori, să le absoarbă aura, mirosul, magnetismul, ca niște vampiri ai timpurilor noi.

Chris o învârtea pe Daina ținându-și mâinile pe șoldurile ei în timp ce se roteau, transpirația curgându-le pe fețe, în vreme ce sub ei frunzele strânse ale palmierilor pitici se legănau ca și cum ar fi găsit acel puls ritmic, irezistibil.

Și dansară în continuare, tricoul lui Chris întunecat de transpirație; bluza Dainei lipindu-se umedă de piele, fără să bage de seamă luminile care se aprindeau și se stingeau în jurul lor ca stelele și zgomotul muzicii ca bubuitul constant al tunetului astfel încât, după un timp de a cărui durată nu era nici unul conștient, muzica încetă să mai fie muzică și deveni un fel de gâfâit ritmic, o zguduitură pe care o receptau prin tălpile pantofilor și era singurul lucru după care trebuiau să se ghideze, la mult timp după ce urechile nu mai puteau percepe sunetele, epuizate de suprasolicitare.

După o vreme, se treziră lângă bar. Chris cumpără pentru amândoi pahare enorme cu gin și tonic, pe care se

apucară să şi le toarne unul celuilalt în cap în loc să le bea. Râseră înghiţind lacomi din băuturi pe care nu le puteau gusta – fumul înţepător le făcuse papilele gustative insensibile. Chris îşi dădu capul pe spate şi ea îi urmări curioasă mărul lui Adam săltând în sus şi în jos, înainte ca el să pescuiască un cub de gheaţă de pe fundul paharului şi să i-l arunce în decolteul bluzei.

Ea sări ţipând – un ţipăt pe care nimeni nu-l putu auzi în vacarmul general şi, răsucindu-se, Chris o trase din nou pe ring unde nu mai era loc, mulţimea se strânse compactă, mişcându-se tot mai greu, muzica te urmărea pretutindeni, şolduri zvâcnind, piepturi tremurând.

Şi Daina era pierdută, fascinată de tot ce i se întâmpla de parcă fiecare imagine, fiecare sunet, fiecare miros ar fi fost un fulger de energie vie care o străpungea. O cochilie se deschisese fără ştirea ei, învelişul fragil fiind sfâşiat de forţe mult prea puternice pentru a putea fi stăpânite. Era trasă, conectată, făcea parte din circuitul puternic şi delicat şi termura sub apăsarea energiei pe care o simţea.

Pentru un timp îl pierdu pe Chris în camerele din spate care, presupuse, erau pline cu feţe încercănate, păr plin de ţurţuri şi fum de cocaină. Dar asta nu o opri. Era înconjurată de o muzică atât de zgomotoasă, prismatică; era ca o injecţie drept în inimă.

Mintea îi era un dans, nelimitat de timp sau spaţiu, aşa că gândurile îi alunecară de aici, într-o cameră neluminată, cu trei nivele la subsol, îngropată în pământ ca o hazna, păzită de câini de beton; spre dărâmăturile unei străzi pline de sârme încurcate, fragmente de garduri şi cărămidă sfărâmată, focuri făcute în butoaie metalice şi umbre revărsate de-a lungul zidurilor murdare. Locul de unde venise...

Şi se gândi: eu sunt, eu sunt, eu sunt!

Chris se întoarse, o sărută, o îmbrăţişă, aducând-o înapoi pe podeaua transparentă. Sub picioarele lor era pădurea de palmieri plecându-se cu deferenţă. Şi muzica zumzăia în jurul creierului ei, îi menţinea în viaţă şi în

mişcare, o călătorie nocturnă nonstop de parcă amândoi ar fi încercat să fugă de Los Angeles, fără a-l părăsi cu adevărat vreodată.

Doar o altă iluzie care, în lumina slabă a zorilor, părea că nici nu a existat vreodată.

Era linişte pe *Old Malibu Road,* atât de devreme încât tot ce puteau auzi era marea clipocind în stânga lor. Daina frână înainte de a vira pe alee şi a parca maşina.

Chris era prăvălit pe uşa din dreapta, adormit. Îl scuturâ încet şi ochii i se întredeschiseră.

– Ce-i?

– Am ajuns acasă.

– Acasă?

Daina ieşi din maşină şi îi deschise uşa.

– Da. Acasă la Maggie.

– Maggie. Oh, da. Îşi frecă ochii cu degetele. Cred că am visat. Ea trebuia să se aplece ca să-l ajute să iasă. Eram în Sussex. Vorbea mai mult pentru el. N-am fost aici o vreme. Se sprijini greoi de ea.

– Chris, trebuie să mă duc la lucru.

– L-am văzut pe Jon făcându-mi cu mâna. Din bucătărie. Cu braţul ridicat. Îmi făcea cu mâna, parcă mă chema. Ciudat.

Ea începu să-l conducă încet spre uşa de la intrare.

– Ce-i aşa ciudat?

Capul său zvâcni spre ea şi aproape că se împiedică în nisip. O privea cu ochi mari.

– Jon e mort, îi spuse răguşit.

Ea încuviinţă cu o mişcare din cap şi îl ajută să urce treptele spre intrarea în casă. Avea nevoie de multă răbdare.

– Jon a murit de mult. Îi spuse asta aşa cum ar fi făcut-o o mamă ca să liniştească un copil speriat.

Chris dădu din cap şi se desprinse de ea pe verandă pentru o clipă, ţinându-se de balustrada de lemn. Se clătină, gata să cadă peste unul din ghivecele mari cu flori. Toată culoarea i se scursese de pe faţă, gura îi era

deschisă. Daina se temea de ce putea face. Apoi, Chris păru să-şi redobândească stăpânirea. Se întoarse spre ea sprijinindu-se cu spatele de balustradă.

– De mult. Vocea îi era doar un croncănit, un ecou sinistru al vorbelor ei. Eram de faţă.

Era destul, se gândi ea. Se duse la el şi îl ridică, aducându-l la uşă.

– Ştiu, spuse ea compătimitor.

– Nu ştii nimic.

Daina reuşi să pună mâna stângă pe mânerul rotund al uşii şi îl roti. Uşa nu se deschise şi ea se gândi că era încuiată, până când îşi dădu seama că asta era din cauză că îşi folosise mâna stângă. Roti în cealaltă direcţie şi uşa cedă.

Îl ajută pe Chris, aproape târându-l, să intre în hol.

– Maggie? strigă.

Toate luminile erau aprinse şi Daina îşi îngustă ochii pentru a-i proteja împotriva luminii puternice. De afară, în lumina cenuşie a zorilor şi ocupată să-l aducă pe Chris în casă, nu observase asta.

Înaintară poticnindu-se până în camera de zi şi Daina se opri înmărmurită. Chris, al cărui cap se legănase pe umărul ei, se îndreptă deodată, ochii fugindu-i în colo şi încoace.

– Doamne-Dumnezeule! şopti Daina.

– Ce dracu' s-a petrecut aici?

Camera era răvăşită. Canapeaua lungă de piele era răsturnată, pernele sfâşiate cu despicături suficient de lungi ca să fi fost făcute cu o macetă. Covorul oriental arăta ca şi cum ar fi fost rontăit de un animal turbat. Rafturile bibliotecii fuseseră golite, pagini smulse la întâmplare din volume, o avalanşă de literatură acoperind podeaua. Daina văzu un exemplar rupt din *Lord Jim* al lui Joseph Conrad, o carte despre tarot fără coperte.

Enormul sistem stereo fusese şi el lovit, suprafeţele de metal şi sticlă ale componentelor zăceau împrăştiate pe jos, difuzoarele mari sfărâmate, cu firele atârnând dezolant în afară. Cel puţin, acest lucru era valabil pentru

cel din apropierea lor. Celălalt fusese răsucit şi era acum cu faţa spre sufragerie.

– Maggie! Daina înaintă spre sufragerie, văzând sticla fumurie a mesei sfărâmată, cu o reţea de crăpături ca o pânză de păianjen. Păşi peste un vraf de pagini dintr-o biografie a lui Cervantes, aruncat peste bucăţi de lemn şi metal răsucit, şi atunci văzu ce era în interiorul difuzorului mai îndepărtat.

Odată fusese o fiinţă umană, cu gânduri şi sentimente. Trebuia să-şi repete asta la nesfârşit în minte pentru a o crede, deoarece ceea ce avea acum în faţă era o batjocură a ceva care nici pe departe nu aducea a specie umană.

Chipul fusese zdrobit, la fel ca masa din apropiere. Era numai pe jumătate acoperit de părul, care cădea în dezordine peste el. Fâşiile goale şi roşii de scalp arătau că îi fuseseră smulse smocuri mari. Unul din umeri se rupsese probabil atunci când trupul fusese înghesuit în boxa difuzorului, şi aproape sigur amândouă picioarele erau fracturate. Din carnea sfârtecată ieşeau brutal oase albe şi roz. Pretutindeni era sânge – uscat deja acolo unde nu se strânsese baltă.

Daina ţipă şi imediat îşi puse articulaţiile albe ale degetelor încleştate la gură. Muşcă tare, dar nu simţi nimic. Unghiile i se înfipseră în palmă.

– Dain, ce este? Chris veni lângă ea şi îi simţi distinct căldura trupului, ca şi cum spaţiul din faţa ei era la fel de îngheţat ca adâncimile spaţiului cosmic. Îşi simţi stomacul strângându-se ameninţător şi tuşi simţind acreala stomacului urcând în gât. Oh, Doamne-Dumnezeule, oh, Doamne-Dumnezeule! Fraza i se repeta neîncetat în creierul care părea deodată monstruos de gol, golit de orice cu excepţia priveliştii hidoase. Groaza i se strecura în suflet cu paşi tăcuţi de pisică şi avea senzaţia că o parte a forţei sale vitale îi fusese smulsă.

Oh, Doamne-Dumnezeule, oh, Doamne-Dumnezeule! Fraza răsuna ca o minge sărind din perete în perete. Nu putea s-o oprească; nu putea nici măcar să-i găsească

vreun sens. Era ca şi cum, deodată, ar fi început să gândească într-o limbă necunoscută.

Mâinile lui Chris îi strânseră dureros umerii.

– Ahhh! țipă el. Maggie!

Daina ştiuse, desigur. Din cauza aceasta mintea ei bâjbâise oarbă. Dar până în momentul în care Chris îi dădu glas, nu permisese gândului să devină conştient. Acum nu voia să mai iasă. Ca un îngrozitor musafir nepoftit, ca un ciumat monstruos, venind bălăbănindu-se pentru a infecta pe toată lumea din jur – acest lucru, această bucată de realitate pe care cu disperare nu voia să o asimileze, o sfâşia neîndurătoare cu gheare de oțel şi cioc de fier, sfârtecându-i carnea, expunându-i inima la aciditatea aerului.

Căzu în genunchi în fața obiectului grotesc înghesuit în cutie şi gemu. Încercă să-şi întoarcă capul în altă parte, să închidă ochii, dar nu putu. Era țintuită acolo, privind fix şi plângând în timp ce Chris stătea neputincios în picioare lângă ea, urlând în zorii dimineții care le adusese amândurora groază, furie şi durere.

PARTEA A DOUA

MAI ADÂNC CA NOAPTEA

E un râu ce curge
Pe lângă o salcie,
Când vei fi acolo,
Amintește-ți de mine...

– Bryan Ferry,
„Singura mea dragoste"

Capitolul 4

Baba. Era singurul nume pe care i-l ştia. Bineînţeles că trebuie să mai fi avut vreunul, dar nu i-l spusese.

Baba se luase de ea a treia seară când Daina veniše în zonă. Era un bărbat-mamut, cu o barbă mare, lânoasă şi un nas atât de lat încât părea să acopere tot centrul feţei lui ridate. Pielea avea culoarea mahonului, cu excepţia unei linii de carne zbârcită de culoarea cafelei cu lapte, chiar sub ochiul stâng. Ştia bine franceza, la fel ca şi ea, dar el nu o învăţase la Liceul de Muzică şi Arte, cum fusese cazul ei. Spunea că locuise în Paris cu ani în urmă, dar ea nu era foarte sigură. Mai probabil, învăţase din zbor franceza în Attica sau cine ştie pe unde altundeva.

În acest început de toamnă al anului 1968, vremea se răcea deja cu repeziciune aici, în inima Manhattan-ului – într-o vineri fuseseră peste treizeci de grade, iar trei zile mai târziu începuse să bată vântul; undeva, în timpul weekendului, venise, pe neobservate, toamna.

Baba era îmbrăcat cu o scurtă din infanteria marină, cu nasturi mari din plastic cu o ancoră în centru şi o pereche de pantaloni albi. Dar nu era marinar.

Toţi cei care pierdeau vremea pe *42-nd Street,* din dreptul lui *Broadway* şi până la *Ninth Avenue,* aveau un loc anume; locul lui Baba era în faţa teatrului *Selwyn,* pe partea de sud a străzii. Aceasta, Daina descoperi curând, era de departe partea cea mai periculoasă a străzii. Doar pe partea nordică, mai blândă, poliţiştii puteau fi văzuţi

destul de rar – umblând întotdeauna câte doi, dând o raită şi fumând o ţigară. Pe partea sudică se aventurau doar ca să pună capăt vreunei încăierări, şi atunci numai în grupuri a căror mărime era avantajoasă.

La *Nova Burlesque House,* clădirea de lângă *Selwyn,* nu era niciodată vreo problemă cu eventualele încăierări care se puteau produce în timpul spectacolelor deocheate care aveau loc aici. *Nova* avea propriul grup de paznici care asigura securitatea actorilor şi buna desfăşurare a „pieselor".

Baba, stând în faţa lui *Selwyn,* vindea orice lucru pe care putea pune mâna – şi după cum se dovedise, era vorba de o varietate înspăimântătoare. Oficial, vindea tot felul de mărunţişuri şi vechituri. Dar dacă te cunoştea, era în stare să-ţi facă rost de absolut orice. Daina nici măcar nu auzise despre o treime din mărfurile cu care făcea trafic.

E greu de spus ce a văzut la ea chiar de la început. Desigur, era frumoasă, dar el putea avea – şi chiar avea – toate femeile de care avea nevoie. Şi în plus, după cum descoperise Daina mai târziu, avea o înclinaţie pronunţată pentru femeile asiatice. Aşa că nu ştia ce îl făcuse să-i vorbească când trecuse pe lângă el a treia oară, îmbrăcată în jacheta ei de velur cafenie, simplă, perechea ei de *Levi's* decoloraţi băgaţi în ghetele negre, înalte, cu vârfuri atât de ascuţite încât şi le considera arme mortale.

– Ce zici că faci pe-aici, mama?

Ea se opri, se uită la faţa lui de urs. Îşi ţinea mâinile înfipte adânc în buzunarele jachetei; era prea devreme ca să se fi gândit să-şi ia mănuşi. Ochii lui apoşi o priviră cu curiozitate. Pupilele şi irisurile aveau aceeaşi culoare, ocupând aproape tot spaţiul ochilor, lăsând loc în jur unei mici dungi de galben.

– Nu fac nimic, îi spuse.

– N-ai un' să te duci în altă parte?

– Îmi place să mă plimb pe aici.

Baba râse adânc, din gât, dându-şi ochii peste cap, aproape dispărându-i de pe pielea întunecată a feţei.

– Rahat! Trăsăturile lui deveniră dure şi întoarse capul spunându-i cu un glas biciuitor: Vrei să dai de belea, mama, zău aşa. Ea se încruntă. Ce vezi, totuşi, în grădina asta parfumată?

– Pe nimeni, în afara mea, căruia să-i răspund, zise ea.

Vârful limbii lui groase ieşi afară din gură, şocant de roz pe buzele aproape negre.

– Hm. Chiar aşa? Ochii i se rotiră şi hoinăriră în sus şi în jos pe corpul ei, cu o asemenea intensitate, încât o făcu să roşească. O bucăţică de carne albă de prima calitate ca tine, o să fie înhăţată într-o clipă de ticăloşii care se preumblă pe-aici. Or să te mestece, mami, şi-or să te scuipe afară de n-o să mai ştii de tine.

Se uită neliniştită în jur, la mulţimea de trecători negri şi portoricani. Ici şi colo, câte un alb care grăbea pasul. Se auzeau râsete şi glume zgomotoase. Doi negri înalţi şi slabi traversau în fugă spre Eight Avenue, ignorând lumina roşie de la colţ. Se auzi un scârţâit de frâne, strigăte şi înjurături.

– Vrei să spui că e o lume aspră.

El clătină din cap.

– Ai zis-o, mama. O grămadă de băieţi răi pierd vremea pe-aici. Pisici sălbatice, aş putea spune. Treb'e să fii cu ochii-n patru. De ce vrei să-ţi plimbi fundul tău alb şi drăguţ pe-aici, printre nelegiuiţi, hm? Ai face mult mai bine să stai acasă cu prietenul tău alb care să-ţi poarte de grijă.

– Ţi-am spus că îmi place aici.

Faţa lui se întunecă şi îşi îngustă un ochi spre ea.

– Rahat, mami. Nu eşti cumva la agăţat carne neagră, hm?

– Poftim?

– Negri, mami. Îţi plac negrii? Să nu te trezeşti cu faţa plină de sânge; vreun tip chipeş, cu costum verde praz, te

ia pe sus, te bate şi-ţi desface picioarele alea drăguţe, oooh. Du-te acasă acum.

– Nu sunt la agăţat, îi spuse impasibilă. Sunt aici pentru că... pentru că nu pot să mai fiu acolo unde ar trebui să fiu.

– Îţi spun, mama, sigur ca dracu' nu ţi-e locul aici.

Ea îl privi drept în faţă, îşi înfipse mâinile, acum strânse în pumni, mai adânc în buzunare. Se mişca de pe un picior pe altul. Obrajii îi erau îmbujoraţi din cauza frigului, şi în timp ce ea şi Baba vorbeau, cuvintele le erau însoţite de norişori care ieşeau din gurile deschise.

– Asta faci toată ziua? întrebă.

El pufni cu dispreţ.

– Oh, nu. De obicei am un loc la Bursa din New York. Asta-i numai o activitate laterală, înţelegi. Îşi ciocăni capul, vârful degetului pierzându-i-se în părul sârmos. Placa asta pe care o am în cap, asta e. Oţel în loc de creieri. Mi-au zburat în timpul războiului. Mare ruşine.

Cunoştea şi ea parodia lui Amo şi Andy, şi chicoti.

– Pun pariu că n-ai fost în război. Erai prea tânăr pentru asta.

– Oh, te înşeli în legătură cu vârsta. Aş fi putut să mă duc în Vietnam, dar am preferat să stau aici, la aer curat, ştii. Armata n-are nevoie de proscrişi. Oricum nu m-ar fi putut găsi nici dacă-şi puneau mintea să încerce. Dacă veneau aici, vedeau ei teren de luptă, ha! Îşi plesni palma uriaşă de pulpa cărnoasă.

O pereche de tineri portoricani se opri privindu-l pe Baba. Aveau feţele netede, părul negru lucios legat la spate în codiţe. Purtau „uniformă": jeanşi uzaţi, jachete scurte de baseball. Unul era încălţat într-o pereche de Adidas – „buni ca s-o tulească repede", îi spusese Baba mai târziu, celălalt, ghete negre de piele, scâlciate.

– Stai o clipă, îi spuse Baba şi se duse să trateze cu ei.

Strada clipea în jurul ei, toate neoanele multicolore, impertinente amestecându-se în gheme de lumină în noapte, învingând întunericul. Un vânt hotărât biciuia de-a

lungul rigolei, în vârtejul gunoiului ca pe nişte batiste singuratice ridicate în semn de salut. Daina simţea mirosul greu care făcea parte din orice vânt de vest, aducând cu sine duhoarea reziduurilor industriale din New Jersey.

Baba luă o mână de dolari pentru două punguţe de polietilenă strânse bine la gură. Un Cadillac bleu trecu pe lângă ei atât de încet, de parcă ar fi avut probleme la motor. Avea o antenă de un metru şi jumătate, capace la roţi şi mai mult crom decât trei maşini la un loc.

Daina îşi încordă privirea încercând să vadă în interior, dar verdele întunecat al geamurilor împiedica orice privire mai curioasă din afară. Văzu doar o faţă întunecată, ca o lună plină şi lângă ea, pe locul din dreapta, un cap de meduză cu păr negru împletit în sute de codiţe.

Baba, care terminase cu portoricanii, se aplecă spre geamul maşinii care cobora silenţios. Trebui să se aplece mai mult ca să-şi bage capul înăuntru. Baba stătu ceva timp de vorbă, dar Daina nu auzi ce spuse. Scoase de undeva un pachetel plat, învelit în hârtie cafenie. Mâna îi intră în interiorul maşinii cu pachetelul şi ieşi cu un tenculeţ de bacnote. Baba mai spuse câteva cuvinte şi se ridică. Cadillacul începu să prindă viteză, geamul ridicându-se la loc.

Când Baba se întoarse agale spre locul în care era ea, îl întrebă:

– Deci, ce ai de gând să faci? Stai aici toată noaptea?

– Ce vrei să spui, mama? Se uită dur la ea. Nu mă cunoşti deloc. Ai putea să dai de belea cu mine.

Ea zâmbi.

– Nu cred. Întinse mâna, îi atinse faţa. Ce-ai putea să-mi faci? Să-mi furi banii? Poţi să-i iei. El era atât de uimit încât nu găsea nimic de spus. Sau ce poate fi mai rău? continuă Daina. Să mă violezi?

– Ha! Parcă n-ar fi destui tipi p'aici, gata de aşa ceva. N-o să te ajute nimeni. Ce dracu' e cu tine, mama? Ţi-ai ieşit din minţi? Rahat! Nu te-a învăţat nimic maică-ta?

– Nu cred că eşti la fel cu ceilalţi, despre care mi-ai spus.

– Ra-hat, mama! Sunt exact la fel ca ceilalţi. Doar mai mare decât majoritatea, asta-i tot.

– Hai să mâncăm ceva, O.K.?

– Hei. Aş putea să te iau de mână chiar acum şi să te duc colo, în spatele casei ăleia, să-ţi pară rău că ai venit încoace. Capul îi era destul de aproape de al ei şi ochii lui galbeni păreau să fi preluat strălucirea sălbatică a unui animal de pradă.

– Haide, zise ea. Hai să mâncăm ceva, ce zici?

Mâinile lui le apucară pe ale ei şi le strânseră tare, şi Baba începu s-o tragă spre un gang dărăpănat. Ea nu făcu nici o încercare să-i reziste.

– O să te fut, mama, mârâi, înfuriat de-a binelea. O să ai nevoie de un scaun cu rotile ca să te mişti după ce termin cu tine.

– N-o să fie viol, zise ea, dacă vreau şi eu.

Asta îl făcu să se oprească de parcă ar fi fost trăznit. Se răsuci ca s-o privească cu ochi duri.

– Ce vrei să spui cu asta, mama?

– Te informez doar că nu poţi să mă violezi.

– Ei, sigur ca dracu' că o să dau tot din mine.

Ea îşi înălţă bărbia.

– O.K.

Ea îi privi lung faţa serioasă. Apoi îşi azvârli capul pe spate şi râse mai mult şi mai tare decât râsese în ani de zile.

Detectiv-locotenent Robert Walker Bonesteel păşea cu grijă în camera devastată.

– O.K., puteţi pleca, spuse celor doi poliţişti în uniformă, fără să se uite la ei.

Fuseseră primii care ajunseseră la faţa locului, doi copoi bătrâni de stradă, ale căror feţe brăzdate istoriseau volume întregi unui observator ceva mai atent. Totuşi, probabil că nu se aşteptaseră la o asemenea privelişte când intraseră în camera de zi, deoarece cel chel

spusese „Doamne-Dumnezeule" când dăduse prima dată cu ochii de cadavrul lui Maggie, iar celălalt se întorsese imediat cu spatele, alb ca varul.

Oricum, peste câteva clipe se întoarseră la treabă: carneţelele fură scoase din buzunar, creioanele pregătite şi începură să pună întrebări cu vocile lor ciudate, mecanice, ca şi cum orice individualism ar fi fost ascuns sub un exterior metalic.

În acel moment, intră pe uşă bărbatul înalt. Avea un păr blond-murdar şi ochi albaştri-cenuşii foarte depărtaţi. Era îngust în şolduri, îmbrăcat elegant şi emana o oarecare autoritate. Îşi ţinea mâinile în buzunare.

Poliţistul chel mârâi ceva şi îşi închise carnetul.

– Hai să ne strângem catrafusele, spuse dezgustat. Au venit băieţii de la Omucideri.

– Ar fi fost o minune să vină mai repede, spuse locotenentul Bonesteel făcând un semn spre uşa deschisă. Intrară doi bărbaţi urmaţi de un individ slab, îmbrăcat neîngrijit, cu hainele şifonate şi linii de murdărie în crestăturile din spatele gâtului. Molfăia un sandvici cu ton.

Bonesteel traversă cameră fără a deranja nimic din toate lucrurile împrăştiate pe jos. Când ajunse la difuzor, privi drept în boxă. Se deplasă spre partea laterală a boxei, se ghemui lângă ea, îşi înclină capul privind placa de lemn, apoi covorul de sub acest coşciug bizar. Se ridică.

– Doc! strigă.

Bărbatul subţire înaintă şi privi în interiorul boxei din care încă mai picura sânge. Luă o îmbucătură din sandvici.

Bonesteel arătă spre partea laterală, de lemn, a boxei.

– Poze cu asta, zise. O.K.?

Bărbatul înalt încuviinţă, le făcu semn oamenilor săi şi veniră cu aparatele de fotografiat şi luminile.

Bonesteel se îndreptă spre locul în care stătea Daina, ţinându-l pe Chris de mână. Nu făcea nici un zgomot când se mişca şi Dainei, care-l urmărea în timp ce se

apropia, îi aminti oarecum de mexicanul mătăhălos de la restaurantul polinezian din Malibu.

– *Miss* Whitney? Avea o voce joasă, hârâită, consoanele rotunjite, dar fără să tărăgăneze cuvintele. Dumneavoastră ne-ați chemat? De aproape, Daina vedea că perișorii din barba lui aveau culoarea mătăsii de porumb. Doamnă?

Baba și mirosul de scorțișoară al New York-ului erau încă puternic în interiorul ei; trauma apăsase pe trăgaciul memoriei și oscila încă între cele două lumi. Ochii i se concentrară, în sfârșit, pe cel care i se adresase.

– Da?

– Dumneavoastră ați telefonat la poliție? Rostise cuvintele distinct, cu grijă, ca și cum ea ar fi avut vreo problemă cu auzul.

– Da. Își trecu degetele prin părul des, trăgându-și-l într-o parte. Observă că el avea ochii ațintiți pe punctul de contact fizic dintre ea și Chris. N-am nimic. Zău.

– Prieteni buni? Vorbea privind-o în ochi.

Daina se întrebă dacă se referea la Maggie sau la Chris.

– O bună prietenă a amândurora.

– Walk, strigă cineva.

Bonesteel întoarse capul spre un bărbat vânjos îmbrăcat într-un costum șifonat, care tocmai intrase.

– E curat afară.

Bonesteel încuviință și făcu un semn cu degetul.

– Ia-l tu pe cântăreț. Bărbatul se aplecă, îl luă pe Chris de cot și îl conduse în partea cealaltă a camerei, îl așeză la masa din sufragerie, apoi își deschise carnețelul.

– *Miss* Whitney, trebuie să vă iau declarația.

Din blitzurile aparatelor de fotografiat țâșneau tot timpul fulgere de lumină și Daina se întoarse pentru că lumina îi rănea ochii.

– Poftim, îi spuse Bonesteel, dându-i un pahar de plastic plin cu un lichid de culoare închisă. Nu-i tocmai cafea, dar e fierbinte.

Ea îl luă între palme. Începu să vorbească. Când terminase ceea ce avea de spus, oamenii îşi lăsaseră deja deoparte aparatele de fotografiat şi încercau să scoată cadavrul lui Maggie din boxă. Lucrau cu grijă şi atenţie, ca şi cum ar fi fost încă vie. La un moment dat, bărbatul slab ceru un fierăstrău. În cele din urmă reuşiră s-o scoată, o introduseră într-un sac gri, special, de plastic şi o duseră. Pentru prima dată Daina fu capabilă să respire fără a mai simţi o durere în centrul pieptului.

– Vreau să vorbesc cu Chris, spuse după un timp.

Bonesteel încuviinţă.

– Imediat cum termină sergentul MacIlargey cu el. Îi luă paharul gol dintre degete. Vreţi să chemaţi pe cineva, *Miss* Whitney?

Se gândi la Rubens şi îşi dori foarte mult să-l fi putut chema. Dar ştia că atunci când plecase din oraş, nu lăsase nici un număr de telefon la care să-l poată găsi. N-avea nici o idee pe unde era anume în San Diego, doar că va lua avionul de opt înapoi în acea seară. Se uită la Bonesteel.

– Sunteţi foarte oficial, locotenente.

– Vedetele se bucură de tratament adecvat, *Miss* Whitney. Căpitanul e de neclintit în privinţa asta. Se întoarse, deoarece bărbatul slab se apropiase de dânsul. Ai vreun indiciu, Andy?

– Hm, nu mare lucru în faza asta. Medicul îşi supse dinţii. Tot ce pot să spun până acum este că victima a murit în jurul orei patru şi un sfert, azi dimineaţă, plus sau minus toleranţa obişnuită.

– Ce-ai făcut, ţi-ai folosit bagheta magică?

Bărbatul râse apreciativ.

– Cred că mi-aş vinde sufletul pentru una. Deveni brusc serios. Un lucru ciudat, totuşi.

– Care?

– A murit foarte încet.

Bonesteel aruncă o privire rapidă spre Daina, făcu o mişcare cu mâna şi medicul dădu din cap.

– Trebuie s-o-ntind, spuse. Îți trimit repede rezultatele. Nu mai devreme de după-amiază, totuși. Trebuie să mă odihnesc puțin. În ciuda celor pe care de-abia le spusese ieși mai vioi decât era când intrase.

Bonesteel se așeză lângă Daina și se aplecă, sprijinindu-și antebrațele pe coapse. Își împreună mâinile. Avea capacitatea extraordinară de a rămâne nemișcat în timp ce vorbea.

– *Miss* Whitney, mai este un singur detaliu la care aș dori să revenim înainte de a vă da drumul. Mi-ați spus că dumneavoastră și domnul Kerr ați fost la *The Dancers* între aproximativ douăsprezece treizeci și cinci, cinci și ceva dimineața, este exact?

– Mai mult sau mai puțin. Am spus în jur de miezul nopții.

– Bine, miezul nopții. Plus sau minus câteva minute. Îi zâmbi. Pentru că veni vorba, ați fost cu domnul Kerr tot timpul?

– Cea mai mare parte din timp, da.

– Nu asta v-am întrebat. Vocea nu i se schimbase, dar în ochi îi apăruse ceva.

– Sigur că... au fost intervale în care n-am fost împreună.

Bonesteel își privi mâinile încleștate. Își întinse încheieturile degetelor înainte și înapoi.

– Cam cât de lungi ați zice?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu... nu pot să-mi aduc aminte.

– Douăzeci de minute, poate... o jumătate de oră?

– Posibil.

El o privi direct.

– Posibil și mai mult?

– Uitați ce este, spuse ea mânioasă. Dacă vă închipuiți că Chris a avut vreo legătură cu asta... O iubea pe Maggie. Amândoi am iubit-o.

– Nu-mi închipuiesc nimic încă, *Miss* Whitney, zise el degajat. Încerc doar să ajung în miezul chestiunii.

– Miezul chestiunii, spuse Daina, este că Maggie e moartă.

Ochii lui părură s-o sfredelească.

– Dacă sunteți atât de supărată, veți face totul ca să mă ajutați?

– Da. Voi face.

El păru să se hotărască în legătură cu ea.

– Bine, spuse.

– Chris, ce dracu' s-a petrecut aici?

Amândoi ridicară privirea. Bonesteel se ridică în picioare.

Statura uriaşă a lui Silka bloca aproape toată uşa de la intrare.

– Cine sunteți? întrebă Bonesteel.

Silka se uită prin el de parcă nici n-ar fi existat şi începu să traverseze camera. Bonesteel i se puse în față ridicând o mână. În palmă avea portvizitul, deschis ca să i se vadă insigna de polițist.

– Ce faci aici?

– Lucrez pentru Chris Kerr şi Nigel Ash, îi răspunse el. N-am nimic să-ți spun. Se uită la Daina. Sunteți bine, *Miss* Whitney?

– Da, Silka. Se ridică. Amândoi suntem bine. E vorba de Maggie.

Silka privi în jur.

– Unde e?

– În drum spre morgă, spuse Bonesteel brutal.

– N-ai nici un pic de haz, spuse Silka.

– Nu glumeşte. Daina îşi puse o mână pe brațul lui. Parcă era o grindă de oțel. Maggie a fost asasinată azi dimineață, devreme.

Ochii lui Silka clipiră, de parcă ar fi fotografiat scena, la fel cum făcuseră oamenii medicului.

– Oh, Doamne! spuse şi se dădu înapoi, luând-o înspre Chris.

Bonesteel arătă cu degetul.

– Cine-i tancul? *Bodyguard?*

Daina încuviință.

Bonesteel clătină din cap.

– Unde a fost azi-noapte? Ar fi trebuit să fie aici.

Daina îi atinse brațul, așa cum făcuse cu Silka.

– Ați spus înainte ceva despre ajutor. Ce știți și nu-mi spuneți?

– Nu voi ști mare lucru până când nu voi fi primit raportul scris al medicului legist și fotografiile developate.

– V-ați uitat în partea laterală a boxei. Ce-ați găsit acolo?

– M-am uitat într-o mulțime de locuri, *Miss* Whitney. Tonul lui era evaziv.

– Dar numai pentru locul acela ați cerut fotografii în mod special. Se uită la el. Nu vreți să-mi spuneți despre ce este vorba?

El ridică brațul, cu mișcarea unui dansator.

– Uitați-vă singură. Spuse aceasta, se gândi Daina, ca și cum nu ar fi crezut că ea avea tăria să se întoarcă la locul în care murise Maggie.

Traversă camera prin harababura de pe podea și se aplecă lângă partea laterală a boxei. Oamenii medicului tăiaseră cu fierăstrăul pe partea opusă. Aici lemnul era întreg, dar avea o pată asupra căreia nu te puteai înșela. Desenul, făcut probabil cu sângele lui Maggie nu i se părea cunoscut.

– Este o sabie, spuse Bonesteel, stând în picioare lângă ea. O sabie într-un cerc.

Ea își întoarse privirea de la el la lemnul pătat. Acum putea desluși și semnul straniu al unui fel de cruce într-un cerc grosolan.

– E pictat cu sânge. Ce semnificație are?

El se aplecă și o ridică în picioare.

– E timpul să plecați, îi spuse el, nu fără amabilitate.

– Vreau să vorbesc întâi cu Chris. Se duse înspre locul în care stăteau cei doi. MacIlargey se duse să discute cu Bonesteel.

– Cum se simte? îl întrebă Daina pe Silka.

– Nu prea bine, *Miss* Whitney. Îl susținea pe Chris ferm, de un umăr. Suportă foarte greu.

– Chris. Întinse mâna şi îi atinse faţa cu vârfurile degetelor. Oh, Chris.

El clipi de câteva ori, se uită la ea.

– Sunt O.K., Dain. O.K.

Dar ea văzu că nu era O.K. şi în acel moment descoperi că luase o hotărâre. Căută în poşetă, apoi scoase nişte chei.

– Uite, îi spuse cu cheile în mână. Silka te va duce la mine acasă. Stai acolo cât vrei.

– Voiam să-l duc la Nigel, zise Silka.

– Du-l la mine, spuse Daina.

Silka părea nesigur.

– Tie va fi grozav de supărată. Voia...

– Fă cum îţi zic, spuse Daina blând. N-are nevoie de Nigel şi de Tie, acum. Mai ales acum.

Ochii lui Silka pâlpâiră. Nu spuse nimic, dar Daina ştia că va face aşa cum i-a cerut. Căută din nou în poşetă.

– Să-ţi dau numărul la care mă poţi găsi dacă are nevoie...

– Îl ştiu deja, spuse Silka fără vreo intonaţie deosebită.

– Oh. Se uită lung la el. Bine. Se aplecă şi îl sărută pe Chris pe obraz. Ai grijă de el, Silka.

– Întotdeauna am, *Miss* Whitney. Ieşiră şi, după un moment, Daina auzi zgomotul maşinii care porni şi apoi se îndepărtă.

Acum, când el plecase, simţi că o cuprinde un fel de amorţeală. Îşi trosni degetele. „Am nevoie să beau ceva," se gândi. Dar nu vroia să bea în faţa locotenentului. Îi cunoştea genul, mai văzuse astfel de oameni în New York.

Bonesteel veni de lângă partenerul său.

– Unde pot să vă las?

– Cât e ceasul? întrebă ea.

El îşi consultă ceasul de la mână.

– Puţin peste unsprezece.

Ea dădu din cap. Avea timp să bea ceva şi să doarmă puţin înainte de a se duce să-l ia pe Rubens de la aeroport.

– E-n regulă, îi zise. Am Mercedesul aici. Cred că mă voi simți mai bine dacă conduc puțin.

Bonesteel încuviință şi o însoți până la uşă. MacIlargey rămase în urmă. Afară era înnorat, lumina era subțire şi difuză, cernută printr-un cer alb şi fragil ca porțelanul.

Se urcă la volan şi Bonesteel îi închise uşa maşinii.

– Vă sun într-o zi sau două, îi spuse el.

– Când aveți noutăți.

– Da.

Ea ridică ochii către el.

– Locotenente...

– Walk.

– Oh, nu. Zâmbi. Nu pot să vă spun aşa. Arătați mai degrabă a Bobby.

– Nimeni nu-mi spune Bobby. O privi şi clătină din cap. La revedere, *Miss* Whitney.

– Ce vezi totuşi în grădina asta parfumată? o întrebase Baba în acea primă seară.

– Pe nimeni, în afară de mine, căruia să-i răspund, îi zise ea. Dar chiar de atunci bănuise că el ştia de ce părăsise ea casa din înverzitul *Gils Place* din Kingsbridge, în partea de vest a Bronxului.

Avea treisprezece ani – o vârstă la care datorită circumstanțelor ajunsese la sfârşitul copilăriei – tatăl îi murise deja, o santinelă tăcută, dar niciodată uitată, în ghereta sa de lemn de sub pământul unui cimitir în care ea nu mai avusese puterea să se întoarcă din ziua funerariilor.

Nu-şi putea aminti cu exactitate data morții lui, doar perioada din an – pe la mijlocul lui august, în acele zile caniculare când până şi pe Cap, cu țărmurile udate mereu de răcorosul Atlantic, soarele strălucea cu o malițiozitate orbitoare – era întipărită pentru totdeauna în inima ei.

Trebuie să fi fost august, pentru că îşi amintea foarte clar cât de aglomerată era plaja şi ştia că până spre

sfârşitul verii apa nu se încălzea suficient pentru a atrage atâta lume.

Pentru ea, asta nu contase niciodată. Nu-i păsa că buzele i se învineţeau şi pielea de la baza unghiilor devenea aproape transparentă. Mama ei – căreia îi spusese întotdeauna Monika – îi făcea semne, o striga să iasă din apă, să se şteargă cu prosopul şi să se încălzească la soare, dar ea nu voia niciodată; nu ieşea până când nu venea Monika şi o trăgea înapoi la ţărm. Dar atunci era deja îngheţată până la oase. Ieşea din apă tremurând, cu apa picurându-i de pe corp, şi Monika o înfăşura într-unul din prosoapele de plajă enorme, de un roşu strălucitor, îi freca braţele ca să-i accelereze circulaţia, şi muşte de cal, verzi-albastre şi bâzâitoare o înţepau dureros când se aşezau pe gleznele ei pline de sarea oceanului.

Acesta fusese începutul, credea, acea vară târzie când tatăl ei murise subit, atât de neaşteptat, de şocant şi de inutil. O vreme îl urâse în mod iraţional pentru că-i făcuse asta, tocmai când începuseră să se cunoască... Şi în acea vreme crezuse că înţelege nemulţumirea Monikăi; ura ei, proaspăt ieşită la suprafaţă.

Dar apoi acest sentiment o părăsi şi ştiu – înţelese – că nu fusese vina lui şi că el o iubise. Atât de mult din el îi lăsase. Aşa ajunse să cunoască adevărata faţă a mamei sale, cât de mult invidiase succesul carierei soţului său şi cum avea senzaţia că el o împiedică să-şi afirme propriul potenţial.

Dar Daina află curând că potenţialul pe care voia să şi-l afirme Monika era concentrat într-o singură zonă – dormitorul.

Pentru Daina, începutul anului 1965 fu vremea primului ciclu menstrual, vremea când silueta începu să i se împlinească, astfel încât nimeni – nici măcar Monika – nu o mai putea considera copil.

Era o vreme de energie şi anarhie. Rebeliunea dantela aerul ca o mirodenie şi ceaţa ignoranţei se ridica: păr lung – cât mai zbârlit cu putinţă – blue jeans, întoarcerea la

natură, jachete cu franjuri, droguri, *„Power Flowers"* şi rock and roll-ul.

Tânăra generaţie îşi însuşise semnul viguros în formă de V al lui Churchill, dându-i un înţeles complet nou. Motocicletele vuiau pe autostrăzi în timp ce copiii clasei de mijloc, copiii născuţi la scurt timp după cel de-al doilea război mondial îşi începeau dura şi lunga perioadă de eliberare. Deşi mai tânără, Daina simţea aceeaşi insatisfacţie faţă de tiparele care aparţinuseră tinereţii pentru un timp atât de îndelungat. Daina era convinsă că tatăl ei ar fi sesizat inevitabilul a tot ceea ce se întâmpla dar, desigur, recunoştea canonizarea însă fără să-i pese prea mult de asta.

În contrast, lumea Monikăi era guvernată de reguli. Avea încă în ea mult din vechea lume şi acum, când Daina o avea pe a ei, proprie, putea observa că Monika se întorcea la noţiunile care îi fuseseră inoculate când era copil, în Győr. Provenea din partea de nord-vest a Ungariei, şi avea constant pe buze legendele acelor războinici învăţunaţi, independenţi.

– Ochii tăi, îi spusese tatăl Dainei odată – sunt ochii mamei tale. N-au nimic de-a face cu mine. Vezi culoarea lor – flacăra violet care arde în ei; felul cum sunt înclinaţi la colţuri: aceştia sunt ochi maghiari, Daina. Stătea întinsă în pat, învelită bine, iar el stătea pe plapuma moale, ţinând în poală cartea cu coperţi roşii sângerii cumpărată de Monika special pentru ea. Începu din nou să-i citească povestea, aşa cum făcuse de multe ori înainte – despre lupta dintre maghiari şi huni şi cum Attila urmărise legendarul Cerb Alb, fapt care condusese la sfârşitul războiului cu maghiarii.

Tatăl Dainei ridică privirea din paginile cărţii şi îi spuse:

– Ţine minte, draga mea, dacă vor veni vremuri grele, în tine sălăşuieşte Cerbul Alb, mândru, mitic şi de necucerit. Dar peste ani, în timpul acelei ultime veri petrecute cu el, când îl întrebase dacă atunci chiar vorbise serios, el râsese numai şi îşi trecuse degetele lungi prin părul ei de aur.

Acum era prea târziu pentru a se lămuri şi era obligată să caute în alte părți adevărul. Se duse la bibliotecă, studie cărți despre istoria Ungariei, Austriei şi, în cele din urmă, chiar a Rusiei, dar în nici una nu găsi vreo referire la Cerbul Alb. Se resemnă în final cu gândul că respectiva creatură fusese doar o născocire a tatălui ei. Când, copil fiind, îl ruga să-i spună poveşti, acestea îi veneau tatălui ei invariabil din propria-i imaginație şi nu din cărți.

Fusese o perioadă din viața ei când visa adeseori la acea creatură mitică, mişcându-se într-un ținut necunoscut pe melodia lui Ravel, trista *„Pavane"*, fiecare notă căzând ca petala unei flori, şi se trezea cu ochii plini de lacrimi.

Monika nu înțelegea nimic din toate acestea şi odată, când Daina încercase să-i explice, fața i se golise de culoare şi o lovise pe Daina peste gură.

– Astea-s copilării! țipase. Atât mister şi legendă. Te vor domina aşa cum au făcut cu tatăl tău. Ei bine, mie nu-mi trebuie aşa ceva, mă auzi? Taică-tău s-a dus. Să faci bine să uiți despre calul ăsta sau...

– E un cerb, Monika. Nu...

– Ia ascultă-mă, îi spunea Monika, strângând-o tare de braț. O să faci ce-ți spun şi-o să te înveți să-ți şi placă.

Astfel o împinsese pe Daina departe, spre un ținut de la capătul lumii, unde domnea crepusculul şi nelegiuiții se furişau în stradă cu aceeaşi siguranță ca şi cum ar fi fost coşmaruri întrupate.

Traficul era anevoios pe *Pacific Coast Highway,* dar asta nu fu nimic în comparație cu ce o aştepta pe *Ocean Avenue.* Fu obligată să închidă toate geamurile şi să dea drumul la ventilație – ultimul lucru la care voia să recurgă, din punctul ei de vedere. Dar la momentul acesta al zilei aveai de ales între aceasta sau riscul de a te asfixia. Nu era un loc pentru astmatici.

Fierbând, înțepenită în coloana de maşini, dădu drumul la casetofon, în care era deja introdusă o casetă. Rămăsese în mijlocul lui „Narsty", o piesă de pe ultimul album *Heartbeats.* Se auzi vocea fierbinte a lui Chris, şi

bineînțeles, gândurile îi zburau din nou la bucăți de carne roz și bălți de un roșu atât de întunecat încât părea negru în lumina slabă: mutilare dincolo de puterea înțelegerii. Degetul îi zvâcni să pună capăt muzicii, dar și-l reținu în aer la un centimetru de butoane, gândind: „Nu, nu, nu. Dacă-l opresc acum, n-o să mai fiu niciodată în stare să le aud muzica fără să văd imaginea lui Maggie, zdrențuită ca o păpușă aruncată la gunoi, și n-aș putea trăi cu asta. N-aș putea..."

Bineînțeles că în acea vreme îi ieșiseră în cale drogurile, erau atât de răspândite, cu mult mai mult decât i-ar fi venit să creadă unui adult.

Cu excepția unui pic de „iarbă" se ținuse departe de toate, văzând ce i se întâmplase unui coleg care devenise dependent. Fusese găsit într-o dimineață devreme, cu pielea albăstruie sub sacul de plastic care-i acoperea capul, înconjurat de mireasma lipicioasă a drogurilor, rece și neînsuflețit ca o bucată de carne congelată. Timp de trei zile drogații din școală fuseseră ca scoși din minți, dar ea știa că furia lor era deplasată.

Drumul spre Marina era prăfos și încins, și, după un timp, Daina se simți ca și cum i-ar fi fost jupuită toată carnea de pe ea. În ciuda sau chiar din cauza sistemului de aer condiționat, începu să creadă că totuși un duș ar fi fost mult mai important decât o băutură. Muzica îi bubuia în cap insistentă și aspră, și ea privea doar înainte, lumina descrescătoare a soarelui arămind capotele nenumăratelor Mercedes, Mazda, Porsche, Audi, Trans Am, Datsun Z, și se simți ca o părticică din această serpentină monstruoasă, articulată și sclipitoare: metal, sticlă și nimic altceva.

Baba locuia la colțul dintre *Forty-first* și *Tenth Avenue*, un apartament la etajul patru într-un bloc infestat de șobolani, al cărui parter era ocupat de o bodegă

portoricană, în care gândacii erau atât de numeroşi şi familiari încât păreau să fie adevăraţii chiriaşi.

– Altădată mă luptam cu ei, îi spuse odată Baba serios. Acum am ajuns la o înţelegere cu ei: eu nu-i deranjez şi ei nu mă deranjează. Dar nu acolo o dusese, cel puţin nu la început.

Luară metroul, urcând din nou la suprafaţă în Harlem, se plimbară pe *Lenox* trecând pe *138th* şi Zanzi Bar, întunecos şi zgomotos, ghemuit la colţul de nord-est al ceea ce cu uşurinţă ar fi putut fi malul de jos al râului Lethe. Cel puţin ea ajunse să se gândească la acel loc curat, exuberant ca la o piatră de hotar între, ei bine, aici şi *acolo,* picioarele făcându-i să traverseze un întreg continent şi să treacă în altul, într-o lume inferioară în care toate feţele erau tuciurii şi ea se simţea la fel de bătătoare la ochi ca un fulg de zăpadă pe o plajă de obsidian.

Ochii galbeni se lărgiră ca nişte farfurioare când ea ajunse acolo pentru că aceasta nu era lumea ei, nu era nici măcar, vorbind în sens strict, America, ţara libertăţii, casa curajului, ci un ghetto înghesuit plin de trântori şi mardeiaşi – Cadillacuri roz alături de bătrâni care-şi încălzeau mâinile cenuşii şi noduroase la un foc de gunoi. Dar nu se rosti nici un cuvânt şi totul era linişte de cristal. Din cauza lui Baba.

Totuşi, ea nu se simţea în largul ei, deoarece vedea în ochii lor lucruri care aveau s-o obsedeze ani de zile. Oamenii aceştia nu trebuiau să-şi deschidă gurile – îşi urlau gândurile cu ochii. Pielea i se făcu ca de găină şi stomacul i se strânse, şi în această clipă îi păru rău că dorise să vină aici. Era o străină pe o planetă îndepărtată, un loc în care putea fi tolerată atât timp cât se afla în compania acestui munte negru şi mişcător, dar în care nu şi-ar fi găsit niciodată locul. Apoi aruncă o privire spre chipul lui Baba, îi văzu nepăsarea şi stomacul i se linişti.

Citise de multe ori despre Londra după bombardamentele aeriene masive din război, dar nu fusese niciodată capabilă să vizualizeze complet enorma

devastare. Până acum. Mergând prin Harlem se gândi că aşa trebuia să fi fost. Clădiri pe jumătate demolate se înălţau ameninţătoare, cărămizi sparte şi moloz, sârme îndoite şi garduri rupte păzind inutil găurile negre din pământ.

Câinii umblau în haite, uriaşi, cu blana groasă şi boturi lungi, ca lupii, ochii galbeni lucindu-le în lumina mişcătoare a farurilor maşinilor. Lătrau flămânzi, dând nervoşi târcoale focurilor aprinse în cutiile de gunoi. Văzu un gândac de bucătărie, lung cât degetul ei, fugind prin rigolă înainte de a fi înfăşcat de un câine. De departe, din direcţia *Central Park* se auzeau tobe. Strada era luminată de flăcări, luminile de deasupra capetelor bâzâiau şi fâsâiau. Daina se gândi la Dante şi tremură înfiorată lângă Baba, mare şi reconfortant ca un zid.

O duse la un restaurant înghesuit între un bloc cu cinci etaje care arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în flăcări din clipă în clipă şi o băcănie de modă veche cu o firmă cu reclamă la Coca-Cola. Cu paşi lungi, languroşi, o pereche tânără dansa în lumina rece aruncată pe trotuar dinspre uşa deschisă. Dintr-un aparat de radio portabil aşezat pe capacul unui tomberon de aluminiu, se revărsa „Lumea bărbaţilor" a lui James Brown.

Daina se opri când Baba tocmai era pe punctul de a o duce înăuntru. Pe partea cealaltă a străzii, bătrâna grasă – neagră ca smoala – ieşise din umbra prăvăliei în care se vindeau tot felul de leacuri vrăjitoreşti şi păpuşi *woodoo,* ca să arunce o privire. Daina era fascinată de dansul fantastic. În noaptea vrăjită, pâlpâitoare, perechea părea să nu fie făcută din carne şi oase şi sânge, ci din lumină de stele şi vânt. Era ca şi cum cei doi ar fi existat dintotdeauna acolo, pe stradă, o părticică a universului – în mod sigur mai aproape de esenţa vieţii decât fusese vreodată Daina în Kingsbridge, în căutarea lucrurilor care acum păreau false şi lipsite de înţeles. Şi îşi dădu seama vag că era din cauză că aici nu era nici un pic de civilizaţie, cel puţin nu ceea ce fusese ea învăţată să recunoască drept civilizaţie. Se trezi gândindu-se că în

această murdărie, sărăcie şi ignoranţă exista o puritate esenţială pe care toate lucrurile cunoscute de ea ar fi întunecat-o şi, prin urmare, ar distruge-o. Era, probabil, o viziune idealistă şi lipsită de experienţă – motiv pentru care nu avea să o destăinuie nimănui – dar ştia totuşi că în acel moment avea dreptate, că într-adevăr în acel moment fusese martora unui act extraordinar care o transportase înapoi prin timp la momentul în care se născuse civilizaţia. Şi se simţi deodată exaltată şi tristă pentru că înţelese că cei doi posedau o anumită calitate fundamentală pe care ea nu o avea şi, probabil, nici nu o va dobândi vreodată, şi se resemnă cu rolul de spectator la un ritual tainic.

– Bine, spuse încet când dansul se termină, şi Baba o duse înăuntru.

Restaurantul avea tavanul scund, pereţii şi podeaua acoperite cu plăci vechi de ceramică italiană, uzate pe alocuri sau chiar ciobite, dar în cea mai mare parte încă strălucitoare. Nu se putea spune că proprietarii întreţinuseră decorul din considerente estetice sau financiare.

Fură conduşi la o masă dintr-un colţ de către un chelner cu pielea atât de deschisă la culoare, încât era posibil să şi-o fi pudrat cu făină. Baba rânji spre ea şi îi spuse:

– Ai făcut-o şi p-asta, mama. O să mănânci o adevărată mâncare a negrilor. Luă meniul din mâinile ei. Fac eu comanda.

Îi comandă chelnerului ce voia şi când veni primul fel, îi spuse:

– Deci, ce-i cu prietenul tău de acasă, din Bronx? Parcă vorbea despre celălalt capăt al universului, şi nu de un loc aflat doar la câţiva kilometri mai la nord, în acelaşi oraş.

– Ţi-am spus că n-am pe nimeni.

– O fată drăguţă ca tine? Clătină din cap şi se aplecă deasupra farfuriei din faţa sa. Ei, pe dracu', trebuie să ai o familie, mami.

– Tata a murit, spuse Daina şi plecă ochii pe faţa de masă în pătrăţele albe şi roşii. Cât despre mama, o doare în cur de...

– Hei, hei. Cum vorbeşti, mama!

– De ce nu? Şi tu vorbeşti la fel.

– Eu sunt un nelegiuit, mama. Din mahalalele oraşului. Nu te apuca să înveți chestii de-astea de la mine. Eu trebuie să vorbesc aşa ca să mă fac înțeles de ceilalți. Îi făcu cu ochiul. Oricum, eu sunt un negrotei. Nu ştiu să vorbesc altfel. Şi mai e ceva, mama. Tu eşti şcolită. Crescută cum se cuvine. N-ai nici un motiv să spui măscări.

– Cred că sunt doar cuvinte ca oricare altele. Ai auzit de Lenny Bruce...

– Hm! Baba îşi clătină capul sârmos. Mama, ai multe de învățat. N-are nici o importanță ce crezi tu sau ce cred eu, înțelegi? Nu contează decât ce cred ăia de colo, spuse, făcând un semn cu capul. Şi lor nu le plac astfel de rahaturi, înțelegi. Arătă spre farfuria ei cu un deget unsuros. Mănâncă-ți mâncarea, mama. Linge-ți buzele. Bucură-te de ea ca şi cum ai fi o negresă şi o să mă faci fericit.

Mâncară o vreme în tăcere. Locul era strâmt şi aglomerat. Era o atmosferă aproape comunală, cu multă vorbărie însuflețită şi glume aruncate de la o masă la alta. Era ceva ce nu văzuse niciodată în centru.

Masa lor era în fundul sălii, lângă o fereastră care dădea în curtea din spate înecată în buruieni şi plină de moloz negru. Pete de lumină galbenă de la primul şi al doilea etaj aureolau zidurile dărăpănate de cărămidă, făcându-le să pară îndepărtate, deşi în realitate aparțineau clădirii vecine.

Baba întoarse capul când uşa se deschise, lăsând să pătrundă un bărbat cu o față lungă, lucitoare, neagră ca miezul nopții. Acesta făcu un circuit lent printre mese, venind către ei. Era îmbrăcat cu un costum brun-roşcat cu revere atât de late încât îi atingeau umerii, o cămaşă ciocolatie deschisă la gât, lăsând la vedere şase sau şapte şiruri de lănțişoare de aur. Avea un chibrit lung înfipt în colțul gurii şi, când se apropie, Daina văzu că îşi sugea continuu dinții, cu mare energie. Mai observă şi

rictusul din colțul gurii, unde își ținea chibritul, o ușoară ridicare a buzelor care nu se schimba în ciuda expresiei.

– Ce mai zici, omule? zise o voce de camion care urcă un drum pietruit. Întinse o palmă roză şi Baba i-o plesni.

– Salut.

Bărbatul trase cu ochiul spre Daina.

– Ce ai aici, negroteiule? Agață piciorul unui scaun cu vârful ghetei Thom McAn, trase scaunul şi se aşează. Mi se pare că ți-ai tras o bucățică de calitatea 'ntâi, omule.

– Smiler, ai ceva important să-mi spui? Dacă nu, poți să dispari.

Smiler îi adresă un zâmbet strălucitor din cauza dinților de aur.

– Zi, frățioare, te-ai ajuns, îmi pare.

– Ce tot flecăreşti, omule? Baba se oprise din mâncat. Acum îşi ştergea degetele cu multă grijă, cu ochii la celălalt bărbat. Şterge-o, ți-am spus.

Smiler îşi mesteca gânditor chibritul, vârful alb şi roşu oscilând.

– Ce-i cu tine, negroteiule, ai uitat că se cuvine să împarți şi cu ceilalți carnea albă – în special o bucățică fragedă ca asta? Mâna lui grea şi bătătorită se lăsă peste mâna Dainei. Ea încercă să şi-o retragă, dar degetele lui groase i-o țineau prizonieră.

– Nu face asta, Smiler.

Smiler rânji.

– De ce nu?

Baba întinse mâna cu o iuțeală pe care n-ai fi bănuit-o la un bărbat atât de masiv, fără a se uita în jos, şi apucă degetul arătător al lui Smiler care îi prinsese mâna Dainei. I-l trase în sus şi pe spate până când se auzi un pârâit zgomotos, articulația cedând sub presiunea enormă.

Smiler țipă şi încercă să se elibereze, dar prins în strânsoarea lui Baba nu putu decât să se zvârcolească pe loc, ca un peşte. În colțurile ochilor i se iviră lacrimi, şi fața i se contorsionă. Durerea nu-i putu şterge zâmbetul lui îngrozit. Pieptul i se ridica şi cobora şi un firişor de sudoare i se prelinse pe tâmpla stângă, silit să-şi

schimbe traseul de către o venă care ieşise proeminentă în afară.

Menţinându-şi încă strânsoarea, Baba se aplecă peste masă şi cu o voce joasă, spuse:

– Ţi-am spus să nu te bagi, omule, dar eşti un catâr de negrotei şi n-ai vrut să pricepi.

– Hei, frate... Privirea lui Smiler se rostogoli în altă parte, transpiraţia chiar îi curgea acum, pătându-i gulerul cămăşii.

– Singurul fel în care poa' să-ţi intre în cap este că fac ceva ce poţi tu să pricepi, înţelegi?

Smiler scrâşni din dinţi.

– Hei, frate. Hei, hei, las-o moale. Mă doare, omule...

– Mă cac în durerea ta, negroteiule, e clar? N-ai nimic în tărtăcuţă, treb'e să plăteşti preţul. Îşi apropie faţa de faţa lucitoare a lui Smiler, cu cotul pe tăblia mesei, sporind presiunea. Smiler gemu atât de tare încât îi căzu chibritul din gură.

– Doamne, frate, mă omori, nu te mint.

– Cere-i scuze doamnei, omule.

– Uh... uh.

Baba se aplecă şi mai tare, scrâşnind din dinţi, şi de pe chipul celuilalt păru să se scurgă toată culoarea.

– Îmi... îmi pare rău.

– Îmi pare rău, *doamnă*. E o doamnă aici, pizda mă-ti. Ceva ce tu nu eşti în stare să recunoşti.

Smiler se uită disperat la Daina.

– Îmi pare rău, doamnă. Şi ochii i se închiseră de o scârbă aproape infinită.

– Baba, şopti Diana. Lasă-l acum.

Baba îşi retrase mâna şi faţa lui Smiler fu inundată de un val de uşurare. Îşi trase repede mâna rănită de pe masă, şi-o adăpostì protector în cealaltă palmă.

– Cum rupi o aripioară de pui, nu-i aşa, Smiler? râse Baba satisfăcut. O.K. Ce-i?

Smiler îl privi cu ochii înroşiţi. Se legăna încă de durere.

– Vine marfa la trei dimineaţa. În acelaşi loc.

– Ai verificat-o?

– La capătul celălalt, da. Marfă bună.

Baba dădu din cap.

– Două miare bune pentru tine, bătrâne... Cumpără-ți niște haine haioase cu mălaiul ăsta. Râse. Ține-ți gagica numai zâmbet.

Dar Smiler nu râdea. Își strângea degetul distrus cu un fel de rigiditate ciudată, părând să nu îndrăznească să-l miște. Se holba la el, buzele i se mișcau, dar nu ieșea nici un sunet. Transpirația i se usca pe față.

– Ți-l repară doctorul într-o clipă, o să vezi. Baba se întoarse la mâncarea lui. Și data viitoare să te gândești mai bine. Corect, negroteiule?

Smiler se uită la el.

– Da. Se ridică fără să arunce nici o privire în direcția Dainei. Se purta ca și cum Baba ar fi fost singur la masă.

– Data viitoare o să mă gândesc mai bine.

Își împinse scaunul și făcu cale-ntoarsă printre mesele din restaurant, către ieșire. Când ajunse afară, Dainei i se păru că-l vede traversând strada.

– Nu era cazul să-l răneşti chiar aşa, nu? spuse.

Baba lăsă jos furculița, spuse:

– După cum ți-am spus, mama, ai multe de învățat despre tipii ăștia. Singurul lucru pe care îl pricep negroteii de genul lui Smiler, este durerea. Trist – nu-i aşa? – dar adevărat. Nu aud prea bine, aşa că uneori trebuie să le atragi altfel atenția. Nu-i uşor.

– Asta înseamnă că trebuia să-i rupi degetul?

– Î-hm. Baba se lăsă pe spătarul scaunului și își șterse buzele groase. Să-ți spun o poveste, mama, ca să înțelegi ce vreau să-ți spun. Cu ani în urmă, Smiler era peşte. Numai Dumnezeu ştie de unde-şi câştiga pâinea, pen' că nu reuşea că facă vreo scofală, dar se descurca într-un fel sau altul. Până într-o zi când dă de un barosan din Philly. Acum, tipul ăsta o fi un ticălos afurisit, dar nu-i prost, şi-şi dă seama cum l-ar putea băga pe Smiler în afacerile lui.

Aşa că îi face lui Smiler o ofertă. Una drăguţă, n-ai ce zice, şi anume să-şi împartă zona din partea de nord a New York-ului. Smiler îl bagă în pizda mă-sii şi tipul plecă. Dar nu pentru mult timp, pen' că îl mâncă-n fund să se mute la nord de New York şi vede că Smiler se băgase deja pe felia lui. Acum devine insistent, dar bătrânul Smiler nu e de umit nicicum.

Acum, tipul ăsta din Philly o ia razna şi trimite o gorilă la Smiler ca să-l _bubuie. Singura problemă care a intervenit a fost că Smiler era plecat în noaptea aia, şi dobitocul o zboară din greşeală pe gagica lui Smiler.

Acum trece ceva timp până când se prinde Smiler. Dar când se prinde, văleu. Se duce după tip. Nu era o mişcare prea inteligentă, dar după cum ţi-am spus... Baba ridică din umeri.

„Uite ce-i", îi zice tipul lui Smiler. „Toate târfele-s la fel. la de aici una, care vrei, bine?".

„Te bag în mă-ta, căcănar ce eşti", zice Smiler, „şi-o să-ţi rup braţele din umeri". Dar bineînţeles că bătrânul Smiler nu poa' să se mişte că îl ţin doi tipi, şi barosanu' din Philly zice: „Ştii, problema cu voi, ticăloşilor, este că n-aveţi simţul umorului. Nici un pic. Aşa că îţi spun ce-o să fac. O să-ţi fac o mare favoare şi-o să aranjez asta. Se ridică şi scoate un şiş, apoi se pune pe treabă cioplind în partea dreaptă a feţei lui Smiler. „De-acum", zice ticălosul, dându-se înapoi şi ştergându-şi lama de sânge pe tricoul lui Smiler*, „o să zâmbeşti tot timpul şi *nimeni* – nici măcar eu – n-o să te mai poată acuza că n-ai simţul umorului." Ha! Baba se întoarse la farfuria cu mâncare.

Daina se uită lung la el.

– Şi care-i morala poveştii?

– Morala? Adică şpilu'? Baba îşi şterse gura unsuroasă. Şpilu' este acela că Smiler lucrează acum pentru tipul ăla. A luat şi una din târfele lui. E cu ea de... mm... trei, patru ani deja.

– Nu cred nimic din toate astea.

---

* Smiler = în lb. engleză: Zâmbăreţu' (N. Tr.)

– Hai, mama, e numai adevărul. Aşa stă treaba pe-aici. Tipul ăla a reuşit să-i atragă atenţia lui Smiler. Până la urmă. Ha! Râse din nou, se apucă să-şi mănânce ultima bucată de carne.

– Cred că e dezgustător.

El îi aruncă o privire peste farfurie şi nu trebuia să-şi deschidă gura, nu trebuia să-i spună: „Ai venit aici singură, mama. Nimeni nu te-a silit să vii", fiindcă privirea lui o spuse clar şi se întoarse şi ea la ceea ce îi rămăsese din mâncare.

În jurul lor atmosfera devenise mai animată pe măsură ce se adânceau în noapte. De undeva apăruseră sticle de whisky, câte una în centrul fiecărei mese, şi alături pahare care semănau cu paharul pe care-l folosea Daina când se spăla pe dinţi.

Baba întinse mâna şi îşi turnă de patru degete. Nu părea să existe gheaţă sau apă cu care să se dilueze alcoolul şi când ea îl întrebă despre asta, el îi zise:

– Nu, mama, nu se face aşa ceva. Sacrilegiu.

Ea aşteptă până ce el îşi dădu pe gât băutura înainte de a-l întreba:

– N-ai de gând să-mi torni şi mie?

El o privi un moment înainte de a-şi lăsa jos paharul.

– Te cam arde pe dinăuntru, ştii asta? Dar îi turnă şi ei exact la fel, o urmări, zâmbind, în timp ce îl bea repede. Gâtul Dainei parcă luă foc şi ar fi putut jura că simte tot traseul lichidului, până în intestine, atât de clar de parcă ar fi fost o pistă de zbor luminată fluorescent. Îşi şterse lacrimile de la ochi şi împinse paharul pe masă ca să-i fie umplut din nou. Baba clătină din cap, râse, apoi turnă pentru amândoi.

– Pun pariu că ai o familie mare, spuse Daina după o vreme.

– Nţ. Învârti paharul între zidurile mâinilor lui enorme. N-am nici o familie, cel puţin din câte ştiu. Taică-meu a venit încoace din Alabama. Îi urăsc pe tipii de-acolo mai mult decât pe spilcuiţii de-aici, dar trebuie să-ţi spun un lucru – ăia îţi spun drept în faţă că te urăsc. Dădu din

umerii uriaşi. P-aici cei mai mulţi se prefac, pricepi? Sunt prietenii tăi, dar ăsta nu-i nici un rahat, pen' că în spate zic de tine acelaşi lucru. Negrotei. Se uită la ea. Să-mi spui tu, mama, ce-i mai rău.

– Toată chestia asta... cu culoarea, zise ea. Nu ştiu. Nu înţeleg.

– Ei, e clar ca dracu' că aici ne deosebim, mama. Sorbi din whisky. Am avut doi fraţi, odată. Tyler, ăsta era cel mai mare. L-au prins într-o noapte pe lângă Selma. Au venit într-o sâmbătă seara trei matahale cu pistoale, beţi ca nişte sconcşi, l-au văzut pe Tyler mozolindu-se cu fetiţa lui şi i-au trimis pe amândoi pe lumea ailaltă. Căcat. Îşi mai turnă de băut. Daina nu spuse nimic, doar îl privi.

– Apoi a fost Marvin, continuă Baba. Era cel mai mic dintre noi. Un negru drăguţ. Nu ca bătrânul, sau ca noi ăştia, ceilalţi. A terminat liceul; a vrut să meargă şi la facultate, dar n-a avut mălai. Aşa că s-a dus şi s-a înrolat în armată pen' că numai aşa putea să ia un ban de la ticăloşi. Baba rămase cu ochii la lichidul cafeniu în timp ce-l învârtea în pahar. Nemernicii l-au trimis în Vietnam. Aşa că până la urmă, n-a fost decât un negru ignorant ca oricare altul, care a încercat să-şi depăşească condiţia şi a dat greş. Căcat.

I-am scris în fiecare săptămână. I-am zis „Ascultă 'colea, Marvin, ai grijă de tine. Ăsta-i un război al albilor, pricepi. Vezi cum faci să n-o mierleşti pentru ei". Dar Marvin îmi răspunde: „Trebuie să înţelegi, Baba. Eu sunt american; tu eşti american. Pe-aici nu sunt negri şi albi. Suntem numai noi şi duşmanul. Nu are nici o importanţă ce culoare am". Bietul nenorocit. Apoi îmi scrie că plutonul lui a fost prins într-o ambuscadă într-o misiune de noapte. Doar el şi cu un alt ticălos au rămas şi şi-au păstrat poziţia. I-au găsit ai lor a doua zi stând spate-n spate. Marvin e un erou afurisit, cât pe ce să ia Steaua de Argint.

Şi uite ce se-ntâmplă. Săptămâna următoare, îşi conduce propria patrulă, calcă pe o mină şi nu mai rămâne din el decât capul şi o bucată de piept pe care i le

trimit acasă într-o cutie acoperită cu steagul american şi cu Steaua de Argint – deh, acu' era destul de bun ca să i-o dea – prinsă într-un colț. Ce dracu' să fac cu astea, hm? În colțurile ochilor îi apăruseră puncte scânteietoare. Își împinse paharul din față. N-ar fi trebuit să beau porcăria asta, uite ce mă apucă de la ea. Căcat!

Daina se întinse peste masă, îi cuprinse mâinile, văzu cum negrul înghiți albul, îi simți căldura şi frecă pielea încheieturilor lui.

El își drese glasul, își retrase mâinile apoi le ascunse sub masă.

– Ajunge cu asta, mama. N-are nici un rost.

– Ei, ei, Baba! Ce surpriză!

Amândoi se întoarseră şi dădură cu ochii de un bărbat care stătea în coridorul îngust dintre mese. Dacă n-ar fi fost atât de adânciți în conversație, cu siguranță că l-ar fi observat încă din clipa în care intrase pe ușă. Era îmbrăcat într-un costum impecabil, totul era gri, de la pălărie până la pantofii eleganți de piele. În loc de cravată purta o eşarfă de mătase. Dar nu îmbrăcămintea era caracteristica lui cea mai remarcabilă. Era înalt şi suplu, şi avea un fel de grație animalică în cea mai mică mişcare. Mâinile lungi aveau degete butucănoase, puternice. Dosurile palmelor erau pistruiate abundent şi acoperite cu firişoare aurii de păr. Avea o față îngustă cu urechi destul de lungi, şi păr ondulat roşcat tuns scurt. Fața îi era de asemenea pistruiată şi ochii depărtați cu pleoape grele erau de un albastru atât de deschis încât în lumină puternică păreau aproape lipsiți de culoare. Gura, ca mandibula unei insecte şi bărbia ascuțită, proeminentă, îi dădeau o înfățişare feroce.

Baba zâmbi uşor şi-şi ridică un braț.

– Daina, ți-l prezint pe Aurelio Ocasio. Ally, de ce nu vii să stai puțin jos?

– N-am nimic împotrivă. Domnişoară... Luă mâna Dainei în a lui şi ea îi simți uşoara răceală a degetelor, mirosul apei de colonie. Ocasio îi ridică mâna cu intenția să i-o sărute, dar se răzgândi şi îi dădu drumul. Își trase

un scaun în fața lui Baba, lângă Daina. În timp ce se așeza făcu semn unui cuplu de portoricani cu părul întunecat care stăteau la o masă înghesuită de două persoane lipită de un perete lângă ușa de la intrare.

– Oho, văd că ți-ai tras puicuță tânără, Baba, spuse el cu un râs răgușit. Își turnă niște whisky, se strâmbă. Dumnezeule, cum puteți să beți rahatul ăsta? Ăștia n-au nimic de băut pe-aici?

– Cam prea la vest pentru asta, Ally, spuse Baba.

– A-ha. Păi zilele astea o să ne apropiem de vest destul de mult. Afacerile înfloresc.

– Înțeleg.

Ocasio aruncă o privire spre Daina și ea văzu cât de lungi îi erau ochii, ca niște fante înguste – ochi de vulpe.

– *Dígame, amigo,* nu crezi că e cazul să ne faci lipitura?

– Te referi la Daina? Baba râse și mai luă o înghițitură de whisky. Nu te umezi, Ally. E doar o prietenă de familie.

– Tu n-ai familie, *amigo.*

– Ha, ha, păi acum am. Ce zici de asta?

Ocasio sorbi circumspect din băutura sa, urmărind cum lichidul se prelinge înapoi pe pereții paharului.

– Cred că e foarte bine, atâta vreme cât rămâne așa. Nu aș vrea să mă calce cineva pe bătături... și în special, tu, *amigo,* care ai labe așa de mari, eh? Dar nu zâmbea și nimic din înfățișarea lui nu trăda cea mai mică urmă de umor.

– De când te interesează astfel de chestii? Nu știam nimic despre așa ceva.

– Timpul trece, *amigo.* Pe toți îi apucă mărunțărimea când e vorba de bani, știi. Ambiția e prăbușirea noastră, a tuturor.

Baba își puse paharul pe masă, chiar în fața lui.

– Unde bați, Ally?

– Hm! Păi Smiler îmi spune că ai de gând să mărești prețul la transportul ăsta...

– Corect. Inflația, omule. Chiar și nelegiuiții trebuie să mănânce.

– Inflația, uh. Ești sigur că asta e?

Baba îl privi și nu răspunse.

– Nu încerci cumva să faci rost de un fel de finanțare ca să te extinzi, ce zici?

Baba râse.

– De unde ai luat aiureala asta, Ally? Vremurile bune au trecut. Ai avut odată cele mai bune surse de pe stradă. Ce s-a-ntâmplat, te-au dat la o parte în zilele astea rele, hm?

Ocasio ridică din umeri.

– Cunoști sursele la fel de bine ca mine, *amigo. Los cochinillos!* Sunt fără onoare dar au și zilele lor bune, la fel ca și pe cele proaste.

– Dar prețurile sunt prețuri, omule, zise Baba, golindu-și paharul, și trebuie să țin pasul cu timpurile.

Ocasio își puse jos paharul, lângă cel al lui Baba.

– Asta ne afectează pe toți, spuse și se ridică. Mă bucur că am stat puțin de vorbă. *Adios.* Făcu semn oamenilor lui și unul îi deschise ușa de la intrare. Nici unul dintre ei nu mâncase sau băuse ceva de când intraseră; nici unul nu le deranjase conversația.

Baba își șterse gura în timp ce ușa se închidea, se întoarse din nou către Daina.

– Și mai vorbește despre onoare; își numește oamenii porci. El e porcul blestemat, spilcuitul ăsta.

– Nu-ți plac prea mult portoricanii, nu-i așa?

– Hm, nu, mama. Sigur ca dracu' că nu. Au dat orașului ăstuia renume rău. Au împuțit locul! Zâmbi. Un lucru poți spune totuși despre ei: sunt mai jos decât noi, negrii. Își dădu capul pe spate și râse atât de tare, încât toate capetele se întoarseră.

La *the Warehouse* se așeză la fereastră privind afară în noaptea din ce în ce mai adâncă, urmărind luminițele jucăușe ca niște stropi de vopsea împrăștiați pe o pânză, sorbind dintr-un Bacardi rece și fără să se gândească, în sfârșit, la nimic. Asculta zumzetul monoton al conversațiilor din salonul principal care era în spatele ei, clincănitul ușor al gheții când ridica paharul la buze și urmărea o

goeletă care ieşea din port, plină de lumini colorate, partea de sus a cabinei lungi şi corpul graţios strălucind alb ca două săgeţi în întuneric, un semn egal, neegalând nimic.

– Ai ceva împotrivă dacă iau loc?

Ea ridică ochii şi îşi spuse: Oh, Doamne, nu.

George Altavos era la doi paşi de masa ei. După toate aparenţele, venea din barul aglomerat, fiindcă avea un pahar în mână.

– Te-am văzut intrând mai devreme. Vocea îi era uşor neclară, dar era posibil să fi băut aici de ore întregi. M-am gândit întâi să mă prefac pur şi simplu că nu te văd. Scoase un râs neplăcut. Ar fi fost caraghios. Tu şi cu mine în aceeaşi adăpătoare, fără să vorbim unul cu celălalt.

– Army Archerd ar fi fost încântat să observe asta, pun pariu. Daina încercă să zâmbească, dar dădu greş.

– Mda. Şi Rubens m-ar fi scos din distribuţie. Încercă să ascundă amărăciunea din aceste cuvinte.

Ea ridică privirea spre el.

– Vrei să fii mai clar?

El deschise gura să spună ceva, dădu în schimb paharul la buze. Când îl lăsă jos spuse:

– Nu cred că ai obţinut rolul dând cu fundul, dacă asta ai în minte.

– Am în minte, spuse Daina limpede, felul în care m-ai tratat la filmare; zilele trecute.

El îşi puse paharul gol pe masa ei.

– N-am prea făcut multe lucruri astăzi. Îşi trecu vârful degetului peste marginea paharului până când acesta scoase un mic scâncet. Toată lumea a fost întoarsă pe dos. Privirile lui întunecate se înfipseră în ai ei.

Era un fel de scuză, chiar dacă foarte ocolită.

– Stai jos, îi spuse.

Cu sau fără machiaj, George era un bărbat foarte arătos. Nu în stilul modern, îngrijit, invariabil al Hollywood-ului; avea nişte trăsături colţuroase care te duceau cu gândul la anii treizeci, patruzeci, când actorii păreau

mai masivi, cu trăsături mai puțin uniforme. Fața lui ovală, deschisă, era dominată de ochii întunecați, cu pleoape grele, care îi dădeau un aspect somnoros.

Daina îl lăsă să comande de băut pentru amândoi înainte de a spune:

– Îmi pare rău că tu şi Yasmin v-ați certat.

– Mda, nu-i mare lucru. Doar o aventură trecătoare.

Veniră băuturile şi el o urmări atent câtva timp cu privirea.

– Sunt homosexual, spuse.

Daina îşi lăsă jos paharul cu Bacardi.

– N-am ştiut.

– Nimeni nu ştie. În afară de Yasmin. Îşi făcu de lucru cu agitatorul din plastic; făcându-l să clincăne de pereții paharului. Mda... Am văzut-o şi m-am gândit: La naiba, poate ea este fata care mă va schimba. Ridică din umeri. N-a fost să fie. Presupun că nu poți schimba firea omului. Prinse agitatorul cu degetul, luă o înghițitură lungă de whisky şi îşi lăsă privirea în pahar. Obişnuiam să beau asta cu sifon, dar am renunțat după o vreme. Capul i se ridică brusc. Ştii de ce? Îmi lua prea mult până reuşeam să mă îmbăt. Luă o altă înghițitură lungă. Acum merge mai rapid. Mult mai rapid.

Daina ridică din umeri.

– Dacă nu eşti fericit...

George clătină un deget în direcția ei.

– Nu, nu. Confunzi supărarea cu nefericirea. Provin dintr-o familie numeroasă. Am patru frați şi trei surori, sunt toți căsătoriți acum... căsnicii fericite, nefericite, care-i diferența? Ideea este că, orice au făcut în căsnicie sau divorț, au mers pe calea cea dreaptă şi spinoasă. De fiecare Crăciun când mă întorc, când ne strângem cu toții în casa aceea mare din Animas, New Mexico, simt că sunt gata să mor. Îşi termină băutura şi făcu semn chelnerului să-i umple din nou paharul. Dar ştii ceva? *Vreau* să mă întorc acasă, încă încerc să îmi mulțumesc părinții. Ei nu ştiu că sunt homosexual; asta i-ar ucide. Tata este încă atât de verde la cei şaptezeci de ani ai

lui. Mă duc la Animas cu un sentiment apăsător de vinovăție. Şi totuşi mă întorc acolo mereu, de parcă aş căuta ceva.

– Ai luat-o vreodată pe Yasmin cu tine?

El o privi, cu un fel de grimasă.

– Aveam de gând s-o duc anul ăsta. Îşi alungă vorbele când chelnerul venise cu un alt pahar plin şi i-l luă pe cel gol. Se apucă imediat de băut. N-are importanță, spuse.

Dar Daina credea că avea.

– George, poate că va fi mai bine cu altă fată.

Zâmbetul lui era palid.

– Ah, nu. N-a mai fost altcineva în afară de ea. Şi nu cred că va mai fi vreo femeie. Ridică din umeri. La dracu'. Sunt ceea ce sunt, corect? Şi relațiile sunt mult mai simple când eşti homosexual. Doar sex, fără legături sentimentale. Fără femei isterice care să te strige în mijlocul nopții întrebându-se încotro merge relația aceasta. Eşti mereu liber să faci ce vrei cu viața ta; nu trebuie să dai nimănui explicații.

– George, mi se pare că te foloseşti de homosexualitate ca să îți faci viața mai uşoară.

– Ce-i rău în faptul că încerci să-ți faci viața mai uşoară din când în când? Sunt sătul de probleme. Îşi îndreptă un deget către ea. Ştii cum am devenit actor? M-am gândit că dacă aş putea învăța să-mi schimb personalitatea, aş începe să... ar putea să-mi placă femeile. Oh, da! Stupid, nu-i aşa? Mâna îi flutură din nou în aer. Nu, nu, făceam pur şi simplu confuzie între ego şi personalitate. Toată această dizolvare a personalității, rolurile din fața aparatului de filmat, toate au făcut numai să *accelereze* procesul... acea alunecare în nimicnicie.

Zăngăni cuburile de gheață de sticla paharului, de parcă ar fi fost un urangutan iritat care-şi zgâlțâia gratiile cuştii.

– Să-ți spun ce a făcut actoria pentru mine. M-a făcut să vreau mai mult. Am ajuns să nu mai fiu mulțumit doar să apar în fața camerelor. Aveam nevoie să fac asta în viața reală.

Aşa că am început să hoinăresc, pentru că am descoperit că aşa începe şi se sfârşeşte jocul pentru mine. Pentru că eu le văd ca fiind exact acelaşi lucru. E ca şi cum ai trăi pe o sârmă suspendată la înălţime. Ştii că este numai o chestiune de timp până când vei face o greşeală şi vei cădea. Oricine ar considera că acesta este un gând înspăimântător. Dar nu. Este gândul care te mână, din cauza căreia te duci iar şi iar ca să te confrunţi cu... *lucrul* acela, oricare ar fi el, plin de un magnetism inexorabil.

Şi îţi spui: Va fi în seara asta? când agăţi un băiat blond, musculos pe plajă la Santa Monica şi îl duci acasă. O.K., aşa că te leagă, se joacă puţin cu tine până ce te regulează. Până aici, foarte bine.

Dar să presupunem... doar să presupunem că acel exterior blond şi inocent ascunde sufletul unui psihopat. Se decide că până la urmă să nu te mai dezlege. Umblă în toată casa, îţi ia banii, bijuteriile, începe să facă praf locul şi apoi se întoarce ca să se ocupe şi de tine...

– Taci! ţipă Daina, lipindu-şi pumnii de urechi. Opreşte-te! Capetele celor din jur se întoarseră către ea şi Frank, şeful de sală, veni în grabă ca să se asigure că totul e în regulă.

George îi făcu semn să plece şi când rămaseră singuri spuse:

– Bănuiesc că asta disprețuieşte Yasmin la mine. Sunt un ticălos nechibzuit în cea mai mare parte a timpului. Îi atinse uşor mâna. În fiecare zi sunt comise asasinate. Ceea ce i s-a întâmplat prietenei tale nu este unic. Este o consecinţă a...

– Nu-mi pasă de alţii, spuse Daina aprinsă. Doar de Maggie!

– O consecinţă a traiului modern, continuă el cu perseverenţă. Nici unul dintre noi nu mai poate deosebi binele de rău. Moartea şi-a pierdut orice înţeles.

– Cum poţi să spui aşa ceva?

– Pentru că, Daina, este perfect adevărat. Partea întunecată a naturii noastre şi-a dezgolit colţii, a muşcat şi

acum se străduieşte să-şi consolideze victoria, să grăbească prăbuşirea victimei. Îi adresă un zâmbet larg, răutăcios. El-Kalaam ar înţelege asta, nu crezi?

– De ce nu? spuse ea. El-Kalaam este un terorist. Vorbeşti ca un terorist.

– Dar exact asta este ideea! George îşi apăsă palmele pe masă. El-Kalaam este mai real decât George Altavos. Recunosc că am fost împotriva acestui proiect la început... aproape că nici n-am citit rolul. Dar Marion, afurisitul geniu Marion, a venit şi m-a sculat din pat ca să-l citesc. Nu voia pe nimeni altcineva. Dar tot m-a convins. El vedea lucrurile în profunzime, în timp ce eu încă rătăceam în căutarea egoului meu...

Îşi frecă marginea paharului rece de buze, până ce şi le umezi.

– El-Kalaam a pus stăpânire pe ceea ce am căutat să înţeleg. Şi acum suntem unul singur, Daina. Teroristul şi eu. Unul singur.

Îl lăsă bând la masă. Îi era imposibil să mai stea cu el, deşi mai avea timp până când trebuia să plece spre aeroport. Recunoscu în timp ce pleca, mergând destul de ameţită către Mercedesul său, că o parte a ei se simţea fascinată, dorea să rămână. Dar la un alt nivel, mai adânc, se îngrozise. George părea atât de necontrolat, încât Daina începuse să tremure de parcă ar fi fost bolnavă.

Pentru un timp îndelungat stătu în maşină cu toate geamurile deschise. Curând briza rece a nopţii îi uscase transpiraţia, dar această mângâiere blândă nu-i putea şterge gândurile care veneau târându-se pe ascuns, hărţuindu-i mintea, gânduri pe care prefera să nu le înfrunte.

Cu o mişcare convulsivă introduse cheia în contact şi o răsuci. Simţi torsul rotund al motorului şi mirosul familiar al gazelor de eşapament care ascunseră pentru o clipă mireasma mării; asta o făcu să se simtă reconfortată. Aprinse farurile, scoase maşina din parcare şi se înscrise

pe *Admiralty Way*. Dăduse drumul radioului, nimerind în mijlocul unui cântec şi mări volumul.

Îmi place compania trecătoare
Îmi place sunetul pericolului din vocea ta
Îmi place să mă simt cuprins de foc
Şi ţie-ţi place să aştepţi, până când nu mai ai de ales...
Uite că vine iarăşi noaptea.
Şi mă întoarce în braţele tale...

Râse tare şi apăsă pedala pe acceleraţie până jos, luându-şi şi ea zborul spre braţe care o aşteptau.

O purtă prin strălucirea orbitoare a oraşului, prin întunericul din *Central Park* cu sclipirile reci, intermitente ale luminilor de Crăciun, ca nişte pânze fermecate de păianjen din Ţara Minunilor, dantelând crengile negre şi crăpate ale copacilor.

Orizontul limpede semăna cu proiecţia unui planetariu, stelele fiind înlocuite de clădiri înalte, santinele tăcute la paradă, supraveghind această pădure neagră.

Baba, imens faţă de ea, într-un costum de catifea bleumarin – prădat, fără îndoială, din vreun camion Calvin Klein care traversase *Seventh Avenue*. Oricum, i se potrivea perfect, pentru că avusese bunul simţ să-l ducă la Herchel, un croitor de şcoală veche ce ţinea un atelier prăpădit, pe *Ninth Avenue* dar care se pricepea foarte bine să facă modificări.

Cât despre Daina, era îmbrăcată într-o rochie de mătase şantung, o minunăţie de culoarea prunei pe care i-o şterpelise mamei ei cu mare efort. Lăsa la vedere o mare parte din picioare şi, fiind prinsă într-o pereche de bretele subţiri ca două spaghete, un decolteu impresionant. Daina se gândi că meritase să facă efortul.

La şaptesprezece ani era foarte împlinită şi nu avusese probleme să comande de băut într-un bar încă de când avea cincisprezece. Îşi purta părul lung ridicat, dat pe spate, şi îşi perforase de mult urechile la un bijutier

din Village, a cărui prăvălie se învecina cu una din numeroasele cafenele pe care le frecventa.

Coborî geamul taxiului şi lăsă aerul înghețat al nopții să-i bată în obraji cu pumni de catifea. Deschise gura şi o ținu aşa până ce îi amorțiră gingiile.

Se duceau la o petrecere în zona selectă a oraşului şi parcul îşi deschisese mâna înzăuată pentru ea, îndulcit de strălucirea roză a Manhattanului, luminile turlelor privind ramurile cu complicitatea gerului fățarnic.

Coborâră din maşină în fața unei clădiri antebelice enorme de pe *116-th Street,* chiar la frontiera dintre est şi vest, la *Fifth Avenue*.

– Teritoriu liber, spuse Baba în timp ce ea privea fațada de stuc şi beton încrustată cu gargui, ca şi cum ar fi fost o străveche catedrală franceză. Arhitectura era în mod sigur de inspirație europeană, caracteristică pentru partea de sus a Manhattanului care nu fusese încă atinsă de planurile de sistematizare. Aici toată lumea e liberă să vină şi să plece, adăugă Baba.

Stăteau pe trotuar în fața intrării ornate. Se pornise o lapoviță uşoară şi traficul începu să şoptească în umezeală. În stânga lor, la colț, un felinar înnobila zăpada într-un halou galben.

– Vorbeşti ca şi cum ar fi război.

El încuviință, mişcându-şi capul lățos.

– Aşa şi este, mama. Spilcuiții aşteaptă acum să strângă birul. Vor să-şi tragă partea şi de la mine. Nu trebuie să fim cu ochii doar pe albi, mama. Îi luă brațul vrând s-o conducă înăuntru.

– Baba, îi spuse, de ce trăieşti acolo unde trăieşti? Ştiu că nu eşti obligat.

O privi cu ochii lui galbeni.

– Îmi convine acolo, asta-i tot. Nu-i nimeni care să mă frece la cap. Nu trebuie să sar la comandă. Sunt doar eu – un proscris la marginea oraşului.

Holul era tot numai murmură şi oglinzi cu rame poleite, întunecate pe alocuri de uşoara degradare a stratului de argint, dând reflecții ciudat de incomplete.

În stânga, un brad de Crăciun aureola dalele de marmură, iar în dreapta o scară de marmură urca în umbră. Chiar în față se vedea ușa de lemn a unui ascensor. Daina privi prin fereastra în formă de diamant, în timp ce ascensorul cobora la parter.

Petrecerea era la etajul al șaselea și auziră explozia de zgomot de cum ieșiră din lift.

Gazda îi întâmpină la ușă. Era un negru extrem de înalt, care se mișca cu grația unei pisici gigantice. Avea părul tuns perie, nasul ascuțit ca un cioc, ochii depărtați într-o mișcare continuă, săgetând ici și colo ca și cum ar fi vrut să se asigure că totul e bine. Rânji, strânse mâna lui Baba și se aplecă s-o sărute pe Daina pe obraz.

– Fermecătoare, spuse. Fermecătoare. Îi conduse în sala fierbinte și zgomotoasă cu mișcări precise, economice și când se întoarse, Daina văzu cercelul de aur din ureche. Îl chema Stinson.

Vârtej de mișcare; vârtej de comentarii, în timp ce fură purtați în inima vârtejului de fum. Peste tot în jur fețe întunecate, vopsite, vesele; buze roșii arcuite, ochi de căprioară deschiși larg. O explozie enormă de râsete, ca a unui foc de pușcă, izbucnită din entitatea însăși.

Baba aduse băuturi și o prezentă celor din jur. Erau avocați și dansatori, cămătari și actori și toți păreau la fel, aparțineau acestei lumi, legați de acest timp și loc ca de un catarg. Dar în ochii lor vedea un fel de invidie când se uitau la ea. Încercau să o ascundă, dar rareori reușeau. Pe ea o invidiau – *albeața* ei din naștere; culoarea – singura marfă pe care nu o puteau cumpăra. Pentru că ei culoarea îi oferea accesul liber. Era cheia de intrare în centrul orașului.

– Hei, Baba, hei. Ce mai faci? Un bărbat scund, cu un defect ușor la mers și piele de culoare deschisă. Fața îi era asimetrică și pielea din partea stângă era lucioasă, întinsă cu imperfecțiunea chirurgiei plastice. Părea aproape spân – cei câțiva perișori de pe partea dreaptă a obrazului ieșind în evidență ca o barbă complet crescută.

– Salutare, frate. Baba înconjură cu brațul umerii Dainei. Acesta-i Trip, Daina.

– Bună.

– Hei-hei-hei. Vii cu prospătură. Baba, vulpoi bătrân.

Daina râse.

– Mă bucur să te cunosc *şi pe tine.*

Trip era încântat.

– Omule! exclamă. Fata asta are creier!

– Mai mult decât ai tu, ticălosule, spuse Baba. Sorbi din băutura sa. Uite ce-i, mama, am nişte treabă de făcut. Stai aici cu bătrânu' Trip. O să aibă grijă de tine până mă întorc, corect, frate?

– Sigur.

– Cunoşti pe toată lumea de-aici? întrebă Daina.

El zâmbi, un lucru destul de lipsit de spectaculozitate, dată fiind natura feței lui.

– Oh, da. Pe toată lumea. Vrei să te prezint? Te înțeleg. Nemernicul de Baba e un ticălos urâcios, nu-i aşa?

– Oh, nu ştiu. Este... Dar îşi dădu seama că a fost luată peste picior şi izbucni în râs. E ca un urs de pluş.

– Oh, da, mama. Un monstru de urs este. Ah-ha! Vrei să-ți umplu din nou ăsta?

– O.K. Sigur.

El o conduse către bar şi începu să-i prepare băutura.

– Nu eşti, din întâmplare, puțin cam tânără pentru aşa ceva?

Ea îl privi.

– Ar avea vreo importanță dacă aş fi?

– Câtuşi de puțin. Poftim. Îi dădu băutura. Eram doar curios. Baba este întotdeauna cu bun simț...

– Adică? Şi cum el nu răspunse, îi oferi tot ea răspunsul. Când are de-a face cu cineva atât de tânăr.

– Nu-i treaba mea, mama.

– Nu, nu este. Muzica izbucni deasupra lor şi fură împinşi şi înghesuiți de cuplurile care dansau, în timp ce se deplasau spre un perete mai puțin populat. Toate canapelele şi fotoliile erau pline până la refuz. Dar

totuşi o să-ţi spun, continuă ea. N-am nimic împotrivă, cu condiţia...

– Da?

– Cu condiţia să-mi spui cu ce te ocupi.

– Oh, mama. Nu ţi-ar plăcea să ştii asta.

– Dar vreau să ştiu.

Capul ciudat al lui Trip se clătină înainte şi înapoi ca al unei păpuşi cu arc.

– Oh, oh, oh, da. O.K., mama. Vezi doar să nu-i spui lui Baba că ţi-am spus. Ea încuviinţă. Sparg capete.

În toată această hărmălaie ea fu sigură că nu a auzit bine.

– Poftim?

– Mama, sparg capete pentru alţii. Zâmbi dulce. Ce dracu', nu mi-e ruşine. Este profesiune onorabilă. Tata a făcut exact la fel până l-au prins într-o zi şi l-au mătrăşit. Trip bătea darabana cu degetele pe perete. Erau lungi şi puternice. Parcă erau degete de chirurg. Maică-mea, dacă ar fi ştiut, şi-ar fi luat zilele. Dar acum e moartă şi ea şi nu mai contează. Decât pentru mine, bineînţeles.

– Dar eşti...

– Atât de mărunt, termină el în locul ei. Ridică din umeri. Aşa spun toţi la început. Mărimea n-are nici o importanţă, mama. Îi făcu cu ochiul. Să-ţi spun un secret. Majoritatea caută tipi mătăhăloşi, ştii. Le dau un sentiment de siguranţă. Clătină din cap. Dar mărimea nu înseamnă nimic, mama. Trebuie să ştii ce să faci cu ceea ce ai, înţelegi. Mda. Trebuie să-ţi înveţi bine meseria. Dac-o faci de mântuială nu faci nici un rahat, înţelegi?

– Dar nu pot să pricep de ce ai ales...

– Ce să aleg! Ochii îi deveniră duri şi Daina simţi cum s-a încordat deodată. N-are nimic de-a face cu vreo alegere, mama. Asta-i pentru voi, ăştia albi, care aveţi timp şi bani ca să vă şcoliţi. Eu n-am *ales* nimic. Sunt acolo unde sunt pen' că aşa treb'e să fie. Nu-i nimic de ales. Rahat!

Daina tăcu şi îl lăsă să continue.

– Vine un pui de lele, îl zboară pe taică-meu, ce credeai că o să fac? Să stau şi să bocesc? În nici un caz, mama! Am luat Magnumul 357 al lui tata cu amândouă mâinile şi în timp ce ticălosul se suia în Continentalul lui, zic: „Scuzaţi domnu', aveţi ceva pe parbriz". Şi am apăsat trăgaciul spre ticălosul ăla. Focul m-a aruncat trei metri în spate şi a făcut o gaură în parbriz de puteai să bagi prin ea un camion. Am aruncat o privire înăuntru – nu pot să-ţi zic în ce hal arătau banchetele de catifea, pen' că ticălosul îşi pierduse capul şi din gât îi ţâşnea sângele ca din Barajul Roosevelt.

Se uită lung la Daina.

– *Asta* a fost alegerea mea, mama, dacă poţi s-o numeşti aşa.

– Ce s-a întâmplat după asta?

– Ce s-a întâmplat. Rahat. Dar ignorantă mai eşti, copilă. Au venit după mine. Ticălosul avea o grămadă de prieteni. Zâmbi acum, ca de la o amintire plăcută. Dar şi eu am învăţat repede. Erau destui alţii care ar fi plătit gras dacă i-aş fi scăpat de ei, aşa că mi-am făcut primii bani în timp ce...

– I-ai omorât pe toţi? Glumeşti.

– Ba pe dracu', mama. Chiar serios vorbesc. Dar să nu-l întrebi pe Baba. Mi-ar zbura fulgii dac-ar afla că ţi-am spus toate astea.

– Ţi-am zis că n-o să spun nimic, zise Daina. Vreau doar să ştiu... Nu cumva mă iei peste picior?

– De ce aş face asta, mama? Pe dracu', nu glumesc cu astfel de chestii, poţi să-ntrebi pe oricare de pe-aici. Hei, hei, întreabă-l pe Stinson, foarte bine. Haide.

– Oh, da, spuse Stinson, ridicând din sprâncene. Trip este grozav de serios cu lucrurile astea. Trebuie să-ţi spun că este foarte liniştitor să ai un astfel de prieten. Foarte loial. Zâmbi, o mângâie pe cap. Te simţi bine aici?

– Nici că s-ar fi putut mai bine, spuse Daina. Dar sunt curioasă în legătură cu ceva.

– Ce anume, drăguţo?

– Cum reuşesc să supravieţuiască cei ca voi?

– Oh, ei bine, de multe ori nu reuşesc, sau şi mai probabil, îşi urmează menirea, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar desigur, asta este viața, oricum, îşi urmează menirea.

– Dar este un mod de trai... atât de clandestin.

El zâmbi iar.

– Ei, asta face parte din farmecul lor, nu-i aşa? Aici sunt doriți, admirați, cunoscuți – urmează chiar calea zeilor în multe privințe. Ce le-ar trebui mai mult? Posedă aici un fel de împlinire care şterge durerea din trecutul lor, ruperea timpurie de familie. Asta-i un impuls foarte puternic, familia. Este ceea ce îi mână înainte, pentru că familia este singurul lucru pe care s-au putut baza de când erau mici.

– Vorbeşti ca şi cum ai fi deasupra lucrurilor ăstora – nu parte din ele...

În ochii lui Stinson apăru un licăr ciudat şi clipi de câteva ori, alungându-l.

– Ei, da. Presupun că ăsta este propriul meu mod de... a da deoparte aceste amintiri. Nu să le uit, nu. Nu le-aş putea uita vreodată. Numai să îmi croiesc drum în prezent fără să mă las tras înapoi de trecut. Se uită în jos, spre ea, ca din înălțimi olimpiene. Sunt dansator, Daina. Nu ucid pe nimeni. Şi totuşi, în lumea ta sunt considerat un paria, în aceeaşi măsură ca Trip. O privi un moment ca şi cum, în sfârşit, ea îi scosese sufletul la suprafață.

– Ciudat că eşti aici, spuse el încet. Că nu ți-e frică de...

– De Baba.

El o privi ciudat.

– Da. Ai destul de multă dreptate. Dar totuşi eşti aici. Bănuiesc că tu ai venit la Baba, mai degrabă decât el la tine.

– Da, aşa este.

– Deci aşa. Ai venit. Dar nu eşti o fugară sută la sută. Cel puțin nu ceea ce înțelegem noi prin fugari. N-ai venit ca să te prostituezi sau ca să atragi atenția. Îşi duse degetul arătător la buze. Atunci de ce ai venit?

– Nu sunt... nu cred că sunt foarte sigură.

– Păi – o mângâie din nou pe păr – nu contează prea mult acum. Dar va conta într-o zi, spuse gânditor. Va conta...

– Deci, spuse Trip, apărând din nou lângă ei, ce ți-a spus ticălosul ăsta? Că sunt un nemernic blestemat?

– Nimic de genul ăsta, spuse Daina. La drept vorbind, cred că exact contrariul.

Trip își mută privirea de la ea la Stinson.

– Chiar așa? Foarte decent din partea ta, frate!

– Decența, spuse Stinson, n-are ce căuta aici.

– Ce-a spus? chicoti Trip. Ce-a zis ticălosul? Baby, vorbești în așa fel încât un negru muncitor ca mine nu mai poa' pricepe nimic.

– Rahat, Trip. Las-o mai moale. Pe cine crezi că prosteşti?

– Ce tot îndrugi, baby?

– Vezi, Daina, uite cum este. Trip își imaginează că dacă îl iei mai puțin în serios, îi va fi mai ușor să te prindă într-o zi şi să te căsătorească. Şi mai ştii ceva? Are absolută dreptate. Se întoarse către Trip acum. Dar mai ştii ceva, bătrâne? Este o petrecere. Nu-i de lucru pentru tine aici. E teritoriu nostru. Îl împunse pe Trip cu un deget în piept. Așa că stai liniştit un pic. Relaxează-te şi simte-te bine.

– Hei, *baby,* dacă te relaxezi o clipă, tocmai atunci te trezeşti făcut afiş. Ascultă, omule. Ştiu de ce-am venit aici, pricepi?

– Hei, *baby,* spuse Stinson într-o excelentă parodie a vocii lui Trip, n-ai nici un pic de haz. Rânji şi îi părăsi.

– Unde-i Baba? întrebă Daina, uitându-se în jur. Şi văzu părul roşu, ochii decolorați ai lui Aurelio Ocasio. Tocmai intra pe uşă. Purta un costum de culoarea castanei cu o garoafă roşie la butonieră, un palton cafeniu de caşmir pe umeri, de parcă ar fi imitat în mod conştient poza de antreprenor al lui Sol Hurok.

Trip o văzu unde se uita şi o trase de-o parte.

– Nu-i bine să ai de-a face cu d-ăştia ca el, mama. Poartă ghinion.

– Baba are ceva afaceri cu el.

– Mda. Nu ştiu nimic despre asta, dar, oricum, Baba ştie ce face. Tipul ăsta e mereu cu ochii după femei. Atât timp cât nu-s spilcuite de-ale lui sau negrese, le ia cu japca, şi scuipă afară din el atât de repede de nici nu-şi dau seama. Stai de o parte, cum ţi-am zis.

Dar era prea târziu. Ocasio o reperase în încăperea plină de feţe tuciurii şi se îndrepta deja spre ei.

– Să fiu al naibii, spuse el, rânjind ca un piranha, dacă asta nu-i fata lui Baba. Pronunţase cuvântul „fată" ca şi cum ar fi spus „târfă". Ce faci atât de departe de casă? Ai venit să vezi cum trăieşte cealaltă jumătate de omenire? Îţi croieşti drum spre inimile lor – sau, ar trebui să spun, paturile lor?

– Nu cred, îi zise ea, că ar trebui *să spui* ceva.

– O-ho! Ocasio râse, dar râsul lui sună oricum, numai prietenos nu. Ai auzit asta, Smiler? Se întoarse pe jumătate către însoţitorul lui, şi ea îi putu vedea faţa slabă, întunecată. Smiler rânji, îşi linse buzele de parcă ar fi fost la un ospăţ. Are limba ascuţită. Ştii că îmi place asta. Sunt sătul de toate putorile alea cu minte de găină, cu care mă tăvălesc de obicei. Ce-ai zice, i se adresă din nou Dainei, să o tulim împreună de aici...

Daina auzi un declic în spatele ei, ştiu că Trip şi-a scos şişul, dar înainte să-l poată folosi, o mână mare, neagră, coborî pe încheietura mâinii lui Ocasio. Firişoarele aurii de păr dispărură sub muntele întunecat şi Ocasio îşi răsuci capul.

– Ah!

– Ce vrei să faci, Ally? mârâi Baba.

– Ah, ha, nimic, omule. Purtam doar o conversaţie cu această doamnă încântătoare, asta-i tot. Se uită la mâna care-i încercuise încheietura, dar Baba nu şi-o retrase, doar strânse mai tare.

. – Ştii, Ally. Eu sunt un negrotei cumsecade. Nu deranjez şi nu vreau să fiu deranjat – aşa îmi trăiesc eu

viața. Dar știi că din când în când se întâmplă câte ceva care mă face să uit asta. Smuci tare încheietura mâinii lui Ocasio, durerea făcând să-i tremure buzele. Dar ochii aceia deschiși erau la fel de opaci ca două pietre, nedezvăluind absolut nimic.

– Nu-mi plac mincinoșii, Ally, și asta ești tu. Un mincinos. Am auzit fiecare cuvințel pe care l-ai spus și nu mi-a plăcut nici unul. Știi ce cred eu? Cred că ai luat-o razna. Cred că îți trebuie ceva la care să te gândești în nopțile astea reci de iarnă, așa că am să ți-l dau eu.

Am terminat cu tine. Gata. Du-te să-ți cauți altă legătură, scumpule, pen' că ai terminat-o cu mine. Se uită peste umărul lui Ocasio. Și tu Smiler, ce tot îl pupi în cur pe spilcuitul ăsta? N-ai nici un pic de respect față de tine?

– Ba am o grămadă, frate. Sigur.

– Atunci zi-i la revedere ticălosului ăsta. Haide, vreau să te aud. Ai o slujbă la mine, Smiler, dacă ai sânge-n tine să fii bărbat.

În sală dansul încetase aproape complet și lumea se strângea într-un semicerc pentru a urmări spectacolul.

Smiler se uită în jur la asistență și aruncă o privire rapidă spre Ocasio care contempla în continuare cu o oarecare aviditate mâna – cătușă a lui Baba. Se uită din nou în jur, apoi la Baba.

– O.K., *baby*. Ai câștigat. Mda. Acum sunt la fel de independent ca tine.

– Ai auzit, Ally? spuse Baba blând. Acum ieși afară de aici. N-ai ce discuta cu doamnele, m-ai auzit? Du-te și caută-ți parașuta aia blondă și nespălată cu care te culci de câteva luni. Da, *baby*. Azvârli mâna lui Ocasio departe de el, ca și cum ar fi fost lepros.

În hărmălaia care începu, Daina auzi un oftat de ușurare în spatele ei și pe Trip spunând:

– Baba, omule, dar ai o pereche grozavă de boașe...

– Hei, zise Baba, conducându-i pe el și pe Daina mai departe de locul incidentului, boașele n-au nimic de-a face cu asta. N-o să vină un poponar ca ăsta să-mi spună mie cum e și cum nu e. Am terminat cu ăsta, pricepi?

Sunt câteva lucruri pe care nu le admit, asta-i tot. Nu mă deranjează să mă bag într-o grămadă de rahaturi, mai ales când e în legătură cu afacerile. Dar ticălosul ăsta m-a călcat pe bătături şi s-ar putea să o pățească urât într-o bună zi. Se uită în jos şi văzu lama încă întredeschisă din mâna prietenului său. Rahat! Vezi ce-ți spuneam? Ar fi trebuit să stau de-o parte cât îl tranşai pe porcul ăsta nenorocit! Rânji şi o înconjură pe Daina cu un braț apoi îl plesni pe Trip pe umăr. La dracu'! strigă. Hai să petrecem!

Daina era la două lungimi de uşă de intrarea în Aeroportul Pacific West când îl văzu pe Rubens trecând printre uşile glisante cu celulă fotoelectrică. Avea o valiză într-o mână şi o servietă-diplomat în cealaltă. Familiaritatea feței, a mersului lui, o făcu să zâmbească.

– Ce dracu' s-a întâmplat cu tine? spuse el uitându-se înăuntru prin geamul deschis de lângă locul din dreapta. Plouase puțin şi Daina trăsese capota. Mută-te de aici. Conduc eu.

Ea se conformă fără să protesteze, aşteptând cu capul sprijinit de rama geamului până când el îşi aruncă bagajele pe bancheta din spate, înconjură maşina şi se urcă la volan. Rubens se aplecă spre ea, îi apucă ceafa cu mâna şi o trase către el. Buzele li se atinseră şi ea se retrase doar cât să-i poată şopti „Ar fi trebuit să-mi laşi un număr", înainte de a-şi îngropa capul în mâinile lui. El o cuprinse cu brațele şi o strânse tare. Avea destulă intuiție ca să nu spună nimic o vreme. Claxoanele urlau în spatele lor şi pe alături şuiera traficul. Se făcuse foarte frig.

În cele din urmă, Daina îşi înălță capul.

– Maggie a fost ucisă azi dimineață devreme. Asasinată.

– Asasinată? Cum? De cine?

Îi spuse ce ştia.

– O sabie într-un cerc de sânge, repetă el când Daina îi relată despre ce descoperise Bonesteel pe partea laterală a boxei difuzorului. Eşti sigură?

Ea încuviinţă.

– De ce?

– Păi, anul trecut au fost nişte crime sinistre în San Francisco şi, imediat după Anul Nou, încă vreo două sau trei în Orange County. Toate au fost identificate cu acest semn înecat în sânge, fie pe cadavrul victimei, fie pe obiectele din casă.

Daina se cutremură.

– Am bănuit că locotenentul ştia mai mult decât a vrut să-mi spună.

– Daina, cum ai aflat de toate astea?

– Am fost cu Chris azi-noapte. Era atât de ameţit că a trebuit să-l duc acasă; n-ar fi reuşit niciodată singur. Am intrat şi... am găsit-o înghesuită în...

– Oh, Doamne! Rubens lăsă să-i scape un oftat lung, băgă Mercedesul în viteză şi demară ca să iasă din aeroport.

– Ce dracu' făceai noaptea cu Chris Kerr? o întrebă după ce o luară pe Sepulveda.

– Am trecut pe la studioul de înregistrări şi pe urmă am fost să dansăm. Ce-i rău în asta?

– Ştii ce reputaţie are.

– Ce reputaţie?

El îi aruncă o privire scurtă.

– Ei, haide, Daina. Tipul ăsta nu-şi poate ţine mâinile acasă când e cu fetele.

– Eu nu sunt una dintre fete.

Rubens apăsă pe accelerator şi Mercedesul zvâcni înainte.

– Nu, trebuie să recunosc că eşti puţin cam sus pentru gusturile lui.

– Eşti un adevărat ticălos, ştii asta? zise ea aprinsă. Avea nevoie de o mână de ajutor; i-am dat-o. Îmi este prieten.

– Ce mai prieten!

– N-are rost să fii gelos. Voi doi sunteți asemănători în unele privințe.

– Dumnezeule, sper că glumeşti!

– Nu.

Rubens viră pe Wilshire, încetinind.

– Chiar exagerezi.

– Rubens – spuse ea atingându-l, hai să nu ne certăm. Nu acum. Ce-am văzut azi-dimineață nu ar trebui văzut de nimeni niciodată.

Rubens o luă prin Westwood Village, îndepărtându-se către Sunset. În față, la Plaza, era o coadă lungă la *Regina Red.*

– la priveşte chipul acela, spuse Rubens, arătând posterul imens cu imaginea ei de pe peretele teatrului. Conduse foarte repede de-a lungul bulevardului Sunset, schimbând viteza la curbe în loc de a folosi frâna. De-abia când coti în unghi drept ca să intre în Bel Air şi încetini din nou, îi spuse: Am ales traseul ăsta ca să vedem cum stai. Pot să cer încasările de la Paramount, dar prefer să văd cozile cu ochii mei.

Ea îi puse mâna pe braț.

– Şi eu la fel. Văzu că Maria aprinsese luminile înainte de a pleca şi copacii care mărgineau aleea lungă sclipeau în lumina artificială. Aş fi vrut să mă suni.

– Te-am sunat, spuse el. Nu erai acasă.

Daina îşi feri privirea.

– Oh, scuză-mă. Asta a fost o prostie...

– E-n regulă, spuse el, trăgând frâna de mână. Opri motorul. În liniştea lăsată subit, auzi cântecul greierilor în contrapunct cu uşoarele pocăituri ale motorului care se răcea. Dar am reuşit să vorbesc cu Beryl. Voiam să pun la punct chestia asta.

– Ce chestie?

Rubens îi atinse părul.

– Am angajat-o.

– Pentru film?

– Pentru tine.

– Ce zice Monty de ea?

– Uită-l pe Monty.

Ea își desprinsese mâna din a lui.

– Sper că ai clarificat situația cu Monty, nu?

– Monty nu este în liga lui Beryl. Îi privea fața insistent.

– Rubens, vreau ca și el să știe. Dacă nu este de acord...

– Uite ce-i. Monty îmbătrâneşte. Este obosit. Inima lui nu mai este ce a fost odată. Cred – ascultă-mă, te rog – cred că este timpul să-ți cauți alt impresar.

Daina îl privi sardonic.

– Pun pariu că te-ai şi gândit la cineva.

Rubens se hotărî să fie sincer.

– La una sau două persoane.

– Nu mă descotorosesc de Monty, Rubens, aşa că las-o baltă.

– Te va trage în jos, Daina. Este o greutate pe care...

Se răsuci către el.

– Să-l arunc ca pe o păpuşă zdrențuită?

– Într-un anumit sens, asta este tocmai ceea ce a devenit. Tu ai crescut. Acum face parte din trecutul tău. Este depăşit; nu va mai fi loc pentru el acolo unde vei ajunge. Există alții care te-ar putea ajuta mai mult.

– Dar nu există nimeni, spuse Daina, care-l poate ajuta *pe el.* Eu vreau să fac asta şi nici tu, nici altcineva nu îl poate îndepărta.

– Vreau să vii cu mine la înmormântarea lui Maggie.

– Oh, Doamne, Daina!

– Te rog, Rubens. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Rubens oftă împletindu-şi degetele cu ale ei. Erau în pat cu ferestrele complet deschise, parfumurile nopții pătrunzând înăuntru. El îi dăduse să mănânce, o spălase, o culcase. Pentru o vreme, Daina rătăcise în acel crepuscul cald dintre somn şi stare conştientă. Patul confortabil, răcoarea delicioasă a cearceafurilor care se încălzeau de la fierbințeala sângelui, răpăitul blând al duşului în timp ce Rubens își făcea baie, faptul că ştia că în scurt timp trupul lui se va lipi de al ei, toate o făcură să plutească între vis şi realitate. Dar nu dorea aceasta,

deoarece amintirile care stătuseră atâția ani îngropate ieşeau acum la iveală ca nişte bule sulfuroase care sparg suprafața unei mlaştini jilave şi tainice.

– Spune-mi, spuse acum strângându-i mâna, ce s-a întâmplat la San Diego.

– A fost o porcărie. Se uita în tavan şi ceva din vocea lui se schimbă, făcând-o pe Daina să se simtă ca într-un ascensor în viteză. A trebuit să mă duc la San Diego ca să aflu că ticălosul de Ashley şi-a creat propriul imperiu pe cheltuiala mea. Tipul ăsta, Meyer, pe care m-am dus să-l văd – are un apartament permanent la hotelul Del Colonado. Are emfizem, aşa că a trebuit să plece din New York. El mi-a spus că Ashley strânge adeziunile membrilor consiliului, şi că o să încerce să mă izgonească.

– Ce prostie, spuse Daina. Firma e doar a ta, nu-i aşa?

– Da... şi nu. Când am făcut remake-ul acela la *Moby Dick,* acum doi ani, lucrurile s-au încâlcit puțin. S-a depăşit bugetul cu destul de mult. Se întoarse pe o parte ca să fie mai aproape de ea. Dar distribuția şi echipa de filmare erau deja pe platou. Am avut câteva întreruperi neprevăzute: furtuni, o grevă sindicală. Dar era un film important. Credeam în el şi aveam nevoie urgentă de capital. Dacă am fi fost cofinanțați de un studio major – aşa cum suntem la *Heather Duell* – n-ar fi fost nici o problemă. Dar cum a fost atunci, a trebuit să căutăm în altă parte.

– Dar *Moby Dick* a avut un succes foarte mare.

– Oh, da. Am avut dreptate să îl fac. Dar asta-i ce-a ieşit până la urmă. La acel moment, însă, eram în încurcătură şi prietenul meu Ashley îmi spune că poate face rost de bani în două săptămâni. Era un termen mai bun decât puteam obține eu şi decât să risc suspendarea filmărilor, i-am spus lui să se ocupe de chestia asta.

– Ce-a făcut?

Ochii lui Rubens părăsiră tavanul şi se opriră pe fața ei.

– Păi, să-ți spun doar că de-atunci, de câte ori mă duc la New York văd din ce în ce mai multe fețe necunoscute în jurul mesei de consiliu. Se încruntă. Până acum am fost prea ocupat cu alte lucrări ca să-mi bag nasul prea adânc. Am văzut în ce gaură am băgat firma. Era mândria mea. Dar cu *Moby Dick* mi-am dat seama că zilele producătorilor cu adevărat independenți sunt numărate. Așa că am început să lucrez la o înțelegere pe termen lung cu *Twentieth,* care să-mi dea suficientă libertate.

Apoi primesc telefonul ăsta de la Meyer. El, împreună cu alți câțiva – nu mulți – oameni influenți, sunt membri în consiliu de mult timp. Dar ceilalți – sunt ca râia. Odată ce ți s-au băgat sub piele... e foarte greu să mai scapi de ei.

– Dar nu imposibil.

– Oh, nu. Rubens râse şi Daina simți reverberațiile în propriul trup. Nimic nu e imposibil. Trebuie numai să ai nervi de oțel.

Capul Dainei era pe pieptul lui. Îi asculta bătăile inimii, ca o mare, umplându-i urechile.

– Ce ai de gând să faci?

– O parte este deja făcută; am fost să-l văd pe Meyer.

– Ce-a spus Meyer? Vocea îi ajunsese o şoaptă; era la marginea somnului.

– Meyer. Râsul lui explodă din nou. Meyer e un bătrân nostim. Mă bucur că îmi este prieten. Nu-i un tip pe care să-l ai dușman.

– Şi ce ți-a spus? repetă ea.

– Că nici eu nu sunt bun de dușman.

Nova Burlesque House avea un exterior neatrăgător, ba chiar asta se dorea – să nu bată la ochi. Acest lucru fusese, fără îndoială, gândit cu grijă, deoarece Nova nu era o atracție turistică, cu femei rotofeie sau – cum era cazul acelor aparate prăpădite – în care introduceai o monedă ca să vezi dezbrăcându-se cine ştie ce aschimodie care, de altfel, se afla la câțiva zeci de metri mai încolo – creaturi triste, asemănătoare unor găini

jumulite, cu urme elipsoidale negre-albăstriu pe coapse şi pe piept, cu ochi încercănaţi, înfundaţi în orbite.

Aici, numerele speciale ale spectacolului erau prezentate pentru o audienţă selectă, cu toţi snobii imaginabili, iar unele erau atât de şocante încât îţi dădeau fiori pe şira spinării. Sau cel puţin aşa se spunea.

Trupa era un grup destul de bun care îşi trata munca cu calmul şi seriozitatea unui acrobat pe sârmă.

Aici nu se prezentau acele triste „siropuri" care plac atât de mult publicului american, ca să nu mai pomenim de faptul că actorii – care se considerau profesionişti în cel mai strict sens al cuvântului – n-ar fi tolerat o asemenea decădere. Pentru astfel de gunoi, doritorii puteau trece pragul numeroaselor teatre de varietăţi de pe Broadway. Dar nu aici.

La parter se găsea un magazin pornografic destul de prăpădit, care distribuia cu elan o mare varietate de articole perverse, desperecheate, începând cu filmele alb-negru de sub tejghea în care actorii erau copii – nu acei pitici zburliţi cu care cumpărătorul neavizat se putea pricopsi în alte magazine – până la revistele elevate legate în pânză neagră care aveau ceva din aerul devorator al Inchiziţiei. Conţineau, bineînţeles, pozele porno obişnuite, dar majoritatea clienţilor nu le acordau şansa de a trece peste prima impresie.

Deşi magazinul desfăşura o activitate prosperă – erau oameni de afaceri din Dayton, Ohio, care veneau direct aici de cum ajungeau în oraş – adevăratul profit venea din spate, unde, după lăsatul serii, o mulţime de angajaţi ungeau osiile afacerii. Şi într-adevăr, forţa de securitate mult lăudată a Novei era compusă din membri ai acestui cartel de muncitori.

Daina îi recunoscu de cum îi văzu, dar acest lucru nu era surprinzător deoarece le plăcea foarte mult să dea de înţeles celor din jur că sunt înarmaţi, lăsând la vedere pistoalele aşezate lejer în tocurile din piele de căprioară. Dar în ciuda înfăţişării destul de îngâmfate, aceştia se dovediră a fi unii dintre cei mai drăguţi oameni pe care-i

cunoscuse vreodată. Erau mândri de familiile lor numeroase şi nu scăpau nici o ocazie să scoată fotografiile color montate în etuiuri de plastic în formă de acordeon, şi să le desfăşoare la nesfârşit în faţa ei. Deplângeau faptul că ea nu era acasă, alături de mama ei. Erau protectori faţă de ea, dar Daina ştia că pe Baba îl iubeau, de fapt.

Baba avea aici un fel de birou, neoficial şi înghesuit, pe care îl împărţea cu contabilul cu ochelari al Novei care, după cum descoperi Daina într-o după-amiază de iarnă în care ploua torenţial, locuia pe o stradă liniştită, plină de verdeaţă în Bensonhurst; soţia lui de trezeci de ani era membră în asociaţia *Ladie's Aid* ca şi în cea a bibliotecilor locale. Era de la sine înţeles că atunci când administratorul Novei avea nevoie de un loc în care să stea, Baba era dat la o parte. Nu avea nimic împotrivă.

De fapt, Baba era persoana cea mai tolerantă pe care o cunoscuse Daina vreodată. Nimic nu părea să-l tulbure, şi faptul acesta îi dădea Dainei o senzaţie de siguranţă atunci când era cu el. Era un promontoriu stâncos pe care putea sta şi privi liniştită înspre marea turbulentă, periculoasă.

Pe Baba nu părea să-l deranjeze că ea urmărea spectacolele din culise, considerând probabil că răul, corupţia, puteau veni doar dinăuntru. Cât despre ea, Daina era fascinată de parada fantasmagorică de carne vie. Nu îşi închipuise vreodată că un trup se poate mişca în atâtea moduri curioase. Totuşi, treptat, ajunse să înţeleagă că această artă – pentru că era încredinţată de faptul că era o artă – ţinea la fel de mult de minte, ca şi de trup. Femeile care îi furăprezentate aici nu aparţineau nici unei lumi în care fusese, sau de care măcar auzise; ochii lor parcă erau dotaţi cu raze X, capabili să citească în sufletul oricărui bărbat care a trecut pragul teatrului.

Aici, la Nova, începu să vadă cortina ridicându-se; să înţeleagă atracţia actoriei. Puteai să faci ce vrei; să fii cine vrei; să trăieşti pe faţă partea întunecată, ascunsă din fiinţa ta, fără teamă de pedeapsă şi fără stânjeneală.

Era numai un rol, la urma urmei, deşi audienţa era întotdeauna tentată să creadă altfel. Ce minunat să poţi trăi atâtea vieţi diferite! Să fii liber să faci... ce?

Orice doreşti.

Într-o seară îngheţată de iarnă, când întunericul se lăsase peste cochilia oraşului cu atâta forţă încât strălucirea lui, disipată de felinarele străzilor, părea să piardă bătălia, când vântul de apus înghiţea tot *42nd Street* cu o formă de animal, Baba o luă de pe stradă şi o duse înăuntru conducând-o pe treptele şubrede de lemn care duceau în holul Novei.

Rooster era în cabina lui, picotind deasupra unui ibric murdar cu cafea rece în care se puteau vedea plutind nişte insecte groteşti atrase fără îndoială de miros.

Somnolentul Rooster, cu capul proptit în podul palmei întunecate, era străjuit în unicul său sanctuar de cea mai tristă şi prăfuită pereche de palmieri de plastic din câte întâlnise Daina vreodată. Nu mai era nimeni prin preajmă. Se auzea muzica ritmată care însoţea spectacolul, uşor estompată de grosimea pereţilor.

– Mâinile sus, ticălosule, strigă Baba în urechea lui Rooster şi acesta sări cu o iuţeală extraordinară, ochii adormiţi i se deschiseră larg, mâna îi fugi sub tejghea în căutarea armei care stătea acolo întotdeauna, pregătită pentru orice eventualitate.

Văzu faţa lui Baba şi se destinse.

– Doamne, spuse el răsuflând uşurat. Într-o bună zi o să te trezeşti cu capul făcut ţăndări dacă mai glumeşti aşa!

Baba râse, îl bătu pe Rooster pe umărul slab.

– N-ai voie să adormi la volan. Vine Ally cu gaşca lui şi măturăduşumeaua cu tine dacă nu eşti mai grijuliu.

Rooster pufni dispreţuitor.

– Poponarul ăla are destulă minte ca să nu facă asta. Ar lua-o pe coajă una-două, zise luând pistolul şi bătându-i ţeava cu palma. De ce crezi că n-am lărgit scările, deşteptule? Îndreptă arma spre scările goale şi

întunecate. Bum! Îi zbor pe ticăloşi până la ei în Porto Rico, ha!

Baba îi dădu ţeava la o parte.

– Ia vezi unde ţinteşti cu chestia asta. I-am promis lu' maică-mea că n-o să mor.

Rooster chicoti şi puse pistolul jos.

– Nu-ţi face griji de-astea, frate! Se întoarse către Daina. Ce mai faci, domnişoară?

– Bine, Rooster.

– Ei, ia ascultă aici bine. Dacă maimuţoiul ăsta împăiat nu se poartă cum treb'e cu tine, vii şi-mi spui mie, ai înţeles? Ştii unde-s prietenii tăi.

– Pfiu! pufni Baba. Nu asculta o vorbă din ce zice, mama. Nu ştie cum să-ţi intre mai repede sub fustă.

– Ticălos crud ce eşti, spuse Rooster, cu ochi trişti, ştii asta? Crud.

– Dar nu mint. Râse. Biroul meu e liber?

– Da. E doar Marty. Se apropie sfârşitul lunii.

Trecură de intrare şi traversară holul scăldat într-o lumină albastră, obositoare, spre un coridor din partea laterală a teatrului. Se opriră în faţa unei uşi încuiate, făcută din tablă şi armată cu oţel. Baba bătu cu palma în ea, până când se deschise câţiva centimetri.

– Hei, spuse el în semiobscuritate, şi uşa se deschise doar cât să-i lase să intre.

La această oră, gardianul porţii era Tony, un individ cu umeri de taur, cu o frunte joasă şi păr creţ castaniu. Mustaţa îngrijită începea să albească pe la margini. Avea ochi mici, de o culoare nedefinită, trei copii, o nevastă durdulie care părea să fie veşnic gravidă, picioare crăcănate şi un miros care îl însoţea tot timpul, fie că se spăla fie că nu. Îi plesni uşor umărul lui Baba, strânse puţin mâna Dainei în timp ce o întreba, pentru a douăzecea oară, dacă n-ar vrea să vadă nişte poze cu familia lui.

Baba o trase după el, ştiind că a îndurat predicile familiale ale lui Tony de mai multe ori decât îşi putea aminti.

Daina se opri în drumul spre birou pentru a trage cu ochiul dincolo de cortinele prăfuite din culise, ca să vadă care parte din spectacol se desfăşura în acel moment. Pe scenă era Denise, o brunetă înaltă şi mlădioasă, bătând spre treizeci de ani, care tocmai se afla în toiul unui număr destul de uluitor, în care îşi folosea doar jumătatea de jos a trupului. Daina cunoştea deja majoritatea numerelor pe de rost, deşi săptămână de săptămână apăreau unele şi dispăreau altele.

Acum, Denise tocmai îşi introducea oul în vagin şi invitând un voluntar să vină şi să aştepte cu gura deschisă sub picioarele ei desfăcute larg, începu să crape oul cu muşchii vaginului. Muzica încetă, din public nu se auzea nici un sunet, nici măcar un foşnet, până când, cu un trosnet ascuţit, oul crud se sparse şi conţinutul cleios căzu în gura deschisă. Apoi Daina auzi oftatul colectiv de admiraţie venit din semiîntunericul sălii şi apoi ropotul de aplauze.

Baba se dusese deja în biroul din spate, dar ea rămase pe loc, ştiind că Denise nici măcar nu începuse să se încălzească.

Urmări fascinată cum Denise, goală, făcu un *strip tease* invers, fără să se grăbească, alegând cu mişcări lascive o pereche de ciorapi şi trăgându-i pe picioarele lungi, mângâindu-şi-le în acest timp. Se întoarse, rulă încet o jartieră, prinse partea de sus a ciorapilor. Se mişca fără să arunce măcar o privire către public şi într-un fel care te făcea să crezi că era singură, acasă, pregătindu-se să iasă în oraş.

Se îndepărtă de partea din faţă a scenei, o traversă spre măsuţa de toaletă care-i fusese adusă şi începu să-şi fardeze cu grijă faţa, folosind creion dermatograf, farduri de pleoape şi de obraji, ruj de buze şi rimel. Din când în când se întorcea cu faţa către sală şi era mai frumoasă decât fusese înainte, machiajul – niciodată prea încărcat – accentuându-i ochii şi gura.

Luă o perie şi începu să şi-o treacă prin părul lung. La fiecare mişcare sânii îi săltau obraznici.

Se ridică în picioare, îşi trecu palmele peste şolduri, peste talie, ridicându-le către sâni, cuprinzându-i, apăsându-i, ciupindu-le sfârcurile până ce se întăriră. Îşi linse buzele şi îşi atinse în treacăt cu mâna părul pubian. Coapsele i se desfăcură un moment şi şoldurile i se legănară. Apoi ridică un sutien de pe măsuţa de toaletă şi îl puse pe ea. Se aplecă puţin, în faţă, frecând ţesătura de sfârcurile rigide înainte de a-l încerca. Se aplecă, din nou şi încălţă pantofii cu tocuri cui.

Luă o rochie lungă de culoarea lavandei, o trase în sus şerpuind, unduindu-se, trăgând fermuarul lateral. Cu excepţia despicăturii adânci de pe coapsă, era îmbrăcată sobru.

Urmară bijuteriile: cercei, o pereche de brăţări ridicate sus pe un braţ şi un colier cu diamante pe care-l lăsă să atârne în adâncitura dintre sâni.

Se duse încet în faţa scenei şi rămase pe marginea ei. De undeva din spate scoase la iveală o pereche de mănuşi din piele de căprioară, de aceeaşi culoare cu rochia. Avea o panglică în păr care o făcea să arate mai degrabă ca o adolescentă.

Cu un fel de abandon senzual îşi trase mânuşile lungi, frecându-le fiecare deget între degetele ei. Apoi deodată, în mod şocant, se repezi în public şi trase pe scenă un bărbat.

Fără nici un preambul, îi desfăcu fermoarul pantalonilor şi îi scoase penisul la lumina reflectoarelor. Se aplecă uşor, îşi ţuguie buzele, suflă asupra lui, apoi, înconjurându-l într-un pumn ca de mătase, începu să-l frece uşor înainte şi înapoi, în sus şi în jos şi, miraculos, el începu să se întărească până când deveni rigid ca o săgeată. Acum lucra serios, gemând în timp ce îl mângâia cu mişcări lungi, până când îi simţi tremurul prevestitor exploziei ce avea să urmeze, îşi trase repede poala rochiei astfel încât jetul îi atinse părul pubian, inundând-o cu spermă.

În spatele scenei, Daina o găsi pe Erica aşezată pe un taburet, cu picioarele goale încrucişate, fumând o ţigară

mică pusă într-un portțigaret. Avea un halat uzat în jurul umerilor, dar sânii erau tari ca două mere. Erau goi. Îi plăcea nuditatea proprie, observase Daina.

– Cum face?

Erica ridică privirea. Avea ochii de culoarea albăstrelelor şi părul blond tuns scurt.

– La cine te referi, *liebchen,* la Denise? Ah. Trase din țigară, buzele late senzuale, strângându-i-se de efort. E foarte simplu de fapt. Le dă exact ceea ce doresc. Îi cunoaştem. Ridică din umeri. E natura umană, nu înțelegi? Ce-ar putea fi mai evident?

– Dar nu dă greş niciodată.

– Oh, păi Denise e destul de bună. E ca un radar, cred. Erica îşi lăsă țigara într-o scrumieră verde metalică, înnegrită în centru. Ştie pe cine să aleagă. Dar bineînțeles că se bat ca să fie în primul rând. Nu se duce chiar în mijlocul publicului. O privi pe Daina. Ei vin la ea. Zâmbi puțin, un gest ciudat de rece pe care Daina îl clasifică drept impenetrabil. Asta-i o lecție esențială în viață, *liebchen,* eh?

Daina merse de-a lungul peretelui încăperii, plimbându-şi degetul întins pe suprafețele prăfuite ale oglinzilor.

– Eşti fericită aici? întrebă după un timp.

Auzindu-i respirația şuierată, ştiu că Erica şi-a luat din nou țigara.

– Fericită, repetă Erica. Dar nu era un ecou, ci mai degrabă un nou înțeles dat unei definiții formale, ca şi cum ar fi realizat un joc sofisticat de cuvinte. De pe buzele ei, acest cuvânt însemna cu totul altceva. Ai idee, *liebchen,* cum este să o rupi cu trecutul? Înțelege-mă, nu vreau să spun doar *să pleci,* ci şi să negi, să uiți, să faci un jurământ solemn că nu îți vei mai aminti. Lăsă să iasă fumul albăstrui. Poți să înțelegi asta?

Daina o privi cu ochii mari.

– Nu sunt sigură, spuse. Cred că pot.

Erica, adresându-i din nou acel zâmbet ciudat de înghețat, spuse:

– Nu, *Liebchen,* nu poți. Nimeni nu poate, decât... decât dacă trece el însuși prin asta.

– Tu ai făcut-o?

– Oh, da. Zâmbetul nu vru să dispară și Daina se trezi tremurând. Am făcut-o. Vezi, sunt destul de ciudată. Destul de... unică. Am fugit de tot – am fugit în partea cealaltă a lumii, și acum, da, sunt fericită pentru că sunt ceea ce vreau să fiu.

Pentru un timp care i se păru nesfârșit, se lăsă tăcerea. Dar Daina nu-și mai putu reține întrebarea, până la urmă.

– Ce anume?

Un ropot susținut de aplauze ajunse până la ele prin culise, Erica se ridică, își puse un colier cu ținte în jurul gâtului. Ochii ei de coral se deschiseră.

– O nulitate, *Liebchen.* Doar o nulitate.

Și ieși ca un vârtej afară din cameră exact în momentul în care Denise, transpirată și zburlită, intra.

– Dumnezeule, ce aglomerație! Își puse halatul, se așeză și își aprinse o țigară. Bună, scumpo. Ai văzut spectacolul?

– Cea mai mare parte, spuse Daina.

– Nu te plictiseşti niciodată, aşa-i?

– Nu.

Denise zâmbi și își șterse transpirația de pe frunte.

– Asta-i bine. Înseamnă că o să prinzi meseria. Nu că te-aș sfătui să intri în chestiile astea, spuse ridicând o mână. De fapt, acum că Baba nu-i prin preajmă, ar trebui să te dau afară.

– Văd că nici tu nu pleci.

– Nu, dar știi, e puțin diferit.

– Nu văd diferența.

– Păi, draga mea, mie îmi place la nebunie. Și oricum trebuie să muncesc ca să-mi continui cursurile la N.Y.U. Se uită la Daina. Nu înțelegi, nu-i așa? De ce ai înțelege?

– Nu cred că înțeleg. Bănuiesc că din același motiv sunt aici... și cu Baba. Este din cauză că, atunci când mă întorc, mă simt... altfel.

Pentru un moment, Denise nu spuse nimic, apoi întinse o mână.

– Vino aici, draga mea. O mângâie pe Daina pe spate. Ai dreptate, ştii asta? Da. Şi totuşi... Ochii i se înnourară. Şi totuşi – se aplecă şi o sărută pe Daina pe frunte – tu vii aici ca să visezi.

Zâmbi, apoi plesni uşor fundul Dainei.

– Haide, zise cu o voce joasă. Du-te acum.

– Mă întorc mâine, spuse Daina. Nu-i venea să plece.

– Hai, întinde-o! Am de învăţat.

– Ah, spuse Marty, privindu-o pe Daina prin lentilele ochelarilor. M-am gândit că s-ar putea să vii astăzi. Ţi-am adus o gogoaşă cu dulceaţă. Luă un pachetel alb de pe masa în dezordine şi îl scutură.

– Hei, mulţumesc, Marty. N-ai uitat. Luă punga şi scoase gogoaşa.

– Cum adică, să uit? Sigur că n-am uitat. Pentru asta sunt plătit. Îşi ciocni tâmpla capului chel. Ca să ţin minte. Nevastă-mea spune: „Marty, tu nu ţii minte doar cifre"! Am un întreg rezervor aici. Înot în lucruri pe care aş vrea să le uit. Poftim – luă un vraf de hârtii de pe un fotoliu care stătea să se prăbuşească, şi le puse pe vechiul seif – stai jos.

Ea se aşeză şi, când începu să mănânce, Marty o întrebă:

– Cum merge şcoala?

– Bine, presupun.

– Bine, zici? În vocea lui se strecurase o notă de suspiciune. Îşi flutură mâna. Nu cumva... pierzi timpul pe aici? Educaţia este importantă, să ştii. Chiar şi Baba o să fie de acord cu asta, nu-i aşa, Baba? Înţelegi? Sper că nu vrei să ajungi ca biata Denise.

– Biata Denise? Ce vrei să spui? O să-şi termine şcoala la seral.

Marty se aplecă peste masă şi îi şterse urmele de dulceaţă de la gură.

– Asta nu-i un loc pentru o fată cu atâta minte. Îndreptă spre ea un deget bont. Asta-i valabil şi pentru tine.

– Ei, las-o-n pace, mârâi Baba din colţ. Ştie ce vrea.

– Pfiuu! Marty făcu un gest cu mâna. E prea tânără ca să ştie măcar ce vrea.

– Nu cred că vârsta are vreo legătură cu asta, spuse Daina.

– Acum nu crezi, îi zise Marty. Dar mai târziu o să înțelegi.

– N-o să înțeleagă nici un căcat dacă nu fac cifrele astea să se potrivească, spuse Baba ursuz, aşa că pliscul mai mic.

– Dă-le încoace, spuse Marty aplecându-se, să le văd şi eu.

– Ia-ți labele de aici, Jack. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

– Ei, ce zici? Crezi că nu ştiu ce reprezintă cifrele alea? Ce sunt nişte cifre pentru tine? Trase coala de hârtie galbenă din mâna lui Baba. Ei, haide. N-or să-mi ia decât câteva minute, şi pe urmă poți s-o duci pe Daina la o masă bună. Luna asta îți poți permite.

Marty tocmai începuse să studieze cifrele mâzgălite mormăind. „Unde-oi fi învățat să scrii?" când uşa biroului se deschise brusc, trântită la perete. Un bărbat îmbrăcat într-un palton de culoare închisă ținea în mâna întinsă un Police Positive 38, mişcându-i gura neagră, mortală, de la unul la celălalt. Pe față avea o mască de ski colorată în roşu, alb, albastru, aşa că doar ochii şi buzele groase şi roşii erau vizibile.

Înaintă doi paşi în camera îmbâcsită şi în spatele lui apăru un alt bărbat, îmbrăcat asemănător, ceva mai înalt decât primul. Din semiîntunericul de dincolo de uşă auziră vocea plângăreață a lui Tony.

– De unde era să ştiu? Erau printre ceilalți; şi-au tras măştile până să-şi dea cineva seama...

– Tacă-ți fleanca! spuse bărbatul mai înalt. Ținea un Magnum 357 cu ambele mâini, şi picioarele uşor depărtate.

Nimeni din cameră nu se mişcă.

– O.K., zise bărbatul cu masca roşie-alb-albastră. Dați încoace mălaiul.

– Ce mălai? spuse Marty.

– Băi, cur belit, lasă-te de prostii! Mişcă țeava pistolului în direcția vechiului seif lipit de peretele lângă care stăteau Marty şi Daina. Deschide-l! spuse. Acum.

– Nimeni de-aici nu are combinația, protestă Marty. Şi în plus...

Daina sări la urletul exploziei. Marty fu aruncat pe spate, pe perete, cu brațele desfăcute. Creionul îi căzu pe duşumea cu un zăngănit, şi se rostogoli. Din gaura din piept îi țâşni sângele. Şocul împuşcăturii de la o distanță atât de mică îi aruncase ochelarii de pe față.

– Nu mai văd, mormăi Marty. Pe la colțul gurii începu să i se prelingă sânge, pieptul i se ridică de două ori de parcă s-ar fi luptat cu o presiune enormă, apoi se dezumflă ca un cauciuc înțepat.

– Marty, spuse Daina încet, apoi ceva mai tare: Marty!

Bărbatul mişcă țeava pistolului.

– Tu, zise, ține-ți gura!

– Ce se petrece acolo? țipă Tony.

– Fii atent, Jocko... mârâi bărbatul mai înalt.

– Tony, spuse Baba. E-n regulă. Stai liniştit.

– Ce-aş putea să fac în fața unui Magnum care se holbează la mine?

– Ai prins ideea, Jocko.

– Ei, gata acum, spuse bărbatul cu masca de ski. Scoateți banii.

– Hai să ne calmăm întâi, zise Baba liniştit. Nu-şi mişca nici un muşchi şi Daina se gândi: „Cum adică, e-n regulă? Nu-i deloc în regulă." Marty a fost împuşcat.

– Hei, nu-mi spune tu mie ce să...

– Doar ca să facem treabă bună, *baby.* Baba îşi întinse mâinile, cu palmele în sus. N-are nici un rost să mai zbori creieri. Prăpăditul ăsta nu mai poate să-ți deschidă seiful, nu-i aşa?

– Ce-ai făcut? întrebă bărbatul mai înalt. Ai zburat pe vreunul?

– N-am avut încotro. Acum ştiu şi ăştia că sunt serios. Trebuie să fie vreo juma' de milion ascunşi pe undeva.

– Mda, *baby,* spuse Baba zâmbind cordial, şi eu sunt singurul tip care ştie unde, ai priceput? Acum hai să stăm de vorbă ca oamenii. Nu mai vreau să tragi cu chestia aia, asta-i tot.

Bărbatul cu masca de ski clătină din cap.

– N-ajungi nicăieri cu vorbăria, negroteiule. Vezi de unde scoți mălaiul până încep să mă gândesc ce-aș putea face cu fetița asta.

– Sigur, spuse Baba, cu zâmbetul încă întipărit pe față. Nu mai trage, omule...

– Poți să pui pariu. Haide.

– Trebuie să mă ridic întâi, O.K.?

– Da, da, spuse bărbatul iritat. Mișcă odată!

Și Baba se mișcă. Cu palmele sprijinite de tăblia biroului își ridică în aer statura uriașă și brusc, picioarele lui puternice flexară tintind țeava pistolului.

Tălpile cizmelor loviră pistolul, îl aruncară din mâna individului mascat și în câteva fracțiuni de secundă forța trupului său masiv se năpusti asupra intrusului.

Când căzu ca secerat. Baba încălecă pe el și își ridică brațul drept. Pumnul îi coborî într-un arc fulgerător, înfundându-se în partea stângă a măștii de ski. Se auzi un trosnet scurt și omul țipă.

Daina sări de pe locul ei când Magnumul 357 începu să bubuie. Căzu de pe scaun, acoperindu-și urechile.

Baba era deja în pragul ușii. Daina auzi horcăituri oribile, sunete animalice și deodată, bărbatul înalt fu aruncat cu spatele în birou. Baba, cu fața aprinsă de furie, zbură imediat după el. Îl apucă pe individ de partea din față a paltonului și îl aplecă puțin, apoi îi înfipse un upercut scurt în centrul pieptului. Parcă nu se mai auzea nici un sunet pe lume, în afară de pârâitul înspăimântător al oaselor. Omul se prăbuși sub lovitura teribilă, mușchiul inimii fiindu-i rupt de sfărâmăturile sternului distrus de pumnul lui Baba.

Baba ridică ochii către ea. Nici măcar nu respira precipitat.

– Ești O.K., mama?

Daina încuviință mut, apoi întoarse capul.

– Dar Marty?

Baba o luă în brațele solide, păși peste trupuri și sânge, croindu-și drum prin mulțimea de curioși care se adunase ciorchine, în spatele scenei. Îl fulgeră pe Tony

cu privirea când trecu pe lângă el, şi şopti la urechea Dainei:

– Uită de el, mama.

Daina închise ochii, dorindu-şi să se oprească din tremurat, dar nu se putea gândi la nimic altceva decât la acea stradă liniştită, înverzită din Bensonhurst pe care locuise Marty. Şi ce-o să spună soţia lui, se întrebă, celorlalte membre din *Ladie's Aid?*

Era imposibil să vezi dincolo de porţile înalte de fier în *Forest Lawn.* Grămada de reporteri şi fotografi care înconjurau intrarea, masca, cel puţin pentru moment, priveliştea din spatele porţilor.

– Dumnezeule! spuse Rubens, întorcând capul. Beryl a avut dreptate. Vei avea o ocazie excelentă să vorbeşti cu ei despre film.

– Nu încerca să faci pe ticălosul rece şi fără inimă, spuse Daina cu o voce lipsită de patimă. Cioburi de amintiri ieşeau la suprafaţă ca resturile unei epave enorme. Asta este înmormântarea lui Maggie.

– Funeraliile nu sunt niciodată pentru morţi, spuse el pe un ton care dădea de înţeles că vorbeşte din experienţă. Sunt făcute doar ca să potolească teama celor vii. Şi, ca şi cum tocmai atunci i-ar fi venit în minte, adăugă: Pe mine nu mă interesează înmormântările.

– De ce? Pentru că n-ai nici o teamă?

– Da.

Daina întrebase în glumă, dar răspunsul lui fusese perfect serios. Îl urmări un moment cum trage fumul ţigaretei adânc în plămâni. Şuieratul pe care îl scoase când îi dădu drumul semăna cu oftatul unui dragon. Se lăsă pe spătarul banchetei limuzinei: Se apropiau de mulţimea forfotitoare. Îi luă mâna puternică în a ei, strângându-i tare degetele.

Era dimineaţă devreme şi soarele nu reuşise încă să pătrundă prin ceaţa groasă, dar blitzurile aparatelor de fotografiat dădeau scenei o incandescenţă care părea

spectrală, sinistră, ca şi cum ar fi fost concepută de specialistul în efecte speciale al unui film de groază.

În ciuda interdicţiei şi a pazei severe, fotoreporterii reuşiseră să împânzească locul. Dainei îi păreau aproape inumani în dorinţa lor fanatică de a intra cu tot dinadinsul în intimitatea oamenilor, indiferent despre cine era vorba – staruri de cinema sau oameni obişnuiţi. Stăteau întinşi pe burtă în spatele monumentelor de marmură sau ghemuiţi după copaci, ca nişte copii la joacă, trăgând cu rapiditate rolă după rolă prin lentilele obiectivelor monstruoase.

Coborând din limuzina lui Rubens, Daina se simţi zguduită de un şoc. Se pomeni în faţa unei femei care semăna atât de bine cu Maggie, încât, pentru o clipă, Daina fu complet buimăcită. Femeia era flancată de Bonesteel şi de un bărbat destul de scund, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, puţin cam larg.

Bonesteel făcu prezentările: erau Joan şi Dick Rather. Joan era sora lui Maggie. Dick avea ochi saşii. Le spuse că era din Salt Lake City, unde locuiau acum el şi Joan. Vindea aspiratoare. Daina nu fusese conştientă până acum că cineva putea trăi din vânzarea de aspiratoare.

– E foarte ciudat. Rather vorbea repezit, aşa cum fac unele persoane când sunt tulburate şi nu ştiu ce să facă în afară de a vorbi, de parcă s-ar teme că doar tăcerea e cea care le aduce tulburarea. De-atâtea ori am zis să venim aici în vizită, în fond locuiam destul de aproape, şi totuşi n-am fost niciodată, dar – privea direct la Daina, ferindu-şi ochii de tăcuta lui soţie într-un gest ce părea a fi deliberat – Joan a găsit întotdeauna o scuză sau alta. Acum s-a întâmplat, şi ne-am trezit aici deodată... într-un fel, parcă nu-i adevărat. Ochii lui păreau să îi adreseze o rugăminte tăcută, parcă ziceau: „Spune-mi că totul nu este decât o glumă proastă."

– Îmi pare rău, spuse Daina şi i se păru că-l vede tresărind.

– Îţi pare rău? spuse Joan. Ce ştii tu despre ce înseamnă să-ţi pară rău? Erau primele cuvinte pe care le rostise de când se întâlniseră şi Daina fu izbită de cât de

diferită era vocea ei față de a lui Maggie. Asta o făcu să se simtă mai uşurată.

– Am fost cea mai bună prietenă a ei, Joan, spuse Daina.

– Doamna Rather. Ochii ei albaştri şi reci nu clipeau. Ce ştiți voi – pronunțase acest cuvânt în felul în care cineva ar fi putut spune „muci" – despre prietenie... sau familie, eh? N-am mai văzut-o pe Maggie de când a plecat din St. Marys. Asta a fost cu mult timp în urmă. Ochii păreau să-i ardă cu acel foc rece, liniştit, născut în unii protestanți, care păreau să nu fie niciodată capabili să-şi exprime sentimentele lăuntrice. Prea mult timp pentru două surori, continuă ea. Mult prea mult. Făcu un pas în față şi Daina văzu că soțul ei o strânge de cot, ca şi cum s-ar fi temut că e gata să se arunce înainte. Nu pot să îmi imaginez de ce a venit aici sau ce o fi putut vedea în locul ăsta. Poate că, nefiind o persoană prea fericită, se potrivea cu lumea de aici, într-un fel. Aici nici unul dintre voi nu este fericit. Ştiu asta. Singurul lucru care vă face fericiți este să vă mâncați între voi de vii...

– Joan...

Dar ea îi adresă lui Dick Rather o privire atât de distrugătoare, încât el îşi închise imediat gura.

– Am consimțit ca Maggie să fie înmormântată aici deoarece mi s-a spus că asta a fost dorința ei. A ales să fie aici la bine sau la... Nu putu termina fraza, şi pentru o clipă Daina crezu că vede scânteierea unei lacrimi, ca un foc trecător de artificii, în colțul ochilor lui Joan. În clipa următoare nu mai era nici o urmă. Toți sunteți vinovați, continuă Joan. Vocea îi era joasă ca şi cum vârtejul de emoții s-ar fi întors înăuntru ca un pumn strâns. Toți o cunoşteați. Spuse „toți" dar era evident că se referea la Daina. Ştiați cât poate fi de vulnerabilă. Şi totuşi ați lăsat-o – aproape că scuipă următorul cuvânt – să trăiască cu demonul acela. Nu putea ieşi ceva bun dintr-un astfel de lucru. Numai rău. Ridică un deget spre ea. Voi ați omorât-o! şopti. Ați omorât-o pe Maggie! Şi eu... nici măcar nu-mi mai aduc aminte glasul ei. În sfârşit

vocea i se frânse şi corpul începu să-i tremure. Rather o prinse de umeri şi ea îşi întoarse faţa. Dar nu înainte ca Daina să observe că avea ochii tot uscaţi.

Daina întinse mâna.

– Joan... doamnă Rather! Înţeleg ce simţi. Nu este nevoie să ne certăm. Eu – noi amândouă, am iubit-o pe Maggie.

– Nu îndrăzni să-mi dai mie lecţii! se răsti cealaltă femeie, retrăgându-se din atingerea Dainei. Creatură mizerabilă! Tu şi toţi ceilalţi de teapa ta! N-am nevoie de mila ta. Sunt sigură că eşti la fel de sinceră ca şi ceea ce numeşti tu prietenie.

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva, zise Daina. Toţi prietenii mei sunt importanţi pentru mine, dar nimeni nu a fost mai important decât Maggie. Am crescut împreună în oraşul acesta şi în ultimii cinci ani ne-am spus una alteia toate necazurile şi bucuriile. N-a existat ceva pe care să nu-l împărţim.

Joan Rather se albise, dându-se înapoi, astfel încât soţul ei trebui să o prindă înainte de a se împiedica. Dar această reacţie la ceea ce ea lua drept ură, o făcu pe Daina să continue.

– Crezi că nu-mi pasă că e moartă?

– Cred, draga mea, că îţi pasă atât cât îţi poate ţie păsa. Adică foarte puţin, ca să spunem lucrurilor pe nume.

– Şi tu unde erai când plângea toată noaptea? Nu tu erai cea care o ţinea în braţe. Eram eu.

Două puncte de culoare apărură pe obrajii nefardaţi ai lui Joan Rather.

– N-ai dreptul să vorbeşti aşa, spuse domnul Rather. Nu după ce...

– Gura! lătră Joan Rather şi fălcile soţului ei se închiseră brusc, cu un clănţănit care se auzi destul de tare. Se adresă Dainei: Nu mă prosteşti cu toată vorbăria asta sentimentală. Crezi că ar trebui să-ţi plâng pe umăr, să te consider o sfântă? Nu, nu. Tendoanele îi ieşiseră proeminente pe părţile laterale ale gâtului. Dacă tu eşti tot

ce a putut avea sora mea ca prietenă, atunci îmi pare rău pentru ea.

– Joan, te rog... Daina simțea acum că este important să se poată înțelege cu această femeie. Destul de ușor de spus că din dragoste pentru Maggie putea îndura orice. Dar aceasta era singura soră a lui Maggie – familia ei. Să fie respinsă atât de brusc și de dur, de către această femeie o umplea un fel de spaimă alunecoasă pe care nu o putea nici tolera, nici defini. Nu vreau să mă cert cu tine. Amândouă am iubit-o pe Maggie. În mod sigur asta este suficient ca să ne lege...

– Să ne lege? Vocea lui Joan Rather avea acum o notă ciudat de stridentă, aproape isterică. Nu avem nimic în comun. Absolut nimic. Făcu un gest brusc, din cap către soțul ei. Hai să mergem. Nu i se adresa pe nume. Sunt alte locuri în care putem sta.

Daina îi urmări plecând cu inima înecată de amărăciune și spuse în gând: „Îmi pare rău, Maggie!"

Întoarse capul, îl văzu pe Chris și pe ceilalți membri din formație la câțiva pași distanță. Chris arăta istovit și tras la față. Tie stătea între el și Nigel, dar avea degetele lungi împletite cu ale lui Chris. În timp ce Daina îi privea, se întoarse spre Chris și îi șopti ceva la ureche.

– Vreau să mă duc să văd ce face Chris, spuse Daina.

Rubens o privi.

– Du-te, îi spuse. Vocea îi devenise metalică.

– Nu vii cu mine? îl întrebă, atingându-i brațul.

– Du-te tu, repetă el cu vocea la fel de lipsită de orice emoție.

– Nu face asta, Rubens, șopti ea. Nu aici, nu acum. Te rog.

– Am venit aici cu tine, îi spuse cu oarecare blândețe. Acum fă ce vrei. Nu vreau să am de-a face cu ei.

Sfârșise cu o inflexiune ciudată și ea îi zise:

– Continuă, dragul meu. De ce nu ai terminat ce ai de spus?

– Nu sunt gelos, dacă asta crezi.

– Asta este *exact* ceea ce cred, răspunse ea zâmbindu-i trist înainte de a se întoarce şi a pleca, călcând cu grijă pe iarba proaspăt tunsă. Mirosul îi amintea de casa plină de coridoare de la Cap, zumzăitul maşinii de tuns iarba trezind-o din somn în zori, zilele fierbinți din miezul verii, mirosul adus de vânt şi fața tatălui ei aproape de ea, mirosul lui cald, de lumină şi sare pătrunzând până în adâncul ființei ei. Închise ochii, îşi muşcă buzele, şi-şi simți pulsul bătându-i puternic în pleoape. O voce. O voce țipa în ea, tristă şi pustie şi, deodată, simți în gură un gust de cauciuc, atât de puternic încât îi veni să vomite.

– Ei bine, spuse Tie cu engleza ei ciudat de accentuată, văd că primadona nu se ține prea bine în dimineața asta.

Daina deschise ochii. Tie era singura din toată adunarea care nu purta haine închise la culoare. Dimpotrivă, alesese cu grijă minuțioasă un costum de mătase de culoarea piersicii, cu fustă despicată până la şold, ciorapi cu dungă şi pantofi roşii cu toc foarte înalt. Purta un colier cu rubine şi cercei asortați. Arăta ca şi cum s-ar fi îmbrăcat pentru o şedință de pozat pentru reclamă.

Daina o ignoră şi spuse:

– Chris, ce mai faci?

– E foarte bine, se băgă Tie înainte ca Chris să poată deschide gura, acum stă cu noi.

– M-am gândit că ar trebui să stea singur, spuse Daina, întrebându-se în sinea ei de ce simțea nevoia să-şi apere acțiunile. Avea cu siguranță nevoie de odihnă.

– Oh, da, spuse Tie. Odihnă. În casa *ta.* Ce gest altruist. Surâse încrezut şi, lângă ea, Nigel îi oglindea expresia. Îşi scoase bărbia înainte, agresiv. Care-i treaba? Nu te mai satură producătorul?

– Despre ce tot vorbeşti?

– Vorbesc despre tine şi Chris, spuse Tie feroce. Ştim cu toții ce se petrece... cât o făcea pe Maggie de nefericită.

– Ți-ai pierdut mințile! Dar Dainei îi reveni în minte ultima conversație telefonică pe care o avusese cu Maggie. De unde îi venise lui Maggie o asemenea idee?

– Maggie a fost o intrusă, şuieră Tie. Şi tu eşti la fel. A încercat să se infiltreze acolo unde nu-i era locul. Ridică mâna cu palma în sus, ca şi când nimicul pe care-l conţinea era un fel de ofertă. Şi uite-o unde zace acum. Tie părea să râdă. A murit pentru păcatele ei.

– Păcate? Ce păcate? Daina căută ochii lui Chris. Despre ce tot vorbeşte?

– Magie, spuse Tie. Magie neagră. A încercat să spargă cercul nostru interior.

În spatele formaţiei se iscase o încăierare. Peste umărul lui Tie, Daina îl văzu pe Silka ocupându-se de un fotoreporter. Omul încerca să se împotrivească şi Silka, ridicându-l cu un braţ, îi înfăşcă aparatul de fotografiat cu celălalt şi îl izbi de trunchiul unui copac. Aparatul se sfărâmă, filmul distrus atârnând ca o jucărie cu arc stricată. Nigel se întoarse să se uite, dar Tie nu. Chris îşi studia cu asiduitate vârfurile cizmelor.

Când Silka se întoarse după ce predă fotoreporterul forţelor de pază, o privi pe Daina drept în ochi de parcă voia să-i amintească faptul că o prevenise în legătură cu Tie.

– S-a terminat? întrebă Tie şi, la răspunsul afirmativ al lui Nigel, continuă: Chris te place, şi Nigel la fel. Nu repeta greşeala făcută de prietena ta. Nimic din ce s-a întâmplat nu trebuie să te preocupe. Las-o baltă.

– S-o las baltă? spuse Daina incredul. A fost prietena mea. Cum s-o las baltă?

Tie deschise gura, dar până să poată rosti ceva, Bonesteel luase braţul Dainei şi-i spuse:

– Este timpul. Am să te aduc înapoi.

O tăcere stranie atârna asupra lor, de parcă ar fi fost blocaţi într-un fel de luptă primordială. Se forma cortegiul, un flux de negru şi alb, şi Dainei i se păru că toate aceste persoane participau la un joc monstruos, singurul care-i mai ţinea în viaţă. Îi veni în minte cuvintele Joanei: *Singurul lucru care vă face fericiţi este să vă mâncaţi între voi de vii.* „Nu!" îşi spuse Daina, „nu este adevărat. Nu

suntem aşa. *Eu* nu sunt aşa. Odată, poate că aş fi putut deveni aşa, ca mama. Dar am învăţat."

Se uită din nou peste umărul lui Tie şi îl văzu pe Silka urmărind-o cu ochii. Silka duse un deget la buze, îl ţinu apăsat acolo până când ea se lăsă întoarsă de Bonesteel, condusă înapoi spre Rubens.

– Vreau să stau de vorbă cu dumneata, spuse ea moale.

– Nu aici, răspunse Bonesteel. Nu acum. Ecoul propriilor sale cuvinte îi dădu un fior pe şira spinării. N-am nimic să-ţi spun deocamdată.

– Ba da, ai... Dar el o lăsase deja lângă Rubens şi plecase să-şi ocupe locul lângă familia Rather. Daina presupuse că el îi chemase.

Pastorul începu. Ceremonia păru să fie lungă, apatică şi rece. Pastorul nu o cunoscuse pe Maggie şi totuşi vorbea despre ea ca şi cum Maggie ar fi frecventat biserica lui din copilărie. Poate că Joan fusese consultată mai devreme şi îi relatase câteva lucruri esenţiale din viaţa lui Maggie.

Pe la mijlocul slujbei Daina îşi dădu seama că Rubens avusese dreptate. Funeraliile nu erau pentru morţi, ci pentru cei vii, pentru că nu era aici nici o urmă din femeia care fusese Maggie. Doar o adunare de feţe ovale, fardate cu diferite nuanţe de mâhnire.

În cele din urmă, doi bărbaţi solizi coborâră sicriul în pământ, pe frânghiile rezistente. Pentru Daina, care simţea că ochii i s-au umplut de lacrimi şi inima i s-a rupt, nu era numai o persoană cea care urma să fie îngropată acolo.

Joan se desprinse de lângă soţul ei şi merse pe picoarele înţepenite la marginea gropii. Pastorul intona:

– Cenuşa se preface în cenuşă, ţărâna în ţărână...

Joan se aplecă şi luă un pumn de pământ. Părea profund, îngrozitor de singură. Pentru o clipă, rămase rigidă şi nemişcată. Tie întoarse capul şi îi spuse ceva lui Nigel. Cu un gest convulsiv, Joan întinse braţul şi aruncă ţărâna – o ploaie întunecată pe capacul sclipitor al coşciugului.

Capitolul 5

– Nu ştiu ce îi face să continue, spuse Marion într-o dimineaţă pe platou.

– Să continue ce? întrebă Daina.

Marion împături ziarul *Wanchester Guardian* pe care-l primea zilnic. Era genul de om care nu putea suporta să nu fie la curent cu ştirile de acasă. „Ziarele yankee..." era auzit mormăind din când în când, ...„habar n-au să redacteze ştirile". Dar de fapt, ştirile din Marea Britanie erau cele după care tânjea el.

O privi pe deasupra ceştii de porţelan fin, plină trei sferturi cu ceai proaspăt pregătit – o combinaţie de *English Breakfast* şi *Darjeeling* peste care Marion dăduse într-un magazin din Belgravia pe care-l frecventa.

– Englezii şi irlandezii, spuse el destul de prudent. Biserica anglicană şi catolicii. Sorbi din ceai şi arătă cu degetul spre ziarul împăturit. Să luăm exemplul acesta. A fost un masacru în Belfast, acum vreo trei săptămâni. Aici scrie că a fost organizat de Sean Toomey, acea căpetenie patriarhală a protestanţilor irlandezi din nord, şi de englezi. Părea dezgustat. Că de obicei, englezii au făcut toată treaba murdară. S-au dus la Andytown, trăgând în toţi tipii suspectaţi că ar face parte din Armata Republicană Irlandeză. Clătină din cap. A fost o baie de sânge.

– Dar durează de atâta vreme.

– Chiar aşa! Puse jos, cu zgomot, ceaşca preţioasă de porţelan. Şi unde ne duce, te întreb! Sânge şi iar sânge.

Familii decimate. Durere şi deznădejde. Îşi dădu ceaşca deoparte. Acum înţelegi adevăratul motiv pentru care fac acest film; ca să arăt oamenilor stupiditatea adâncă a acestor lucruri. Mătură ziarul cu dosul palmei şi paginile zburară pe podea ca nişte păsări cu aripile rupte. Ah! Nu ştiu de ce mai citesc porcăriile astea!

Dar a doua zi dimineaţă, în timp ce îşi bea ceaiul, studia din nou ziarul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

El-Kalaam era ghemuit pe podea lângă James, cu Malaguez alături. Aveau o hartă a vilei şi a împrejurimilor, întinsă între ei. O cercetau bucată cu bucată.

– Precis or să aducă trupe aici în scurt timp, spuse El-Kalaam. Trebuie să ne asigurăm că nu avem nici o fisură în armură. N-ar fi de bun gust să fim surprinşi în stadiul ăsta, hm? Cu degetul arătător trasă un dreptunghi aproximativ pe hartă. Mustaffa e acum aici. Du-te şi vezi să fie totul bine.

Malaguez încuviinţă şi se supuse fără nici o vorbă. În drum spre ieşire trecu pe lângă Rudd şi englezi, care se întorceau din hol. Cărau uşa de la baie. Fessi îi îmboldea şi ei o proptiră de un perete. După aceea, Fessi le permise să se odihnească.

El-Kalaam îi aruncă o privire lui James.

– Nu arăţi bine deloc, amice. Rita! strigă. Nişte apă aici. Ţine-o pe nevasta ăstuia acolo, cu tine.

Într-o clipă apăru şi Susan. Aducea un pahar cu apă. Machiajul i se dusese şi părul îngrijit coafat îi cădea pe lângă urechi. El-Kalaam îi ordonă să îngenuncheze în faţa lui; ea se supuse.

– Vezi ce uşor este, îi spuse lui James. Sunt făcuţi să primească ordine. Îi făcu semn cu capul şi Susan aduse paharul la buzele lui James şi îi dădu să bea.

În bucătărie, Rita supraveghea gătitul. Ea însăşi nu atinse nici o oală sau tigaie.

– Cum se face, întrebă Heather în timp ce amesteca în supă, că te admite printre cadrele lui? E evident că urăşte femeile.

– Nu urăşte femeile, spuse Rita cu o notă defensivă în voce. Atâta doar că nu le respectă. Bărbaţii sunt diferiţi de femei numai pentru că servesc unor funcţiuni diferite în viaţă.

– Nu văd diferenţa.

– Chiar că e o prostie să stau să discut cu tine. Taci din gură, şi vezi-ţi de supă.

Heather întoarse capul.

– Te întrebam doar pentru că nu înţeleg. O parte a rolului unui revoluţionar este acela de a se face înţeles.

Rita privi ceafa lui Heather pentru o clipă.

– Când bărbatul meu a fost ucis de israelieni într-un raid, am descoperit că nu mai pot să fiu o femeie obişnuită, ca înainte. Probabil că odată cu el, a fost ucisă şi o parte din mine. Heather se întoarse s-o privească. Nu mă mai puteam gândi decât la un singur lucru. Am luat pistolul automat al fratelui meu şi am trecut frontiera în Israel.

– Singură? întrebă Heather.

– Nu-mi amintesc nimic. Doar că peste câtva timp nişte mâini m-au ridicat de pe cadavre – erau trei, mi-au zis mai târziu – jur că nu le-am văzut.

Capul îi zvâcni într-o parte.

– El-Kalaam era cel care m-a tras de-o parte. Încă eram cuprinsă de o frenezie ucigaşă şi m-a dus în deşert unde am putut să-mi golesc pistolul mitralieră. Când am terminat, mi-a spus să vin cu el. Eu nu sunt ca ceilalţi, spuse ea încet. Gustă o bucăţică din mâncarea de pe masă. Eu sunt pe jumătate moartă. Arătă cu degetul. Arzi mâncarea! Vocea îi era ca şfichiul unui bici.

– Te înşeli în legătură cu femeile, spuse James stând sprijinit de bibliotecă.

– Nu mă înşel în legătură cu nimic din ceea ce spun.

El-Kalaam îşi aprinse un trabuc.

– Ba da, în cazul ăsta, insistă James. N-o cunoşti pe Heather..

El-Kalaam îşi scoase trabucul din gură.

– Nici nu e nevoie. E la fel ca asta brunetă. Ridică privirea spre Susan. Pleacă de aici acum. Nu vezi că am terminat cu tine? Susan se întoarse în bucătărie. Toate femeile din occident... Toate femeile sunt la fel. Nu-i cazul să te temi de ele. Nu ştiu nimic. Nu gândesc; doar vorbesc. Făcu un gest elocvent cu degetele simulând flecăreala.

– Ce-ai zice să facem un pariu în legătură cu asta? Ochii albaştri ai lui James erau strălucitori.

– Nu pun pariuri, spuse El-Kalaam. Nici măcar cu egalii mei. Trase din trabuc şi îi aruncă o privire lui James. După un timp, spuse: Ce zici că se pricepe să facă nevastă-ta?

– Să tragă cu puşca.

Fața lui El-Kalaam se schimonosi într-un rânjet şi îşi dădu capul pe spate. Râse tare.

– Oh, eşti nervos. Ce noroc pe tine că n-am pus pariu.

– Atunci eşti un laş.

Zâmbetul părăsi fața lui El-Kalaam şi lăsă loc unei grimase amenințătoare. Trupul i se încordă. Strânse pumnii. Apoi emoția trecu. Rânjetul se întoarse.

– Încerci să mă insulți, dar nu ține. Nu mă las provocat.

Apăru Rita.

– E gata mâncarea.

El-Kalaam ridică ochii.

– Pune-o pe brunetă să-i dea de mâncare lui Fessi şi apoi celorlalți. Nevasta lui – se uită cu înțeles la James – mă va servi pe mine şi apoi pe tine.

– Şi Malaguez?

– O să mănânce când se întoarce. Nu vreau să mai iasă nimeni din vilă în acest moment.

Heather ieşi din bucătărie ducând un platou cu legume fierte. El-Kalaam îi făcu semn să vină lângă el.

– Îngenunchează, spuse el.

După o clipă de ezitare, ea se conformă. El-Kalaam se apucă să ciugulească foarte încet din mâncare. Îşi folosea numai mâna dreaptă.

– Ţine-ţi ochii plecaţi cât mănânc, îi ordonă el.

Susan ieşi din bucătărie, urmată de Rita. Traversară camera spre locul în care erau Fessi şi ceilalţi membri ai grupului terorist. Uşa de la intrare se deschise şi intră Malaguez. El-Kalaam ridică privirea. Malaguez îi făcu un semn scurt cu capul şi El-Kalaam se întoarse la mâncarea lui.

– Şi soţul meu? întrebă Heather.

– Ce-i cu el?

– Are nevoie de hrană.

Delicat, El-Kalaam luă o felie de legumă între degetul mare şi arătător. O plasă cu multă grijă între buzele lui James. James încercă să mestece. Mâncarea îi căzu în poală.

– Ai văzut? El-Kalaam ridică din umeri. N-are rost. Absolut nici un rost.

– Are nevoie de ceva lichid. Am făcut nişte supă.

El-Kalaam o ignoră şi se întoarse către James.

– Te rog să mă scuzi, spuse ironic. Ai avut dreptate totuşi. *Este* şi ea bună de ceva. James nu răspunse şi El-Kalaam se întoarse din nou către Heather. Soţul tău zice că ştii să tragi cu puşca.

– Da, spuse ea. Ştiu.

El-Kalaam pufni.

– Şi în ce tragi? În ţinte de hârtie? Raţe pe lac? Sau poate că eşti o ucigaşă de iepuri? Oh, da, văd asta în ochii tăi, spuse triumfător. Foarte bine. Deci, poţi să mânuieşti o puşcă. Dădu platoul la o parte, dezgustat. Du-te să-i dai de mâncare Ritei. După ce termini poţi să-i dai bărbatului tău supa pe care ai făcut-o. Se ridică în picioare. Dacă poate s-o înghită.

Traversă camera până la telefon şi formă un număr.

– Cu prim-ministrul, spuse în receptor. E aproape trei a.m., Piratule. Ai ceva care-ţi arată timpul? Ascultă un moment. Faţa i se întunecă. Ce-mi pasă mie de

problemele tale! Fie că-i greu, fie că-i uşor, pe mine nu mă interesează. Fraţii noştri palestinieni trebuie să fie eliberaţi până diseară, la şase.

Şi dacă nu...? Îl mai ţii minte pe vechiul tău prieten, Bock, nu-i aşa, Piratule? Sigur că-l ţii minte. Altfel de ce-ai fi trimis-o aici pe fiică-ta? Tu şi Bock vă cunoaşteţi de mult, mult timp. Din vechile vremuri ale Europei. Ştim toate astea. N-ai avea încredere s-o laşi cu altcineva, nu-i aşa? Vocea i se îngroşase de furie. Ei bine, sper că ai o fotografie cu prietenul tău Bock, Piratule. Dacă fraţii noştri nu sunt liberi până la şase, o să ai nevoie de poza aia ca să-l recunoşti.

Trânti receptorul, apoi se întoarse către Malaguez.

– Crede că n-o să scoatem nimic de la el, dar se înşală. Îşi înfipse pumnul în palma celeilalte mâini. Israelienii ăştia blestemaţi sunt inumani. Inspiră adânc. Ei bine, au nevoie de o lecţie. Malaguez, adu-l pe Bock. Fessi, ştii ce să aduci. Se opri, ridicând-o pe Heather lângă el. Haide.

– Unde mergem?

El-Kalaam nu răspunse. O luă cu el pe coridor, trecu de baia fără uşă şi ajunseră într-o cameră din capătul îndepărtat al vilei. Fusese dormitorul lui Bock, dar grupul terorist îl transformase în altceva.

Ferestrele fuseseră bătute în scânduri, patul uriaş întors vertical şi lipit de ele. În cameră nu intra nici un pic de lumină de afară. Exista o lampă în cameră. Abajurul fusese scos şi lumina era stridentă. Heather îşi îngustă ochii. El-Kalaam o împinse din drum când Bock fu adus înăuntru.

Malaguez îl duse în centrul încăperii. Aşteptară cu toţii în linişte până când apăru Fessi. Acesta închise uşa după el. Ducea pe umăr ceea ce părea a fi un furtun de grădină, făcut colac. Furtunul avea o duză de alamă la un capăt, şi un racord din acelaşi material la celălalt capăt.

– Înţeleg, îi spuse El-Kalaam lui Bock, că eşti un orator destul de fin. Un lucru neobişnuit pentru un om de afaceri. Capitaliştii sunt de obicei prea ocupaţi să dea ordine şi să

se îmbuibe cu mâncare scumpă, eh? Își înclină capul într-o parte. Dar un om care trăiește din exploatarea săracilor trebuie cel puțin să știe cum să le vorbească.

– Am fost sărac odinioară. Știu cum este.

– Aha! Da, bineînțeles. Își întinse larg brațele și rânji. Toate astea sunt pentru săraci. Sigur că pot să cred asta. Vocea i se schimbă, și ochii i se îngustară, ca două fante subțiri. Uite ce-i, Bock, ai ocazia acum să-ți pui în valoare calitățile oratorice. O să-l convingi pe vechiul tău prieten, primul-ministru, de nebunia lui. Îmi spune că întâmpină piedici, că sunt multe facțiuni politice în Ierusalim care trebuie potolite.

– Are dreptate.

– Mă iei drept prost? Crezi că nu știu cine conduce Ierusalimul? Dacă Piratul ordonă să fie eliberați frații noștri, atunci or să fie eliberați. E o nebunie, încăpățânarea asta. Își joacă viața; prețuiește viața fiicei lui, nu-i așa?

– Prețuiește mai mult binele țării sale, spuse Bock.

– Vorbești ca un adevărat sionist! țipă El-Kalaam. Dar asta este lumea reală, dragul meu Bock, și nu – Allah fie lăudat – utopiile pe care le visează jidanii. În decursul următoarelor optsprezece ore, aici se vor lua decizii de viață și moarte. O parte din responsabilitatea pentru cele ce se vor întâmpla, va cădea și pe umerii tăi.

– Noi, evreii, luăm de șase mii de ani decizii de viață și moarte, spuse Bock. Știu ce fac. Nu mai avem ce să discutăm. Va trebui, pur și simplu, să vă descurcați fără mine.

– Isteț jidan, mârâi El-Kalaam. Foarte isteț. Îl împunse pe Bock în piept cu degetul arătător. Dar foarte prost – asta ești de fapt. O să vezi. Și-o să-ți aminteși de conversația asta. O să mă implori să te las să-mi îndeplinești ordinele. Fața îi era foarte aproape de fața lui Bock. Da, o să cerșești.

Se întoarse către Fessi.

– Du-te și montează furtunul.

Fessi dispăru în baia alăturată. Prin uşa deschisă se auzeau nişte sunete. Apoi Fessi apăru din nou şi dădu scurt din cap.

– Malaguez, comandă El-Kalaam.

Bărbatul lat în umeri dezlegă gleznele lui Bock.

– Pune-l pe scaun.

Malaguez trânti patul MP40-ului în umărul lui Bock. Industriaşul gemu, apoi se prăbuşi pe scaun.

– Aşa-i mai bine.

Malaguez îi legă mâinile mai întâi de stinghiile de la spătarul scaunului.

– Gata.

Fessi luă capătul cu duza al furtunului. Îl apropie de faţa lui Bock.

– Eşti atât de plin de idealuri sioniste, îi spuse El-Kalaam rece. Acum o să vezi cum e când eşti umplut şi cu altceva. Ochii lui Bock fugiră de la el la duza ţinută de Fessi.

Ai văzut vreodată un om înecat, Bock? Cred că ai văzut. În vremurile când împânziserăţi Europa, nu? Stârvurile umflate. Duhoarea. Te uiţi la faţa celui mai bun prieten şi nu poţi s-o recunoşti. Privi în jos la faţa transpirată a lui Bock. Da. I-ai văzut înnecându-se şi murind. Şi ce te-ai gândit? „Bine că nu sunt eu în locul lor", nu-i aşa, Bock?

Ei bine, acum o să simţi cum e când te îneci. Şi, la sfârşit, o să faci tot ce vreau.

Bock scrâşni din dinţi. De pe bărbia rotundă îi picurau stropi de sudoare.

– Niciodată.

El-Kallam întinse mâna şi strânse nările lui Bock. Acesta îşi scuturâ capul, dar El-Kalaam nu-i dădu drumul. După un timp, Bock deschise gura ca să respire şi Fessi îi introduse repede duza de alamă.

– Niciodată să nu spui niciodată, Bock, zise El-Kalaam, încă strângându-i nasul.

Ochii lui Bock se făcură mari. Cum Fessi împingea furtunul din ce în ce mai adânc în gura lui, începu să

horcăie. Ochii începură să-i lăcrimeze. Scotea sunete oribile, pe lângă furtunul care acționa ca un căluș.

– E rău, nu-i așa, Bock? spuse El-Kalaam. Să fii atât de neajutorat. Ochii lui Bock se rostogoleau sălbatic și începu să tremure, întâi picioarele, apoi coapsele și la urmă bustul. Heather îi vedea mușchii gâtului umflându-se. Ești o biată creatură, Bock. Dar e tipic pentru rasa ta.

– Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă Heather. Îl înăbuși.

Fără să se uite la ea, El-Kalaam spuse:

– Umple-l cu apă, Fessi. Dar nu prea repede. Vrem ca efectul să dureze. Este mai... persuasiv... în acest fel.

– Tortură.

El-Kalaam ridică din umeri.

– E doar un cuvânt. Femeile se pricep la cuvinte. Bărbații sunt făcuți pentru acțiune. Numai rezultatele contează. Trebuie să faci sacrificii ca să obții ce vrei. În acest caz...

– În acest caz devii inuman, spuse ea.

El se întoarse spre ea fulgerător și mâna lui o plesni peste față.

– Cine te crezi, să-mi vorbești mie despre umanitate? tună el. Trăgătoare cu pușca. Vânătoare de animale mici. Ucizi fără scop, doar pentru sport. Eu ucid pentru poporul meu, pentru patrie, ca să ne putem întoarce la casa noastră. În ceea ce fac eu este dreptate, dar tu... scuipă la picioarele ei. Nu există nici o scuză pentru ceea ce faci tu. Făcu un semn cu capul. Malaguez. Scoate-o afară. Să stea și s-aștepte cu bruneta.

În tăcerea înspăimântătoare din camera de zi, se auzeau clar țipetele interminabile care ajungeau până la ei din capătul îndepărtat al holului unde teroriștii se ocupau de Bock.

În cele din urmă, Malaguez se întoarse. Nu se mai auzise nici un sunet în ultimele câteva minute și Heather, cu brațele în jurul lui Susan, își mușcă buzele, dându-și seama de adevăr.

Malaguez se opri şi le făcu semn celor două femei.

– Veniţi amândouă cu mine acum.

El o aştepta când făcură pauză pentru masă. Se îndrepta epuizată spre rulota ei şi, deschizând uşa, îl găsi cotrobăind în frigiderul aflat în colţul mai îndepărtat, lângă dulap.

– Cauţi indicii? spuse în timp ce el se ridica.

Bonesteel se întoarse cu faţa spre ea, cu o sticluţă de Perrier în mână. Zâmbi.

– Căutam doar lămâie.

– Prea târziu, spuse Daina închizând uşa în urma ei. Am terminat-o.

El deşurubă capacul şi luă o înghiţitură.

– Nu vrei să-ţi dau mai bine un pahar? îl întrebă cu sarcasm. O irita faptul că el nu părea să se grăbească să discute cu ea.

Flutura doar sticla în direcţia ei.

– E-n regulă. Sunt obişnuit să mănânc în fugă. Era îmbrăcat într-un costum uşor, mov deschis, care nu părea cumpărat de-a gata. Daina se întrebă cum reuşise să şi-l comande din salariul lui.

– Eşti cu siguranţă foarte bine îmbrăcat pentru un copoi. Se aşeză într-un fotoliu pluşat şi îşi scoase pantofii.

El rânji.

– Aşa se întâmplă când eşti un bărbat întreţinut. Probabil că intenţionase să facă o glumă, dar ceva în spatele ochilor albaştri-cenuşii refuza să zâmbească, rămânând mohorât şi retras. Se lăsă puţin în spate, sprijinindu-şi fundul de partea de sus a frigiderului. Spuneai că vrei să discuţi cu mine. Despre ce?

– Ai spus că ai dori să te ajut.

– Oh, mda, dar nu cred că...

– Te-ai răzgândit.

El lăsă sticla jos, se duse la fereastra micuţă, aruncă o privire la agitaţia din curte, trăgând puţin cu degetul îndoit marginea unei perdele.

– Nu vreau să ai de-a face cu asta.

– De ce nu?

El se întoarse ca s-o privească.

– *Miss* Whitney, venind de la o doamnă atât de deşteaptă, aceasta este o întrebare îngrozitor de stupidă.

– Vreau să ajut.

– Apreciez asta. Ochii lui spuneau altceva. Dar dumneata nu poţi face nimic.

Se hotărî să schimbe tactica.

– N-ai fost prea sincer cu mine zilele trecute.

– Oh? Nu părea surprins. În legătură cu ce?

– Simbolul acela blestemat pe care l-ai găsit în partea laterală a... boxei difuzorului. Înghiţi în sec, dorindu-şi să poată uita oroarea care zăcuse înăuntru.

– Este treaba poliţiei, *Miss* Whitney.

– Este şi treaba mea.

Daina se aplecă şi el oftă, masându-şi pleoapele închise pentru o clipă. Când vorbi, vocea lui căpătase inflexiunea mohorâtă a unui conferenţiar care era fie incompetent, fie grozav de plictisit de materialul pe care trebuia să-l prezinte.

– Cu puţin mai mult de doi ani în urmă, pe treisprezece noiembrie, a fost găsit cadavrul unei studente de douăzeci şi trei de ani în zona de nord-vest a parcului *Golden Gate,* din San Francisco. Fusese bătută cu brutalitate şi desfigurată înainte de a muri. Lângă cadavru era un bolovan pe care fusese desenat un semn, care mai târziu a fost identificat ca reprezentând o sabie într-un cerc. Tot mai târziu s-a confirmat faptul că acest *simbol* – folosise deliberat cuvântul folosit de ea – fusese pictat cu sângele victimei. Nu a fost găsit nici un suspect.

Bonesteel se întoarse la frigider şi luă o altă înghiţitură lungă din Perrier.

– Trei luni mai târziu, tot într-o zi de treisprezece, a fost descoperit trupul mutilat al unei femei în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, sub un picior de pod de la *Embarcadero.* Din nou a fost găsită aceeaşi emblemă

ciudată, de data aceasta scrijelită cu cruzime pe partea interioară a pulpei.

La vremea când a fost găsită a treia victimă – un manechin de douăzeci şi şapte de ani – poliția din San Francisco luase deja legătura cu câțiva psihiatri specializați în psihopatologia criminală. Bonesteel pufni. Şoareci de bibliotecă. Singura idee cu care au putut veni a fost că probabil peste trei luni criminalul va acționa din nou, într-o zi de treisprezece.

Gura lui Bonesteel se strâmbă în parodia unui zâmbet.

– Ticălosul i-a păcălit pe toți. A lovit în mai, din nou la un interval de trei luni, dar de această dată pe unsprezece. Aruncă sticla goală în coşul de gunoi de lângă frigider. I-a făcut pe copoii din San Francisco să turbeze, pur şi simplu. Cu atât mai mult cu cât cadavrul manechinului a fost găsit de soția unui colonel de armată în interiorul de la *Presidio*.

Apoi în *Chronicle* a apărut un punct de vedere. Folosind emblema drept cârlig la public, au început să-l numească pe criminal Modred, după cavalerul negru de la curtea regelui Arthur. Era exact genul de lucru la care răspunde publicul. A mers.

Daina se ridică.

– Ce doreşti ? o întrebă Bonesteel.

– Apă minerală.

– Îți dau eu. Se aplecă în fața frigiderului.

– O vreau foarte rece, spuse Daina. Gheața este acolo.

Bonesteel luă câteva cuburi de gheață, le puse în apa minerală şi îi dădu paharul.

– De unde ştii toate astea? Voia să vadă dacă el avea de gând să-i spună totul.

– A patra victimă a lui Modred a fost descoperită în La Habra.

– Orange County. Destul de departe de aici. Nu iese din teritoriul vostru?

Bonesteel clătină din cap.

– Am ajuns precum psihiatrii aceia, într-un fel. Genul ăsta de lucruri este pasiunea mea. Doar că eu calc în rahatul ăsta în fiecare zi, în timp ce ei stau comod în fotolii, umplându-şi pipa. Îşi încrucişă braţele peste piept. Asasinatul din Habra a fost pe la începutul anului trecut. Al şaselea a fost pe la începutul anului acesta, în Anahein. Prietena dumitale, domnişoara McDonell, a fost a şaptea victimă. Se ridică. Acum înţelegi de ce nu ai, într-adevăr, cum să mă ajuţi?

– Eşti mai aproape de a-l găsi?

– Pe Modred? Îi zâmbi subţire. Aş vrea şi eu să ştiu. Cu cât acumulăm mai multe date, cu atât avem mai multe şanse, bineînţeles. Dar – ridică din umeri – nimeni nu ştie care va fi următorul lui pas, nici psihiatrii, nici băieţii de la Poliţia Districtuală, nici eu. Numai Modred ştie. Psihiatrii ne spun că încearcă să comunice, în propriul lui fel pervers. Doar că nu am reuşit să-i descifrăm limbajul. E greu.

Daina îşi dădu capul pe spate.

– Şi între timp, femei ca Maggie mor una după alta. Ochii îi ardeau. De ce dracului nu *faceţi* ceva?

Nu era nimic de spus şi Bonesteel, privind-o, lăsă cuvintele amare să cadă, unul câte unul în tăcere, până când zgomotele slabe de afară – un râs înăbuşit, bătăi din palme, sunetul de metal lovit de metal, motorul unei maşini la pornire – se strecurară până la ei, făcându-şi simţită prezenţa.

– Îmi pare rău, spuse Daina, lăsându-şi jos paharul. Sunt obosită, supărată, şi nu ştiu ce aş putea să fac.

– Pentru mine, ştii, nu este doar o meserie.

Inflexiunea aspră şi guturală a vocii lui o făcu să ridice repede privirea, tocmai la timp ca să surprindă flacăra galbenă, metalică, din adâncul ochilor lui albaştri-cenuşii. Îl privi din nou de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Îl vei găsi pe Modred?

– Da, *Miss* Whitney, îl voi găsi. Deodată, părea obosit. Nu putea avea mai mult de treizeci şi opt, treizeci şi nouă

de ani, îşi spuse Daina, dar acum arăta mai degrabă de cincizeci. Îi găsesc pe toţi. Asta mi-e meseria.

Cuvintele lui îi transmiteau ceva mai mult. Nu ştia ce anume, dar acel ceva o înfioră.

– N-ai vrea să-mi spui Daina, Bobby?

El îi povestise că nimeni nu-i spunea Bobby. Poate că numele era cel care-l făcea să fie rezervat.

– Bine, spuse el, moale. Daina.

Ea întinse mâna.

– O să-mi dai de ştire?

Bonesteel întinse mâna în spatele ei, îi luă paharul şi toastă pentru amândoi:

– *La morte de Modred.* Gheaţa dansa în pahar în timp ce bău.

Veniseră şi luaseră corpul lui Marty – ca şi pe celelalte două – şi Baba nu voi s-o lase să afle unde avea să fie îngropat sau în care casă din Bensonhurt avea să fie făcut priveghiul.

– Ce crezi, mama? îi spuse, putem să ne arătăm pur şi simplu acolo? Ha! Fă ce-ţi zic eu, uită de el, mă auzi?

Daina încercă să facă aşa cum îi ceruse el, dar îi era imposibil. Vedea mereu cu ochii minţii figura şocată a lui Marty, în timp ce era aruncat cu spatele de peretele biroului, sângele împroşcat, ca penajul strălucitor al unei păsări tropicale, mormăitul uşor, ca al unui animal în timpul împerecherii.

Nu putea uita bunătatea şi blândeţea pe care o avusese faţă de ea – „Nu mă pot abţine", îi spunea, nu ca să se scuze. „Am trei băieţi. Întotdeauna mi-am dorit o fiică". Dorinţa de a-şi lua rămas-bun de la el pentru ultima dată era într-adevăr puternică şi cuvintele lui Baba o făcură să se gândească din nou la izolarea lor completă faţă de societate. Faptul că era un proscris avea şi părţile sale rele, pe lângă cele bune.

Ca să-şi ia mintea de la asta, îl întrebă pe Baba cum fusese în stare să facă ceea ce făcuse celor doi bărbaţi,

dar el râsese doar în hohote şi îi povestise cum se luptase odată cu trei marinari albi.

– Înveţi să fii arogant, mama, şi sigur pe tine ca dracu'. Marinarii ăia au aflat-o pe pielea lor.

Astfel trecură zilele şi nopţile de pace adâncă şi această vreme de fantezie pură, când Daina alungase pustietatea lumii cotidiene în a cărei carne se insinuase de bunăvoie, se îndrepta spre final. Lupul fusese la uşă şi, pentru un timp, reuşise să-l ţină acolo. Dar pe măsură ce frunzele verzi ale verii se veştejeau, trecând în ruginiu şi auriu, trâmbiţând venirea toamnei, Daina auzea din nou urletul, zgârâiturile insistente ale labelor grele şi, la sfârşit, zgomotul aşchiilor.

Dar astăzi nu era decât un ciocănit la uşa biroului lui Baba. Sergentul Martinez intră în cameră. Era un bărbat care părea la fel de lat pe cât era de înalt. Oricum, nu îi puteai lua muşchii puternici drept grăsime. Nu avea gât, şi asta din cauză că părea că se strangulează în uniforma de poliţist. Faţa îi era plată, iar nasul lat şi obrajii rotunzi erau plini de pistrui. Ochii îi erau de un albastru palid, ca şi cum ar fi fost decoloraţi de soarele arzător al meleagurilor natale, portoricane.

Trânti uşa în urma lui şi înaintă câţiva paşi în cameră, către Baba.

– Ar trebui să-ţi duc chiar acum fundul ăla negru la postul de poliţie.

Baba ridică ochii de pe hârtiile la care lucra şi îl privi cu răceală pe poliţist.

– Hei, zise calm, ce cauţi aici? Nu-i ziua cân' treb'e să-ţi iei şpaga.

– Nu contează, *chico*. Toată treaba se schimbă începând de azi. Îşi mişcă şoldurile, lăsând să se vadă tocul mare din piele al revolverului. Căcănăria voastră blestemată a început să pută al dracului pe la secţia de poliţie.

– Las-o mai moale, spuse Baba. Îşi puse mâinile pe birou. Peretele din spatele lui era încă pătat cu sângele uscat al lui Marty, ca şi cum ar fi fost o pictură murală.

– Mai moale, pe dracu'! Martinez îşi împinse îndărătnic bărbia înainte. După cum îi spusese odată Dainei, Baba credea că poliţistul luase obiceiul să urmărească filme vechi cu gangsteri. Îşi închipuia că astfel arată mai dur. Căpitanul zice că vrea să-şi bage el însuşi nasul pe-aici. Se aplecă în faţă, capul şi umerii de taur ajungându-i deasupra tăbliei biroului. Ştii ce înseamnă asta? *Madre de Dios!*

– Oh, mda, zise Baba. Va fi sfârşitul micii tale afaceri de aici.

Lui Martinez îi veni tot sângele pe faţă, făcând să-i dispară pistruii.

– Mica mea afacere, spuse apăsat, este cea care îţi ţine curul tău negru în treabă.

– Ştiu, spuse Baba cu exact acelaşi ton al vocii pe care îl folosise cu cei doi tipi înarmaţi înainte de a-i distruge. E un lucru pe care nu oboseşti niciodată să mi-l reaminteşti.

– Pentru că ai nevoie să ţi-l reamintesc, ne...

Se opri brusc, dar Baba adăugă cuvântul pe care fusese pe punctul să-l spună.

– Negroteiule.

– Dacă ţi-ai tras *guapa** asta albă, spuse grosolan, arătând în direcţia Dainei, îţi închipuieşti că eşti ceva special. Era prima dată când dădea un semn că îi observase prezenţa. Clătină din cap. Dar nu eşti decât o bucată de rahat pe care mi-o curăţ de pe gheată din când în când. Să ţii minte asta. Acum stătea drept, cât era de lung. Oh, da, şi să mai ţii minte ceva: de-acum o să mă plăteşti *de două ori* pe lună. Întinse mâna butucănoasă precum copita unui porc. Azi plăteşti, *hijo malo***. Ziua judecăţii.

Pentru un timp, Baba nu spuse nimic, refuzând chiar să se mişte. Daina observă cum Martinez respira din ce

* guapa – frumoasă (în limba spaniolă în original) (n. red.)

** hijo malo – fiu rău, neascultător (în limba spaniolă în original) (n. red.)

în ce mai precipitat sub jacheta uniformei. Un fir gros de sudoare i se prelinse de pe frunte, traversându-i fața pistruiată.

– Știi care-i necazul cu tine, Martinez? spuse Baba după un timp. Te consideri de atâta vreme alb, încât ai început să iei năravurile albilor.

– Vezi ochii ăștia, *hijo malo?* Arătă cu degetul. Sunt albaștri, vezi? Albaștri. Vezi părul ăsta? Nu-i creț. *Eu* nu sunt negru.

– Nu, spuse Baba liniștit, ești mai rău decât un negru. Nu asta îți zic și colegii tăi albi de la poliție? Îl văzu pe Martinez încordându-se. Oh, da, sunt presați să țină și câțiva „spilcuiți" printre ei, dar știi ce părere au, de fapt, nu-i așa, *baby?*

Ochii polițistului se făcură mici și duri.

– Ai face mai bine să ai grijă ce vorbești, negroteiule.

Baba îl ignoră.

– Ai luat lăcomia albilor, Martinez, și o să ajungi moț într-o grămadă de căcat dacă nu ai grijă. Toți copoii au câte o afacere, așa că de ce n-ai avea și tu? Doar că e o diferență, *baby.* Albii au spatele asigurat. Tu nu. Ești doar un „spilcuit" împuțit, polițistu' lu' Pește.

– *El dinero*,* spuse Martinez aprins. Mâna lui groasă plană amenințător în aer, deschizându-se și închizându-se. Părul de sub caschetă i se umezise și lucea de transpirație. *Ahora**!*

Încet, Baba se ridică în picioare, clătinând din cap.

– Vii înapoi la sfârșitul lunii, ca de obicei, și-ți primești mălaiul. Nu merită să te plătesc mai mult.

– O să vedem cum o să te simți după ce intru în tine.

– Da, da, da. Înțeleg. Baba dădu din cap. Oh, chestia arată chiar bine. Copoiul portorican în acțiune. Își linse buzele, anticipând cu plăcere, parcă, ceea ce se va întâmpla. Căpitanul tău de-abia așteaptă așa ceva, ca să-ți tragă un șut în cur și să te arunce afară din poliție.

---

* el dinero – banii (în limba spaniolă în original) (n. red.)

** ahora! – acum (în limba spaniolă în original) (n. red.)

Pumnii lui Martinez se strânseră. Fața i se întunecă, inundată de sânge și tremura de furie.

– Nu, scumpule, spuse Baba trist. Suntem băgați în asta amândoi... tu de la un capăt, și eu la celălalt. Nu vrei ca treaba asta să se schimbe, nu-i așa?

Martinez părea să fie pe punctul de a spune ceva, dar în ultima secundă își muşcă buzele și, zdrobindu-și pumnul imens pe tăblia biroului, ieși afară.

Baba oftă adânc și se lăsă pe spătarul scaunului cu mâinile împreunate sub cap. Se răsuci să se uite la Daina, ridicându-și umerii imenși.

– Nu-i vina lui, bănuiesc. Albii îl tratează ca pe un gunoi. Să nu permiți vreodată să fii tratată așa, mama. Se întoarse și privi prin fereastra zăbrelită fațadele murdare ale clădirilor de pe cealaltă parte a *Forty-second Street*. Rahat, i-au luat până și singurul lucru care-i mai rămăsese: mândria.

Chiar înainte de amiază, macaraua uşoară se răsturnă și aproape omorî trei membri din echipa tehnică. Distribuția primi liber pentru restul zilei.

Daina și Yasmin lăsară un Marion furios pe platou. Pierduse cinci ore ca să obțină o iluminare corectă.

– Plecați de-aici, toată lumea, țipase fără răutate. Avea de gând să se dea la ingineri și nu voia să existe martori la muştruluială. Autorii și tehnicienii munceau din greu pentru el și el era, în schimb, foarte loial.

Era o zi înnegurată, atmosfera era densă și umedă, și Daina se trezi dorindu-și să fie lângă mare; oraşul, cu toată întinderea lui strălucitoare, îi dădea o senzație de claustrofobie.

Dar cerul de deasupra plajei de la Malibu era perfect senin, ceea ce era, după părerea Dainei, o vreme tipică pentru Los Angeles. Când aici era urât, soarele strălucea în Beverly Hills și viceversa.

Își parcase Mercedesul la marginea şoselei, în dreptul terenului liber, apoi ea și Yasmin se dezbrăcară,

rămânând doar în lenjeria intimă, şi înotară până la vasul lui Rubens.

– Te invidiez, spuse Yasmin în timp ce îşi freca părul cu prosopul. Puntea se balansa uşor sub picioarele lor goale. Chiar te invidiez. Îşi întinse braţele măslinii. Adică, să ai toate astea – şi pe Rubens. Sper că te bucuri de ele. Ochii enormi, întunecaţi ai Yasminei erau umbriţi. Daina îi vedea sânii mari, ascunşi pe jumătate de sutienul de culoarea pielii. Priveliştea îi aminti de campusul de la Carnegie-Mellon, dar căldura pe care o simţi brusc între coapse îi aduse aminte de Lucy: aureola de păr roşu, sânii aceia perfecţi şi ele două singure în cameră. Opreşte-te! Îşi comandă sieşi, întorcându-se. Obrajii îi ardeau de un fel de ruşine pe care nu putea să şi-o explice sau măcar să o înţeleagă.

– Ascultă-mă pe mine, spunea Yasmin. S-ar cuveni să ştiu. Faima e trecătoare. Râse, emiţând un sunet mai muzical decât intenţionase probabil.

Daina nu spuse nimic, cu gândurile departe, ocupată să se şteargă cu prosopul. Briza era rece aici. Privind vârfurile scânteietoare ale valurilor, ca nişte jurubiţe încurcate de fir de aur, îşi dori să se lase dusă de ele până în adâncimi. Simţi o mână caldă pe umăr, care o făcu să tresară vizibil. Pe şira spinării îi coborî un fior electric.

– Daina, te simţi bine?

Simţi mireasma slabă a Yasminei aproape, în spatele ei şi, pentru câteva clipe, ochii i se închiseră, nările i se dilatară. Când se întoarse, faţa îşi căpătase complet stăpânirea. Zâmbi.

– Sigur, minţi. Mă gândeam doar că dacă mă uit în direcţia aceea pot vedea casa lui Chris şi Maggie.

Mâna Yasminei rămase acolo unde era, sporind căldura dintre ele.

– Nu trebuie să te mai gândeşti la asta, spuse. Nu-ţi face bine să-ţi aminteşti mereu de lucruri atât de triste. Întinse şi cealaltă mână, o întoarse pe Daina cu faţa spre ea, trăgând-o cu spatele spre zona ţărmului pe care era

aşezată casa. În acel moment, Daina se gândi că faţa Yasminei era minunat de duioasă, vie, plină de o compasiune pe care nici un bărbat nu o putea avea.

– Este timpul să fii puternică. Nu există nici o mângâiere în slăbiciune. *Noi* mergem înainte. *Noi* trăim. Numai asta contează.

Cu aceasta, în genunchii Dainei se strecură o slăbiciune ciudată. Mai simţise o dată această senzaţie, în timpul facultăţii, într-o noapte cețoasă de sfârşit de mai, în toiul sesiunii de examen. Se întâlnea în acea vreme cu fratele lui Lucy, Jason, un băiat cu păr auriu, plin de muşchi şi vitalitate. Încercaseră să stea departe unul de celălalt pe durata acelei ultime săptămâni agitate, dar nici măcar neliniştea dinaintea examenului final nu le putea domoli pofta.

Într-o noapte, când Lucy anunţase că pleacă să înveţe la o prietenă, Jason venise la ea. Niciodată atingerea lor nu fusese atât de excitantă, niciodată nu se simţise Daina atât de pierdută în propria ei pasiune. Şi atunci, cum el înainta adânc în ea, auzi uşa de la dormitor deschizându-se, crezu că distinge un lipăit uşor de picioare goale printre gemete. Simţi greutatea altcuiva în pat cu ei.

După aceea îşi tot repetase că nu fusese decât vag conştientă de aceste lucruri, că cea mai mare parte a fiinţei ei fusese absorbită de îndeletnicirea sibaritică. Simţi mâini moi mângâindu-i spatele exact în felul care o excita mai mult, coborând în spirală către fese. Se strângeau, se răsfirau încet, degete lungi în cuta umedă, mişcându-se în sus şi în jos, în sus şi în jos, la unison cu mişcările senzuale ale lui Jason.

Gemu, inundată de plăcere, şi atunci simţi sânii pe spatele ei, sfârcurile tari zgâriindu-i pielea şi părul des insinuându-se lângă urechea ei.

Îşi dezlipi buzele de pe gura lui Jason, întoarse capul şi văzu faţa strălucitoare a lui Lucy, luminată de dorinţă, atât de aproape de a ei încât îşi aplecă doar foarte puţin capul, acoperind buzele Dainei cu ale ei. Atingerea limbii

alunecoase a lui Lucy, gâfâitul ei fierbinte înăuntrul propriei ei guri, fu cumva limita intimității. O făcu pe Daina să se cutremure. Şi cu acea reacție trupească, deveni conştientă de sine. Dumnezeule, se gândi ea sălbatic, ce fac?

Cu un mic țipăt, se rupse de gura lui Lucy, de sfârcurile care îi ardeau pielea. Înconjură cu degetele baza penisului frenetic al lui Jason, trăgându-l afară din ea. El scoase un geamăt adânc din gât şi Daina îl simți începând să tremure în mâinile ei.

– Nu! țipă. Nu, nu, nu! Şi se sculă de pe cearceafurile mototolite, fugi afară din cameră, cu palmele fierbinți şi lipicioase de la jetul inițial al orgasmului lui.

Amintindu-şi din nou întâmplarea, Daina fu copleşită de ruşine. Nu atât de mult din cauză că se petrecuse, ci mai degrabă la gândul că ştiuse cine se strecurase în patul ei în acea noapte – că ştiuse şi dorise asta tot timpul.

Se desprinse brusc, cu furie aproape, din mâinile Yasminei.

– Asta este! strigă Yasmin, interpretând greşit mişcarea ei. Mânia este mult mai bună decât lacrimile.

– Am terminat cu plânsul, spuse Daina. Vocea îi suna ciudat de strident în urechi. Indiferent pentru cine aş plânge.

Yasmin veni lângă ea. Priviră împreună străfulgerările Pacificului.

– Oricum, pentru cine am mai putea plânge? spuse Yasmin încet. Pentru noi înşine. Trase de capetele prosopului pe care i-l dăduse Daina, trecut pe după gât. Totul este trecut... toată porcăria aceea blestemată. Şi trecutul este dat uitării. Oftă. Doar la Zid este ținut minte...

Daina întoarse capul aruncându-i Yasminei o privire întrebătoare.

– Oh, ştii, spuse Yasmin, Zidul Plângerii. De ce eşti surprinsă? Sunt pe jumătate evreică.... de aceea pielea mea are o culoare atât de închisă; mama era franțuzoaică, blondă cu ten deschis. În Ierusalim, la Zid,

lunga istorie chinuită a evreilor este ținută minte... și venerată. Își sprijini coatele de balustrada lustruită de lemn. În această poziție sânii plini îi atârnau, fesele încordate întinzând mătasea bikinilor. Daina se gândi că se simte puțin amețită.

– Am învățat foarte de timpuriu, spunea Yasmin, să știu ce vreau și să capăt... prin orice mijloace. Noi, evreii, suntem foarte tenace.

– Atunci de ce simți vreo remușcare față de George? întrebă Daina tăios. Ai căpătat ce ai vrut. Daina știa că mânia pe care o simțea provenea dinăuntrul ei.

Dacă Yasmin fu ofensată, nu o arătă.

– Sunt doar o ființă omenească, la urma urmei. Zâmbi. Tata era un bărbat foarte sensibil. Mi-a spus că a ajuns așa deoarece a fost silit să ucidă dușmanii în timpul războiului.

– Ar face-o din nou, crezi? întrebă Daina. Să ucidă, vreau să spun.

– Da, răspunse Yasmin imediat. Fiindcă asta ar însemna apărarea patriei noastre. Dar mai mult decât atât, în momentul confruntării nu se pune problema iubirii de oameni, ci doar a supraviețuirii.

Daina se gândi la Jean-Carlos și la ceea ce-i spusese el când îl întrebase cum scăpase din *Morro Castle*.

– A trebuit să strangulez un gardian, îi spusese fără vreo urmă de mândrie. A venit momentul când am avut ocazia. A fost doar o fracțiune de secundă, știi. Nu aveam timp să raționez sau să fac filosofie.. Și uite ce am descoperit în acel moment: organismul posedă în el însuși voința de a supraviețui. Este mai adâncă decât orice. Nu vorbesc acum despre datorie sau eroism. Acestea sunt chestiuni absolut diferite.

Ceea ce îți descriu este momentul dinaintea morții. Moartea *ta*. Organismul are voință, și voința îi permite să aibă resursele necesare.

Eram bătut crunt și dacă lăsam să continue așa, în mod sigur că aș fi murit în acea zi. Să nu profit de această ocazie ar fi fost pur și simplu o nebunie. Nu era o

chestiune de umanitate. Absolut deloc. Am cedat controlul trupului meu animalului. L-am lăsat să aibă grijă de mine şi a avut. Tu, Daina, trebuie să înveţi să faci acelaşi lucru. Trebuie să înveţi să nu te temi de acea latură a ta.

– Nu ştiu dacă pot, îi spusese ea, gândindu-se la vremea neputinţei sale, cu ani în urmă.

– Vom vedea, zisese Jean-Carlos, punându-şi arătătorul marcat de cicatrice pe partea laterală a nasului. Vom vedea.

– Yasmin...

Cealaltă femeie întoarse capul şi părul ei lung, negru-albăstrui, răsfirat de vânt, atinse obrazul Dainei.

– Da?

Daina fusese pe punctul de a-i pune întrebarea – aceeaşi pe care acum era sigură că dorise să i-o pună lui Lucy. Nu putuse atunci; nu putu nici acum. Aceeaşi teamă o încremenea încă. Nu îşi putea accepta acea latură a ei; ar fi fost prea mult dacă i-ar fi dat frâu liber. „Ce aş deveni", se întrebă, „ce s-ar întâmpla cu mine, dacă i-aş spune Yasminei: Vrei să te culci cu mine?"

Îşi şterse fruntea cu colţul prosopului şi spuse, în schimb:

– Ce-ar fi să mâncăm ceva? E nişte hrană rece în bucătărie.

Dar sub punte fu şi mai dificil, deoarece locul era foarte strâmt. Daina deveni conştientă de umerii întunecaţi ai Yasminei, bustul mlădios, conturul pântecului uşor rotunjit şi căldura care părea să erupă dintre coapsele ei. Proeminenţa întunecată a pubisului ei era mult prea vizibilă, fie că stătea în picioare, fie că se aşeza, fie că se plimba prin bucătărie.

– Să-ţi spun ceva ciudat, spuse Daina încercând să-şi îndepărteze gândurile de la sex. Ţii minte ziua aceea, când Chris m-a luat cu maşina de pe platou?

Yasmin, întinzând muştar pe o felie groasă de pâine, încuviinţă. Adăugă salată verde, felii de roşii şi încă o felie de pâine.

– Ei bine, la restaurant am dat de cineva pe care Chris îl cunoscuse cu mulți ani în urmă. Mi-aș fi închipuit că ar fi fost o întâlnire fericită, dar n-a fost așa.

Yasmin se aplecă, deschise frigiderul și scoase câte o cutie de bere *Lite* pentru fiecare. Mușcă din sandviciul pe care și-l pregătise.

– Și?

– Și când s-a întâmplat, am fost derutată. Tipul a avut o atitudine jignitoare, dar chiar și înainte de a se dovedi asta am avut sentimentul că Chris nu voia să aibă de-a face cu el.

Yasmin își deschise berea.

– Poate că nu i-a plăcut niciodată tipul.

– Nu, nu asta era cauza. Cred că acum ajung să înțeleg. Este ca și cum oamenii aceștia din trecutul tău, îți amintesc de cel care ai fost odată și, într-un fel, asta îl împuținează pe cel ce ai devenit. Oamenii sunt ca niște ancore: poți să te uiți la ei la vremuri tulburi dar, pe de altă parte, pot să te tragă la fund.

– Oh, gusturile se schimbă când începi să te miști în cercuri diferite.

– Depinde de modul de a fi al fiecăruia. Daina începuse să vadă cât de diferite erau Yasmin și Maggie. Când se gândea la Maggie, își aducea aminte acum de scâncetele ei, de slăbiciunea, de nesiguranța ei. Simți din nou nefericirea fără margini a lui Maggie ca pe un suflu înghețat venind de dincolo de mormânt.

Yasmin se oprise din mâncat și o urmărea pe Daina cu atenție.

– Știu, spuse. Fără a-și muta privirea, își cufundă degetele lungi într-un borcan cu măsline verzi. Unghiile îi țăcăniră când scoase din centrul scobit al unei măsline un cilindru de ardei roșu. Îl mâncă din mai multe mușcături mici, ca și cum ar fi fost cea mai mare delicatesă.

– Așa se întâmplă când devii vedetă, nu-i așa? Și tu simți asta. Ni se întâmplă la amândouă.

Yasmin luă măslina între vârfurile degetelor și i-o întinse peste masa îngustă.

– Poftim, îi zise liniştită. Gata desfăcută. În timp ce Daina o mesteca, Yasmin se apucă din nou de sandviciul ei. Nu la amândouă, draga mea. Doar ție. Tu eşti cea de care se ocupă Beryl. Despre tine este filmul ăsta. Să nu crezi că studioul nu simte asta. Poate că sunt nebuni uneori, dar nu sunt complet idioți.

Cred că George a fost primul dintre noi care a înțeles asta, de fapt. Chiar înaintea lui Marion sau Rubens. *Heather Duell* a devenit o locomotivă. Generează atâta putere încât forța sa a scăpat de sub orice control. Din cauza asta Beryl e atât de mieroasă cu el. A fost ideea ei să introducă acele douăsprezece pagini color în *Variety* de săptămâna asta. Fără text... doar fotografii: tu, eu, George, Marion chiar. Dar tu erai pe copertă. Proiectul acesta este visul oricărui impresar.

Daina, deşi lucra alături de această femeie de luni de zile, începu de-abia acum să o vadă ca pe o persoană, şi nu doar o personalitate.

– Ce resentiment trebuie să ai...

– Oh, nu. Yasmin clătină din cap şi părul îi veni peste un ochi. Sunt prea pragmatică pentru aşa ceva. Ştiu că la fizicul meu – îşi duse mâinile sub sânii grei, ridicându-i în sus, încât Daina simți un spasm în stomac – nu voi obține niciodată un rol principal. Ultima actriță care a putut să o facă a fost Loren, dar erau alte vremuri atunci. Ridică din umeri, lăsă jos mâinile, îşi luă restul de sandvici. Poate că o să mă duc la spital după ce terminăm filmul, spuse Yasmin cu gura plină, şi o să-mi micşorez sânii. Înghiți, apoi se încruntă. Tu ce crezi? Aşteptă până ce capul Dainei se întoarse spre ea şi ochii li se întâlniră. Măcar puțin, cât să trec la sutien de la măsura D la C.

Gura Dainei era uscată.

– Nu cred că ar trebui să schimbi ceva. Corpul tău e proprietatea ta. De ce să faci pe placul altora?

– De ce vrei să fii vedetă? spuse Yasmin serioasă.

Ochii Dainei se plecară şi, după un timp, spuse:

– E-n regulă, atunci. Cred că va ajuta.

– Sigur că va ajuta!

Vocea Dainei era răguşită de mânie.

– E dezgustător să te transformi după bunul plac al bărbaților.

– Nu al bărbaților, spuse Yasmin, ci al Hollywood-ului. E o diferență a naibii de mare.

– E obscen, oricum ai lua-o!

Yasmin îşi puse mâna peste a Dainei. Aplecându-se uşor peste masă, cu ochii atât de limpezi, de sinceri, era femeie aşa cum şi Daina era femeie; sexul lor o legătură sacră între ele, nu din punct de vedere sexual, ci mai degrabă sociologic, poate chiar antropologic.

– Ce-ai face pentru celebritate, Daina? Cât de aprins arde flacăra înăuntrul tău? Degetele i se strânseră, albind carnea Dainei. Vocea îi era acum o şoaptă. Cât de mult ți-o doreşti?

Daina se uita fix în ochii aceia. Păreau nişte oglinzi care reflectau două mici replici ale ei însăşi, şi, în timp ce privea, i se păru că poate vedea imaginile mişcându-se ca dintr-o proprie voință.

– Mi-o doresc. Cine a spus asta, se întrebă în gând, ea sau imaginile oglindite?

Yasmin stătea nemişcată.

– Ai fi fost în stare să te culci cu Rubens pentru asta?

– Îl iubesc pe Rubens.

– Şi dacă asta ar ține de acelaşi lucru? Dacă ai fi nevoită să te comporți ca şi cum l-ai iubi ca să...

– Opreşte-te! Daina încercă să-şi retragă mâinile. Mă înspăimânți. Dar cât de tare încerca să se elibereze? O parte a ființei sale era fascinată. Auzi cuvintele lui Baba reverberându-i în minte: „Să nu permiți niciodată să fii tratată aşa, mama". Oh, da. Baba ştia lucrurile astea, le ştia foarte bine.

– Nu cred că eşti înspăimântată vreun pic, spuse Yasmin cu aceeaşi convingere. Cred că vrei să te convingi singură că tu nu eşti aşa. Strânse din nou degetele, dar de data aceasta mâna Dainei nu mai simți nici o durere, doar un fel de curent electric, atât de diferit

de ceea ce simțea cu Rubens. Cred că ştii exact la ce mă refer, adăugă Yasmin.

– Da, şopti Daina. Aşa este. M-aş culca cu el. Dar să pretind că îl iubesc... nu ştiu.

– Ba da, ştii. Privirea îi era fermă. Suntem două boabe în aceeaşi păstaie, Daina. Ştii şi tu asta.

Daina clătină din cap.

– Nu, nu ştiu.

Yasmin clătină şi ea din cap.

– Uită-te la tine. Vocea îi era dojenitoare. Eşti atât de speriată, tremuri. De ce anume îți este frică?

Daina simți cum neliniştea îi strânge stomacul.

– Nu ştiu de ce sunt speriată.

– Oh, ba da, ştii. Yasmin era foarte aproape acum, degajând un miros puternic de mosc. Ştii în sfârşit ce vrei. Luă mâna Dainei în a ei, astfel încât palma rămase deschisă, în aşteptare. Tot ce trebuie să faci acum este să întinzi mâna şi să iei. Închise mâna Dainei într-un pumn.

– Rubens vrea să-l concediez pe Monty.

– Aşa şi trebuie să faci, spuse Yasmin. Este mişcarea cea mai înțeleaptă care e de făcut: *singura,* de altfel.

– Nu e atât de simplu...

– Fă-o, Daina.

– E vorba de loialitate...

– Loialitatea nu a ajutat niciodată în cariera cuiva. N-o să-ți folosească nici ție.

Daina nu spuse nimic, dar în ființa ei se simți strigând: „Vezi cum este, Monty. Eşti doar un cadavru pentru ei. Dar pentru mine eşti mai mult decât atât." Se întoarse, ascunzându-şi fața de fața Yasminei, şi se gândi: „ce-o să fac?"

Malaguez le aduse pe Heather şi Susan în *camera furiei.* Susan gemu când văzu ce îi făcuse lui Bock. Se smulse din strângerea lui Malaguez şi traversă în fugă camera. Se lăsă în genunchi şi luă capul lui Bock, adăpostindu-l la piept.

– Malaguez, spuse El-Kalaam. Vreau să-i supraveghezi pe ceilalți din camera de zi. Ştii ce ai de făcut. Trimite-o pe Rita înapoi. Malaguez încuviință cu o mişcare din cap, apoi plecă. Peste câteva clipe apăru Rita, cu pistolul ei MP-40, atârnând oblic la spate. Ochii mari, întunecați, fugiră de la Bock la Susan şi înapoi.

– Va face ce vrem?

– Curând, o asigură El-Kallam. Se întoarse din nou spre Bock. Pleacă de lângă el, îi spuse lui Susan şi cum ea nu se supuse, îi făcu un semn lui Fessi. Bărbatul cu ochi de şobolan veni lângă ea, o trase brutal de păr, dându-i capul pe spate. Fessi o apucă cu cealaltă mână şi o trase în picioare. O îndepărtă de centrul camerei.

El-Kalaam înaintă şi se aplecă deasupra lui Bock. Luă bărbia industriaşului în mână, ridicându-i capul. Ochii cețoşi, împăienjeniți, se holbau buimaci în ai lui.

– Eşti treaz, sionistule? Plesni energic obrajii lui Bock până când fața bărbatului se coloră. Mda, văd că eşti destul de treaz acum. Ridică privirea un moment către Susan. A venit prietena ta. M-am gândit că într-un moment ca acesta se cuvine să fiți împreună.

– Un moment ca acesta? spuse Susan. Ochii i se roteau sălbatic. Ce ai de gând să-i mai faci? Începu să plângă.

El-Kalaam îl ciupi pe Bock până ce dădu semne că începe să perceapă realitatea din jur.

– E prea târziu pentru tine acum, Bock. Încăpățânarea ta ne-a făcut să ajungem aici. Eşti răspunzător pentru tot ce se întâmplă. Noi nu avem nici o vină.

– Aveți deja prea mult sânge pe mâini, murmură Bock. Prea mult sânge.

– Gata cu vorbăria. Priveşte doar.

Bock întoarse încet capul. Ochii i se lărgiră.

– Susan, şopti. Ce face aici, Susan? Părea extrem de agitat.

– O să ne ajute să organizăm un mic spectacol.

– Nu. Capul lui Bock se clătină dintr-o parte în alta. Nu, Susan, nu.

– Oh, dar Bock dragă, spuse El-Kalaam, se poate să te porți așa? Spectacolul este făcut special pentru tine.

– Nu, zise Bock, clătinând din cap. Nu, nu, nu. Începuse să ridice vocea, luând note stridente.

Degetele lui Fessi lăsaseră urme roșii acolo unde loviseră și strânseseră carnea lui Susan. Își puse mâinile pe umerii ei, silind-o să se lase în jos. Își scoase pistolul și ținti către ea. Bock începu să plângă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! spuse Heather.

– Gura! o avertiză El-Kalaam.

Fessi se uita de sus la capul lui Susan.

– Vezi ce-o să se întâmple, Bock, zise El-Kalaam. Vezi ce-o să pățească femeia ta din cauza încăpățânării tale. Undeva în vilă sună telefonul. El-Kalaam făcu un semn către Rita, care traversă camera spre locul unde se găsea aparatul, lângă patul răsturnat. Susan plângea înăbușit. Fessi o strânse până ce țipă. În fundal se auzea vocea Ritei vorbind la telefon.

– Va fi cum a fost mai înainte cu tine, spuse El-Kalaam, ignorând întreruperea. N-o să suporte și va leșina. Și când se va trezi, o s-o ia de la început, iar și iar. Fessi își închise degetul mare și arătător în jurul gâtului lui Susan.

– El-Kalaam. Era vocea Ritei. Îi îngheță pe toți. E primul-ministru la telefon. Totuși El-Kalaam nu se mișcă, nici măcar nu întoarse capul de la scena grotescă dinaintea sa. E ora șase, spuse Rita încet, dar clar. A expirat timpul pentru eliberarea fraților noștri.

– Ce vrea Piratul? Fața îi devenise dură.

– Vrea o prelungire a termenului, spuse Rita. Sunt probleme. Vrea să vorbească acum cu tine. Ne asigură că...

– Spune, zise El-Kalaam cu calm deliberat, să-și scoată fotografia veche.

– Nu vrei să... îi întinse receptorul.

– Spune-i ce-am zis și închide.

Rita făcu ceea ce i se ordonase.

Bock, care se uitase la Susan și El-Kalaam tot timpul, gemu și i se făcu rău din nou.

Fața lui El-Kalaam fu străbătută de o expresie de dezgust și dispreț când îl văzu pe Bock chircindu-se pe podea în fața lui.

– Nu ne mai este de nici un folos, spuse. Absolut deloc. Poate doar ca o lecție pe care trebuie să i-o dăm Piratului.

Duse mâna la arma grea de calibrul 45 băgată în tocul de pe șoldul drept. O scoase și o transferă în mâna stângă. O luă pe Heather, o duse câțiva pași înainte până când ajunse chiar în fața siluetei ghemuite a lui Bock.

– Rita, lătră, pune-ți pistolul la capul femeii ăsteia.

Rita traversă camera și lipi gura țevii pistolului automat de tâmpla dreaptă a lui Heather. Buzele lui Heather se întredeschiseră și începu să tremure.

– Ei, ucigașă de iepuri, spuse El-Kalaam, hai să vedem din ce ești făcută cu adevărat. Plasă cu grijă propriul pistol în palma lui Heather. Îi îndoi degetele pe patul armei, unul câte unul. Bărbatul tău a vrut să punem un pariu. A zis că știi să tragi cu arma. Ești vânător, nu-i așa? Foarte bine. Nu ai altceva de făcut decât să apeși pe trăgaci. Veni mai aproape. Uite, poftim. Nici măcar nu trebuie să ochești.

Heather se uita fix la pistolul enorm din mâna ei.

– Pune degetul pe trăgaci, spuse El-Kalaam aproape cu blândețe. Soțul tău a spus că știi să tragi. Vrei să îl faci mincinos?

– James nu minte, spuse ea. Degetul arătător i se curbă în jurul trăgaciului pistolului automat.

El-Kalaam întinse mâna, o așeză pe țeava pistolului. O ridică, țintind exact între ochii lui Bock. Heather privi țeava și fața strălucitoare a lui Bock, întoarsă către ea. Ochii lui se holbau la ea, și din gât îi ieși un zgomot ciudat.

– Apasă pe trăgaci, Heather, spuse El-Kalaam. Era prima dată când îi spunea pe nume și ea tresări. Gândește-te că este un iepure speriat în bătaia puștii tale. Ai ucis mulți iepuri.

Încet, ochii lui Heather se închiseră. În colțurile lor se strânseră lacrimi, care scânteiau în lumina stridentă. Îi alunecară pe obraji, căzând pe podea, la picioarele ei.

– Câți iepuri ai ucis, Heather? Vocea lui El-Kalaam se schimba din nou, înmuindu-se chiar mai mult. Era un unchiaș bătrân și înțelept, al cărui sfat era urmat, fără a fi pus la îndoială.

– Mulți. Vocea lui Heather era doar o șoaptă. Ochii îi erau încă strâns închiși. Capul îi tremura puțin.

– Mulți. El-Kalaam încuviință. Și când ocheai capetele iepurilor, te-ai gândit vreodată dacă să le iei viața?

Heather nu răspunse. Mâna lui El-Kalaam se întinse.

– Ei bine, avem aici un iepure. Imaginează-ți acei ochi rotunzi, inexpresivi, blana moale. Bun la cuptor, nu-i așa?

Ochii lui Heather se deschiseră deodată și priviră spre Bock. Începu să tremure toată și capul i se agita dintr-o parte în alta.

– Nu pot. Nu pot.

– Poți, și o s-o faci, spuse El-Kalaam. Sau, în caz contrar – se auzi un declic ascuțit, când Rita trase siguranța pistolului său – Rita va fi obligată să te ucidă.

Heather își înfășură degetele mâinii stângi în jurul încheieturii mâinii drepte, ținându-și brațul drept perfect întins.

– Ia te uită, spuse Rita. S-ar putea s-o facă.

Heather văzu din nou ținta din fața ei. Ochii lui Bock se căscau spre ea. Degetul i se strânse pe trăgaci, dar, chiar în momentul în care îl apăsă schimbă direcția brațului. Zgomotul produs de arma automată fu asurzitor. Din tavan începură să curgă bucăți de tencuială.

– Bine, spuse El-Kalaam.

Heather începu să se clatine.

El-Kalaam îi luă pistolul din mână, sprijinindu-i țeava de capul lui Bock. Apăsă pe trăgaci. Glonțul intră prin ochiul stâng al industriașului. Mâinile i se ridicară din reflex. Sângele împroșcă, udându-i pe Heather și El-Kalaam. Bock încă se mai holba la Heather cu ochiul intact. Se înclină într-o parte, și se prăbuși.

– Aceasta este diferența între mine și tine, îi spuse El-Kalaam lui Heather. Eu știu când să ucid; tu nu.

Toată lumina naturală se stinsese treptat, fiind înlocuită de neonurile roz ale nopții Los Angeles-ului lui Chandler. Undeva, departe, foarte departe, palmierii și palisandrii foșneau în întuneric și coioții mârâiau pe coastele dealurilor. Dar nu aici.

Cu un fel de detașare stranie, Daina se văzu așezată în semiobscuritate, personajul principal dintr-o piesă la venirea crepusculului. Sfârșitul blând al zilei o învăluia ca o blană de samur.

Se gândi la filmările din acea zi și se înfioră puțin. Peste tot în jurul ei se afla scheletul negru al structurilor complexe de iluminare și, atrăgându-i mereu privirea, îi păreau a fi chiar întruparea fizică a filmului. Scheletul era realizat deja și în fiecare zi se mai adăuga câte puțin: carne, mușchi, piele, până când părea că ajunsese să se construiască singur, ca o creatură mitică, înspăimântătoare, pe care ei, cu puterile lor excepționale, o invocaseră, chemând-o la viața reală. Vizionaseră ceea ce se filmase – Marion insistase – și fuseseră uluiți. Chiar și echipa de filmare. *În special* echipa: cei care văzuseră totul. Până acum. *Heather Duell* se năștea într-adevăr, și puterea sa era teribilă, de netăgăduit.

Avea la picioare un teanc de reviste: săptămânalele *Variety, Hollywood Reporter* și *Daily Variety*. Toate conțineau articole despre film și despre ea. În *New York Times* de astăzi era un articol mai laudativ decât și-ar fi putut imagina. Aparent era despre *Heather Duell*, dar de fapt se învârtea în jurul ei. „Cu ultimul ei rol principal din *Heather Duell*, Daina Whitney, pare să fie actrița despre care se va vorbi cel mai mult la Hollywood. Din cele declarate de marea publicistă Beryl Martin și câțiva din directorii executivi de la *Twentieth Century Fox*..."

Era foarte liniște. Întunericul absolut coborâse la fel de brusc cum se întâmplă în deșert, izbucnind dintr-o dată. Întoarse capul de parcă ar fi auzit un sunet.

În cele din urmă se ridică, lăsând ziarele acolo unde erau. Era copleşită de acea satisfacție intensă pe care numai artistul – pictor, scriitor, actor – o poate simți: să trăieşti, şi să mori, iar şi iar, odată cu fiecare proiect.

Brațele i se ridicară către cer. „Acesta este motivul pentru care m-am făcut actriță", îşi spuse. „Ca să cunosc acest sentiment. Dar înțelegea că era mai mult decât atât. Totul se afla sub stăpânirea ei. Aceasta era moştenirea pe care o adusese cu ea de la *Nova Burlesque House.* Se trezi întrebându-se, pentru a zecea mia oară, ce anume era mai important pentru Denise: viața senzuală pe care o ducea pe scena Novei, sau munca riguroasă şi pretențioasă pe care o depunea pentru a-şi obține diploma universitară.

Daina coborî repede treptele metalice ale rulotei; tocurile răsunau ca un ciocan lovit de nicovală, în timp ce traversa terenul pătat pe alocuri de lumină, spre realitate – sau fugind de ea. Nu mai era foarte sigură acum.

În şemineul imens ardea focul. Faptul în sine era ciudat. Pe masa de lemn şi alamă din spatele canapelei erau aşezate în două rânduri ordonate opt bobine de film de treizeci şi cinci milimetri, în casetele lor metalice octogonale.

– Maria! strigă Daina. Nu primi nici un răspuns. Era seara în care Maria stătea de obicei până târziu. Daina îşi lăsă valizele în hol, departe de tabloul lui El Greco. Se oprise la ea acasă pe drumul de întoarcere de la studio ca să-şi ia toate hainele pe care credea că le dorea. Se hotărâse deja să cumpere restul de care ar fi avut nevoie.

Traversă camera de zi. Culorile însufleţite ale focului contrastau cu tonurile reci de verde şi albastru ale sirenei de pe perete, împrumutând pielii ei o strălucire nenaturală care părea să o facă să nu se simtă în largul ei acolo, în vârful stâncii. Daina se duse la masă. Casetele metalice cu filme nu erau marcate. Ridică pe cea de deasupra, văzu titlul, *„Over the Rainbow"*, imprimat cu litere negre şi

chiar dedesubt, scris de mână: Regizor: *Michael Crawford*. Scenarist: *Benjamin Podell*. Înainte de a pune la loc cutia, o întoarse invers. Aceasta, ca şi caseta de sus din al doilea rând, fuseseră aşezate cu susul în jos. Lăsă casetele aşa cum le găsise.

– Mă tem că trebuie să plec la New York vineri. Dar am şi o veste bună: a sunat Beryl şi...

Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Rubens venind de pe holul dinspre dormitorul lor. Ciudat, cum formulase asta în minte: dormitorul lor. Fără un cuvânt, gesticulă spre bagaj.

Rubens se opri încheindu-şi catarama ceasului şi se uită spre locul arătat de ea.

– Deci s-a întâmplat cu-adevărat până la urmă. Părea destul de surprins.

– M-am hotărât în dimineaţa în care a fost ucisă Maggie.

El o privi întrebător.

– Nu înţeleg.

– Moartea te face să vezi viaţa într-un mod diferit. Maggie era acolo, apoi nu mai era. Totul este finit, plin de margini tăioase care te vor spinteca dacă te aventurezi prea departe. Îşi umezi buzele; îşi simţea gura uscată. Eşti ceea ce îmi doresc.

El traversă încet camera, către ea. Ea îl privi, urmărindu-i mişcările graţioase, de dansator.

– Cum rămâne cu Chris?

Era aproape de ea acum. Îi putea simţi căldura.

– Vreau să spun, mai precis, spuse el răbdător, îl vrei şi pe el?

– Chris este prietenul meu. Tu îmi eşti iubit. Nu te înţeleg.

– Nu sunt sigur că un bărbat şi o femeie pot fi doar prieteni, Daina. În special atunci când bărbatul este Chris Kerr.

– Întâi Maggie, acum tu.

– Ce-i asta? întrebă el tăios.

– Maggie m-a acuzat de acelaşi lucru. Îl privi fix. Îţi aminteşti, în noaptea aceea când m-ai implorat să rămân aici cu tine.

– Nu implorat, în mod sigur.

– Nu pleca, Daina. Îi imită perfect vocea, punând în ea cantitatea exactă de emoţie. Era atât de precisă, încât fu chiar şi ea surprinsă. Nu acum. Nu în noaptea asta. Te rog.

Pentru o clipă, faţa lui se înroşi până la gât şi Daina văzu o sclipire dură şi strălucitoare în ochii lui. Apoi dispăru şi Rubens râdea.

– Vreau să punem asta la punct chiar acum, spuse ea. Viaţa sexuală a lui Chris, indiferent care ar fi, este treaba lui. Nu are nici o legătură cu mine.

– Adică nu este ca toată lumea?

– *Eu* nu sunt toată lumea.

– Ştiu asta, şopti el. Buzele i se îngropaseră în părul ei. Daina îi simţi gura deschisă atingându-i lobul urechii şi ochii i se închiseră.

– Nu băga în seamă, îi spuse punându-şi braţele în jurul umerilor lui largi, savurând duritatea muşchilor lui. Indiferent ce ai auzit, este o minciună.

– Îmi pare rău, spuse el. Dar au venit nu numai dintr-o singură sursă.

Ea îşi trase capul pe spate ca să-i vadă faţa.

– Oh, cine?

El îi dădu câteva nume şi ea începu să râdă, încuviinţând pentru sine în acelaşi timp.

– Ce-i atât de amuzant? întrebă el enervat.

– Oh, doar că toate aceste persoane au ceva în comun.

– Ce anume?

– Sunt toţi prieteni cu Tie.

– Nu înţeleg.

Ea îl îmbrăţişă mai strâns.

– Cred că lui Tie îi este mai teamă de mine decât i-a fost de Maggie. Era pe punctul de a-i relata ce îi spusese

Tie la înmormântarea lui Maggie, dar se răzgândi. Cred că umblă după Chris.

– Nu trăieşte cu celălalt... Nigel Ash?

– Ba da, dar asta n-a oprit-o niciodată. Cred că Chris este singurul din formaţie cu care nu s-a culcat. Aşa că înţelegi acum – îl sărută – campania a fost organizată în beneficiul tău.

– Oh, o să vedem.

Ea îi simţi mânia care-l cuprinsese.

– Nu, Rubens. Las-o baltă.

– Nimeni nu poate să-şi bată joc de mine.

– Nimeni nu şi-a bătut joc de tine. Îi luă bărbia în mână, se uită adânc în ochii lui. „Sunt atât de frumoşi", se gândi. Şi în plus, spuse tare, aş vrea să mă laşi pe mine să mă ocup de asta.

– Nu vreau să... Se opri, văzând probabil ceva în ochii ei; ceva ce nu văzuse până atunci. Dădu din cap.

– Acum, că am clarificat acest lucru, spune-mi ce a zis Beryl?

El îi zâmbi, puţin trist.

– Din cauza asta am deschis subiectul, de fapt. Beryl spunea că relaţia ta cu Chris – reală sau nu – a făcut să capeţi o grămadă de spaţiu în reviste ca *Rolling Stone* şi *People*. Se pare că au fost nişte fotografi la *The Dancers* în noaptea când tu şi Chris aţi mers acolo. Beryl are o mulţime de instantanee.

– Ar trebui să-i mulţumesc lui Tie în acest caz, nu-i aşa? zâmbi Daina.

– Ah, da. Îmi imaginez că o vei face până la urmă. Îi luă mâna în a lui. Haide. Să-ţi duc valizele înăuntru.

După ce se întoarseră în camera de zi, Daina îl întrebă despre foc.

– E cam cald pentru vremea asta, nu crezi?

– Nu pentru căldură am pus să fie făcut focul, răspunse el. Se auzi soneria de la intrare şi Rubens se uită la ceas. Nu se mişcă. Afaceri, spuse. Mike Crawford şi Ben Podell. Daina îşi aminti de casetele cu filme de pe masa de lângă şemineu. Îi ştii, nu-i aşa?

– Nu-i cunosc foarte bine.

– Oh, o să ai timp să-i cunoşti până pleacă, zise el îndreptându-se către uşă.

Crawford era un australian roşcat şi deşirat. El şi Podell, care era un tip vânjos, cu păr nisipiu, fuseseră realizatorii unor emisiuni la televiziune care au avut o audienţă imensă, doborând toate recordurile. Repetară succesul şi în al doilea an, renegociindu-şi contractul, bineînţeles, şi apoi plecaseră să-şi încerce norocul în domeniul filmului.

Over the Rainbow fusese prima lor încercare. Aveau amândoi douăzeci şi opt, treizeci de ani şi, din cât îi cunoscuse Daina, erau aroganţi şi plini de ei, fără îndoială din cauza celebrităţii cucerite la televiziune. Totuşi, Rubens simţise că talentul lor era original şi suficient de puternic, ca să îşi încerce norocul cu ei.

Era însufleţit şi plin de voioşie când se întoarse împreună cu cei doi în camera de zi.

– O cunoaşteţi pe Daina, spuse fluturându-şi mâna.

– Sigur, spuse Crawford. Podell dădu şi el din cap. Părul imediat stingherit, împletindu-şi degetele boante. Crawford se aşează pe canapea, în faţa şemineului, picior peste picior. Era îmbrăcat într-un costum de pânză oliv, sub care avea o cămaşă în dungi galbene şi cenuşii, descheiată la mulţi nasturi. În părul roşu de pe piept stătea cuibărit un medalion de aur.

Podell, pe de altă parte, era îmbrăcat în jeansi decoloraţi şi pantofi Nike scâlciaţi. Nu purta ciorapi. Pe pieptul tricoului galben era scris cu albastru *„Coors Beer"*. Culoarea deschisă a tricoului îl făcea să pară şi mai masiv decât era.

– Beţi ceva? întrebă Rubens din spatele barului.

– Hei, grozav! spuse Podell entuziasmat. Dă-mi o bere. Când vorbi, faţa i se transformă într-o mască de cauciuc.

– Mike?

Crawford îşi balansă piciorul în sus şi în jos, sprijinit de genunchiul osos.

– Oh, pentru mine un Scotch. Sec, te rog.

După ce pregăti toate băuturile, Rubens ieşi din spatele barului.

Podell, bându-şi cu poftă berea direct din sticlă, spuse:

– Ce-i cu tot rahatul ăsta? Ar trebui acum să filmăm, nu să stăm aici în jurul mesei de parcă am fi membrii unui club afurisit. Avem treabă de făcut!

Crawford sorbi din Scotch. Se încruntă.

– Nu, Benny, spuse, fără a se uita la Podell, trebuie să manifestăm o oarecare toleranţă. La urma urmei, e de presupus că domnul Rubens are un motiv foarte întemeiat pentru a convoca şedinţa asta.

– Nu există niciodată un motiv destul de întemeiat pentru a convoca o şedinţă, spuse Podell. Îşi termină berea şi râgâi sonor. Îmi mai dai una?

Rubens gesticulă către bar.

– Serveşte-te.

– Dar ştii, spuse Crawford vorbind rar – ca şi cum ar fi cumpănit foarte bine ce avea de gând să spună, Benny are într-adevăr dreptate în felul lui. A mai rămas de făcut un *munte* de muncă la film.

Era, îşi spuse Daina, un spectacol de menestreli. Şi amândoi erau destul de buni. Ajungeau unde voiau cu multă naturaleţe.

Rubens se ridică în picioare.

– Ei bine, în legătură cu asta. Făcu astfel încât să-i cuprindă pe amândoi cu privirea. Mă tem că va trebui să lăsăm baltă acest proiect.

Pentru o clipă, cuvintele lui părură să atârne în aer ca nişte ţurţuri de gheaţă. Apoi, din tăcerea uluită, Crawford izbucni în râs. Era unul dintre cele mai ciudate sunete pe care le auzise Daina vreodată, înalt şi ascuţit ca un sfredel.

Crawford îşi plesni coapsele, legănându-se.

– Doamne-Dumnezeule, Benny, nu vezi că joacă teatru ca să ne impresioneze? Podell, totuşi, arăta de parcă ar fi avut de gând să pocnească pe cineva în cap cu sticla de bere.

– Nu-i nici o glumă, Michael, spuse Rubens. Schuyler mi-a dat situația cheltuielilor pe ultimele șase luni. Totul a scăpat de sub control.

– Ce dracu' știe cretinu' ăla, spuse Podell disprețuitor. Noi facem o blestemată de capodoperă. Totul trebuie să fie cum scrie la carte.

– Nu, spuse Rubens. Totul trebuie să fie în cadrul bugetului.

Crawford își drese vocea, ca să i-o ia înainte lui Podell.

– Cred că ceea ce ne ceri este foarte dificil, spuse calm. Acest film a fost început cu o anumită viziune. Eu și cu Benny am semnat contractul cu tine deoarece am avut încredere că ne vei putea oferi.... ăă... mijloacele materiale cu care să implementăm acea viziune.

– Ați depășit bugetul cu aproape patru milioane, Mike.

Podell își ridică mâinile dezgustat.

– Oh, Doamne, n-auzi vorbindu-se decât despre bani!

– Cred, spuse Crawford ridicându-se – după cât se părea, se săturase să fie dominat de Rubens, care stătea în picioare – cred că Benny a prins destul de bine importanța momentului. Nu am intrat în cinematografie ca să ni se dicteze ce să facem.

– Cred că n-ai înțeles, Michael, spuse Rubens. Dacă voi doi, băieți, ați fi menținut un oarecare control, în loc să-l lăsați pe scenograf să comande macheta aceea de neon în valoare de un sfert de milion de dolari...

– Ai văzut macheta aceea? țipă Podell. E a dracului de strălucitoare, omule!

– Dacă ați fi acționat cu responsabilitate, continuă Rubens ca și cum nu ar fi fost întrerupt, nimeni nu ar fi *trebuit* să vă dicteze ce să faceți.

– Ai văzut scena cu pricina? Crawford părea să aibă acum ceva mai multe dificultăți în a se menține calm.

Rubens încuviință.

– Nu merită jumătatea de milion pe care ați cheltuit-o în acea zi.

– Dumnezeule, dar cât merită? vru Podell să știe.

– Nu ar fi trebuit să fie filmată deloc.

– Cred că domnul Rubens exagerează, ca să ne arate punctul lui de vedere, Benny. Crawford urcă cele câteva trepte spre partea principală a camerei de zi. Şi acum, că ne-a pedepsit după cum se cuvine, sunt sigur că suntem liberi să plecăm.

– Mike, spuse Rubens cu grijă. Nu cred că înţelegi. Nu mai facem un pas până când nu recalculăm bugetul întregului film. Toată echipa trebuie să fie restructurată.

– Ţi-ai ieşit din minţi! ţipă Podell. Drept cine ne iei...!

– Stai o clipă, spuse Crawford punându-şi o mână pe braţul partenerului său. Vreau să fie foarte clar. Ne dai un ultimatum?

– Vă spun doar ce trebuie făcut, băieţi, spuse Rubens prudent. Nu fac cu nimic mai mult decât ar face oricare om de film care-şi merită numele.

– Doamne, ia ascultă ce prostii spune, omule! exclamă Podell. Nu văd de ce aş înghiţi toate astea?

Rubens nu spuse nimic şi, după un timp Crawford interveni:

– Cred că Benny are dreptate, Rubens. Îi adresă un zâmbet subţire. Dacă renunţăm la film, rămâi cu o gaură de zece milioane. Îşi înclină capul într-o parte. Bănuiesc că ar fi destul de neplăcut pentru tine. Făcu un gest cu mâna. În plus, noi n-o să facem nimic mai mult decât să trecem strada, la *Warners*. Au tot încercat să pună mâna pe noi.

– Da, zise Rubens, dând din cap. Au încercat. Daina se întrebă ce inflexiune reuşise să dea el acelor cuvinte ca să le facă atât de îngheţate.

Crawford păru să ignore acea inflexiune ciudată.

– Totul se reduce la bani, oricum.

– Probabil, admise Rubens. Dar nu veţi lucra la *Warners* sau la *Twentieth, Columbia, Paramount, Filmways, U.A.* sau în altă parte.

Podell se întoarse către Crawford şi-şi trecu degetele prin părul lung, neîngrijit.

– Despre ce tot vorbeşte ticălosul ăsta?

Crawford nu se mişcă. Rămase neclintit, privindu-l ţintă pe Rubens.

– Vorbeşte aiurea.

– Aiurea? ţipă Podell.

– Benny, este o cacialma.

Rubens arătă cu degetul peste umăr.

– Faceţi paşi, băieţi.

Crawford tâtâi cu vârful limbii.

– Ei, ei, Rubens. Eşti bun. *Destul* de bun, de fapt. *A.B.C.* a încercat să ne facă acelaşi lucru după primul sezon. Când am cerut mai mulţi bani. La urma urmei, era dreptul nostru. Făcuseră o avere de pe urma noastră. Cred că vei fi de acord că eram îndreptăţiţi să cerem o compensaţie proporţională. Îşi înclină capul din nou. Nu? Ei, oricum nu contează. La sfârşit au cedat. Bineînţeles, aşa cum era de aşteptat. Nu aveau de ales. Aveau numai de pierdut. Zâmbi iar. Exact ca şi tine. Zece milioane de dolari.

– E ultima oară când vă mai spun, vorbi Rubens ca şi cum Crawford n-ar fi scos un cuvânt. Aveţi de gând să staţi jos aici lângă mine şi să refacem bugetul lui *Over the Rainbow?*

– Rubens, faci o greşeală foarte mare. Tonul lui Crawfod devenise rece. Gura îi era severă şi Dainei i se părea că tremură puţin. O să plecăm. Dar când o să vrei să vorbeşti cu noi din nou – şi tu, ca şi noi, ştii foarte bine că o s-o faci – va trebui să negociem un întreg nou contract. Mai mulţi bani; mai multe puncte. Nu ştiu cât; va trebui să vorbeşti cu avocatul nostru despre asta. O să trebuiască să plăteşti pentru că ne-ai tratat în felul acesta.

Tăcu brusc în momentul în care îl văzu pe Rubens ducându-se spre măsuţa de lângă şemineu. Îl urmări ridicând cutia de sus din rândul cel mai apropiat.

– Ştii ce-i asta? întrebă Rubens.

Podell bombăni.

– O casetă cu rahat. Film, film, film... Le vedem în fiecare zi.

Rubens întoarse cutia cu faţa în sus.

– Hei, strigă Podell. Asta-i filmul nostru. Dă-l încoace, ticălosule!

Dar Crawford îl trase înapoi.

– Şi ce-o să faci cu asta, Rubens? Nu-şi ascundea disprețul din voce.

Rubens desfăcu capacul cutiei şi eliberă bobina. Era plină până la margine cu film. Ridică din umeri.

– Ce altceva pot să fac? O pun pe foc.

Tonul lui Crawford era batjocoritor.

– Ei, haide, Rubens. Doar nu îți imaginezi că noi chiar te credem că o să distrugi filmul. N-ai acolo decât un negativ expus...

Dar Podell, disperat, făcuse deja un salt către Rubens. Degetele lui boante traseră capătul filmului. De pe buzele lui ieşi un strigăt răguşit, ca un glonț dintr-un pistol.

– Doamne-Dumnezeule şi Sfântă Fecioară! E filmul bun!

Crawford se apropie şi el într-o clipă.

– Să văd! Zâmbetul îi părăsi fața şi pielea parcă îi deveni cenuşie. Ridică ochii de parcă ar fi invocat spiritul ceresc. Dumnezeule, e originalul!

Rubens îi luă filmul din mână.

– Nu! țipă Crawford.

Dar era prea târziu. Bobina, învârtindu-se aruncată de Rubens, aterizâ chiar deasupra buştenilor aprinşi. Focul începu s-o lingă.

– Maica Domnului! Crawford îşi acoperi fața cu mâinile, dar Podell, înfuriat, căzu în genunchi în fața şemineului. Flăcările îi colorau în portocaliu fața transpirată în timp ce îşi întindea degetele tremurătoare spre filmul aprins. Țipă o dată, trăgându-şi mâna când focul îi atinse vârfurile degetelor, încercă din nou, strigă iarăşi, până ce Daina îl trase de-o parte. Căldura era enormă şi spre coş se înalța un fum negru, înecăcios. Podell suspina.

– Rubens, strigă Crawford înnebunit, fă ceva, pentru numele lui Dumnezeu...

Rubens făcu doi paşi spre foc, se aplecă şi scoase bobina repede. O privi aproape liniştit, dar numai Daina observă aceasta.

– Nu ştiu dacă mai poate fi salvat, Michael, chiar nu ştiu.

– Trebuie să existe vreo cale.

– Va fi nevoie de multă muncă, de multe tăieturi. Scenograful va trebui să plece.

Crawford îşi înălţă capul, dându-şi în sfârşit seama despre ce vorbea Rubens.

– Ticălosule! spuse, încet. Incidentul îl storsese complet. Ticălosule!

– Doar mândria voastră vă stă în cale, spuse Rubens liniştit. Sunteţi o pereche de băieţi foarte talentaţi, la drept vorbind.

Mai târziu, în miezul nopţii, după plecarea celor doi, când Daina şi Rubens stăteau întinşi în pat unul lângă altul şi ea simţea delicioasa aripă a somnului mângâindu-i trupul, Daina se întoarse pe o parte şi îl întrebă:

– Ai fi lăsat negativele să ardă, Rubens?

– Bineînţeles, răspunse el. Nu-mi iau niciodată cuvântul înapoi. Apoi începu să râdă. Începu aşa cum începe probabil un torent, la început doar un firişor, – crescând pe măsura curgerii într-o linie mai groasă şi lărgindu-se apoi, vijelios. Dar vezi, adăugă Rubens, n-ar fi avut nici o importanţă. Doar primii cincizeci de metri erau din filmul lor. Restul era exact ce spusese Crawford că este: negativ expus.

Îi simţi răsuflarea înceată. Părea să-i înconjoare universul.

El-Kalaam ceru să fie aduşi Davidson şi MacKinnon. Rămaseră împietriţi când văzură scena din faţa lor: Bock ghemuit pe podea, Susan lângă el, în genunchi, cu capul plecat. Bock era plin de sânge, şi era sânge peste tot în jur.

– Este revoltător! spuse MacKinnon, clătinându-şi capul cărunt. Complet iresponsabil.

– O simplă oportunitate, spuse El-Kalaam, aprinzându-şi alene un trabuc. Voi doi înţelegeţi foarte bine ce este asta.

– Înţeleg că nu eşti cu nimic mai bun decât un criminal de rând, spuse Davidson. Am crezut că simpatia mea înclină către poporul palestinian în această chestiune. Se cutremură. Acum nu mai sunt atât de sigur. Poate că l-ai convins pe Emouleur. Dar el e tânăr şi naiv.

– Suntem în război, spuse El-Kalaam furios. Suntem forţaţi să facem asta. Sunt chiar vieţile noastre în joc.

– Nu poate fi aceasta calea...

– Să omori oameni nevinovaţi... începu MacKinnon.

– Pe timp de război nimeni nu este nevinovat... toată lumea este vinovată. El-Kalaam gesticulă spre cadavrul lui Bock. Scoateţi-l afară. Puneţi-l lângă uşa de la intrare. O să meargă Malaguez cu voi să vă îndrume. Îl aruncăm acum Israelului. Ne va fi, totuşi, de ceva ajutor.

Malaguez, care îi însoţise în camera de tortură improvizată, ridică pistolul mitralieră şi cei doi se aplecară, ridicară trupul lui Bock şi ieşiră cu el pe uşă.

Heather, eliberată din strânsoarea lui El-Kalaam, se duse să vadă cum se simte Susan. Se aplecă şi îşi puse cu blândeţe amândouă mâinile pe capul lui Susan. Ridică faţa brunetei, dar gemu uşor când i-o văzu. Nu era nici un licăr de expresivitate în ochii aceia goi.

– Susan, şopti. Şi apoi, mai stăruitor! Susan! Dar Susan rămase tăcută cu privirea inertă.

– Doamne-Dumnezeule! strigă Heather. Uite ce i-ai făcut. Ai distrus-o!

Fessi întinse mâna domol şi îi prinse încheietura mâinii.

– Nu e treaba ta, îi spuse.

Heather ridică privirea.

– Eşti o bestie. Un monstru. Ia-ţi mâinile de pe mine! Furia îi aduse culoare în obraji şi pe gât.

Fessi chicoti şi îi acoperi un sân cu palma, strângându-l.

– Oricum, tu o să fii mai bună decât a fost ea.

– Las-o-n pace, Fessi, spuse El-Kalaam. Întinse mâna şi o trase pe Heather de lângă bărbatul mai scund. Mârâi, îndepărtând-o de Susan: Las-o-n pace. E un zero.

– Da, spuse Heather, privindu-l drept în faţă. Acum înţeleg. Şi-a servit scopului ei. Aşa este, nu? Pentru tine nu mai este decât o bucată de carne moartă.

– Era carne moartă din momentul în care a intrat în camera asta, zise El-Kalaam. Îşi scoase trabucul dintre buze şi îşi aduse faţa aproape de a ei. Dar carnea moartă tot mai poate servi unui scop, ei? Poate fi mâncată.

– E o fiinţă umană. Heather era gata să izbucnească în lacrimi. Merită să fie...

– Du-te şi îngrijeşte-l pe bărbatul tău. Probabil e lihnit de foame.

Îi dădu drumul încheieturii făcând un semn către Rita. Heather se întoarse şi, cu Rita chiar în spatele ei, ieşi din cameră.

– Trebuie să merg la baie, spuse când ajunseră în hol. Rita încuviinţă.

Nu era uşă, nu exista posibilitatea de a avea puţină intimitate. Heather se întoarse surprinsă când văzu că Rita o urmează înăuntru.

– N-ai putea să aştepţi afară?

Rita o privi.

– Nu, n-aş putea, zise rece. Făcu un semn cu bărbia. Mai bine ţi-ai vedea de treabă. Ai două minute până te scot afară de aici.

Timp de o secundă, Heather rămase pe loc, nehotărâtă. Apoi se duse la toaletă. Rita nu îşi luă ochii de la ea şi încet, faţa lui Heather se împurpură.

Când Heather se întoarse în camera de zi, o văzu pe Rachel ghemuită peste silueta încovrigată a lui Bock. Umerii i se zguduiră. Rita se duse la ea, înconjurându-i umerii cu braţele.

– Mi-a fost ca un unchi, spuse Rachel. Încerca să-şi şteargă lacrimile. Era atât de bun cu mine. Se întoarse s-o privească pe Heather. Ce i-au făcut acolo?

– Trebuie să-l uiţi, Rachel. S-a dus.

– Spune-mi! Vocea lui Rachel era aprinsă. Trebuie să ştiu!

– Nu, spuse Heather, nu trebuie.

O ridică pe Rachel în picioare şi o îndepărtă de trupul lui Bock.

– Aminteşte-ţi-l în viaţă, spuse Heather. Nu în moarte.

Rachel îşi puse capul pe umărul lui Heather.

– N-am să plâng acum, şopti. Nu în faţa lor.

Malaguez apăru şi veni către ele. O luă pe Rachel de braţ.

– Te vrea El-Kalaam. Îl sună pe tatăl tău.

O împinse pe Rachel înaintea lui. Dispărură amândoi, pe coridor.

Heather se duse la James. Nu se mişcase de când plecase ea. Sângele încetase să-i mai curgă din rană, dar faţa îi era foarte albă şi Heather văzu că avea dificultăţi de respiraţie.

– Oh, Jamie, spuse, îngenunchind lângă el, dacă aş putea face ceva. Mă simt atât de neajutorată.

El deschise ochii şi îi zâmbi.

– Poţi să faci ceva.

– Ce anume? Faţa lui Heather era marcată de îngrijorare şi nelinişte. Orice.

– Promite-mi că nu te dai bătută... nici după ce mor eu.

Degetele ei îi mângâiau obrazul.

– Ce tot spui? Se forţă să râdă, dar sfârşi într-un suspin înăbuşit. N-o să mori.

– N-avem timp de prostii. O privi în ochi. Promite-mi, Heather. Trebuie.

Ea începu să plângă.

Mâna lui se ridică, prinzându-i braţul.

– Promite-mi, fir-ar să fie!

Heather deschise ochii, lacrimile îi căzură pe pieptul lui.

– Îţi promit.

De pe buzele lui întredeschise ieşi un oftat lung, şuierător. Se relaxă din nou, stând sprijinit cu spatele de bibliotecă.

– Bine, şopti. Foarte bine. Degetele i se înfipseră în carnea ei. Acum trebuie să mă asculți...

– Lasă-mă să-ți aduc ceva de mâncare. Ți-am făcut supă. Ai nevoie de...

– Lasă asta acum! Ochii îi ardeau şi vocea, deşi joasă, era destul de aprinsă ca să o silească să-l asculte.

Heather se uită în jur. Ceva mai încolo, MacKinnon şi Davidson stăteau în picioare în spatele canapelei. Li se legaseră din nou încheieturile mâinilor. Se aşezară pe canapea. Rene Louch stătea lângă şemineu, privindu-l cu severitate pe ataşatul lui, care vorbea însufleţit cu Rudd. Încerca să stea de vorbă şi cu secretarul de stat, dar Thomas era prăbuşit într-un fotoliu, cu fruntea pe genunchi.

– Trebuie să înțelegi nişte lucruri, Heather, spuse James. Nu poți să îi ignori pe ticăloşii ăştia şi nu poți să crezi un cuvânt din ce zic. Dacă El-Kalaam îți spune că afară e ziuă, să ştii că e noapte. Dacă îți spune că totul va fi bine, pregăteşte-te pentru un glonț în cap. O să-ți spună *orice,* dacă îi foloseşte scopului lui. Oamenii ca el nu ştiu decât un singur lucru: să ucidă sau să moară. În partea cealaltă a camerei, Emouleur se ridică şi se duse să discute cu deputații englezi. James se uită la Heather. Va trebui să îl ucizi ca să te salvezi pe tine.

– Dar, Jamie...

– Nu există altă alternativă, Heather! Faţa lui era foarte aproape de a ei. Putea să vadă scânteia lacrimilor în colțurile ochilor lui. Nu înțelegi? El-Kalaam se înşeală. Trebuie să ai curaj. Trebuie să faci ceva ce ştii în adâncul sufletului tău că trebuie să faci.

– Jamie, nu voi şti cum să...

– Puterea lui stă în controlul absolut asupra mediului său înconjurător. Când acest control este întrerupt, puterea lui va slăbi.

El-Kalaam şi Fessi intrară în camera de zi. Fessi se duse la uşa de la intrare şi o întredeschise. Scoase un fluierat. Într-o clipă, unul din oamenii lor de afară apăru

lângă uşă. Fessi îi vorbi încet şi apoi se întoarse lângă El-Kalaam.

– Totul este pregătit, îi spuse. Ştie unde să-l pună.

El-Kalaam încuviinţă şi îşi aruncă restul trabucului în şemineul rece. Doi dintre oamenii săi se aplecară şi luară cadavrul lui Bock. Fessi deschise uşa doar cât să-i lase să iasă.

– O să vă arate Hassam drumul, le spuse.

Malaguez o aduse pe Rachel înapoi în cameră. Avea faţa albă ca varul, gura strânsă. Îşi ferea ochii de El-Kalaam.

Malaguez o împinse şi Rachel se împiedică, prăvălindu-se către Heather. Încercă să se redreseze, dar nu reuşi. Braţele i se întinseră în cădere. Se lovi de podea cu partea laterală a capului.

– Oh! gemu ea.

– Rachel! ţipă Heather. Şi auzi un sunet scurt, strangulat din apropiere. Se întoarse şi-l văzu pe James horcăind. Faţa i se făcuse cenuşie, buzele albastre. Gura îi era deschisă şi Heather auzea hârâitul care îi ieşea din gât.

– Oh, Jamie! exclamă. Îl înconjură cu braţele, îl legănă. Jamie, rezistă! Întoarse capul spre El-Kalaam. Fă ceva! ţipă. Nu vezi că moare!

El-Kalaam rămase acolo unde era. Urmări în tăcere cum James se contorsionă, oftă şi rămase nemişcat.

– Condoleanţele mele, spuse în cele din urmă în liniştea care se lăsase. A fost un soldat, un profesionist. Ne-am înţeles unul pe celălalt.

Heather, ţinându-se încă de James, îl privi. Apoi închise ochii, legănă capul lui James la pieptul ei, îi sărută obrajii, pleoapele, buzele.

Capitolul 6

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ei, iată o adevărată schimbare, spuse Daina.

Bonesteel privi pasărea colibri care plana deasupra unui clopoțel albastru al arborelui de palisandru din apropiere. Nu părea să aibă nimic diferit astăzi. Daina îl observase în momentul în care apăruse pe platou, chiar când se pregăteau să încheie ziua de muncă. Fusese surprinsă să îl vadă, dar imediat simțise cum din el radiază o tensiune asemănătoare unui fulger, şi fusese intrigată.

Stătea aproape nemişcat, aşa cum făcea mai întotdeauna când vorbea, această ciudată lipsă de mişcare împrumutând o greutate neobişnuită cuvintelor lui.

– Situația, spuse acum, s-a schimbat destul de semnificativ de la ultima noastră discuție.

Daina îşi dădu seama după felul în care el pronunțase cuvântul „semnificativ" că el ar fi vrut să folosească un altul, dar într-un fel, fusese contrâns să-l folosească pe acesta. Urmărindu-l cu atenție, văzu liniile care se adăugaseră la colțurile gurii cu buzele strânse şi lângă ochii lui cenuşii. Se gândi că el ar fi vrut să bată darabana cu degetele pe masă, dar se abținea cu efort.

Fața lui colțuroasă şi brațul drept erau pătate de lumina filtrată printre crengile salcâmului care se ridica în mijlocul curții. Când o luase în Fordul lui LTD verde închis, îi propusese acest restaurant de pe LindGrook, din Westwood. Era plăcut, spațios şi, la această oră a

după-amiezei, plin de cercuri de lumină jucăuşe când briza agita frunzişul salcâmului. Deasupra lor, cerul se limpezise, acum avea o culoare mov-aurie. Puteai să-ţi imaginezi că te aflai într-un alt oraş.

Daina, simţind că vorbele lui Bonesteel erau încărcate cu prevestiri rele, îşi termină vinul. Imediat el comandă altul, pentru amândoi, de parcă ar fi avut nevoie de mandatul ei pentru a-şi acorda sieşi această plăcere.

– Ce s-a întâmplat? spuse Daina în cele din urmă.

El părea încordat ca un arc şi văzându-l aşa, Daina simţi că a ajuns ea însăşi la limita spaimei. Întinse mâna peste masă şi îi atinse încheietura chiar deasupra locului unde îşi purta Rolexul de aur. El întoarse capul, ochii lui contemplând-o ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

– Ce este, Bobby? întrebă ea. Poate fi atât de îngrozitor?

– Da, spuse el, aproape aşa cum ar vorbi un somnambul, cu o voce tristă şi lipsită de inflexiuni. Este destul de îngrozitor. Aşteaptă să li se pună în faţă paharele umplute. Apoi se aplecă spre ea şi-i spuse: Totul s-a schimbat. Ştim acum că nu *Modred* este răspunzător de asasinarea lui Maggie.

Daina se simţi străbătută de un fior rece, ca şi cum el i-ar fi aruncat apă îngheţată pe faţă.

– Asta înseamnă că ştii cine a ucis-o?

Câteva minute care părură nesfârşite, el nu spuse nimic, privind picăturile de lumină care se jucau pe braţul lui. Se mişcau necontenit, decolorându-se pe măsură ce soarele cobora mai jos, în apus. Apoi dispărură. Daina îşi putea imagina discul umflat al soarelui cufundându-şi trupul în calmul Pacific.

În sfârşit, Bonesteel o privi din nou. Daina se întrebă la ce se gândea el; ochii cenuşii nu dezvăluiau nimic.

– S-a întâmplat ceva azi-noapte care ne-a făcut să ne reevaluăm supoziţiile. A fost găsit trupul unei tinere în *Highland Park.*

– Avea semnul lui *Modred?*

– Da.

– Este la foarte puțin timp de... la moartea lui Maggie.

– Prea puțin. Sorbi din vin. Psihiatrii ne spun că *Modred* nu putea comite amândouă asasinatele. Date fiind caracteristicile lui, ar fi fost imposibil. Nu a trecut un timp suficient.

– Credeam că nu pui prea multă bază pe ce spun psihiatrii.

El ridică din umeri.

– Nu pun – atunci când nu au prea multe explicații şi vorbesc doar ca să-şi audă sunetul propriilor voci. Dar acum situația este diferită. Au o grămadă de informații.

Daina îl aşteptă să continue, şi când văzu că el nu o face, îl întrebă:

– Ai de gând să-mi spui şi restul?

Ochii lui o priviră foarte direct.

– Eşti sigură că vrei să auzi? S-ar putea să nu-ți placă.

– Nu trebuie să-mi placă. Vreau să ştiu.

– Mda, zise el. Ştiu că vrei. Dainei i se păru că sesizează un fel de respect în vocea lui, pe care nu şi-l putea ascunde. Ceea ce mi-au spus, m-a făcut să compar emblemele. Cea pe care am găsit-o lângă Maggie nu se potrivea cu cea a femeii ucise în *Highland Park*. Bonesteel trase cu degetul marginea paharului. De fapt, singura emblemă care diferă față de celelalte, este cea de pe boxa difuzorului.

Daina îl simți privind-o concentrat, ca şi cum ceea ce vedea l-ar fi determinat să continue sau nu.

– Explicația este simplă, zise el. Retrospectiv. O persoană destul de inteligentă a ucis-o pe Maggie pentru propriul său motiv şi a făcut astfel încât să pară treaba lui *Modred*. Împinse paharul de lângă el. Şi lucrul cu adevărat neplăcut este că dacă adevăratul *Modred* n-ar fi acționat din nou în acest moment, nu ne-am fi prins niciodată.

Daina simți că inima îi bate foarte repede. Ştia instinctiv că el era pe punctul de a-i spune ceva ce ea

voia foarte mult să știe. Se aplecă și, în loc să pună întrebarea cea mai previzibilă, zise:

– Mi-ai spus că vrei să te ajut.

– Daina – acum mâna lui era așezată peste mâna ei – șeful meu m-ar da afară cu un șut în fund dacă m-ar auzi vorbind astfel cu un civil, dar... Cred că ajutorul tău este esențial, acum, dacă aș putea să-l prind vreodată pe ucigașul lui Maggie. Ceva din ceea ce-i spusese el îi stăruia într-un ungher al minții. Îl alungă, concentrându-se la ceea ce avea să-i spună în continuare.

Bonesteel păru să fie atins de o stare ciudată de calm și până la urmă se relaxă.

– Este un fapt aproape cert, îi spuse Dainei, că ucigașul prietenei tale face parte din formație.

La început, crezu că nu l-a auzit bine.

– Formație? se miră. Ce formație?

– *The Heartbeats.*

Sălbăticia pulsului îi inunda capul și eliberarea de adrenalină o ameți. Simți că nu mai putea sta acolo liniștită să absoarbă această informație.

– Hai să ieșim de aici, îi zise răgușit, ridicându-se în picioare.

Fără o vorbă, Bonesteel căută în buzunar și aruncă niște bacnote pe masă. Nu așteptă nota de plată.

Pacificul era întunecat, vechile tunuri de bronz care străjuiau plaja păreau a fi la fel de respingătoare pe cât erau de apatice. Unde era năvala valurilor către țărmul stâncos, spuma albă, înaltă, bubuitul de tunet reverberant?

„La trei mii de mile depărtare", se gândi Daina, „în largul Atlanticului". Își dori acum să fi putut merge cu Rubens la New York. Dar era o călătorie de afaceri și înțelegea de ce el nu o putea lua. Totuși nu filmau în week-end; existau alte locuri unde se putea duce.

Când Bonesteel vorbi din nou, nu fu despre asasinarea lui Maggie. Daina încercă să se întoarcă la

acest subiect de câteva ori, dar nu reuşi să-l clintească pe Bonesteel.

– M-am născut în San Francisco, îi spuse el în timp ce o luară pe *Pacific Palisades*. Din această cauză nu uit niciodată marea. Coborârâ pe plaja din Santa Monica, unde tinerii încă mai făceau surfing pe scândurile lor mici, transparente.

Cred că am devenit oaia neagră a familiei de când m-am mutat aici. Sunt extraordinar de înguşti la minte când se ajunge la astfel de lucruri. Au luat mutarea mea drept un fel de trădare.

– De ce te-ai mutat?

– Am venit după o femeie. Traversară nisipul spre urma lăsată de maree, care, la această oră, era neagră ca smoala. Am cunoscut-o la o petrecere în *Presidio* şi m-am îndrăgostit de ea în aceeaşi clipă. Îşi băgă mâinile în buzunare şi ea îşi aminti de poza pe care şi-o luase când îl întâlnise prima dată. Bineînţeles, ea nu a fost interesată de mine. Era de aici şi, când a plecat înapoi, am urmat-o.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am ţinut de capul ei până când, în cele din urmă, a cedat şi s-a măritat cu mine. La orizont, departe, se profila o formă întunecată. Daina, concentrându-şi privirea în semiobscuritate, nu putea spune dacă era un petrolier sau o balenă care ieşise la suprafaţă. Acum, spuse Bonesteel, de-abia aştept să divorţăm. E proprietatea lui *Numans* din Beverly Hills, adăugă ca şi cum acest fapt ar fi putut-o face pe Daina să înţeleagă nevoia lui de a scăpa de acest mariaj.

Râse amar.

– Acum ştii că nu glumeam data trecută când îţi spuneam că sunt un bărbat întreţinut.

Daina vedea un nou aspect al lui, pe care în urmă cu câteva zile, n-ar fi crezut să-l descopere. Părea vulnerabil acum – un băiețel – ca şi cum, prin dorinţa lui aprinsă de a se separa de soţia lui, n-ar fi vrut de fapt decât să-şi

ascundă dragostea pe care i-o purta. Nu vedea în asta o slăbiciune, ci mai degrabă, o calitate atrăgătoare care i-l făcea mai apropiat. Nu voia să îl piseze cu întrebările, ştiind că avea multe de aflat despre ceea ce se întâmplase cu Maggie. Dar unul din membrii trupei? Se înşela, cu siguranţă.

– Nu are importanţă, spuse, şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că a făcut o greşeală.

Capul lui se întoarse repede.

– Nu are importanţă? zise. Ba bineînţeles că are. Din cauza asta divorţăm. Marea se răsucea, somnolentă, le atingea vârfurile pantofilor, se retrăgea bolborosind uşor ca pentru a-şi face simţită trecerea. Bonesteel ridică privirea către un avion care plana la orizont. Lumina albastră de pe aripa sa era ca o licărire, ca şi cum le-ar fi semnalizat ceva.

– Am crezut, odată, că am avut un motiv bun ca să mă căsătoresc cu ea. Probabil că îmi amintea de cineva sau de un lucru pe care nu l-aş fi putut avea niciodată. Dar – se opri şi se întoarse din nou către ea – a mai existat un motiv. Nu ştiu de ce, dar am sentimentul că dacă ţi-l arăt, vei înţelege.

Din nou în maşină, periferia oraşului aluneca pe lângă ei ca o cosiţă împletită cu panglici pastelate. Chemarea şoptită a palmierilor era întreruptă doar de izbucnirile isterice ale radiourilor din maşinile ce treceau pe lângă ei, frânturi de muzică explodând ca nişte flăcări, ritmate şi furioase.

Faţadele ornate ale băncilor şi procesiunea parcărilor cu maşini uzate, fanioanele colorate ce înveseleau arcurile de lumină ale stâlpilor le erau singurii însoţitori. Străzile erau ciudat de pustii şi, când se înscriseră pe *Sunset,* bulevardul părea nemişcat şi abandonat, întinzându-se drept ca o săgeată printre afişele enorme care anunţau noul film al lui Robert Redford şi ultimul album al Donnei Summer. Parcă era un platou care îşi

aştepta actorii pentru următoarea zi de filmare. Los Angeles-ul îi copleşea, ca niciodată, cu înălţimea lui.

Goniră pe dealuri până când Hollywood-ul rămase doar o pată uşor fosforescentă, tăcută şi imobilă în spatele lor, o veche fotografie a unei realităţi îndepărtate.

Bonesteel viră la dreapta pe *Benedict Canyon Drive* şi chiar şi luminile acelea dispărură în spatele copacilor întunecaţi, lăsându-i cu cerul învăluit într-o ceaţă uşoară. Erau singuri în noapte.

Peste câteva minute încetini, parcând maşina în faţa unei case mari de o eleganţă ostentativă. Era aşezată la baza pantei peretelui vestic al canionului şi, într-o manieră destul de spectaculoasă, era înconjurată de o vegetaţie luxuriantă densă şi întunecată ca o pădure. „Era un loc", se gândi Daina, „pe care Rubens l-ar fi disprețuit."

– Casa Karinei, spuse Bonesteel. Căminul nostru. Opri motorul şi liniştea zonei rurale năvăli deodată asupra lor. Cât urăsc locul ăsta!.

– Cred că este destul de frumos, spuse ea privind risipa de camelii şi liliac, dafinul şi căldăruşele care străjuiau ambele părţi ale intrării.

– Casa este nimic, spuse el. Nu înseamnă nimic.

– Cred că cineva şi-a dat mult interes ca să aranjeze împrejurimile.

– Karin a angajat probabil o mână bună de lucru, zise el ca şi cum n-ar fi avut nici o idee despre ce se petrecuse acolo. Haide. Deschise portiera şi ieşi.

Daina înconjură botul maşinii. Aerul era înmiresmat. Auzi un animal mişcându-se în tufişuri la apropierea sa.

Bonesteel o duse înăuntru. Holul era dominat de o masă laterală din lemn dur, negru, în mod evident o piesă veche englezească. Era foarte lustruită. Pe ea era aşezat un şervet dintr-o pânză albă impecabilă, şi o vază din sticlă de culoarea prunei. Deasupra acestui aranjament perfect atârna o oglindă mare, ovală. Pe

podea era un covor îngust indian, în tonuri de roşu închis şi auriu.

Holul dădea în camera de zi care se înălța, tăindu-ți respirația, pe două nivele către un tavan de catedrală, luminat abil de dedesubt pentru a spori şi mai mult impresia de măreție. Ferestrele de pe fiecare parte, ridicându-se aproape până la nivelul tavanului boltit, te făceau să te crezi în inima vegetației abundente a canionului.

Deasupra treimii din fund a camerei atârna un balcon în care, după cum îi spuse Bonesteel, se găsea dormitorul principal. La stânga erau bucătăria şi sufrageria.

Daina se plimbă prin camera de zi. Pereții erau de un albastru deschis, covorul gros adunând nuanțele cele mai pale de lavandă. Canapeaua lungă, modulară şi fotoliile asortate aveau formă de coajă de ou. Pretutindeni erau răspândite plante înalte şi, în spatele unui paravan de ferigi, un pian Steinway se afla în colțul din dreapta, sub balcon. Portativul era ridicat şi Daina văzu partitura: era un concert pentru vioară al lui Vivaldi, transpus pentru pian.

Se întoarse către el.

– Cine cântă?

– Ea, îi arătă Bonesteel cu mâna.

În dreapta sa, pe pian, Daina văzu o fotografie color montată într-o ramă mexicană destul de încărcată. Din ea o privea un chip: o fată transformată în femeie. Avea ochi întunecați, umbra unui zâmbet pe gura generoasă. Era, îşi spuse, gura lui Bonesteel. Părul îi era de culoare închisă, prins cu o pereche de agrafe cu diamant. Avea obraji cu pomeți înalți care, atunci când aveau să-şi piardă ceea ce-i mai rămăsese din rotunjimea copilăriei, aveau să fie cu siguranță devastatori. Nasul puțin coroiat îi salva fața de perfecțiunea rece, lăsând o impresie mai degrabă atrăgătoare.

– Am cântat şi eu la pian cu mult timp în urmă, spuse Bonesteel, venind lângă ea. Dar se uita la fotografia din mâna Dainei. Cântam bine când eram copil, dar m-am oprit prea curând. Eram la vârsta ingrată. Acum îmi pare rău, dar este prea târziu. Pot încă să interpretez o bucată la prima vedere, dar degetele nu mai au mobilitatea pe care o aveau. Îşi trecu mâna peste clapele suple ale pianului.

Pe acesta l-am cumpărat pentru Sarah de când era mică. Ridică din umeri. Nu ştiu. Presupun că am vrut ca ea să aibă şansa pe care eu am nesocotit-o.

– Sarah locuieşte aici, acum?

– Oh, nu. Zâmbi şi puse cu grijă fotografia înapoi pe pian. E la Paris. Studentă la conservator. Pot spune că e cineva. La şaptesprezece ani cântă, ei bine... Traversă camera şi introduse o casetă într-un deck. Ne trimite înregistrări ale concertelor ei din când în când. Apăsă un buton şi muzica începu aproape imediat. Era Mozart, revărsându-se asupra lor ca o cascadă de pulbere argintie.

Daina îl urmări pe Bonesteel, în timp ce asculta interpretarea superbă. Sarah avea nu numai tehnică, dar cânta cu pasiune. Zâmbetul uşor de pe buzele lui era fantoma expresiei din fotografie. Îi amintea Dainei de Henry şi Jane Fonda, separaţi de sex şi generaţie dar, în unele momente şi din anumite unghiuri chipurile lor păreau unul şi acelaşi.

Şi totuşi vedea durere în acel zâmbet, o anumită suferinţă. După un timp simţi că nu mai poate suporta intensitatea lui dureroasă şi se întoarse cu spatele la el înainte ca muzica să înceteze.

Îi reveniră în minte cuvintele lui: *Cât urăsc locul ăsta.* Bineînţeles că îl ura. Nu exista nimic din el însuşi aici, cu excepţia fotografiei lui Sarah şi poate pianul pe care stătea aceasta. Era o casă rece, aproape sumbră, de parcă ar fi fost decorată de o echipă de chirurgi. Dacă interiorul reflecta cu acurateţe personalitatea soţiei lui,

Daina se întrebă ce văzuse Bonesteel vreodată la ea. Ceva inaccesibil, îi spusese. Nu de aceea se îndrăgostesc toți bărbații de femeile lor, misterul cărnii şi al minții?

Se lăsă tăcerea. Muzica se oprise.

– Cântă frumos, Bobby. Văzu că el plângea şi tristețea lui o mişcă. Se duse lângă el şi-i atinse brațul cu mâna. Îmi pare rău, şopti. Îmi pare rău. Ştia că erau vorbe care datorită desei întrebuințări îşi pierduseră adevăratul înțeles, devenind doar nişte sunete menite să aline o inimă în suferință.

– Stupid, spuse retrăgându-se de lângă ea. Pură stupiditate. N-ar fi trebuit s-o pun. Se referea la muzică.

– Mă bucur că ai făcut-o, spuse ea. O astfel de interpretare se cuvine să fie ascultată.

– Karin nu înțelege asta, zise el atât de încet, încât Dainei îi trebui să se aplece mai aproape de el ca să îl audă. Crede că Sarah ar trebui să schieze sau să patineze. Ceva care s-o fortifice.

– Orice disciplină te fortifică mental, spuse Daina.

El o privi, ochii cenuşii clipiră, şi Daina avu din nou senzația că el o vedea pentru prima oară.

– Ştii, zise el, nu eşti deloc aşa cum credeam că ai fi.

– Nu sunt o încuiată.

Daina zâmbi şi el râse.

– Mda, ai dreptate. Nu eşti deloc o încuiată. Îşi schimbă brusc mimica, de parcă şi-ar fi amintit de ceva important. Nu ți-am arătat încă motivul – *celălalt* motiv – pentru care m-am însurat cu Karin.

Traversă camera de zi, spre colțul în care era amplasat un birou curat, ordonat şi lucios, umbrit de o plantă înaltă. Din sertarul cel mai de jos din stânga scoase un teanc gros de coli de hârtie. Înainte de a i-l pune în mâini, ea ştiu ce era.

În timp ce Daina se apucă de citit, el se duse în liniște la bucătărie și pregăti o salată de roșii cu ceapă Bermuda. O chemă la masă și deschise o sticlă de vin alb, dar o servi doar pe ea cu mâncare. Vinul îl băură împreună.

– Manuscrisul este foarte bun, Bobby, îi spuse ea. Are nerv. Seamănă foarte mult – era destul de izbită de acest lucru – cu felul în care cântă Sarah. Are pasiune.

– Și Karin a fost biletul meu, spuse el. Am iubit-o și, în plus, avea bani. Cât e de perfect, m-am gândit. Voi avea tot timpul necesar ca să scriu. Dar scrisul nu este o muncă pe care s-o faci de la nouă la cinci în fiecare zi. Turnă din nou vin pentru amândoi. Cine nu-i scriitor nu are cum să înțeleagă, și Karin, care nu înțelege nimic în afara propriilor sale afaceri, cu siguranță n-a putut s-o facă. Voia să știe de ce nu îmi puteam sincroniza programul de lucru cu al ei. Și week-end-urile! Trebuiau să fie libere pentru angajamentele ei mondene.

Daina își dădu farfuria deoparte.

– Cu alte cuvinte, erai într-o colivie aurită. Dar să devii polițist... Cum s-a întâmplat asta?

El ridică din umeri.

– Familia mea are tradiție militară. A fost o alegere firească. Ceva din tristețea ochilor lui păru să dispară. Și am descoperit că îmi place munca mea.

– Să investighezi crime?

– Să fac dreptate oamenilor. Lovi cu palma tăblia mesei. Legea trebuie respectată. Cei care o încalcă trebuie să fie pedepsiți. În orașul acesta – și în oricare altul – oamenii se plimbă și comit crime ca și cum legea n-ar fi pentru ei. Nu au nici un respect pentru viața umană. Sunt nesimțitori, și indiferența față de propriile acte de violență este cel mai rău lucru posibil.

Daina fusese luată prin surprindere. De la tonul în mod obișnuit somnolent, vocea lui Bonesteel își schimbase

timbrul, crescuse în volum. Parcă ținea din amvon o predică mânioasă și înflăcărată.

Se lăsă tăcerea pentru o vreme. Bonesteel își luă privirea de la ea ca și cum i s-ar fi făcut deodată rușine de izbucnirea lui. În cele din urmă își drese glasul:

– Am găsit o grămadă de droguri în casa lui Chris: cocaină, halucinogene, heroină. Văzu expresia din ochii ei. În ceea ce mă privește, nu dau doi bani pe asta. Te aștepți la așa ceva de la cântărețiii ăștia. Unii dintre ei – ridică din umeri – trăiesc din droguri. Își termină vinul. Ai fi surprinsă să știi câte suportă organismul uman până cedează.

– Asta nu i se potrivește lui Maggie, spuse Daina. Sigur, trăgea puțină cocaină din când în când. O mică minciună nu-i putea dăuna acum. Dar heroină... Daina clătină din cap. Aș fi știut dacă folosea...

El arătă gânditor, bătând ușor cu furculița nefolosită de peretele paharului gol, scoțând un clincănit.

– Zici că nu era obișnuită cu heroina.

– Da. Ea îi văzu expresia ciudată din ochi. La ce te gândești?

– Raportul medicului legist. Ochii i se concentrară asupra ei. Maggie a murit greu. Dintr-un motiv: fusese injectată cu o doză de cal.

– „Fusese"? îi repetă cuvântul. Vrei să spui că nu crezi că s-a injectat singură?

– Da, nu cred.

– Mă simt într-un fel ușurată. Dar ai spus că ați găsit heroină în casă.

El încuviință.

– Am dat-o la laborator. Marfă de calitate specială. Cuvintele lui o tulburară din nou.

– Ce a arătat raportul?

Bonesteel oftă.

– Doza injectată în Maggie McDonnell conținea și stricnină.

– O „doză fierbinte". Îi ieşi de pe buze înainte de a putea gândi.

– Ei, ei, ei. Îşi înclină capul. Ce fel de literatură ai citit?

Daina se simți uşurată că el făcuse o supoziție greşită.

El continuă.

– În mod normal, ai avea dreptate. Dar ceea ce i s-a dat ei a fost ceva mai diabolic decât o „doză fierbinte". Vezi, nu era destulă stricnină cât să o doboare imediat. A luat ceva timp... şi n-avea cum să fie plăcut. Îşi puse mâna peste mâna ei. Îmi pare rău. Nu însemnă mai mult pentru ea decât însemnase pentru el, mai devreme, când şi ea îi spusese că îi pare rău.

– Dumnezeule mare, şopti. Nu înțeleg nimic.

– Cineva i-a făcut injecția. Apoi a fost agresată sexual şi bătută fără milă.

– Agresată sexual? Simți că sângele i s-a transformat în gheață. Se cutremură. Ce s-a întâmplat?

– Zău, nu cred că este necesar să...

– Dar eu cred! spuse ea aprins. Ochii îi ardeau, înfipți în ochii lui. Trebuie să ştiu tot.

El o privi un moment, apoi dădu din cap resemnat.

– Ca să îți relatez asta cât mai succint posibil, medicul legist a găsit urme de sânge şi spermă în vaginul şi rectul ei.

– Oh, Dumnezeule! Daina începuse să tremure.

El îi strânse mâna cu putere, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită tăria lui. Nu spusese nimic. Ceasul franțuzesc de pe bufetul din lemn de trandafir bătu ora exactă în cutia sa de aur şi sticlă. Când se opri, el spuse blând:

– Mai este.

Ochii ei erau sticloşi.

– Mai este? Mai este *încă* ceva? Vocea îi era răguşită. Ce Dumnezeu ar mai putea fi?

– Vorbind din punct de vedere statistic, peste nouăzeci la sută din cazurile de crimă rezolvate se dovedesc a fi comise de către persoane care au, în general, legături

foarte strânse cu decedatul: membri ai familiei, prieteni apropiați sau vecini. Cineva cu un motiv personal puternic.

– Dar pur și simplu nu-mi pot da seama de ce ar fi vrut cineva s-o ucidă.

Bonesteel închise ochii pentru un moment. Îi strânse și mai tare mâna și, când deschise ochii, toată culoarea i se scursese de pe față.

– Ți-am spus că mai este ceva, murmură el. Știai că prietena ta era gravidă în două luni și jumătate?

Mult timp după aceea Daina se uită fix la el, fără a-l vedea cu adevărat. Vedea numai un maldăr de carne, oase și piele sfâșiată, sub care fusese... În cele din urmă buzele i se mișcară și el fu nevoit să facă oarecare efort ca să prindă vorbele ei:

– Doamne, Maggie, în ce te-ai băgat?

– Ești sigură că vrei să te implici până la capăt în asta?

Ochii lui erau adânc umbriți și Daina se gândi că fără semnalele lor călăuzitoare i-ar fi fost imposibil să-și dea seama ce simțea el. Apoi își aminti cât de bine se pricepea el să-și țină emoțiile în frâu. Și totuși, plânsese când o ascultase pe Sarah cântând Mozart, pe o casetă înregistrată la nouă mii de mile depărtare.

Îl privi pe Bonesteel în lumina slabă. Când îi spusese ce voia să facă ea, fusese nesigură. Dar în acel moment era încă în starea de șoc pricinuită de lucrurile pe care le aflase despre Maggie. Acum era sigură.

– Vreau să descopăr cine a ucis-o pe Maggie la fel de mult cât vrei și tu. Vocea îi suna dură, chiar și pentru propriile urechi. Nu-și putea lua gândul de la copil, atât de fragil, de inocent și de... nenăscut. O cunoștea pe Maggie. Nu ar fi avortat niciodată. Acest lucru se datora parțial educației, parțial datorită felului în care Maggie vedea viața. N-ar fi putut niciodată lua cu bună știință o altă viață. Nu, copilul ar fi trăit dacă Maggie n-ar fi fost...

Lacrimi fierbinți îi inundară ochii şi îşi întoarse fața, strângându-şi pleoapele cu hotărâre. Nu spusese chiar ea că a terminat cu plânsul? Dar pruncul nenăscut zăbovea în mintea ei, ca prins într-o strălucitoare pânză de păianjen. Doamne, cum îşi dorea să se facă dreptate. Acum credea că începe să înțeleagă puțin din ceea ce simțea Bonesteel. Cum spusese? *Indiferență față de propriile lor acte de violență.* Nesocotirea grosolană a vieții umane îi făcea rău şi acum îşi dădea seama că nu va fi niciodată cu adevărat mulțumită până când nu va fi rezolvată această chestiune. Înțelegea, de asemenea, de ce el insistase să-şi relateze istoria personală. Pentru ea el nu mai era un copoi oarecare.

– Ştii ce ai de făcut. Nu îi punea o întrebare.

– Da.

– Slavă Domnului că eşti actriță.

Văzu că el ar fi vrut să râdă şi îi zâmbi, ca să-i dea de înțeles că era în ordine.

După un timp, Bonesteel spuse:

– Vreau să fiu sigur că ai priceput ce pericole implică...

– Bobby, îi zise ea liniştită, am discutat toate acestea. Nu aş mai putea trăi împăcată cu mine însămi ştiind că aş fi putut face ceva şi nu am făcut. Vreau să fac asta.

– Chris este prietenul tău, îi reaminti el cu blândețe.

– Chris este nevinovat, spuse Daina.

– Cred că eşti într-adevăr convinsă de acest lucru.

– Sunt. Îl simți mai aproape de ea. Era atât de liniște în casă, încât putea distinge sunetul respirațiilor lor. Chris n-ar fi putut niciodată s-o ucidă pe Maggie. O iubea.

– Iubirea are diferite definiții... limite diferite... care depind de persoana respectivă. Din nou Daina avu sentimentul că în vorbele lui era ceva mai mult decât înțelegea ea.

– Cred că ar fi primit cu bucurie copilul.

– Dar nu poți fi sigură.

– Nimeni nu poate fi *sigur* în afară de Chris şi Maggie. Aşteptă un moment. *Tu* crezi că a ucis-o Chris?

Mult timp el nu spuse nimic. În cele din urmă îşi puse braţul pe umărul ei.

– Nu putem fi siguri de nimeni şi de nimic, până când nu se vor aduna toate probele, nu-i aşa?

Daina clătină din cap, îl cercetă cu atenţie, dar ochii lui se scăldau în umbre, impenetrabili.

The Heartbeats erau din nou împreună. Acesta fusese lucrul pe care Bonesteel i-l spusese la început. Desigur că nu-l crezuse. Fusese doar de faţă în Las Palmas când Chris şi Benno se certaseră. Ruptura păruse atunci ireparabilă. Din casa lui Bonesteel îl sunase pe Vanetta şi secretara îi confirmase că trupa fusese zi şi noapte în studio, lucrând la terminarea unui nou single şi a restului albumului.

– Dar nu sunt la Las Palmas acum, îi spusese cu acel accent ciudat, ceva între accentul negrilor şi *cockney*. Tocmai am încercat să dau de ei acolo. Cred că s-au întors cu toţii la Nigel acasă.

Nigel şi Tie locuiau în *Mandeville Canyon*. Se afla în cealaltă parte a cartierului Bel Air – partea vestică – iar lumea care trăia acolo era, prin urmare, mai izolată şi, după cum considerau unii, al dracului de exclusivă şi de snoabă.

Mandeville Canyon era o zonă împădurită pe distanţe mari între casele care, din punct de vedere arhitectural, aminteau mai mult de Coasta de Est decât de împrejurimile Los Angeles-ului.

Aici locuiau politicieni şi abili oameni de afaceri, pe care, în week-end-uri, îi puteai vedea îmbrăcaţi în jachete scurte roşii, călărind de-a lungul gardurilor albe care le demarcau proprietăţile. Daina se gândi că pe Nigel îl amuzase, probabil, să se mute aici, printre oamenii a căror idee despre muzica rock se limita la Linda Ronstadt şi James Taylor.

Era considerat un fel de *paria* fascinant în mijlocul lor, ceea ce lui îi convenea de minune. El şi Tie îşi preţuiau intimitatea când erau acasă.

Privită din afară, casa nu arăta diferită față de casele vecine. Daina intră cu mașina pe aleea largă, pavată cu bucăți de marmură și avu timp să studieze locul pe drumul spre intrare. Era o clădire albă, cu două nivele, în stil colonial, având coloane care – cunoscând Hollywood-ul – fuseseră copiate fără rușine după Tara. Lemnăria era verde închis, treptele din cărămidă. Dar fațada, Dainâ știa, nu avea nimic de-a face cu ce se găsea înăuntru. Nigel reconstruise complet interiorul într-un mod foarte interesant. De exemplu, își amintea bine biblioteca de la parter care fusese mobilată exact ca un club de modă veche din Londra: fotolii din piele, șemineu de marmură veche și scrumiere de alamă cu picior. Camera era înconjurată cu rafturi de lemn pe care nu le puteai numi bibliotecă, deoarece conțineau numai vrafuri imense de casete audio și video. Și dacă te uitai mai atent, în șemineu nu era foc, ci un monitor T.V. enorm, atașat de un video recorder.

Mai erau și alte minuni în casă, cum ar fi o baie la fel de mare ca o cameră de zi de dimensiuni normale, în care puteai găsi, pe lângă obiectele obișnuite într-o astfel de încăpere, un frigider, un alt monitor video și un pat dublu. În spatele casei exista un studio mic, izolat fonic și un bazin enorm cu cascade și înconjurat de vegetație abundentă – un mic lac izolat.

Când parcă mașina fu întâmpinată de Silka. Auzi lătratul dobermanilor, apoi aceștia tăcură la un ordin scurt al bodyguardului.

– *Miss* Whitney, spuse el având întipărită pe față un fel de grimasă care cu greu se putea numi zâmbet. Coborî treptele de cărămidă. Ce surpriză minunată! Nu m-a informat nimeni de venirea ta.

– Mă tem că n-a știut nimeni, spuse Daina cu tristețe. Sper că nu-i deranjez. Știu că turneul începe sâmbătă.

– Da. Silka încuviință, mișcând din capul mare. San Francisco, apoi Phoenix – luni, Denver – marți, Dallas –

de miercuri până duminică, şi tot aşa – şase săptămâni. De-abia aşteaptă să plece. Daina ştia că Silka se referea în special la Nigel.

– Totul e-n regulă cu ei?

Silka înţelese ce voia să spună.

– S-a rezolvat totul. Benno e un geniu în astfel de lucruri. A fost în preajma lor mult timp. De la primul lor turneu în Statele Unite, care a fost... oh, să vedem, în o mie nouă sute şaizeci şi cinci? Mda, a fost în şaizeci şi cinci pentru că atunci m-a luat şi pe mine.

– Cum l-ai cunoscut?

– Pe Benno? Păi, ne-am cunoscut la Societatea Americană a Producătorilor de Discuri, la un dineu de binefacere, în şaizeci şi patru. Amândoi eram dornici să avem cât mai multe contacte. Eu auzisem despre *The Heartbeats*, chiar îi văzusem de câteva ori, când fusesem în Anglia. Dar după primul turneu în State, care a fost dezastruos, nimeni nu voia să aibă de-a face cu ei. Managerul lor englez pur şi simplu nu înţelegea America, sau conceptul de a vinde un produs. Erau foarte bine cotaţi în Marea Britanie, şi prin urmare, după părerea lor, trebuiau să aibă un succes răsunător în America.

Oricum, i-am spus lui Benno despre trupă la acel dineu. Am crezut că este doar o discuţie oarecare, ca să treacă timpul. Ştii cum e, nimeni nu-şi aminteşte după aceea ce i s-a spus la o petrecere. Dar Benno şi-a amintit, totuşi, şi a luat avionul şi s-a dus să-i vadă. I-a convins să semneze cu el un contract şi, în fine, restul este ceea ce vezi. Braţele lui groase făcură o mişcare largă, arătând casa şi împrejurimile.

– Înseamnă că l-ai cunoscut şi pe Jon, spuse Daina.

– Sigur. Dar ceva se închisese în spatele ochilor lui. Cu toţii l-am cunoscut pe Jon; toţi l-am iubit. O privi. Ai auzit noul single?

– Nu. Aş fi încântată să-l aud.

– Atunci, să te conduc înăuntru. Tocmai se ocupă de el.

Chiar înainte de a intra în casă, Daina atinse brațul lui Silka, oprindu-l.

– Silka, spuse. Cum se simte Chris? Sincer.

El se aplecă asupra ei ca un munte, capul fiindu-i la o înălțime atât de mare încât părea în nori.

– E O.K., spuse Silka, vorbind parcă din adâncul pieptului. Sincer. Întinse mâna şi închise uşa în urma lor. În hol era întuneric şi destulă linişte. Turneul îi va face bine. O să vezi. Părea să încerce să-i comunice ceva mai mult decât spuneau vorbele lui.

– N-am venit ca să-l împiedic să meargă, dacă la asta te gândeşti.

– Nu, nu mă gândeam la asta. Dar părea uşurat. Începură să traverseze holul. N-am văzut-o niciodată aşa, zise el. Cred că pur şi simplu o îngrozeşti.

Daina ştia că se referea la Tie.

– Nu văd de ce. Dar sigur că înțelegea. Voia numai să vadă dacă el îi va spune.

– Ştie ce sentimente are Chris față de tine. Nu poate înțelege o astfel de relație. O îngrijorează, bănuiesc, pentru că nu ştie ce să creadă. O privi cu coada ochiului. N-a putut să te pună la punct în nici un fel, şi ceea ce nu poate controla o sperie.

– Ei bine, atunci suntem chit, spuse Daina. Nici eu nu o înțeleg. Şi îşi spuse în gând: „Suntem ca două pisici cu cozile zbârlite. Probabil că este numai imperativul teritorial."

Ajunseseră în fața unei uşi masive de stejar. Silka răsuci mânerul rotund al uşii deschizând-o. Sunetul din cameră o izbi cu forța unui torent de murme. Urechile începură să o doară şi-şi încleştă dinții.

Simți pe spate vârful degetelor lui Silka îndemnând-o înainte, şi intră. Uşa se închise în urma ei.

Erau răspândiți într-un semicerc aproximativ în fața celor două difuzoare gigantice, gemene cu cele din casa

lui Chris şi Maggie. Cei din formaţie erau absorbiţi ca nişte idolatri înaintea siluetei sculptate a zeului lor.

Mai ţii minte vremea
Când stăteam în Ford,

vocea lui Chris năvăli spre ea înfiorând-o.

Cu farurile aprinse?
Bănuiam, oare, ce va urma?

Tie fu prima care o văzu pe Daina şi se ridică. Nimeni altcineva nu se mişcă şi nu se uită în direcţia ei.

Că într-o zi o să creştem?
Ajungând până la stele...?

– Cine te-a lăsat că intri? mârâi Tie. Pupilele i se dilataseră enorm, astfel încât se combinau cu irisurile de abanos într-un întreg sclipitor, dar lipsit de adâncime şi complet străin.

– Vrei să spui că nu mai sunt binevenită aici?

Noaptea e atât de bine, cânta Chris.
Vom fi din nou împreună...

– Dacă era după mine îl puneam pe Silka să te arunce dracului afară de aici.

Daina simţea mirosul de *iarbă* al respiraţiei ei, un parfum dulceag ca de mucegai pe care îl găsea respingător.

– Dar amândouă ştim foarte bine că *nu* este după cum vrei tu. Daina întinse mâna, încercând să treacă de Tie.

Diavol şi înger, cânta Chris mai departe,
La jumătatea drumului,
Într-o Ţară a Nimănui...

În momentul în care carnea lor se atinse, Daina observă ceva pe faţa lui Tie. Poate că îi zvâcnise un muşchi, sau poate pupilele i se contractaseră pentru o clipă. Apoi, trecu de ea şi Chris o văzu. Deschise gura să-l salute, dar simţi degetele reci, subţiri, încercuindu-i încheietura mâinii şi trăgând-o înapoi.

– Unde îți închipuiești că te duci? Tie o străfulgeră cu privirea. Părea să aibă dificultăți de respirație. Nimeni nu trebuie să se amestece între Chris și Nigel. Vocea îi devenise amenințătoare. Asta-i tot. Așa a fost întotdeauna.

– Chiar și când trăia Jon? întrebă.

Tie se încruntă ca și cum ar fi fost într-adevăr îngrijorată.

– Ce știi tu despre Jon? Ți-a spus Maggie ceva?

– Orice mi-a spus a fost confidențial.

Degetele noduroase ale lui Tie se mișcau neliniștite în jurul încheieturii ei captive.

– N-ar trebui să crezi chiar toate poveștile pe care le auzi.

– Hei, Dain! Chris îi zâmbea, venind spre ea. Daina își trase mâna din strânsoarea lui Tie. Hei, ce mai faci?

Am abandonat versurile

Cu care am trăit, urla din răsputeri vocea lui de pe înregistrare.

Limuzine, petreceri,

Fetele care-ți dau totul

În spatele unei mașini.

Daina încercă să-l tragă pe Chris deoparte.

– Chris, îi spuse, ce dracu' s-a întâmplat?

– Hei, rânji el, la ce te referi? Ea se uită fix în ochii lui, cerându-i în tăcere un răspuns. Nu e momentul potrivit, Dain. Nu pot să plec acum. Prea multă lume depinde de ceea ce facem noi, sunt prea mulți bani în joc; prea mulți ani, eu și Nigel, am fost tovarăși. Se opri o secundă și Daina văzu cum fața lui își pierde însuflețirea. Doar nu ești supărată pe mine, Dain? Ei, haide, zău!

Ea își puse o palmă pe obrazul lui cald.

– Nu, Chris. Presupun că am vrut doar să înțeleg, asta-i tot.

El îi cuprinse mâna de pe obrazul lui, părând la fel de ușurat cum fusese Silka mai devreme.

– Mă bucur, spuse. Tie – ei, o ştii pe Tie, a crezut că o să încerci să mă opreşti să plec în turneu, cu formaţia.

Ea îi cercetă faţa.

– De ce aş face asta?

– Nu ştiu. Daina simţi că subiectul îl făcea să fie nervos. Bănuiesc că aşa am crezut şi eu când te-am văzut aici.

Ea îi zâmbi.

– Am venit dintr-un motiv complet diferit. Îşi schimbă vocea, dându-i o notă timidă. Când Vanetta mi-a spus că turneul vostru începe săptămâna aceasta în San Francisco, m-am gândit că din moment ce tot suntem într-o pauză de filmare şi am ceva timp liber...

– Nu se poate! exclamă Chris încântat. Chiar vrei să vii şi tu? Mă şi gândeam că nu ne-ai mai văzut pe scenă de atâta vreme. O luă în braţe şi o învârti. Şi ţi-ar face bine şi ţie. Să scapi din gaura asta câteva zile, să nu faci nimic altceva decât să te relaxezi!

Lui Bonesteel pur şi simplu nu îi va veni să creadă. Chris îi dădea ideea pe tavă.

– Mergând cu ei, îi spusese Bonesteel, vei putea afla cu mult mai multe lucruri decât am eu acum posibilitatea. Îi venea să-şi arunce capul pe spate şi să râdă. Se gândi: „Ce dracu'! Am reuşit!" Apoi chiar izbucni în râs.

Daina şi Baba, singuri în apartamentul lui, departe de străzile murdare, pline de codoşi şi puşti de treisprezece ani, care pentru zece dolari dădeau zece minute doritorilor de plăceri. Era mizerie acolo, pe cât era de frig.

Dincolo de fereastră: un conglomerat de neoane strălucitoare, cu diferite irizări de culori, fiind pecetea inconfundabilă a centrului Manhattanului. Iarna, în special, nu părea atât de strident. Exista o dulce hibernare în acea perioadă a anului, în toată comunitatea.

Priveliştea era frumoasă. Din când în când apăreau mici sclipiri care ar fi putut fi de la ţurţurii de gheaţă şi

liniile de vopsea albă; Dainei îi plăcea să-şi închipuie că erau cauzate de promoroacă. Dacă ar fi venit aici, mama Dainei ar fi fost îngrozită, fără îndoială, refuzând în mod sigur să urce treptele şubrede de lemn şi fier, de-a lungul cărora găseai pisici slăbănoage şi imobile, cu ochii ca smaraldele, mari şi strălucitori în lumina pâlpâitoare. Aşteptau acolo, la căldură, venirea nopţii, când începea activitatea rozătoarelor.

Erau gardienii clădirii lui Baba şi Daina avea grijă să le hrănească întotdeauna când avea ocazia. Fireşte, Baba o avertizase că vor deveni alintate.

– Trebuie să fie flămânde, mama, ca să umble după monştri. O să le resfeţi dacă le tot dai de mâncare şi cei de pe-aici n-or să te ierte.

Afară, rigolele străzilor erau pline cu ceea ce fusese zăpadă, dar acum se metamorfozase în grămezi cenuşii, îngheţate şi tari ca granitul.

Stăteau amândoi pe covorul jerpelit, lângă canapeaua veche, uzată. Erau aprinse câteva lămpi, abajururile lor colorate îndulcind lumina. Mâncau pizza, adusă dintr-un local încântător pe care Daina îl descoperise pe *Tenth Avenue*. Între ei era un pachet cu şase cutii de bere.

– Baba, îi spuse după un timp, cum se face că nu m-ai luat niciodată în patul tău? Nu mă găseşti atrăgătoare?

El o privi cu ochii lui mari, întunecaţi.

– Ba eşti atrăgătoare, mama, sigur ca naiba. Dar, mă cunoşti doar. Nu mă mulţumesc niciodată doar cu una. Trebuie să le am pe toate. Îşi şterse buzele. Aşa că, dacă m-aş culca cu tine ai deveni la fel ca toate celelalte. Îşi feri privirea. Noi doi avem altceva care ne leagă.

– Dar ştii deja că eu nu sunt ca toate celelalte, ca femeile care vin aici la orice oră... Se întrerupse, văzându-i privirea atentă. Lumina cădea moale pe faţa lui, topindu-i liniile dure, semnele unei lumi pe care încă nu o înţelegea complet. Te-ai gândit vreodată la ce aş putea *eu* dori?

Baba mârâi.

– Aşa cum zicea Marty, mama, eşti prea tânără ca să afli chestii de-astea.

– Ştii că nu este adevărat.

– Când este vorba de tine, treb'e să recunosc că nu ştiu ce să cred. De ce eşti încă aici, mama? În lumea proscrişilor?

– Pentru că sunt şi eu o proscrisă, la fel cum sunteţi voi toţi.

Dar Baba clătină din cap.

– Ai nişte idei nebuneşti. Nu vezi că totul e doar în capul tău? Nu-i nimic pe-aici care să te poată interesa.

– Tu eşti aici. Tu mă interesezi.

– Huh! Îţi place doar să vii la periferie. Râse şi privirea îi fugi de la chipul ei. Poate că ar fi mai bine să pleci, mama.

Ea clătină încet din cap.

– Nu scapi aşa de uşor. Se ridică şi se aşeză chiar lângă el. Ce te-a apucat? Credeam că ne-am înţeles în legătură cu asta.

El îşi încrucişă braţele peste pieptul masiv.

– Adevărul este, mama, că mă faci să mă simt vinovat, şi asta-i o chestie pe care n-am mai simţit-o de mult. Ai fost aici, ai văzut cum stau lucrurile... Clătină din cap. Nu e bine. Nu-i locul tău aici. Locul tău e în Kingsbridge, acolo e. E prea mult rahat aici, pentru una ca tine. Mă faci să mă simt ca un ticălos.

Ea îşi înfipse degetele în braţul lui.

– Dar nu eşti ticălos. Ştii asta...

– Nu, zise el trist. Sunt un afurisit de prinţ, asta sunt.

Ea se întoarse puţin înspre el, îi cuprinse în palme faţa acoperită de barbă şi, înainte ca el să aibă timp să protesteze, îl sărută apăsat pe gură. Sărutul păru să dureze mult, mult timp, şi când ea îşi despărţi buzele şi îşi strecură limba umedă printre buzele lui, explorându-i gura, el nu se împotrivi.

Simți apoi brațele lui alunecându-i pe spate, cuprinzând-o într-o îmbrățișare atât de tandră, încât începu să plângă.

– Uite, șopti ea, retrăgându-și ușor fața de lângă a lui. De ce trebuie să facem atâta tevatură?

– Plângi, spuse el cu un fel de uimire stranie în voce.

– Oh, Baba, te iubesc. Îi mângâie obrazul. Nu-ți face nici o grijă. Te rog. Hai doar să ne bucurăm unul de celălalt și să nu ne mai gândim la nimic.

El o sărută cu un fel de tandrețe, pe care ea o bănuise întotdeauna ascunsă înlăuntrul lui, și începu să se dezbrace de haine, Daina nedorind nimic alceva decât să-și apese trupul de goliciunea lui.

Corpul lui era ciudat de lipsit de păr și Daina descoperi că nu-și putea opri mâinile să nu traverseze neodihnite câmpiile și văile cărnii lui tari. Nu se putea abține nici să vibreze continuu, în interior. Acum îșI simțea nevoile imperioase ale trupului ca pe niște fulgere. Totuși, tot timpul, mintea îi striga frenetic, organismul încerca să se autoprotejeze. Plăcerea bubuia în ea ca un tunet intermitent, asurzindu-o, dar degetele încă îi tremurau, de parcă ar fi fost o femeie bătrână.

Poate că Baba a văzut aceasta,-sau, și mai probabil, a simțit că în ea erau două forțe care se duelau, sfâșiind-o. În orice caz, o duse cu grijă spre pat și o dezbrăcă încet, buzele nedepărtându-i-se niciodată prea mult de pielea ei, ocupându-se de părțile nou descoperite. Îi simți înfiorarea când buzele lui se închiseră peste sfârcurile sânilor și, plimbându-și limba în jurul lor, îi găsi tari și tremurători, apoi, atunci când își mută gura sub sânii ei și îi răsuci încet sfârcurile cu degetele ea își arcui corpul, ridicându-și fesele de pe cearceaf și țipă.

Când fu goală, el se lăsă să alunece în jos până când ajunse în genunchi, pe podea, la picioarele patului. Îi ridică picioarele, așezându-i-le peste umerii săi și năvăli cu capul între coapsele ei rotunde...

Ea era deja atât de umedă încât fu uluit şi gemu despărţind petalele feminităţii ei, expunând miezul sensibil.

– Ce... faci? avu timp să respire înainte ca gura lui să coboare din nou şi ca limba lui să o săgeteze. Plăcerea era atât de intensă, atât de profund neaşteptată, încât picioarele îi zvâcniră în sus, desfăcându-se şi mai mult, apoi, gemând, începu să-şi mişte circular şoldurile, în sens invers incursiunii înnebunitoare în inima intimităţii ei.

Plăcerea devenise acum o constantă; totul îi zbură din minte, ca un stol de porumbei împrăştiat de un vânt puternic. Centrul i se dizolvase într-un lichid. Nu mai voia altceva, decât ca această senzaţie să nu se termine niciodată. Tendoanele din partea inferioară a coapselor i se încordară şi muşchii începură să îi zvâcnească involuntar, la unison cu bătăile inimii. Se gândi la senzaţia de plutire pe care o ai atunci când sufletul ţi se identifică cu muzica, şi acum află cum culminează această senzaţie, deoarece acum *ea* era muzica – propria sa muzică, pe care doar ea o auzi, simţi, gusta, şi mirosi.

Îşi dădu seama de nebunia care avea să vină, după gustul din gură şi carnea pe care o simţi sfredelindu-i coapsele, radiind ca un cutremur dinspre epicentru şi, când îi simţi vârfurile degetelor atingându-i sfârcurile dureroase tocmai când ea, când ea...

Strigă tare, nefiind conştientă de mişcarea şoldurilor sale, ci doar de calea arzătoare a limbii lui, care-i topea carnea pe unde trecea.

Scăldată în transpiraţie, picioarele i se îndoiră de la genunchi şi şopti:

– Baba, vino. Când simţi trupul lui musculos şi supraîncălzit peste al ei, simţi o urmă de teamă gândindu-se că el, fiind prea mare, ar putea să-i facă vreun rău.

Apoi fu aruncată în aer, ajungând deasupra, peste el, ca şi cum ar fi fost un armăsar pe care era gata să-l călărească.

Se aplecă peste el, sărutându-i pieptul, sfârcurile, mâinile fremătându-i peste bustul lui în timp ce el o ridica în sus fără nici un efort şi, în sfârşit, îl simţi la intrarea feminităţii ei umede. Gemu, convinsă că era prea mare pentru ea, dar el o cufundă cu atâta uşurinţă, încât ea închise numai ochii şi oftă din adâncul pieptului.

Petrecură mai mult de o oră intrând cu tandreţe unul în celălalt, gemând şi suspinând, nesăturându-se unul de altul, agonia plăcerii prelungite fiind mult preferabilă epuizării.

Dar veni momentul când dorinţa fu prea puternică ca să mai poată fi controlată şi, de comun acord, se lăsară să ardă până la capăt.

Daina îşi trecu mâinile peste spatele transpirat al lui Baba, spre fesele încordate, le simţi tari ca piatra, îl simţi umflându-se în interiorul ei şi aceasta, împreună cu mângâierile lui diavoleşti o făcură să alunece ca pe un tobogan spre explozia extazului suprem.

Totuşi, asta nu-i era de-ajuns. Voia să exploreze cu buzele fiecare părticică a trupului lui, şi chiar aşa făcu. Nu se putea sătura de el şi refuză să-şi desprindă buzele de pielea lui, până când el începu o serie de mişcări unduitoare care o făcură şi pe ea să zvâcnească.

Nu vru să-l lase să se îndepărteze nici după aceea, dar Baba o desprinse cu blândeţe, şoptindu-i:

– Destul. Ajunge pentru acum.

Rămase întinsă în braţele lui, simţindu-i inima, inhalându-i mireasma lui de mosc şi plăcutul miros comun de după dragoste.

– Oricum, spuse el încet, trebuie să pleci curând. Am de primit marfă.

Daina deschise gura să spună ceva, dar o închise aproape imediat. Ar fi vrut să petreacă toată noaptea cu el, exact aşa cum erau, dar ştia din experienţa trecută că

el nu îi dădea niciodată voie să rămână în nopțile când primea marfă.

– Prea periculos, îi spunea, şi când întrebase o dată de ce, el doar o privise, fără să-i răspundă.

– Ticălosul de Smiler a venit încoace ieri, când erai la tine, în Kingsbridge, spuse Baba mângâindu-i umărul. I-am zis să nu facă niciodată asta. Afacerile-s afaceri şi viața mea privată este cu totul altceva. Nu le amestec. Dar el îmi zice că n-a văzut niciodată cum stau şi a trecut doar aşa, aşa că ce mare scofală?

Daina se gândise de multe ori să-l roage să renunțe la afacerile lui; dar ştia că era mai bine să nu spună nimic. Aşa îşi câştiga el traiul. Aşa şi-l alesese; asta era viața lui. Poate era singurul lucru pe care-l avea pe lume. Nu putea să îl facă să renunțe, aşa cum nu se putea să-l părăsească.

– Spune-mi ceva, mama...

Ea se cuibări mai aproape, la căldura lui.

– Ce? şopti somnoroasă.

– Pentru tine chiar nu contează?

– Ce anume?

– Că sunt negru.

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui, răsfirându-şi degetele în formă de stea de mare. Sub ele, îi simțea pulsul, marea constantă a respirației. Părea imens şi invulnerabil.

– Aici, îi şopti, eşti ceea ce vreau. Un om. Îi sărută pielea lipsită de păr de deasupra inimii.

El nu spuse nimic, urmărind pe tavan focul de lumini palide care intrau printre lamelele jaluzelelor. Pulsau la trecerea fiecărei maşini.

Din strada de dedesubt ajungeau până la ei sunete neînsemnate: un claxon strident al unei maşini, şuieratul uşor al circulației de-a lungul bulevardului, lătratul unui câine, apoi cuvinte în spaniolă. O pisică miorlăi ascuțit, dorind probabil să fie şi ea iubită.

Daina se uită pe furiş la profilul lui întunecat şi văzu sclipirea unei lacrimi în colţul unui ochi. Îşi apăsă buzele pe gâtul lui, dar nu-i spuse ce-a văzut.

Se trezi în puterea nopţii, ameţită. Îl căută imediat pe Rubens alături, dar era singură în pat. De ce nu era acasă? Îi spusese Maria că el va veni târziu în noaptea aceasta? Nu-şi putea aduce aminte.

Simţea în gură gustul de cauciuc. Încercă să înghită, să scape de el. Îşi spuse: Iar se întoarce. Totul.

Începu să transpire şi se simţi deodată de parcă ar fi căzut prin pat, podea, prin pământul însuşi. Până în centrul său.

Privi la tavan. Părea la milioane de mile distanţă. Şi se învârtea, se învârtea, atât de repede încât o făcea să o doară capul. Strânse pleoapele ca să nu mai vadă, dar nu reuşi decât să accentueze ameţeala. Deschise ochii. De ce se trezise? Îşi simţea bătaia inimii, un ciocan violent pe nicovala pieptului, auzi foşnetul răsuflării sale inegale. Sunetul straniu şi sinistru, intensificat în tăcerea camerei, o făcu să răsufle şi mai rapid, până când începu să gâfâie.

Se întrebă dacă putea s-o fi deşteptat zgomotul propriei respiraţii. Dar în adâncul fiinţei sale ştia că ceva din afara ei o trezise.

Spaima se umflă în ea, venind din stomac până în gât, cuibărindu-se acolo ca o piatră. Se luptă cu ea, şi în acel moment auzi din nou sunetul. Îşi încordă auzul ca să audă mai bine, pentru a identifica zgomotul. Îl auzi din nou şi încercă să-şi domolească respiraţia. Un fir subţire de transpiraţie i se târî în jos, de pe tâmplă. Sunetul venea din interiorul casei.

Sunetele se mişcară mai aproape, pe furiş, şi, în sfârşit, înţelese că mai era cineva în casă.

Îşi încleştă mâinile în cearceafuri, dar nu se putu mişca. Gustul de cauciuc persista.

Îi venea să vomite. Acum i se păru că aude cuvinte mormăite într-o limbă străină. Spaniolă. Era spaniolă. Mintea i se învârteji, încă nedezmeticită din visul cu Baba şi New York. O parte a ei încă se mai afla la trei mii de mile depărtare.

Era din nou o fată neajutorată şi paralizată de teamă într-o lume plină de umbre întunecate şi intenţii rele. Cineva se furişa mai aproape de ea cu fiecare răsuflare. Stătea întinsă în pat, ca răstignită la un stâlp al caznelor. Încercă să mişte capul, ca să vadă cine sau ce avea să intre prin uşa deschisă a dormitorului.

Un declic ascuţit o făcu să-şi ţină respiraţia. Tremurând, scăldată de sudoare, îşi închipui lama unui cuţit cu buton, căscându-se largă, argintie. Teama răsuna ca un gong de alamă în fiinţa sa, ţipându-şi alarma isterică în vibraţii sonore ce-i pulsau în tâmple.

Moartea plutea în aer, la fel de palpabilă ca o ghilotină, chiar deasupra capului ei, care cobora cu o încetineală sadică.

O durea pieptul şi se lupta ca să respire. O umbră căzu peste pat, peste trupul ei, neagră, enormă şi ameninţătoare. Daina încercă să ţipe, dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze. Mintea îi era un ciclon de imagini: moarte şi distrugere; mesaje crestate în carnea trupului; violuri scârboase, măciuci groase, ghimpate, căsăpind-o până când oasele îi spintecau carnea sfâşiată. Sângele ţâşnea obscen, nervii ţipau de durere şi ea era profund neajutorată. Gemu.

Reuşind să se ridice în coate, strigă tare:

– Ce dracu'...

Ţipând, fără să fie în stare să-şi recapete răsuflarea, începu să se înăbuşe.

Simţi braţe puternice ţintuind-o, fierbinţeala unui trup apăsat peste al ei. Un miros masculin, cumva familiar. Ochii i se deschiseră şi, măriţi de groază, încercau să distingă cine era agresorul. Acesta încă o ţinea ţintuită în pat fără să-i facă nimic altceva. Dar aceasta nu avea alt

rezultat decât să-i sporească şi mai mult spaima. Faţa îi era îngropată în scobitura umărului lui. Gura i se deschise, şi nu putu să-şi dea seama când gemu din adâncul pieptului. Era înnebunită să se smulgă din strânsoarea morţii, dar forţa lui era superioară.

Se năpusti cu capul înainte, deschise gura, începu să muşte tot ce găsi în cale şi abia atunci îl auzi spunând:

– Daina? Daina, linişteşte-te.

Ea muşcă mai departe, mintea încă tulburată crezând chiar şi acum că a fost trează tot timpul. Auzi sunetul scos de pânza sfâşiată, simţi gustul umed-sărat, auzi strigătul lui surprins, plin de durere. Dar nu era nimic în comparaţie cu durerea care o umplea pe ea.

– Daina... Daina... Daina...

Recunoscu tandreţea atingerii lui; ştiu că nu moartea era alături. Doar mintea ei funcţiona ca o capcană de oţel, plăsmuind această groaznică surpriză – apariţia unui necunoscut la miezul nopţii.

– Rubens, şopti răguşită. Rubens, ajută-mă! Şi căzu în braţele lui, tremurând şi suspinând, eliberată de ghearele groazei.

Noaptea, luminile Los Angeles-ului străluceau ca focarul unui cuptor. De undeva din adâncurile minţii ei, auzi vocea lui Baba spunând: *Mama, ori intri în miezul problemelor ori nu, asta-i tot.* Acum, când se implicase în investigaţia criminalistică a lui Bonesteel, ştia că era înăuntru, în sfârşit. Simţea o dorinţă imensă de a-i spune lui Rubens despre asta, dar ştia că astfel ar strica totul, într-un fel pe care nu îl putea înţelege. Nu putea povesti – nici lui, nici altcuiva – despre Baba, şi acesta era acelaşi lucru, o extensie a acestui sentiment.

– S-ar putea să îţi aranjez o întâlnire cu cineva, zise el.

– Cu cine?

– Dory Spengler. E un prieten bun al lui Beryl. Se întoarse pe spate. Este impresar.

– Rubens, pentru ultima dată, n-am de gând să îl concediez pe Monty.

– Am spus eu aşa ceva? Vreau doar să-l cunoşti pe Dory. Am un motiv bun.

– Pun pariu.

– O s-o faci?

– Bine.

– Poate că ar trebui să îmi amân călătoria la New York, spuse Rubens.

– Întâlnirea cu Ashley este prea importantă.

– Poate aştepta o săptămână.

– Vreau să te duci, Rubens. Îşi puse o mână pe pieptul lui gol. Poţi să fii liniştit în legătură cu mine. Îi zâmbi în întuneric. Oricum, Chris m-a invitat la San Francisco la sfârşitul săptămânii, ca să văd trupa pe scenă.

– Bine. Mai ieşi puţin de aici pentru câteva zile.

Ea se aplecă deasupra lui.

– Exact aşa a spus şi Chris. Nu-mi vine să cred că eşti de acord.

– Beryl e încântată că eşti prietenă cu Chris. Ţi-am mai spus. O să fie de-a dreptul extaziată când o să-i povestesc. Călătoria o să merite pentru publicitate, iar pe Dory îl poţi întâlni când te întorci.

– Gândeşti tot timpul, nu-i aşa?

– Haide, la culcare, şopti el. Respiraţia îi încetini şi, după un timp, adormi.

Dar la ea, somnul nu vru să vină. Mai era puţin până-n zori; ziua de ieri îi era doar un gust acru în gură. Se întoarse de la fereastră, de lângă draperia uşor mişcătoare. Îngenunche pe pat, trăgând de-o parte aşternuturile până când dezveli trupul lui Rubens. Îl privi concentrată, mult timp. Simţea o nevoie copleşitoare să-l atingă, să-l simtă aproape, să-şi zdrobească trupul de al lui, să-i simtă greutatea apăsând-o, braţele musculoase încercuind-o. Întinse mâna către el.

În cele din urmă se ridică în capul oaselor şi, cu un oftat adânc, îşi coborî picioarele din pat, părăsindu-l

pe Baba. Îşi adună hainele, geanta de umăr şi se duse în tăcere în baia întunecată. Apa picura constant la chiuvetă şi uşa strâmtă din lemn acoperit cu cine ştie câte straturi de vopsea ieftină albă, nu se închidea complet.

Înăuntru, ducând mâna spre întrerupător, se opri răzgândindu-se. Îşi lăsă hainele jos, pe marginea căzii, îngenunche deasupra capacului toaletei, deschise fereastra şi lăsă să intre înăuntru luminile Manhattan-ului. Cerul era alb, iluminarea difuză, ca şi cum ar fi trăit în interiorul unui ou de Paşte cu surprize.

Privi oraşul care clipea şi tremura în aerul îngheţat. În spatele ei, auzea din când în când sunetele făcute de Baba care se mişca în micul apartament, pregătindu-se de plecare.

Întoarse capul brusc când auzi zgomotul ascuţit. Era cineva la uşă. Auzi vocea lui Baba, apoi scrâşnetul metalic al lanţului de la uşă, dat de-o parte. Se întâmpla adeseori ca prietenii lui să vină aici fără a se anunţa dinainte. Baba nu avea telefon, preferând să folosească cele câteva telefoane publice din zonă. „Afacerile", spunea întotdeauna, „se fac în stradă". Totuşi, în această noapte, deşi se apropia de sfârşit, Daina şi-ar fi dorit să nu fie deranjaţi de nimeni. Simţea încă dorinţa mocnind în ea şi carnea o durea în multe locuri, buzele îi erau umflate: delicios.

Se întoarse de la scena de la fereastră şi se duse în linişte la uşa întredeschisă să arunce o privire.

Auzi două împuşcături chiar când ajunse acolo şi făcu un salt, inima bătându-i atât de tare, încât crezu că o să-i spargă pieptul. Auzi tropăit de cizme, într-un ritm de *staccato* pe duşumeaua goală, apoi nimic, când o siluetă înaintă pe covorul subţire dintre canapea şi fotolii. Auzi o voce, joasă şi ameninţătoare, spunând:

– Rămâi pe loc. Ţi-ai terminat treaba din noaptea asta.

Apoi se lăsă tăcerea, pentru ceea ce ei i se păru a fi o eternitate.

Stătu aproape nemişcată, strângând cu degetele albite marginea uşii. Inima îi era cuprinsă de groază şi se simţea ca şi cum sângele i s-ar fi transformat în ţurţuri de gheaţă, şi fiecare respiraţie era dureroasă. Mintea îi era complet amorţită. Încercă să gândească în mod coerent, dar nu reuşi, simţind doar că i se mişcă buzele, fără a scoate vreun sunet: „Nu se poate".

Deodată, auzi o respiraţie şuierătoare, atât de ascuţită şi de clară, încât îşi închipui că este un alt foc de armă. Încercă să zărească ceva în întuneric, să vadă cine era intrusul. Îşi încordă urechile şi i se păru că aude un cuvânt şoptit: „*Cállate**!". Apoi nimic.

Ieşi din baie, traversă în fugă camera lungă. Lumina palidă făcea o pată oblică, lunguiaţă pe podea, venită de pe coridor prin uşa întredeschisă de la intrare. Fugi într-acolo, o împinse cu toată puterea, puse lanţul la loc dintr-o izbitură.

Se întoarse şi aproape se împiedică de el. Zăcea întins pe podea, cu capul şi umerii proptiţi pe jumătate de rămăşiţele măsuţei de cafea răsturnate. Sângele întunecat şi sclipitor ca o revărsare de diamante, îi acoperea pieptul, scurgându-i-se încă din gură. Toate luminile fuseseră stinse.

Îngenunche lângă el, văzu sângele care ţâşnea din trupul lui, violent şi mortal, viaţă şi numai viaţă, pentru prima dată părându-i-se reală şi tangibilă.

– Baba! strigă. Oh, Doamne, Baba! Mâinile îi fugiră spre pieptul lui, ca şi cum doar cu degetele şi dragostea ei ar fi putut să-l vindece.

Trecu ceva timp până când îşi dădu seama că el încerca să-l vorbească; îi curgea atât de mult sânge din gură încât se îneca.

Îi înălţă capul spre marginile dure ale mesei, adăpostindu-i greutatea la pieptul ei gol. Sângele o mânji şi pe ea, iar duhoarea corditei se combina cu un alt miros,

* Cállate! – Taci! (în limba spaniolă în original) (n. red.)

dulce, dens şi lipicios, pe care nu îl putea identifica. Baba era rece şi ea îl înconjură cu braţele. Bucăţi de carne i se lipiră de degete. Baba tuşi, spuse ceva. Ea îşi aplecă mai mult capul.

– Ce-ai spus? rosti buimăcită. Ce-ai spus? Dar în timpul acesta se gândea: „Să stau cu el sau să chem o ambulanţă?" Nu înţelese ce spunea Baba. Baba, nu te aud.

– Ally. Ticălosul de Ocasio. Vocea îi era groasă, lichidă, monotonă. Daina îi şterse spuma de sânge de pe buze. Muncesc de cinci ani să pun treaba pe picioare, şi acum el vrea să ia tot. Ochii i se închiseră o clipă şi ea fu îngrozită că el a trecut dincolo.

– Baba? şopti plină de teamă.

Ochii lui se deschiseră, şi ea văzu scânteile din adâncurile lor.

– Rahat, mama. Ştii ce mi-a zis spilcuitul ăla blestemat când a tras?... zice: „Ştii care-i necazul cu oraşul ăsta? Prea mulţi negrotei afurisiţi".

– Taci. Taci. Cui îi pasă acum de asta?

El începu să tremure. Sudoarea se rostogolea de pe pielea lui, de parcă ar fi stat în ploaie. Ea îi şterse din nou faţa şi îl văzu privind-o fix.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Oh, Baba, şopti. Nu muri. Nu muri. Îşi apăsă palmele cu mai multă fermitate pe pieptul lui. Prin pelicula de sânge îi putea simţi coastele sfărâmate, fâlfâirea obosită a inimii, făcând eforturi să lucreze. Ochii lui nu o slăbiră. Buzele i se deschiseră cu dificultate, lăsând la vedere dinţii înroşiţi de şuvoiul nesfârşit de sânge.

– Mama...

Ea îl strânse mai tare.

– Baba, n-am să te las să mori. Nu te las! Dar simţea cum căldura se scurge din el, viaţa îl părăseşte ca un râu care se varsă în mare, pierzându-şi toată puterea în imensitatea ei. Ar fi vrut să-şi poată deschide venele, să

facă orice ca să-i dea din nou viață, dar nu era o zeiță, şi el nu era un erou mitologic.

– Baba, te iubesc, şopti. Dar nu putea face nimic nici acum, aşa cum nu putuse face nimic nici înainte când stătuse tăcută şi nemişcată în ascunzişul umbrelor băii, auzind pocnetul gloanțelor care îl distrugeau. Îşi relua în minte acel moment; iar şi iar. „De ce nu m-am mişcat? De ce am stat acolo? Acum sunt neajutorată. Profund neajutorată."

Şi într-un sfârşit, ochii începură să i se concentreze din nou pe lumea exterioară. Descoperi faptul că ținea în brațe doar o formă rece, îmbibată în sânge. Nu mai era viață acolo, care să poată fi văzută sau auzită.

Afară, sub protecția umbrelor, auzi sunetul tânguitor al unei sirene. Aici nu mai era nevoie de nici o urgență. Percepea conversația de pe stradă ca pe chițcăiala unor maimuțe în vârful copacilor. Spaniolă de stradă. Apoi sunetele se deplasară spre blocul următor.

Ochii lui Baba erau sticloşi, dar nu voia să-l părăsească. Era amorțită toată şi pielea îi era ca de găină, dar durerea o făcea să fie doar mai puțin conştientă de ceea ce trebuia să înfrunte.

Ar fi trebuit, ar fi trebuit... oh, ar fi trebuit...

Fugi cu hainele strânse în jurul său, cu ură şi o mărgea din drogurile lui Baba ascunsă într-un medalion, la gât. Pentru mult timp, crezu că nu va mai zâmbi niciodată, dar, desigur, asta era doar o altă idee copilărească.

SFÂRŞITUL PRIMULUI VOLUM